

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

JO BEVERLEY

*Infama mea
Doamnă*
MARIUS MARIA

SERIA „FAMILIA MALLOREN”

Disperată să-și ajute sora văduvă și pe bebelușul acesteia să scape de un urmăritor periculos, Lady Chastity Ware se deghizează în bărbat și, îmbrăcată în haine de tâlhar la drumul mare, capturează prima trăsură care îi țese în cale. Ajunsă față în față cu ocupantul ei, arogantul aristocrat Cyn Malloren, Chastity îi poruncește s-o conducă la o casuță izolată, unde are de gând să se ascundă.

Ceea ce Chastity nu știe este că, după luni întregi de boală și de recuperare, chipeșul Cyn este dornic de aventură și că să fie răpit de un tâlhar obraznic – evident o femeie frumoasă deghizată – este mai mult decât ar fi putut spera. Tânărul lord se implică de bunăvoie în planul ei nesăbuit și nu numai că este atras de aventurile incitante prin care sunt nevoiți să treacă, ci, inevitabil, este sedus de farmecul unei femei cum nu a mai cunoscut vreodată.

Infama mea doamnă este cartea cu care a început saga formidabilei familii Malloren, ale cărei povești au devenit clasice ale literaturii romantice, fiind considerate „absolut captivante” de *Booklist* și „minunat de senzual” de *Library Journal*.

Jo Beverley a scris peste 40 de romane care s-au vândut în milioane de exemplare în întreaga lume. Pentru succesul lor, au fost răsplătite cu numeroase premii, printre care cinci trofee RITA din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, alături de două premii pentru întreaga carieră acordate de *Romantic Times*.

*****
Alma®

Află mai mult pe

 www.litera.ro

ISBN 978 606 11 0162 1

9 786063 101621

MARIUS MACIĂ

Capitolul 1

Impozanta trăsură mergea hurducându-se pe drumul spre Shaftsbury, trecând peste făgașele înghețate bocnă de gerul năprasnic de noiembrie. Înăuntru stătea tolănit un tânăr domn, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, brodat cu dantelă argintie. Își ținea picioarele încălțate în cizme lucioase cocoțate pe scaunul din față. Avea trăsături regulate și pielea bronzată, fiind mai degrabă frumușel decât chipeș, dar gustul lui pentru zorzoane era moderat. Dantela argintie era tivită doar pe marginea părții din față a hainei sale, iar ca bijuterii purta doar un inel cu safir pe mâna dreaptă și o broșă cu perlă și diamant în lavaliera înodată lejer. Părul său roșcat nu era dat cu pudră și se ondula sălbatic, dar era cumințit într-o coadă de cal, fixată cu două funde negre în partea de jos și în partea de sus.

Acea coafură era opera valetului său francez – un bărbat de vârstă mijlocie, care stătea drept pe scaun lângă stăpânul său, ținând ferm în poală o casetă mică de bijuterii.

La o altă hurducare puternică a trăsurii, lordul Cynric Malloren oftă și se hotărî ca la următoarea oprire să-și închirieze un cal. Trebuia să scape din închisoarea aceasta blestemată.

Era al dracului de greu să fie bolnav.

Reușise în sfârșit să îl convingă pe îndatoritorul său frate, marchizul de Rothgar, că era apt pentru călătorie. Dar fiind extrem de îngrijorat pentru starea lui de sănătate, acesta din urmă fusese de acord doar cu o călătorie scurtă de două zile în Dorset – unde Cynric își putuse vizita sora mai mare și pe pruncul ei nou-născut. Însă numai în acel vehicul monstruos, amenajat cu covoare de blană și cărămizi calde, menite să-i încălzească picioarele. Iar în clipa aceea se îndrepta spre acasă, înaintând ca o bunicuță fragilă care se întorcea la îngrijirea rudelor și la flanelul cald.

Se auzi o comandă strigată care fu ca o ușurare bine-venită de la plictiseala drumului. După doar o clipă, Cyn își dădu seama că era jefuit. Valetul se albi ca varul și-și făcu repede cruce, murmurând rugăciuni în franceză. Privirea apatică de mai devreme dispăru imediat din ochii lui Cyn.

Se îndreptă în scaun și își privi floreta, care stătea cuminte în teacă pe scaunul de vizavi, dar apoi alungă gândul de a o folosi. Nu prea credea poveștile în care tâlharii la drumul mare se duelau cu victimele lor pentru aur. În schimb, scoase din tocul de lângă scaun pistolul greu cu două țevi și verifică abil dacă ambele butoaie erau curate și încărcate.

Era o armă mult mai puțin elegantă decât o spadă, dar în situația de față părea o alegere mult mai utilă.

Trăsura se opri înclinându-se într-o parte. Cyn studie scena care se derula afară. Ziua scurtă se apropia de sfârșit, iar pinii din apropiere aruncau umbre adânci în apusul roșiatic... dar tot îi putea vedea destul de bine pe cei doi tâlhari. Unul din ei se ascundea mai în spate, printre copaci și ținea o muschetă îndreptată spre ei. Celălalt se afla mult mai aproape și era înarmat cu două pistoale de duel, placate cu argint. Oare erau furate? Sau poate avea în fața sa un adevărat domn al drumurilor? Calul său asudat părea să fie de rasă.

Cyn se hotărî să nu împuște pe nimeni încă. Aventura asta i se părea prea incitantă ca s-o scurteze într-un asemenea mod. În plus, trebuia să admită că nemernicul se afla mult prea departe, că lumina era prea slabă și s-ar fi putut să-i fie chiar și lui greu să-l nimerească.

Cei doi tâlhari purtau pelerine negre și tricornuri, iar partea inferioară a feței le era acoperită de eșarfe albe. Nu avea să-i fie ușor să-i descrie, dacă scăpau cu viață. Dar, în adâncul sufletului, lui Cyn îi plăcea să-și asume riscuri; și îi plăceau jocurile de noroc – chiar dacă rareori juca pentru bani. Va lăsa zarurile să se rostogolească.

– Jos de pe capră, porunci bărbatul din apropiere.

Vizitiul și rânđașul coborâră ascultători. La ordin, se așezară apoi cu fața în jos pe marginea înghețată a drumului. Numai decît cel de-al doilea tâlhar veni mai aproape ca să-i păzească.

Cei patru cai rămași fără stăpân începură să se agite, iar trăsura se clătină violent. Jerome țipă alarmat. Cyn întinse o mână ca să se sprijine, dar nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la cei doi bandiți. Se gândi că probabil caii erau prea obosiți ca s-o ia la fugă. I se confirmă bănuiala, în clipa în care trăsura se stabilizează din nou.

– Și acum, voi dinăuntru, lătră banditul din imediata apropiere, cu pistoalele îndreptate spre ușă. Afară. Fără viclesuguri.

Cyn se gândi serios să-l împuște pe om – de la distanța aceea îi putea vâri fără probleme un glonț între ochi. Dar se stăpâni totuși. Ar fi putut să-i pună în pericol pe ceilalți și nici mândria sa, nici bunurile lui de valoare nu meritau să-și piardă viața un om nevinovat.

Așeză pistolul lângă sabie, deschise ușa și coborî din trăsură. Se întoarse ca să-l ajute pe valetul său, care avea un picior beteag, apoi își deschise tabachera cu *grisaille*¹. Dădu la o parte dantela Mechlin care îi înfrumuseța manșeta și priză un pic de tutun. Închise apoi tabachera și se întoarse ca să-l înfrunte pe bandit.

– Cu ce te pot ajuta, domnule?

Banditul păru o clipă uimit de reacția lui, dar își reveni repede.

– Pentru început, poți să mă ajuți prin a-mi da cutiuța aia frumoasă.

Cyn se strădui din răputeri să rămână impasibil. Poate că de vină fusese reacția lui amabilă față de jaf... dar tâlharul uitase să-și mai controleze vocea. Acum sunase educată și foarte tânără. Mai degrabă a unui băiețandru. Îi dispăru orice dorință de a-l vedea spânzurat și îl făcu foarte curios.

Deschise din nou cutiuța și se apropie.

– Vrei să încerci soiul meu? E un amestec de tutun acceptabil.

Nu intenționase să-i arunce pulberea în față, dar tâlharul acela nu era deloc prost, așa că își îndepărtă calul.

– Păstrează distanța. O să iau cutiuța... cu tot cu tutunul acela acceptabil... banii, bijuteriile și obiectele tale de valoare.

¹ Tehnică de pictură prin care o imagine este executată în întregime în tonuri de gri, fiind de obicei realizată astfel încât să producă iluzia unei sculpturi sau a unui relief. (n.tr.)

– Desigur, afirmă Cyn, ridicând din umeri indiferent. Luă apoi caseta pe care o ținea în mâini Jerome – care era plină cu broșe, medaliaone, ceasul de buzunar și alte mărunțișuri – și așeză tabachera înaintea ei. Mai scoase din buzunar niște monede și bancnote, și le adăugă și pe acelea. Cu ceva mai mult regret își scoase apoi și inelul cu safir și broșa cu perla și diamant – acele obiecte chiar aveau valoare sentimentală pentru el. E limpede că ai mai multă nevoie de astea decât mine, omule. Să las cutia lângă drum? Poți să o iei după ce plecăm.

Interveni încă o clipă de tăcere uimită. După care banditul zise:

– Mai bine te întinzi lângă servitorii tăi!

Cyn ridică din sprâncene, apoi îndepărtă un fir de praf de pe mânecă.

– O, nu prea cred. Nu vreau să mă murdăresc. Îl înfruntă apoi cu mult calm. Ai de gând să mă omori pentru asta?

Văzu degetul omului strângându-se pe trăgaci și se întrebă dacă nu cumva era prima dată când își jucase greșit mâna. Dar nu urmă nici o împușcătură. După o tăcere tensionată, tânărul zise:

– Pune lucrurile de valoare în trăsura și urcă-te pe capră. Iau trăsura și tu o să fi vizitiul meu, domnule Arogant și Înfumurat!

– Cât de neobișnuit, zise Cyn târăganat, ridicând din sprâncene. Dar trásurile furate nu sunt ceva mai greu de vândut pe sub mână?

– Taci odată sau îți închid eu gura!

Cyn avu o senzație clară că tâlharul începea să-și piardă răbdarea. Își dădea foarte bine seama de asta, pentru că era o reacție pe care o stârnise multora de-a lungul vieții sale.

– Fă ce-ți spun, mârâi banditul. Și zi-le oamenilor tăi să nu se grăbească să se ducă după ajutoare. Dacă suntem prinși din urmă, tu vei încasa primul glonț.

Ascultător, Cyn se adresă servitorilor lui:

– Duceți-vă la Shaftesbury și adăpostiți-vă la hanul Crown. Dacă nu aveți vești de la mine într-o zi-două, trimiteți vorbă la Abbey și fratele meu o să se ocupe de voi. Nu vă faceți griji pentru asta. E doar un tânăr prieten care-mi joacă o festă și am de gând să mă alătur distracției. I se adresă apoi vizitiului: Hoskins, dacă

Jerome are probleme cu piciorul, trebuie s-o iei înainte și să cauți un mijloc de transport pentru el. Se întoarse apoi către bandit: Am voie să-mi pun pelerina și mănușile, domnule, sau asta ar trebui să fie o formă de tortură?

— Omul ezită o clipă, apoi zise:

— Haide, atunci! Dar să știi că te am în vizor tot timpul.

Cyn scotoci în trăsura după mantaua sa groasă. Și-o așeză pe umeri, apoi își trase mănușile negre din piele de căprioară, spunându-și cu tristețe că se vor strica, indiferent cât de puțin ar fi condus. Îi trecu prin minte să ia și pistolul, dar se răzgândi imediat. Voia să mai continue măcar un pic cu ștregăria aceea.

Odată protejat de aerul rece, urcă pe capră și luă în mâinile sale pricepute cele patru hățuri. Se familiariză rapid cu tipul lor, care identificau caii rotași și pe cei înaintași.

— Și ce facem acum, omul meu bun?

Banditul îl țintui cu privirea și miji ochii.

— Ești nebun, asta-i clar! Când Cyn nu îi oferi nici un răspuns, tâlharul își legă calul în spatele trăsurii și apoi sări lângă el. Băgă un pistol în toc, iar cu celălalt îl împunse în coastă pe Cyn. Nu știi ce încerci să faci, dar pe mine n-o să mă păcălești. Mână!

Cyn puse caii în mișcare.

— Nu încerc să te păcălesc, promise el. Dar sper totuși că pistolul ăla nu are un trăgaci prea sensibil. E un drum foarte accidentat.

După o clipă, pistolul se mută, astfel încât să fie ușor îndreptat în altă parte.

— Te simți mai în siguranță acum? întrebă disprețuitor omul.

— Infinit mai mult. Unde mergem?

— Nu te privește. Îți spun eu când trebuie să cotești. Deocamdată doar taci din gură.

Cyn se supuse. Simțea furia și deruta răpitorului și nu voia să-l tachineze și să-l facă să răbufnească. De fapt, nu voia să-l tachineze deloc pe măscărici. Mai degrabă l-ar fi sărutat pe obraji, că-l scăpase de monotonia zilelor lui. Se săturase până peste cap să fie cocoloșit.

Privi în jur și observă cum celălalt tâlhar o luase înainte. Destul de riscant! Cei doi își închipuiseră pesemne că pistolul îndreptat spre el îl va ține la respect.

Și poate chiar așa era. Se simțea binedispus.

Să fie cocoloșit de frații săi ar fi fost tolerabil, dacă ar fi fost rănit în luptă. Dar să fie răpus de o simplă febră...?! Iar acum nici unul dintre ei nu credea că își revenise suficient cât să se întoarcă la regimentul său. Luase, bineînțeles, în calcul și ideea de a le zădărnici planul și de a-i porunci lui Hoskins să se îndrepte spre Londra – unde ar fi putut solicita un medic militar.

Dar pe de altă parte, știuse că nu prea avea rost să încerce. Ar fi fost suficient un singur cuvânt din partea lui Rothgar și, fără îndoială, i s-ar fi descoperit vreo slăbiciune stăruitoare.

La fel cum un singur cuvânt al lui Rothgar îi făcuse rost de un mijloc de transport până la Abbey și de cea mai bună îngrijire medicală disponibilă pe drum, în timp ce oameni mai buni decât el îndurau febra sau chiar mureau în spitalele supraaglomerate din Plymouth. Sau în condițiile primitive din Acadia. Ba era posibil chiar ca Rothgar să se fi aflat de la bun început și în spatele transferului lui de la Halifax acasă.

La naiba cu Rothgar și răsfățul!

Nici un om cu judecată sănătoasă nu l-ar fi descris pe formidabilul marchiz – fratele cel mai mare al lui Cyn – ca pe o cloșcă protectoare. Dar de la moartea părinților lor, acesta îi luase sub aripa sa pe cei cinci frați ai săi. Doamne ajută-le celor care încercau să le facă rău. Chiar și forțelor războiului.

Rothgar se arăta protector îndeosebi față de Cyn. În parte, asta se întâmpla pentru că era mezinul, dar și din cauza blestematei sale de înfățișări. În ciuda faptului că le demonstrase contrariul, oamenii continuau să îl creadă fragil... până și familia lui, care ar fi trebuit să știe mai bine cum stau lucrurile.

El era singurul din familie care moștenise glorioasa frumusețe a mamei lui – oasele delicate, ochii verzi-aurii, părul roșcat-cafeniu și genele foarte lungi. Iar surorile lui îl invidiau foarte mult pentru aspectul său. Dar mai ales sora lui geamănă, care îl întrebese adesea pe Dumnezeu de ce îngăduise să se întâmple un lucru atât de nedrept.

Cyn se întreba adesea același lucru, cu aceeași disperare. Copil fiind, crezuse că înaintarea în vârstă îi va înăspri trăsăturile... dar ajunsese să aibă deja 24 de ani, să fie veteran de război de la Québec și Louisbourg... și încă mai era dezgustător de *frumusețel*.

Fusese nevoit să se dueleze cu aproape toți ofițerii nou-veniți în regimentul său, ca să-și demonstreze bărbăția.

– Intră pe aleea din față.

Vocea tâlharului îl trezi pe Cyn din reverie. Mână ascultător cail pe aleea îngustă, drept spre apusul de soare.

Miji ochii, ferindu-se de lumina prea puternică.

– Sper că nu e foarte departe de aici, zise el. O să se înnopteze în curând și va fi o noapte fără lună.

– Nu e departe.

Era un frig năprasnic și din trupurile cailor se ridicau fuioare de aburi. Cyn plesni din bici, zorind cail oboșiți să continue.

Tânărul tâlhar se lăsă pe spate, cu picioarele depărtate și adoptă o poziție relaxată și sfidătoare. În mod evident, încerca să lase impresia că era mai în vârstă și călit de vitregiile vieții. Dar nu se dovedi un lucru tocmai înțelept. Pelerina îi alunecă într-o parte, și poziția aceea relaxată îi dezveli picioarele zvelte, confirmându-i lui Cyn suspiciunile că avea de-a face cu un biet băiețandru. Observă totuși și că pistolul rămăsese ferm pe poziție, iar asta îl făcu să-i acorde credit flăcăului.

Clar nu era vreun prostovan.

Și atunci ce anume îl împinsese pe tânăr spre o escapadă atât de nesăbuită? Un pariu? Datoriile de la jocuri de noroc pe care nu i le putea mărturisi lui tăticu’?

Cu toate acestea, Cyn considera că situația nu prezenta un pericol real. Și avea un nas foarte fin când venea vorba de a mirosi un pericol – doar fusese soldat în timp de război de pe vremea când avea 18 ani.

Își aminti de scandalul care avusese loc în familia lui, atunci când fugise de acasă ca să se înroleze. Rothgar refuzase să-i cumpere un brevet militar, așa că Cyn se încadră în armată. Marchizul îl târâse acasă de mai multe ori, dar după numeroase bătălii de voință, care îi lăsaseră pe privitori tremurând, fratele său cedase în cele din urmă și îi cumpărase o poziție de ofițer într-un regiment bun. Iar Cyn nu-și regretase niciodată decizia. Își dorea să aibă parte de aventură, dar spre deosebire de mulți alți tineri de obârșie nobilă, nu îl interesa să participe la un masacru fără rost.

Se uită apoi spre banditul care îl ținea prizonier. Poate că o carieră miliară era exact ceea ce avea nevoie acel tânăr ticălos. Un gând ciudat îi încolți totuși în minte, așa că îl cercetă cu atenție pe tânăr. Și atunci își dădu seama. Își înăbuși o tresărire a buzelor și se concentrează asupra cailor, în timp ce încerca să asimileze noua informație. Judecând după netezimea punctului în care se uneau coapsele „lui”, răpitorul era o femeie.

Începu să fluiera. O situație într-adevăr promițătoare.

– Incetează cu zgomotul ăsta blestemat!

Cyn se supuse și își studie gânditor tovarășul de drum. Femeile vorbeau foarte rar pe un ton atât de aspru și tăios, iar pe sub tricornul și peruca acestei creaturi nu era loc de cosițe lungi prinse cumva pe dedesubt. Oare era posibil să se înșele?

Ca din întâmplare, lăsă din nou privirea să-i alunece în jos. Înțelese imediat că suspiciunile sale erau corecte. Ea purta niște pantaloni strâmți și eleganți și nu exista nici un accesoriu masculin ascuns pe dedesubt. Mai mult decât atât, chiar dacă picioarele îi păreau zvelte și cu mușchi bine dezvoltati, pantalonii aceia până la genunchi și ciorapii frumos croiți dezvăluiau rotunjimi mai degrabă feminine decât masculine.

– Mai e mult? întrebă el, atingând cu biciul calul înaintaș, ca să-i facă pe toți să depășească mai repede o porțiune de drum dificilă. Drumul ăsta e de-a dreptul infernal.

– Căsuța aia din față. Intră de tot în livadă, ca să ascundem trăsura. Caii pot să pască acolo.

Cyn se uită spre poartă și văzu o denivelare de adâncimea unui șanț și se întrebă îngrijorat dacă trăsura va reuși să treacă peste ea. Dar alungă imediat gândul. Era mult prea curios să afle ce-i va aduce următoarea etapă a acestei aventuri.

Șfichiindu-i cu biciul și cu vorba, Cyn zori caii oboșiți să depășească hârtopul. Trăsura se afundă și apoi se smuci în sus, iar el abia reuși să se mențină pe capră. Osia chinută scârțâi din toți rărunchii, dar nu se crăpă. Struni caii sub copaci, cuprins de un sentiment puternic de împlinire, și se întrebă dacă muierea aceea își dădea seama cât de bine se descurcase. În cele din urmă se părea că îi era de folos pasiunea lui din copilărie pentru condus trăsurile.

– Binișor! comentă ea cu răceală în glas.

Începu să-și spună că poate doamna lui misterioasă se va dovedi un leac. Tot ce putea desluși din chipul ei deasupra eșarfei albe erau niște ochi cenușii aspri. Putea doar presupune că și linia buzelor îi era la fel de aspră.

– La ce te holbezi? izbucni ea.

– Mi se pare normal să încerc să îți rețin trăsăturile, ca să te pot descrie autorităților.

Femeia îndreptă imediat pistolul spre fața lui.

– Ești un neghiob, știai asta? Ce mă oprește să te împușc chiar acum?

O țintui cu privirea, încă relaxat.

– Corectitudinea. Sau ești genul care împușcă oameni fără nici un motiv?

– Să-mi salvez propria piele s-ar putea să fie un motiv mai mult decât suficient.

Cyn zâmbi.

– Îți dau cuvântul meu că nu voi ajuta cu nimic autoritățile ca să te prindă.

Pistolul alunecă în jos și ea rămase uitându-se la el.

– Cine naiba ești?

– Cyn Malloren. Tu cine naiba ești?

O privi aproape căzând în acea capcană – fata fu pe punctul de a-i răspunde sincer, dar se opri.

– Poți să îmi spui Charles. Ce fel de nume e Sin¹?

– C-Y-N. Cynric, de fapt. Un rege anglo-saxon.

– Am auzit de familia Malloren... Femeia se încordă imediat. Rothgar.

– Marchizul este fratele meu, recunosc el. Dar nu mă învinui pentru asta. Cyn înțelese că în clipa aceea femeia și-ar fi dorit cu ardoare să-l fi lăsat pe marginea drumului. Rothgar era un om de temut.

Femeia își reveni însă repede.

– Îți dau cuvântul meu că o să te judec după faptele tale, mi-lord. Și acum, deshamă caii de la trăsură.

Cyn acceptă ironic.

– Am înțeles, să trăiți, domnule.

¹ În engleză, „sin“ înseamnă „păcat“ și se pronunță la fel ca Cyn. (n.tr.)

Cobori și își scoase pelerina și redingota, care îi era strâmtă în talie. Ascunse pe dinăuntru dantela de la marginea manșetelor și se apucă de treabă.

Soarele apusese, așa că mai era foarte puțină lumină. În ciuda eforturilor sale asidue, tot simțea cum frigul năprasnic îi pătrundea în oase. Sarcina aceea îi luă ceva timp, iar femeia nu îl ajută deloc... ci doar stătu acolo, privindu-l, cu pistolul pregătit. La un moment dat se uită în spatele lui și zise:

– Du-te înapoi în casă, Verity! Totul e în regulă. Venim și noi imediat.

Cyn se uită în spate și întrezări strălucirea unei rochii deschise la culoare care se întorcea înapoi spre căsuță. Ar fi putut pune pariu că femeia era al doilea tâlhar. Toată situația îi stârnea tot mai mult curiozitatea.

Ce căutau în căsuța aceea două femei care păreau să fie de viță nobilă?

De ce se apucaseră de furtișaguri?

Și pentru numele lui Dumnezeu... de ce aveau nevoie de trăsură?

Frecă apoi caii cu mănunchiuri de iarbă uscată și îi acoperi cu păturile pe care Hoskins le ținea pregătite tocmai pentru așa ceva.

– Le-ar trebui niște apă, zise el.

– E un pârâu la capătul livezii. O să-l găsească ei. Hai să intrăm în casă! Ia tu prada!

Cyn își luă hainele, dar nu se mai obosi să le îmbrace. Se duse apoi la trăsură și luă caseta cu mărunțișuri. Chibzui o clipă dacă să ia și pistolul. I-ar fi fost ridicol de ușor să-l ia și să-și împuște răpitorul. În cele din urmă îl lăsă acolo, întrebându-se dacă nu va ajunge cumva să-și regrete nesăbuinta.

O jumătate de oră mai târziu își primi și răspunsul. Iar acesta era da.

Stătea pe spate pe patul de bronz, cu mâinile și picioarele întinse și legate de colțurile patului și se uita în sus la cele trei femei care erau aplecate deasupra lui.

– Când mă eliberez de aici, o să vă strâng de gât.

– De asta te-am și legat, zise femeia care încă se prefăcea a fi bărbat. N-am avea nici o clipă de tihnă dacă ai fi liber.

– Mi-am dat cuvântul că nu aveți de ce să vă temeți de mine.

– Nu m-ai făcut însă să am încredere în tine. Ai zis că nu o să ne dai pe mâna autorităților. Dar ai putea încerca să comiți altă mârșăvie... împotriva surorii mele sau a doicii, bunăoară.

Cyn o privi gânditor. „Charles“ se dovedea a fi o enigmă fascinantă. La intrarea în căsuță, își dăduse jos pelerina, pălăria și eșarfa, iar la scurt timp după aceea își scosese, absentă, și peruca. O înțelegea perfect. Nici lui nu-i plăcuse niciodată să poarte peruca și prefera propria claie de păr.

Chiar și nedeghizată, tot era destul de convingătoare în rolul unui tânăr flăcău. Costumul acela maro din catifea îi venea foarte bine, iar volanele din dantelă ale cămășii pe care o purta ascundeau eficient un piept proeminent, care s-ar fi putut afla dedesubt.

Nu era tunsă foarte scurt – părul ei lins și cu o formă elegantă avea culoarea castaniu-deschis, pudrat cu auriu. Abia se putea distinge un onduleu subtil. Era o coafură destul de neobișnuită pentru o femeie, dar, cu toate astea, nu arăta pe cât de scandalos ar fi trebuit. Poate pentru că nici ea nu era vreo doamnă cu trăsături fine. Deghizată, părea chiar un tânăr flăcău relativ chipeș.

Avea pielea netedă, desigur, părea de vreo 16 ani... dar se gândi că probabil avea în jur de 20. Totuși, vocea ei avea o tonalitate destul de gravă pentru o femeie. Și poate că buzele ei ar fi fost absolut fermecătoare, dacă le-ar fi relaxat într-un zâmbet. Însă le ținea strânse și furioase. Și Cyn nu putea să înțeleagă de ce naiba era atât de furioasă pe el.

Tovarășele ei erau la fel de misterioase.

Verity – probabil sora ei – avea un păr lung, bogat și ondulat, într-o nuanță care se situa undeva între culoarea mierii și cea a aurului. În plus, avea o gură blândă, feminină și o siluetă robustă, spre deosebire de Charles. Mai mult ca sigur aceasta din urmă avea sânii legați, dar nici măcar niște legături de fier nu ar fi putut ascunde silueta voluptuoasă a lui Verity – care în acel moment era frumos evidențiată de un decolteu adânc și de un șal lat. Pe de altă parte, ținuta pe care o purta era mai degrabă potrivită unei servitoare, decât unei doamne din înalta societate.

Verity părea să întrupeze însăși definiția *feminității*. Și demonstra cu prisosință acest lucru fiind mult mai neliniștită și mai binevoitoare decât sora ei.

– Nu-l putem ține așa la nesfârșit, sublinie ea.

– Sigur că nu, dar asta o să-l țină în siguranță aici, cât timp noi mâncăm și ne pregătim de plecare.

– Dar La... Dar Charles, zise doica arțăgoasă. N-ai voie să pleci, știi asta!

Femeia aceea era bătrână – mult mai bătrână. Era micuță și cocoșată, avea păr moale și argintiu și purta ochelari în formă de semilună. Din cauza ei era Cyn în situația asta nenorocită. Când Charles îi poruncise să se așeze pe pat ca să fie legat, el refuzase. Dar femeia mai în vârstă se supusese ordinului de a-l duce acolo, iar lui îi fusese atât de teamă să nu-i frângă oasele fragile, încât rămăsese neajutorat.

Cyn observase scăparea femeii. Bătrâna aproape că-i spusese fetișcanei „Lady“ cumva. Asta însemna că tinerele erau de viță aleasă. Și totuși, una era deghizată convingător în bărbat, iar cealaltă, în slujnică.

– Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă am voie să plec sau nu, zise Lady Charles. Până acum nu am avut nici un motiv să plec nicăieri și multe motive să stau ascunsă. Dar acum totul s-a schimbat. Probabil o să mă întorc la momentul potrivit. Unde altundeva să mă duc?

– O să stai cu mine și cu Nathaniel, zise Verity.

– Poate, zise Charles, și trăsăturile i se îndulciră întru câtva. Dar o să aibă destule bătăi de cap îngrijindu-se de tine și de dragul de William.

De la etajul de sus se auzi un scâncet.

– Iar începe. E o bestie mică și tare flămândă, nu-i așa?

Verity se grăbi să urce niște trepte înguste, iar Cyn încercă să asimileze faptul că unul dintre tâlharii care îl acostaseră pe drum era mamă – ba chiar o proaspătă mămică, din câte își dădea seama. Asta explica într-un fel și silueta ei planturoasă. Disconfortul și supărarea îi dispărură atunci, lăsând din nou loc fascinației. Abia aștepta să le împărtășească această poveste ofițerilor din regimentul său. În zilele reci de iarnă, o povestioară bună era întotdeauna bine-venită în cazarmă.

Bătrâna dispăru în bucătărie – aceea era cealaltă încăpere de la parter. Cyn presupuse că mai exista o cameră la mansardă, unde dormeau cele două surori și bebelușul. Cel mai probabil, încăperea în care se afla în acel moment era dormitorul bătrânei. Dar poate că mai era folosit și ca un fel de salon improvizat, întrucât conținea o grămadă de pachete, cutii și geamantane.

De ce se aflau acolo cele două surori? Și de ce nu avea voie Charles să plece?

Fata căuta într-un cufăr, ignorându-l complet.

– O să primesc și eu ceva de mâncare? întrebă Cyn.

– În cele din urmă, da.

– Ce ai de gând să faci cu mine?

Tânăra se îndreptă de spate, apoi veni și se aplecă deasupra patului. Își puse un picior pe cadrul de bronz și-și sprijini cotul pe genunchi. Cyn avu sentimentul că femeii îi plăcea acea poziție de putere.

– Poate o să te lăsam aici, așa cum ești acum.

Cyn îi întâlni privirea cenușie și furioasă.

– De ce?

– De ce nu?

– N-am făcut nimic să te rănesc. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să mă asigur că oamenii mei nu fac zarvă și că nu vin să te urmărească.

– De ce ai făcut asta?

Îl uimea neîncrederea ei și faptul că se temea foarte mult de el. Dar, pe de altă parte, asta explica de ce era legat fedeleș. Nu din cruzime... ci de frică. Având un aspect fizic înșelător de delicat, Cyn nu era obișnuit ca femeile să se teamă de el.

Își alese cu grijă următoarele cuvinte.

– Am simțit că ai un suflet bun și că nu vrei să-mi faci cu adevărat rău. Nu vreau să te văd spânzurat. De fapt, mi-ar plăcea să te ajut.

Fata lăsă piciorul înapoi pe podea și făcu un pas în spate, care îi trădă emoțiile.

– De ce?

– Bănuiesc că ai un motiv bun pentru acțiunile tale, iar eu de-abia aștept să încep o nouă aventură.

Cuvintele lui nu păreau să aibă alt efect, decât să o exaspereze.

- Ba de-abia aștepti să ajungi la un azil de nebuni.

- Nu prea cred. Doar că am o toleranță foarte scăzută pentru plictiseală.

- Crede-mă când îți spun că plictiseala are părțile ei bune.

- Eu nu le-am descoperit până acum.

- Atunci, consideră-te un om norocos.

Pentru prima dată de când o cunoscuse, Cyn se gândi că tânăra poate chiar avea necazuri. La început văzuse toată situația mai degrabă ca fiind o năzbâtie de fetișcană, dar în acel moment se îndoia că tânără aceasta extraordinară ar fi fost atât de serioasă dacă ar fi fost vorba de o chestiune banală.

- Ești în pericol, nu-i așa? întrebă el.

Ea făcu ochii mari, dar nu zise nimic.

- Atunci ai un motiv în plus să ai încredere în mine și să mă lași să te ajut.

Fata ridică brusc bărbia.

- Nu am încredere în... Continuă apoi după o scurtă pauză în care își trase răsuflarea: ... în oameni.

Cyn înțelese foarte clar ce era pe punctul de a spune: „Nu am încredere în bărbați“.

- Poți să ai încredere în mine.

Ea izbucni într-un hohot de râs scurt și amar, după care își feri privirea.

Cyn așteptă să-i poată întâlni din nou ochii cenușii.

- E un pistol încărcat pe bancheta din trăsura. Nu l-am folosit mai devreme pentru că sora ta ținea arma îndreptată spre oame-nii mei. Iar când am luat caseta din trăsura, nu l-am folosit pentru că nu am vrut. Sunt un țintaș extraordinar. Aș fi putut să te dezarmez, să te schilodesc sau chiar să teucid oricând aveam chef.

Ea se încruntă la el, apoi se răsuci pe călcăie și plecă repede. Cyn auzi ușa de la casă trântindu-se și înțelese că se dusese să verifice.

Câteva minute mai târziu, bătrâna intră tiptil cu o cană cu cioc în mână.

- Sigur ai vrea să bei ceva, milord, zise ea și continuă prin a-i da să bea niște ceai incredibil de tare și de dulce.

Fu extrem de recunoscător, chiar dacă băutura nu era preparată după preferința sa. După ce termină de băut, bătrâna îi șterse câteva picături de pe buze cu o cârpă albă.

– Nu trebuie să îți faci griji, zise ea, bătându-l peste una din mâinile legate. Nu va fi nimeni rănit. Ch... Charles e un pic irascibil în perioada asta. Clătină apoi din cap și o neliniște reală îi umbri ochii. Tot ce s-a întâmplat a fost îngrozitor....

Cyn avu din nou sentimentul că nu era vorba despre chestiuni banale.

– Cum să-ți spun? o întrebă el.

– O, eu sunt doar Nana¹. Așa îmi spune toată lumea, așa că poți să-mi spui și dumneata la fel. Te dor mâinile? Nu te-am legat prea strâns, nu-i așa?

– Nu, o liniști el, deși simțea furnicături în brațe și începuseră să-i amorțească mâinile. Nu voia ca Charles să se întoarcă și să-l găsească dezlegat, altfel probabil ar fi suspectat că nu încercase altceva decât să o scoată din casă. Se strădui apoi să o tragă de limbă pe bătrână, ca să afle mai multe informații. Și cum să-i spun domnișoarei Verity?

– Oh! exclamă bătrâna, care nu părea deloc proastă... Cred că Verity e foarte bine, nu? Trebuie să mă scuzi acum, milord. Dar vreau să pregătesc masa.

Chastity Ware se grăbi prin întunericul livezii spre silueta învăluită în umbre a trăsुरii. Se oprise în bucătărie să ia pistoalele de duel și muscheta. Trecuse de mult vremea când ar fi trebuit să returneze armele și caii. Dar scopul ei principal, admise în sine sa, era acela de a verifica spusele prizonierului.

I se învăteau prin minte tot felul de gânduri negre. Ce o făcuse să-l răpească pe Cyn Malloren?

Avea un motiv bun să păstreze trăsura, chiar dacă o luase în urma unui impuls de moment. Verity și copilul vor călători mult mai bine într-un vehicul privat, decât într-o diligență.

Și avusese un motiv bun și pentru faptul că îl pusese pe el să o conducă. Nu dorise să-i fie distrasă atenția de la bărbați dacă ar fi mânat-o chiar ea. Mai ales că nu prea avea încredere

¹ Termen de alint folosit pentru doică sau dădacă (n.red.)

că Verity ar fi fost în stare să împuște pe cineva, indiferent de circumstanțe.

Dar chiar și așa, l-ar fi putut pune să conducă o bucată de drum și apoi să-l abandoneze într-un loc pustiu. Doar mai condusesese o cabrioletă. Cu siguranță nu putea fi cu mult mai diferit să conducă o trăsură cu patru cai.

Un bărbat fără scrupule era ultimul lucru de care aveau nevoie.

De fapt, insuportabila lui aroganță masculină fusese cea care o împinsese să îl ia prizonier.

Stătuse acolo în fața ei, în costumul său albastru, tivit cu dantelă... prea frumos ca să fie decent și fără să se simtă cătuși de puțin amenințat de pistoalele ei! Iar atunci când îi oferise să prizeze tutun, își dorise să-i zdruncine siguranța de sine și să-l vadă întins pe jos. Cu toate acestea, după cum ghicise și el mult prea bine, nu l-ar fi împușcat doar pentru că refuza să-i îndeplinească ordinul. Dar după aceea schimbase raportul de forțe dintre ei prin acel mic discurs elegant pe care li-l ținuse servitorilor săi. Dacă funcționa, asta avea să întârzie sau chiar să împiedice să fie urmăriți.

Și-ar fi dorit foarte mult să știe ce fel de joc încerca să facă... Dar măcar așa îl putea ține în siguranță o vreme. Și, Doamne, cât îi displăcea situația aceea! Zâmbi sumbru pentru sine și deschise ușa trăsurii.

Era întuneric înăuntru, astfel încât Chastity fu obligată să pipăie bancheta, ca să caute arma... și o găsi! Era acolo, exact așa cum îi spusese el. Luă pistolul și, în lumina slabă a lunii, i se confirmă că era încărcat. Cu siguranță se lăuda când afirmase că ar fi putut-o dezarma, răni și chiar ucide – în fond era și ea înarmată. Totuși, nu putea să nu admită că el avusese o șansă reală, de care ar fi putut să profite cu ușurință.

Se cutremură imediat, gândindu-se că fusese suficient de neglijentă, încât să-i dea acea ocazie. Închise ochii și se simți copleșită de disperare. Poate că nu era totuși atât de capabilă precum crezuse să îndeplinească sarcina pe care și-o propusese – să îi ducă undeva în siguranță pe sora și pe nepotul ei.

Verity abia sosise cu o zi înainte, în ciuda faptului că problemele ei începuseră mai demult. Sir William Vernham, bătrâiorul

ei soț, murise cu aproape două luni în urmă – la numai câteva zile după nașterea fiului său. Iar acest lucru declanșase o luptă pentru tutela copilului între unchiul pruncului, Henry Vernham, și bunicul său, contele de Walgrave – care era tatăl lui Verity și al lui Chastity.

Din păcate, Henry câștigase prima bătălie legală și venise la Vernham Park pentru a prelua controlul. La scurt timp după aceea, Verity ajunsese să se teamă pentru viața fiului ei. Cumnatul ei nu era un om de încredere și ar fi moștenit titlul de conte și întreaga avere a familiei, dacă nu ar fi existat acel mic suflet. Iar toate temerile ei se adânciseră în clipa în care acesta încercase să o împiedice să-și contacteze familia și prietenii. Așa că fugise cu pruncul ei și se refugiase la căsuță.

Însă, deși se temea de Henry, Verity nu voia să apeleze la tatăl ei. Lordul Walgrave ar fi putut, fără îndoială, să-i ofere protecție. Dar probabil ar fi început imediat să plănuiască altă căsătorie – care ar fi fost numai în avantajul său. După ce avusese parte de o viață mizerabilă alături de Sir William, Verity se hotărâse că, dacă se va mai căsători vreodată, o va face numai cu iubitul ei din copilărie... maiorul Nathaniel Frazer. Iar Chastity fusese de acord să-și ajute sora.

Însă problema era că amândouă surorile nu aveau practic nici un ban, iar cumnatul ei era deja pe urmele lui Verity.

Henry Vernham chiar fusese aici la căsuță cu două zile în urmă, ca să le iscodească pe Chastity și pe Nana, iar ea abia dacă avusese timp să se îmbrace înapoi în haine femeiești. Totuși, îl convinseseră cu ușurință că nu știau nimic despre unde se putea afla Verity – în primul rând pentru că aceasta din urmă nu sosise încă. Nedumerirea și neliniștea lor fuseseră autentice.

Chastity își strânse pumnii când își aminti de această ultimă întâlnire cu Henry Vernham. Nu era doar torționarul surorii ei, ci și bărbatul care îi distrusese ei viața și o adusese în situația în care se afla, cu părul tăiat și purtând haine bărbătești. Refuzase să-i vorbească – pentru că știa că era în stare să-i scoată mațele, dacă dădea ochii cu el. Cu toate acestea, omul reușise totuși să-i arunce câteva replici de despărțire care aproape îi spulberaseră hotărârea.

„Sunt sigur că-ți pare rău că mi-ai respins cererea în căsătorie, Lady Chastity, dar e prea târziu să te mai răzgândești. Ești aproape dezonorată, să știi.“

În clipa aceea, fusese copleșită de o furie oarbă – iar dacă ar fi avut un pistol la îndemână, probabil l-ar fi împușcat pe loc. Cu toate acestea, odată ce sosise Verity și îi afluase povestea, mânia i se domolise și Chastity se concentrase asupra unui singur scop: Vernham nu o va distruge și pe Verity.

Nu aveau timp să facă planuri minuțioase sau să se gândească de două ori la ce era de făcut, pentru că omul s-ar fi putut întoarce în orice clipă. Dar știuseră de la bun început că vor avea nevoie de bani ca să supraviețuiască – și că vor fi nevoite să îi fure. Însă acea ultimă întorsătură a situației – furtul trăsurii – fusese o decizie de moment. Iar acum înțelegea că era una care le-ar fi putut fi fatală.

La naiba cu Cyn Malloren! De ce nu putuse să fie negustorul gras și fricos, la care speraseră ele?

Chastity privi apoi blazonul ornat și aurit al familiei Malloren de pe ușa trăsurii și murmură niște blesteme la adresa proprietarului. Apoi rânji și smulse o piatră ascuțită din zidul care împrejmuia livada. Simți o mare satisfacție în clipa în care o folosi ca să îndepărteze vopseaua și blazonul aurit de pe ambele uși.

Când termină însă, satisfacția aceea de moment dispăru, așa că aruncă deoparte piatra. Procedase corect când ștersese blazonul de pe uși – pentru că era posibil ca a doua zi întreaga țară să caute trăsura furată a familiei Malloren. Dar în același timp știa că sentimentele ei erau greșite. Își lipi capul de vehicul și se chinui să-și înăbușe lacrimile, în timp ce îi blestema în tăcere pe bărbații care o transformaseră într-o persoană plină de amărăciune.

Tatăl ei, fratele ei... și Henry Vernham.

Lasă să-i scape o înjurătură în întunericul liniștit al acelei nopți.

– Să dea Domnul ca toți bărbații să ajungă în cele mai negre abisuri ale iadului!

Dar apoi își reveni. Avea nevoie de o minte limpede și de multă vigilență ca să-i învingă pe toți.

Se asigură că pistolul avea piedica pusă, apoi îl vârî în buzunarul de la haină. Îi trecu prin minte să ia și sabia, dar până la urmă o lăsă acolo.

Dezlegă apoi cei doi cai pe care-i călăriseră ea și Verity și se îndreptă cu ei spre adevărata ei casă... spre Walgrave Towers. Casa aceea impunătoare era cufundată în întuneric. Nimeni din familia ei nu mai era acolo. Tatăl și fratele ei cel mai mare își petreceau majoritatea timpului la Londra – de unde probabil o căutau pe Verity –, iar Victor, fratele ei cel mai mic, era plecat la școală. Duse armăsarii în grajd, după care intră pe o ușă laterală.

Cu excepția ceasurilor care ticăiau în camerele pustii, în casă domnea o tăcere mormântală. Dar pentru Chastity tot conacul răsună de suferință și de amintiri triste. Amintiri recente. Fusesse fericită acolo în copilărie, pentru că tatăl ei fusesse absent în cea mai mare parte a timpului, iar sfiioasa lor mamă se ferise întotdeauna de necazuri. Cu toate acestea, era locul unde o adusesse tatăl ei cu câteva luni în urmă. Locul unde încercase să o oblige să se mărite cu Henry Vernham.

Chastity își croi drum prin întuneric spre sala de arme și, odată ajunsă acolo, se folosi de cremene și de iască ca să aprindă o lumânare. Descărcă și curăță pistoalele de duel și le așeză la loc în caseta lor căptușită cu catifea. Fratele ei mai mare ar fi fost extrem de bucuros să afle că antrenamentul blând pe care i-l oferise surorii ei o ajuta să-și ducă planul la îndeplinire. Încremeni însă în clipa în care își aminti de ultima dată când îl văzuse pe Fort – de furia, de cruzimea și de cuvintele dureroase pe care i le adresase.

Strânse din buze și își continuă treaba. Curăță muscheta și o așeză înapoi la locul ei. În mod normal n-ar fi fost nevoită să se furișeze. Fără îndoială, servitorii știau că venea acolo și știau și de ce... dar o ignorau pe cât posibil. Îi plăcea să creadă că făceau asta pentru că țineau un pic la ea. Își spuse apoi cu cinism că probabil nici nu voiau să se implice într-un război atât de amar, precum cel care avea loc între stăpânii lor.

Atmosfera din casă i se părea apăsătoare. Simțea nevoia să scape de acolo cât mai repede. Stinse lumânarea și străbătu în grabă coridorul rece și întunecat care ducea spre ușa turnului de vest, iar de acolo ieși afară la aer curat și libertate. Se îndreptă

spre căsuță, folosind intenționat mersul acela bărbătesc pe care și-l perfecționase în ultimul timp.

Trebuia să ajungă cât mai repede... înainte ca sora ei cea blajină și doica să se facă de râs în fața celui șarpe frumos și inofensiv în aparență pe care îl capturaseră.

Capitolul 2

Chastity o găsi pe Nana trebăluind în bucătărie.

– Masa o să fie gata în scurt timp, draga mea, zise bătrâna doică. O să-l eliberezi sau va trebui să-l hrănesc cu lingura?

Cu toate că tonul ei era blând, Chastity îi simți dezaprobarea.

– Nu putem avea încredere în el, Nana! Și avem prea multe de făcut ca să-l păzim în fiecare clipă. Ar putea să scape și să-i conducă aici pe magistrați.

Nana ridică ochii din tigaie.

– Poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-l aduci aici.

Chastity ridică ușor bărbia.

– Aveam nevoie de un vizitiu.

– Aha!

Bătrâna scoase farfuria din dulap și începu să așeze masa. Chastity observă că pregătea patru locuri și, ținând cont că avea doar două luni, copilul lui Verity nu putea să stea la masă și să mănânce ca un om mare.

– Cred că poți să ai încredere în el, Lady Chastity, zise Nana.

Tânăra oftă.

– Ține minte că numele meu este Charles.

Plecă să se sfătuiască și cu sora ei. Trecu prin camera din față, fără să-l bage în seamă pe prizonier. Lăsă pistolul lui pe o cutie, apoi o luă la fugă pe scările înguste. Era prima dată când o vedea pe Verity îmbrăcându-și pruncul, sporovăind fără noimă și gâdilându-l ca să-l amuze.

– Nu știi cum poți să te porți așa, când te gândești la taică-su, o apostrofă Chastity.

Pai, nu mă gândesc la tatăl lui, zise Verity. Legă ultimul șiret de la cămașa de noapte a copilului, apoi îl ridică și îl așeză în brațele surorii ei. Uită-te și tu la el! Nu seamănă deloc cu Sir William Vernham.

Chastity strânse fără să vrea la sân acea dulce povară, fermecata de magia pe care o aducea un copil.

— El este Sir William Vernham, sublinie ea, în timp ce se strâmba, ca să-l distreze pe copil.

Verity încetă să mai curețe scutecele murdare.

— Știi asta. Dar el o să fie altfel. O să mă asigur de asta. Și acum ca Sir William a murit, o să-mi fie mult mai ușor.

Chastity îi aruncă o privire tăioasă.

— Ai grijă să nu mai spui asta de față cu altcineva în afară de mine, Verity, altfel cumnatul tău o să te acuze de crimă.

Verity se albi ca varul.

— Cum ar putea să facă una ca asta? William a murit pentru că i-a cedat inima în timp ce se afla în brațele amantei sale.

— Adevărat, dar bărbații sunt capabili de orice ca să-și atingă scopurile. Mai ales un Vernham. Probabil magistrații te-ar învinui că ai folosit o otravă mult prea ingenioasă ca să fie detectată.

— Nu toți bărbații sunt cruzi, zise Verity cu blândețe. Nathaniel e un om bun.

— Poate că așa e, dar dacă lumea ar fi fost dreaptă, ți s-ar fi permis să te căsătorești cu el.

— Of, Chastity....

— Tata știa că îl iubeai pe Nathaniel, dar tot te-a obligat să te măriți cu Sir William.... Un moș bătrân și gras, care avea mai mulți bani decât bun-gust. Așeză apoi bebelușul pe umăr și îl bătu ușor pe spate.

Verity își mușcă buza.

— E de datoria unei fiice să se mărite cu cine hotărăște tatăl ei.

— Așa se zice, dar ar fi drăguț să ai măcar ocazia să afli care e scopul jertfei tale. Tata nu doar te-a făcut să te măriți cu Sir William, dar a încercat să mă silească și pe mine să-l iau de bărbat pe fratele lui. Ce ar fi putut avea de câștigat de pe urma unei asemenea alianțe?

Verity așeză scutecele murdare într-o găleată.

— Nu știi, recunosc eu ea.

– Un singur lucru e limpede, zise Chastity. Tu ți-ai făcut datoria. Nici măcar să nu te gândești să-i mai faci tatei încă o dată pe plac. Te vei mărita cu Nathaniel.

Verity încuviință din cap.

– Sunt hotărâtă să fac asta, deși mă mustră conștiința. Mi-aș dori din tot sufletul să pot să fiu și eu așa de puternică precum ești tu.

– Atunci ai încredere, zise Chastity ridicând din umeri. Eu am avut puterea de a mă împotrivi deciziei tatei de-a mă mărita cu Vernham, tocmai pentru că am văzut cum mergea căsnicia ta. Sir William a fost un om îngrozitor, iar fratele lui e din aceeași plămădă, chiar dacă la exterior pare mai grozav. Și cu siguranță îl cred în stare să conspire la uciderea unui copil.

– Dar nu știu unde ai găsit în tine curajul să te opui voinței tatei. Uite-te la mine, de exemplu. Nu pot să-l înfrunt decât fugind.

Chastity se ridică în picioare, așeză copilașul adormit în pătuțul lui și îl acoperi cu o pătură. Se duse apoi la mica fereastră și privi orbește în grădina luminată doar de pătratul luminos al geamului de la bucătărie.

– Sincer îți spun, Verity, nu știu dacă aș fi fost suficient de curajoasă să fac asta dacă aș fi știut.... dar pur și simplu nu mi-am imaginat niciodată că va merge atât de departe. Și odată ce am început să mă împotrivesc, nu m-am mai putut opri....

Verity o luă în brațe pe sora ei, și cele două femei tinere se agățară una de alta.

– Acum doi ani, eram fericite și pline de speranță, zise Verity. Ce s-a întâmplat? Însă imediat după aceea adăugă: Trebuie să coborâm să luăm masa. Ridică găleata și se uită la sora ei. Nu crezi că ar trebui să te schimbi într-o rochie, draga mea, dacă este un bărbat aici?

Chastity își șterse lacrimile și își îndreptă spatele.

– Cu siguranță, nu. N-ar fi înțelept să-l lăsăm să vadă că are de-a face cu trei femei.

– Of, Chastity, protestă Verity. E un gentleman!

– Cum naiba poți să crezi că asta îl recomandă? Și Sir William era un gentleman. Henry Vernham și tata se presupune că sunt tot gentlemani. Și pe lângă faptul că e un *gentleman*, prizonierul

nostru este un *Malloren*. Sunt bărbați chipeși și au o alură fascinantă, dar ți-ar tăia cu toții beregata înainte să se dea la o parte din drum. Nu te lăsa păcălită de genele lungi și frumoase ale lui Cyn Malloren.

Verity chicoti.

— E uimitor, nu-i așa? Chiar nu pot să mă tem de un bărbat care arată așa.

— Sunt sigură că mulți oameni au făcut aceeași greșeală, replică tăios Chastity. O greșeală care le-a fost fatală.

— Ei haide, Chastity, doar nu crezi că e periculos? Probabil nu a văzut niciodată sânge, decât la vreo vânătoare de fazani.

Chastity clătină din cap.

— E periculos, Verity. Simt asta. Te rog, încearcă să-mi spui Charles tot timpul... sau măcar Chas. Și să nu dezvălui niciodată numele noastre complete. Rothgar și tata sunt la cuțite de ani buni. Se va dezlănțui tot iadul, dacă află Cyn Malloren că facem parte din familia Ware.

Verity scutură din cap când auzi cuvintele surorii ei, dar nu avu nici o obiecție. Verifică încă o dată, ca să se asigure că William dormea, apoi stinse lumânarea și o conduse pe sora ei spre trepte. Șovăi o clipă când ajunse în capătul scării abrupte.

— Chas, ce se întâmplă dacă încearcă să te mărite din nou?

— Tata? se miră Chastity râzând. Asta ar fi singura binecuvântare. Faptul că l-am sfidat l-a făcut să mă distrugă. Nici un bărbat nu va mai dori vreodată să se însoare cu infama Chastity Ware.

Cyn o privi traversând camera și urcând la etaj. Găsise pistolul, așa că presupunea că reușise să o convingă de bunele lui intenții. Cu toate acestea, femeia nu părea prea îmbunată.

Își dorea s-o vadă zâmbind. Își dorea ca ea să stea de vorbă cu el... să-i împărtășească problemele ca el să-i poată lua de pe umeri povara aceea grea. Era surprins să descopere că, deși o cunoștea de foarte puțin timp, începea s-o aprecieze pentru spiritul ei. Dar și pentru înfățișarea neobișnuită.

Coafura aceea și părul lucios ca de blană de vidră erau foarte ciudate, dar îi puneau în evidență craniul foarte frumos. Cum se făcea că până atunci nu observase niciodată potențiala frumusețe a unui craniu? I-ar fi plăcut să-și plimbe mâna peste capul

ei neted... la fel de mult cum îi plăcea de obicei să-și treacă degetele prin niște bucle dese și mătăsoase.

Totuși, tunsoarea aceea îi puna în evidență și trăsăturile pu-ternice ale feței – fruntea înaltă și netedă, nasul drept, maxilarul ferm. Chiar și ochii aceia albaștri-cenușii – de altfel destul de comuni – puteau deveni de neuitat dacă erau conturați cum trebuia. În mod sigur era o femeie neobișnuită! Dar, pe de altă parte, lui nu-i plăcuseră niciodată femeile obișnuite.

Avea ținuta mândră a unui bărbat – umerii drepți și pasul hotărât. Și, spre surprinderea lui, găsea ceva foarte erotic în asta. Se gândi cu regret la faptul că probabil purta acel costum bărbătesc doar în timpul jafurilor. Se pomeni apoi întrebându-se cum ar fi arătat într-o rochie.

Dar nu era pe cale să afle. Când coborî scările, încă mai purta pantaloni.

Când cele două surori trecură prin camera în care era ținut prizonier, mergând spre bucătărie, Cyn zise:

– Te-ai convins că n-o să-ți fac nici un rău, Charles?

Se întoarse atunci și se uită la el.

– Sunt absolut sigur de asta, milord. N-ai cum să-mi faci rău, atâta timp cât ești legat de pat!

– A, deci ți-e frică să mă înfrunți în libertate, nu-i așa?

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Ba deloc. Dar de ce să mă deranjez să încerc?

Era minunată.

– Să fim fairplay, zise el amabil. N-am comis nici o faptă dezonorantă.

Ea zâmbi.

– Să ajuți niște tâlhari la drumul mare nu-i tocmai cel mai onorabil lucru, milord.

Îi zâmbi și el, la fel de nesincer.

– Scuzele mele! Nu mi-am dat seama că vrei să ai gâtul întins. Dar o să rezolv asta cu prima ocazie.

– Știu. De-aia și ești legat fedeleș.

Cyn își înăbuși un hohot de râs. Duelul acesta verbal cu ea era cea mai mare distracție de care avusese parte de luni întregi. Ce mai femeie! Iar asta îi oferi o nouă armă pe care s-o folosească împotriva ei.

— Țsta-i un mod tare ciudat de a lega un om, zise el. Ia, spune-mi, tinere Charles... ești genul de bărbat căruia îi place să se holbeze la trupurile altor bărbați?

La îndemnul lui, femeia îl privi din cap până-n picioare și se îmbujoră – lucru care-i trădă imediat deghizarea. Părea în totalitate feminină... ba chiar o femeie nevinovată și tulburată. Situația aceea începuse să îi provoace o erecție.

— Încetați! exclamă Verity, care se apropia de el cu un cuțit de cioplit. Femeia observă dintr-o singură privire umflătura din pantalonii lui. Cred că omul are perfectă dreptate, îi spuse apoi surorii ei. Nu a făcut nimic ca să merite un asemenea tratament. Poate să vină să mănânce cu noi.

— Verity, încetează! izbucni Charles.

Dar Verity tăia deja legăturile de pânză care-l țintuiseră de pat, iar Cyn se ridică în picioare, chinându-se să-și alunge amorțea din încheieturi.

— Milord, zise el, încântat că se putea duela în vorbe pe picior de egalitate, apreciez bunătatea surorii dumitale, dar dacă dumneata ești stăpânul acestei case, n-ar trebui să fii în măsură să-ți controlezi mai bine femeile?

Flăcări de furie scăpărară în ochii ei.

— Cu un bici, poate?

Cyn îi făcu cu ochiul lui Verity.

— Chiar așa de indisciplinată e sora dumitale?

— O, te rog, milord, încetează, zise Verity, chinându-se din răsuputeri să nu izbucnească în râs. Ne tachinezi ca să provoci scânteii. Dacă mai continui așa, o să te leg la loc.

Cyn ridică mâinile într-un gest de supunere, apoi le urmă pe cele două surori în bucătăria în care plutea aroma mâncării. Se întrebă cât va dura până când cineva va comite o greșală și va dezvălui că Charles era de fapt... Cine? Charlotte? Se uită apoi la fata cu chipul de gheață. „Charles“ i se potrivea mult mai bine decât „Charlotte“.

Nana se bucură când îl văzu eliberat din captivitate și încercă să-l așeze în capul mesei.

— Nu, nu, zise Cyn, făcând un semn către Charles. Probabil acesta e locul dumitale, domnule, fiind capul familiei. Le zâmbi

apoi tuturor, folosindu-și ostentativ acel farmec considerabil. O să am plăcerea să îți aflu și numele de familie?

– Nu, zise Charles răspicat și se așeză la locul de cinste din capul mesei. Fii recunoscător că primești de mâncare.

Nana așeză apoi pe masă o cratiță mare cu tocană de iepure.

– Ce mâncare apetisantă! zise Cyn, afișând un zâmbet fericit.

Nana se arătă încântată.

– Este minunat să hrănesc un bărbat.

Cyn își întoarse atunci privirea întrebătoare către Charles.

– Dar voi, flăcăii tineri în pragul maturității, aveți de obicei o foame de lup.

Charles se înroși la față.

– Nu sunt un flăcău tânăr.

– Scuzele mele, dragă domnule! Știu că unor bărbați le crește barba mai greu....

– Dă-mi voie să te servesc eu, milord, zise repede Verity și îi îngrămădi pe farfurie o porție mare de tocană. Cartofi?

În timpul cinei, Cyn se abținu politicos să o mai tachineze.

– Bun, zise el, de îndată ce se așezară să-și bea ceaiul. Ce-ar fi să-mi spui ce pui la cale, ca să te pot ajuta?

– De ce ai vrea una ca asta? întrebă Charles aspru.

– Ți-am zis, tânjesc după aventură. Nu pot trăi fără ea. Mi-am dorit mereu să fiu un cavaler rătăcitor.

Verity fu cea care îi răspunse însă la întrebare:

– Dar ce te face să crezi că sunt o domnișă la ananghie, milord?

Cyn se uită la ea.

– Păi, nu ești?

Tânăra zâmbi cu tristețe.

– Domnișele la ananghie sunt de obicei fecioare și eu, cu siguranță, nu mai sunt. Totuși, aș putea spune că *sunt* oarecum la ananghie...

– Verity, nu! zise Charles tăios. Să nu ai încredere în el! *De ce* trebuie să ai mereu atâta încredere în oameni? Dacă îi spui, o să fie și el de partea celorlalți.

– Ce altceva am putea face? întrebă Verity. Avem nevoie de cineva care să ne ajute cu trăsura și m-aș simți mai bine cu....

Cyn aproape auzi cuvintele „un bărbat care să ne ajute“ plutind prin cameră și observă imediat scânteia din ochii lui Charles. Oare era doar un simplu caz în care o fată din aceea emancipată își dorea să fie bărbat? Spera să nu fie așa.

— Te-ai simți mai bine cu cineva mai în vârstă, nu? spuse Cyn cu blândețe. Nu te îmbufna, dragul meu, Charles! E mai mult decât evident că faci tot ce poți ca să o ajuți pe sora ta să scape din necazul care s-a pogorât asupra ei. Dar nu e niciodată un lucru înțelept să refuzi o ofertă sinceră de ajutor. Probabil sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine și, în plus, am experiența care ție îți lipsește. Dacă îmi spui unde vreți să mergeți, voi face tot ce-mi stă în putință ca să vă duc acolo în siguranță.

— La Maidenhead, zise Verity ferm. Viitorul meu soț, maiorul Nathaniel Frazer, este staționat acolo.

„Oare el e tatăl copilului ei?“, se întrebă Cyn. Tânăra purta o verighetă, dar aceea putea fi un fals.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă. Trebuie să recunosc, se hazardă el, că destinația asta nu pare să prezinte absolut nici o problemă.

— Cu excepția banilor, zise Charles târăgănat.

— Aha. Prin urmare, jaful.

— Exact.

Nimeni nu părea să dorească să-i ofere mai multe informații, așa că Cyn cercetă mai în amănunt.

— Înțeleg că probabil vi s-a părut tentantă ideea de a călători în trăsură mea confortabilă, dar furtul ei prezintă anumite riscuri. Nu ar fi fost mai înțelept să vă mulțumiți cu diligența sau poate cu cei doi armăsari pe care îi călăreți?

— Căii nu erau ai noștri, îi explică Verity, și dacă i-am fi păstrat ar fi fost vai și amar. Cu toate acestea, sunt de acord că ar fi fost mai prudent să călătorim cu diligența.

— Da, afirmă Charles brusc. Ai dreptate. Măine vom folosi trăsură Domniei Sale ca să ajungem la Shaftesbury și acolo ne vom cumpăra bilete pentru diligență. Își întoarse apoi privirea de gheață spre Cyn: Asta, milord, dacă putem avea încredere în dumneata să ne duci până acolo.

– Puteți avea încredere în mine să vă duc până în iad și dincolo de el, zise el simplu, dar numai dacă îmi permiteți să iau parte la aventurile voastre. Nu accept un refuz.

– Țasta nu-i un blestemat de joc!

– Așadar, există un pericol real?

– Da.

– De unde?

Dar tânăra strânse ferm buzele, nevrând să divulge acea informație.

– Cred că ar trebui să-i spunem, dragă, zise Verity.

– Vorbim mai târziu despre asta. Charles puse capăt discuției, ridicându-se în picioare. Pentru moment avem altă problemă: unde o să doarmă?

Cyn nu se putu abține.

– De ce nu cu tine, domnule?

Charles încremeni, iar Verity se înecă cu ceaiul.

– E vreo problemă în asta? îl întrebă Cyn pe „Charles”. Te asigur că nu sforăi.

– Dar eu da, zise ea, în grabă.

– Aha. Spune-mi, domnule, mai exact *unde dormi* dumneata?

– La etaj, răspunse ea imprudent. Se înroșise foarte tare la față, iar asta îi trăda neliniștea. Adăugă apoi: Am împărțit spațiul în două cu ajutorul unei perdele.

– Atunci ai mare noroc că sora ta și copilul dorm foarte profund. Când ea nu avu nici o reacție la afirmația lui, Cyn adăugă: Din cauza sforăitului tău, mă refer. Se strădui apoi din răspuțeri să-și înăbușe un rânjet.

Doamne, Dumnezeule, dacă oamenii ar fi putut cu adevărat scuipa flăcări din ochi, în clipa aceea el ar fi fost un maldăr de cenușă.

Focul din privirea ei... acele buze caste și ferme... și îmbujorarea furioasă din obraji ei... toate conspirau pentru a da naștere unei frumuseți uluitoare.

Pe neașteptate, fu copleșit de un val de dorință carnală... de o dorință puternică de a o dezbrăca chiar atunci și acolo, pentru a descoperi secretele feminine care se ascundeau sub aspectul ei masculin. De a-i vedea acei ochi înflăcărați nu de furie, ci de pasiune. Și obrajii îmbujorați de dorință. Era un lucru bun că nu mai

era întins și legat pe pat, altfel reacțiile trupului lui sigur i-ar fi provocat o criză de isterie. Își acoperi repede ochii cu gene lungi și hotărî încă o dată să ducă acea aventură la bun sfârșit.

Femeile deciseră repede că el urma să doarmă în bucătărie, însă aveau o singură pătură de rezervă, pe care s-o poată întinde pe pardoseala de piatră. De vreme ce era clar că trebuiau să aibă încredere în el, îi îngăduiră să meargă până la trăsură, ca să-și ia cufărul. Își improvizează un pat acceptabil din manta și o parte din hainele pe care le avea la el – unul mult mai bun decât cele de care avusese parte de multe ori în regimentul său. În definitiv, bucătăria era un loc uscat și călduros.

Nana și Verity tocmai strângeau vasele folosite la cină. Charles ieși afară și se întoarse cu apă de la fântână, apoi se așeză să citească o carte. Cyn se făcu și el comod.

Își scoase cizmele și le curăță cu o cârpă. Cine putea ști cât timp va mai trece până când vor avea din nou parte de atenția iubitoare a lui Jerome? Își agăță jacheta și vesta pe spatele unui scaun. Desfăcu funda care-i ținea părul strâns și se pieptănă. După o mică ezitare – cauzată de faptul că se afla, în fond, în prezența unor doamne – își scoase și lavaliera și-și desfăcu nasturii de la cămașă.

Nana și Verity îl ignorau complet, dar cel mai mult îl interesa reacția lui Charles. O văzu ridicând o clipă privirea strălucitoare din carte, dar în afară de asta nu avu nici o altă reacție. Va trebui să se străduiască mai tare.

Nana se retrase în camera ei. Verity se agită un minut sau două în jurul lui Cyn, apoi urcă la etaj. Cyn căscă și se băgă în patul lui improvizat, unde așteptă să vadă ce va face femeia.

Aceasta închise cartea, apoi veni și se aplecă ușor deasupra lui. Fiind dezlegat, pe Cyn nu-l deranja ca ea să stea aplecată deasupra lui, dacă asta o făcea să se simtă bine. Își puse mâinile sub cap și îi zâmbi, cu toată puterea de seducție pe care o poseda.

– Te-ai răzgândit până la urmă și vrei să dormim împreună?

Tinerei i se tăie răsuflarea și făcu un pas în spate, dar își reveni imediat.

– Voiam doar să mă fac bine înțeleasă, milord, că o să te omor dacă încerci să ne trădezi. Celelalte două sunt mai blânde, dar eu nu.

Așadar, nu era vreo depravată... of, ce păcat! Mare, mare păcat!

- Ai omorât vreodată pe cineva, Charles?

Fetei îi tremurară buzele, trădând o slăbiciune.

- Nu.

- Eu da.

- Îmi vine greu să cred una ca asta.

- Serios? Sunt căpitan în regimentul 48.

Fata rămase o clipă mută de uimire.

- Momentan sunt în permisie pe caz de boală, dar am văzut multă moarte la viața mea. Nu e așa de ușor să ucizi precum crezi, dacă nu ai un motiv puternic să o faci.

Orice urmă de slăbiciune dispăru imediat de pe chipul ei.

- Atunci n-ar trebui să am nici o problemă. Stinse apoi lumânările și îl lăsă doar cu lumina răspândită de focul care ardea mocnit.

Cyn se dezmetici. Se uită la umbrele flăcărilor care jucau pe tavanul întunecat. Se întrebă atunci cine anume o rănise atât de mult pe fata aceea, încât era gata săucidă? Cine era responsabil pentru faptul că se afla acolo fără nici un ban, îmbrăcată ca un bărbat și peste măsură de speriată? Îmbrățișă cauza ei, fără să cunoască acele răspunsuri.

Își găsisse domnița la ananghie. Dar nu era scumpa de Verity. Ci era dificila, furioasa și frumoasa... Charles.

Capitolul 3

Nana îl trezi în dimineața următoare, când intră tiptil în bucătărie, ca să pună apă la fiert și să aducă ouă din cotețul găinilor.

- Nu te simți obligat să te scoli din cauza mea, milord, zise ea repede, dar el se ridicase deja din patul improvizat și îl strângea ca să-l dea la o parte din drum.

Descoperi că se înmuiase în perioada petrecută departe de armată. Cândva nu îl deranjase deloc să doarmă pe podea înfășurat doar în manta și apoi să se ridice și să pornească la luptă.

Dar în clipa aceea era înțepenit. Dormise prost și tânjea după o baie fierbinte, care să-i dezmoștească oasele, și după un schimb de haine curate. Cu cât se întorcea mai repede la profesia sa, cu atât mai bine.

– Pot să îți cer puțină apă caldă ca să mă bărbieresc? întrebă el, iar bătrâna îl servi bucuroasă.

Se chinui în fața unei oglinzi mici și crăpate de pe peretele de la bucătărie. Într-un fel, era recunoscător pentru faptul că nu avea barba foarte deasă sau stufoasă, pentru că nu era obișnuit cu sarcina aceea. Jerome se ocupase mereu de asta. Chiar și atunci când era la regiment.

Jerome fusese singurul privilegiu pe care îl acceptase din partea lui Rothgar, când se alăturase regimentului său. În rest, se descurcase singur în toți cei șase ani pe care-i petrecuse ca soldat. Și își câștigase fiecare promovare, în loc de a o cumpăra. Rothgar îi propusese foarte serios să cumpere un regiment numai pentru el, dar Cyn îl refuzase și își demonstrase sieși – dar și fraților săi – că se putea descurca singur.

Până în acel moment.

Se strămbă apoi la reflexia lui din oglindă, încă dezgustat de faptul că se lăsase învins de o aprindere la plămâni.

Își aminti cât de mult se luptase să meargă mai departe... zi după zi.... din ce în ce mai bolnav, dar refuzând să cedeze. Iar după aceea amintirile sale deveniseră din ce în ce mai tulburi: grija oamenilor din regimentul său, spitalul militar aglomerat din Halifax, locul acela mizerabil de pe navă, unde se hotărâse că preferă să moară.

Și apoi... ca printr-un vis, ajunsese la Rothgar Abbey, în grija familiei lui – a lui Rothgar, Brand, Bryght și a surorii lui gemene, Elfled, care fusese cea mai îngrijorată dintre toți. Se simțise extrem de slăbit și se temuse că va muri. Așa că îl alinase întru câtva să fie acasă, împreună cu familia lui, înconjurat de gusturi, sunete și fețe cunoscute din copilărie.

Cu toate acestea, pe măsură ce își revenise, îl enervase tot mai mult faptul că frații săi îl cocoloșeau. Dumnezeule, ajunsese chiar să nu mai știe ce înțelegeau ei prin „a fi sănătos“. Dar în mod evident, părea să fie o stare la care nu putea ajunge un simplu

muritor. Ba chiar îi auzise vorbind că ar fi fost mai bine să renunțe la armată și să-și caute un alt drum în viață.

Dar posibilitatea aceea blestemată nu era o opțiune viabilă pentru el.

Îi tremură puțin mâna și se tăie pe bărbie. Se abținu să nu înjure și luă o batistă ca să șteargă picătura de sânge. Își termină apoi sarcina fără alte incidente, sperând ca întreaga aventură care urma să fie de bun augur. Când se întoarse, cu batista presată de punctul însângerat, descoperi că Charles coborâse în bucătărie. O surprinse privindu-l. Fata se înroși, lăsă ochii în pământ, apoi ridică din nou privirea cu îndrăzneală.

— Îți tremură mâna în dimineața asta? îl batjocori ea.

— De obicei mă bărbierește valetul meu. Bănuiesc că tu nu ai încă problema asta. Consideră-te norocos. Treaba asta e egală cu plictiseala. Uneori tânjesc după perioada în care se purta barbă.

Aruncă apoi malițios cârpa aceea pătată cu un strop de sânge și se duse la cufărul său, ca să-și ia o cămașă curată. Se întoarse cu spatele la ea și se dezbracă nepăsător de cămașa purtată.

Se întinse și se întoarse ușor, ca să o poată studia cu coada ochiului. O trăda din nou îmbujorarea. Știa și ea asta foarte bine, așa că se concentrează să taie o pâine de casă. Ori ea nu se pricepea prea bine, ori îi stătea gândul la altceva – pentru că feliile erau fie prea subțiri, fie prea groase.

Descoperi apoi că o putea vedea în oglindă și, sub pretextul că încă studia mica tăietură de pe bărbie, rămase gol de la brâu în sus. O văzu ridicând privirea prudentă și studiindu-l cu mare atenție pe sub gene. Cyn se întinse din nou, știind foarte bine că întrecuse limita de a o tachina. Se purta ca un păun care-și etala coada.

Și în momentul acela ea îl privea fățiș. Așa că se gândi că putea scoate la înaintare artileria grea. Avea o cicatrice pe piept, pe care descoperise că nu o putea ignora nici o femeie. Provenea de la o rană minoră – o tăietură superficială de sabie – dar avea un aspect foarte dramatic. Pe de altă parte, se afla și Nana în încăpere, așa că nu era momentul să întindă prea mult coarda.

Își trase pe el cămașa curată și se întoarse. Charles se chinuia să un gă cu unt feliile de pâine.

— E frumos din partea ta că le ajuți pe femei, spuse Cyn aprobator în timp ce-și fixa la încheieturi noile volane. Mulți tineri ar considera că e o sarcină sub demnitatea lor.

Mâinile ei ocupate se poticniră o clipă, dar apoi își reluară activitatea.

— Mulți tineri sunt niște dobitoci.

Remarcă atunci că mâinile ei erau aproape suficient de osoase ca să pară cele ale unui flăcău. Nu de tot, dar aproape. Era înțelept din partea ei să poarte mănuși atunci când pleca în aventurile ei.

— Foarte adevărat. O cercetă apoi, căutând orice reacție la adresa lui, dar nu văzu nici una. Clătină din cap. Era cea mai prudentă tânără pe care o întâlnise vreodată.

— Fac asta doar când este nevoie.

Când se întoarse, Verity era și ea în bucătărie, ținându-și pruncul în brațe. Nana prăjea ouă și șuncă la sobă. Presupuse că, în mod normal, Charles ar fi ajutat-o pe bătrână. Era evident că teței nu îi convenea deloc să joace acel rol pasiv de bărbat. Era nevoie de multă practică pentru a putea excela în rolul de mascul leneș.

Cyn se duse la Verity ca să admire copilașul. Căpătase ceva experiență cu pruncii după ce o vizitase pe sora lui mai mare, Hilda, și pe odorul ei. Observă uimit că bebelușul surorii lui era aproape de aceeași vârstă cu cel al lui Verity.

— Trebuie să aibă doar câteva luni, zise el.

— Nouă săptămâni, preciză Verity și-și trecu o mână protectoare peste părul copilului, care nu era altceva decât un puf galben și moale.

— E un pic cam micuț ca să călătorească.

Mâna ei începu să tremure.

— A fost necesar.

Cyn nu dori s-o supere pe Verity. Așa că alese s-o provoace pe „Charles“, mergând și ajutând-o pe Nana. Îi dădu femeii farfuriile ca să le umple, apoi le așeză pe masă. Într-o clipă, veni și Charles să ajute. Umplu ceainicul cu apă fierbinte din oală, aduse borcane cu marmeladă și gem și un urcioc cu lapte rece, care până atunci stătuse pe pervaz. Gesturile ei trădau ușurința familiarității, dar Cyn alese să nu aducă vorba despre asta.

De îndată ce toată lumea era la masă și începu să mănânce, Cyn zise:

– Ei bine? Sunteți gata să-mi spuneți care-i povestea voastră?

După un schimb de priviri cu sora ei, Charles zise:

– O să-ți spunem doar ce ai nevoie să știi. Îl ținui apoi cu o privire aspră. Probabil crezi că pruncul lui Verity e un copil din flori.

Era singura explicație evidentă.

– Păi, nu e așa?

– Nu. E un copil legitim, născut la doi ani după o căsătorie care a avut loc în Hanovra Square... E fiul tatălui său.

Cyn nu schimbă tonul vocii spre unul provocator.

– Probabil asta e o mare alinare pentru toată lumea.

– Tatăl lui e mort.

Cyn o studie cu atenție pe Verity – care nu purta haine de do-liu. Știa că era nerăbdătoare să ajungă la logodnicul ei, așa că ridi-că sprâncenele, uimit.

– Doamne! exclamă Verity. Nu înțeleg de ce vi se pare atât de greu amândurora să spuneți o poveste clară. Se întoarse apoi spre Cyn: Soțul meu a murit acum două luni. Cumnatul meu este tuto-rele legal al copilului. Când a venit să ne ia în grija lui, mi-am dat seama că n-am deloc încredere în el, așa că am fugit să îl caut pe omul care poate să ne protejeze pe amândoi.

I se născură atunci în minte și mai multe întrebări. Așa că Cyn dădu glas celei mai misterioase dintre toate:

– L-ai descris pe acest protector ca fiind logodnicul tău. Cum e posibil că ai un logodnic la atât de puțin timp după ce ai rămas văduvă?

Verity se îmbujoră.

– Eu și Nathaniel am fost promiși unul altuia, dar tatăl meu nu a mai vrut să ne lase să ne căsătorim. Nu am comis nici o indecen-ță, dar jurământul nostru a rămas în picioare.

– Deci, vezi tu, interveni Charles, este doar o chestiune de a-i duce în siguranță la Maidenhead pe Verity și pe copil.

Cyn se îndoia de asta.

– Și cum rămâne cu problema tutelei?

– După ce Verity și Nathaniel se vor căsători, vor depune o peti-ție prin care vor cere ca Nathaniel să fie numit tutorele copilului.

Cyn simți că problema era de fapt mult mai complicată decât i se spunea.

– Păi, și dacă instanța decide că fuga lui Verity și căsătoria pripită cu alt bărbat demonstrează că Verity și Nathaniel nu sunt potriviți pentru a avea grijă de copil?

Verity se făcu albă ca varul și strânse copilul în brațe.

– Nu ar face asta!

– Dar ar putea. Încerc doar să subliniez faptul că poate ar fi mai înțelept să vă întoarceți acasă și să-i trimiți vorbă lui Nathaniel al dumitale să vină și să te ajute într-un mod mai convențional.

Cele două surori ce uitară una la alta. Cyn simți neliniștea care le cuprinse. Charles fu cea care spuse:

– Lui Verity nu i s-ar îngădui niciodată să se mărite cu Nathaniel și-n plus crede că Henry Ve.... se opri înainte să-i rostească numele complet, apoi continuă: În plus, e de părere că însuși cumnatul ei ar fi în stare săucidă copilul.

Cyn privi în ochii lui Verity și înțelese că Charles spunea adevărul.

– Dar de ce?

– Pentru că atunci el ar moșteni totul.

Cyn căzu pe gânduri și în încăpere se așternu o tăcere apăsătoare. Lăcomia putea fi o forță de temut... și presupuse că pentru un om ambițios, putea să fie absolut exasperant ca o viață mică și tânără să stea între el și posibilitatea de a obține totul.

Pe de altă parte, înțelesese de-a lungul timpului că anumite femei puteau să se poarte foarte ciudat după naștere.

I se adresă atunci lui Verity:

– Cum a murit soțul dumitale?

Femeia coborî ochii în pământ.

– I-a cedat inima.

– Cum îl chema?

– Nu-i răspunde! izbucni Charles. Se întoarse apoi spre Cyn: Cu ce drept o interoghezi astfel? Ți-am spus deja tot ce contează. Poți să ne ajuți sau nu... e alegerea dumitale.

Cyn luă decizia fără nici o dificultate.

– Desigur că am să vă ajut. Nu i se părea deloc un lucru dificil. Probabil erau un pic mai mult de 170 de kilometri până la destinație – ceea ce însemna o călătorie ușoară de trei zile. Vă promit

că am să vă duc pe toți în siguranță la Maidenhead. Aș dori totuși să știu la ce fel de urmărire să mă aștept. Bunăoară, în clipa de față tutorele Henry răscolește toate drumurile în căutarea voastră?

– Da.

– Dar nu s-a gândit să caute și aici?

Charles se încruntă văzându-l atât de neîncrezător.

– A trecut pe-aici acum trei zile. L-am convins că nu știam nimic pentru că acesta era adevărul atunci. Verity a trebuit să vină pe jos până aici. A sosit după plecarea lui.

În clipa aceea Cyn o privi pe tânăra mamă cu un respect nou descoperit. Văzând-o cât era de blândă și de fragilă, nu și-ar fi imaginat niciodată că fusese în stare să facă o astfel de călătorie istovitoare, cu copilul în brațe, în plină lună noiembrie. Începu atunci să se rușineze de înfumurarea lui. Era mai mult decât evident că – cel puțin Verity – considera că pericolul era unul real. Abia atunci observă disperarea cu care își strângea pruncul în brațe.

– Și omul ăsta știe că vreți să mergeți la Maidenhead? întrebă el.

– Credem că nu știe, răspunse Charles.

Cyn se întoarse apoi spre Verity.

– Și atunci unde crede că o să vă duceți?

Femeia ridică din umeri.

– Sper că nu are nici cea mai vagă idee. În mod evident, a crezut că o să venim aici. E posibil să creadă că aș putea merge la Londra. Nu are de unde să știe nimic despre viața mea de dinainte de a mă căsători cu fratele său.

– Ce s-a întâmplat cu familia ta? întrebă Cyn. Ei nu te pot ajuta în nici un fel?

Apăru un alt schimb de priviri grăitor între cele două surori.

Și apoi Charles îi răspunse din nou:

– Ce-aș căuta eu aici, în căsuța aceasta, dacă am avea o familie de nădejde?

– Poate ai fost repudiat? sugeră Cyn. Dat afară de la școală?

În ciuda faptului că fata își ascunse bine emoțiile, înțelese imediat că afirmația lui nimerise un punct sensibil.

– Ai ghicit, milord. Nu vrem să cerem ajutorul familiei noastre, pentru că ei nu ar fi de acord ca Verity să se mărite cu Nathaniel.

Cyn se călăuzea în viață după o regulă simplă de supraviețuire, dar care îl ajutase de fiecare dată: să se aștepte mereu la ce era mai rău. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin mica bucătărie.

– În cazul acesta legea este de partea tutorelui copilului. Fără îndoială a lăsat vorbă și poate chiar și afișe la toate răspântiile și la toate hanurile mari. Chiar și dacă nu știe despre Maidenhead, drumurile principale vor fi supravegheate îndeaproape. Nu ai putea ajunge departe cu diligența.

– Plănuiserăm să ne deghizăm, zise Charles.

– Cum să vă deghizați?

Un alt schimb stânjenitor de priviri între surori.

– Verity va călători deghizată ca o doică, zise Charles. De asemenea, o să-i colorăm părul într-o nuanță mai închisă.

– Și tu?

– Eu nu am nevoie de nici o deghizare.

Cyn se aplecă ușor peste masă.

– Henry cel Îngrozitor o să se mai întoarcă aici. Când va descoperi că ai plecat, va ști să te caute.

Fata îi întâlni privirea.

– Până atunci vom fi deja la Maidenhead.

Odată ce Cyn promisesese că o va escorta el pe Verity, soluția evidentă era ca Charles să rămână acolo. Dar pe lângă faptul că fetișcana aceea nu ar fi fost de acord nici moartă, nici el nu-și dorea asta. Mai avea încă multe lucruri de descoperit despre domnița lui aflată la ananghie.

Începu din nou să se plimbe de colo-colo, cântărind cu precauție toate opțiunile.

– Așadar, Henry cel Îngrozitor caută o doamnă cu părul deschis la culoare, care are un copil cu ea. După ce va verifica aici și va descoperi că nu mai ești, va ști că o caută pe doamna menționată, plus un tânăr care o escortează. Așteptă o rectificare, care nu apăru însă. Se uită apoi cu mare atenție la Charles. Ce păcat că dumneata nu poți juca rolul unei tinere domnițe! Ignoră faptul că lui Verity îi tresăriră buzele și faptul că Nana scoase un sunet ciudat. Continuă să se prefacă a o studia pe fată. Dar nu, chiar nu cred că ai putea s-o faci. Nu mi te pot imagina surâzând afectat ca o domnișoară.

Fata se înroși foarte tare la față.

– Slavă Domnului pentru asta!

– Bine atunci, crezi că ai putea juca rolul rândașului?

Charles încuviință din cap. În ochi îi apăru o sclipire ciudată de interes.

– Ești sigur?

– Da. Știu cum să mă îngrijesc de cai. Atunci dumneata o să fii vizitiul?

– Nu. Eu o să călăresc la Shaftesbury. Sper că Hoskins se află încă la Crown. Ne poate conduce el.

– O să pună prea multe întrebări.

– Asta cu siguranță, zise Cyn. Mai ales când o să-i spun că o să port juupoane. Se uită apoi senin la cele trei chipuri stupefiate. Sigur vom păcăli orice posibili urmăritori, pentru că eu voi juca rolul mamei copilului.

– *Dumneata o să joci rol de femeie?* întrebă Charles.

– Dacă nu cumva insiști să-ți las dumitale această onoare. Cyn flutură apoi din genele lui lungi. Dar cred că este mai înțelept așa. Sunt mai frumos decât tine, în plus, *eu* știu cum să zâmbesc frumos.

Adora bătălia de emoții care se dezlănțui pe chipul ei, acaparându-i trăsăturile frumoase. Normal că o înfuriase faptul că îi era discreditat aspectul fizic. Dar apoi acea furie lăsă locul unui zâmbet răutăcios. Fără îndoială se gândea cum va arăta el în corset și juupoane.

Iar în privința aceea, avea mare dreptate. O nedumerirea bărbatul acesta blestemat care îi invadase viața și părea să preia controlul asupra ei. Speră în secret că avea să urască dantelele și că va arăta ridicol îmbrăcat în rochie.

Cât despre faptul că o credea urâtică și incapabilă de a juca rolul unei doamne... n-avea nici cea mai vagă idee. Ambele fiice ale contelui de Walgrave fuseseră instruite și disciplinate să fie doamne perfecte în societate și experte în toate îndeletnicirile femeiești. Cum altfel ar fi putut spera tatăl lor să-și consolideze puterea politică prin intermediul soților lor?

Lordul Cyn *nu era* mai frumos decât ea, își spuse. Chastity fusese declarată o frumusețe a sezonului în timpul pe care-l petrecuse la Londra. Avusese jumătate din bărbații din oraș la picioarele ei,

inclusiv pe fratele lui Cyn. Și, desigur, cu firea sa rece și statură impozantă, marchizul de Rothgar era cel mai râvnit burlac al ultimului deceniu.

Brusc, înțelese umorul secret al întregii situații, așa că își mușcă buza, ca să nu izbucnească în râs. Ea va juca rolul unui tânăr chipeș. Iar el, pe cel al unei doamne frumoase. Își dori dintr-o dată să fi fost singură cu Verity, ca să poată râde după pofta inimii. Trecuse mult prea mult timp de când nu mai râsese.

Cyn îi observă imediat tremurul buzelor și sclipirea din ochi. Își dori și el ca fata să se fi putut amuza. Bănuia că era superbă atunci când râdea.

Continuă însă prin a le convinge pe răpitoarele lui să-i permită să călătorească la Shaftesbury, ca să se ocupe de servitori și să cumpere haine femeiești. Charles se duse fără tragere de inimă să facă rost de un cal – probabil de la conacul imens din apropiere, care era, fără îndoială, adevăratul cămin al celor două doamne.

Se întoarse apoi, aducând cu ea doi cai.

– Vrei să mă însoțești? întrebă Cyn. Crezi că este un lucru înțelept?

– Cred că e înțelept să stau cu ochii pe tine, milord.

– Cu siguranță, vei fi recunoscut, atât de aproape de casă.

Fata păru amuzată când auzi afirmația lui.

– De ce crezi că ar fi asta o problemă? Nu eu sunt căutat. Ci Verity.

– Chiar și așa, s-ar putea să fie mai bine ca nimeni să nu știe că există vreo legătură între noi doi, zise Cyn. Hai să începem transformarea ta în rânđaș. Ai alte haine mai puțin elegante?

– Nu, zise ea, fără vreun pic de solitudine.

– Atunci hai să vedem ce putem găsi în trăsura. Porni apoi spre livadă într-un ritm alert. Se opri când văzu ușile mutilate. Chiar era necesar să faci asta?

– M-am gândit că s-ar putea să fie căutată trăsura. Chastity detesta tremurul nervos pe care-l simțea în propriul glas.

Cyn o privi cu răceală.

– Ești un drăcușor tare împelițat, nu-i așa? Asta trebuia să fie o lovitură la adresa mea? Să știi că trăsura îi aparține fratelui meu, nu mie. Nu o să mai stai jos o săptămână întreagă, dacă află

Rothgar despre asta. Cercetă cu atenție vehiculul. O să cumpărăm niște vopsea și poți să acoperi daunele. O trăsură simplă nu va stârni curiozitatea... însă una brutalizată, da. Fără a aștepta un răspuns de la ea, se urcă în trăsură și caută după cufărul ascuns sub banchetă. Scoase un pachet și îl aruncă jos. Sunt ale lui Harry, zise el, coborând. Adevăratul rândaș. E ceva mai înalt decât tine, dar nu cu mult. Desfăcu apoi pachetul și scoase dinăuntru o cămașă sărăcăcioasă, o pereche peticită de pantaloni și o eșarfă simplă. În plus, toate sunt destul de curate, afirmă și i le aruncă în brațe. Ești foarte norocos. Va trebui totuși să-ți păstrezi haina, pălăria și cizmele. Dacă ești înțelept, o să le mai urâtești un pic.

– Asta o să-mi facă mare plăcere. Chastity se întoarse apoi. Mă duc înapoi la Nana să mă schimb.

Cyn se sprijini de trăsură cu brațele încrucișate.

– Ești așa de modest din fire? întrebă el. Sau ai vreo suspiciune urâtă? Charles, te asigur că preferința mea pentru parteneri în pat este... normală.

Chastity simți din nou cum se îmbujorează. La naiba cu asta!

– Nici nu m-am gândit la altceva, zise ea, bătând în retragere. E așa cum spui, sunt doar... modest.

Vocea lui se auzi, plutind după ea:

– Ești sigur că ai fost la școală?

Chastity mărșălui până în căsuță și trânti ușa în urma ei.

– Îmi doresc să-l fi lăsat pe omul acesta pe marginea drumului.

Verity ridică ochii de la cufărul în care punea cele necesare pentru călătorie, cu o strălucire în privire.

– Eu cred că o să ne fie de foarte mare folos. N-o să caute nimeni o doamnă mai în vârstă cu părul brunet, care călătorește cu copilul său și cu doica.

– Aș fi putut juca eu rolul mamei.

– Ești prea tânără. Te-ar fi suspectat toată lumea. În plus, părul tău ar fi fost o mare problemă. Perucile sunt foarte nesigure. Mulți bărbați încă se mai rad în cap și poartă peruci, dar doamnele, nu.

Mâna lui Chastity se duse instinctiv la puful mătăsos care stătea în locul buclilor luxuriante pe care le avusese până de curând.

— Of, Chastity! zise Verity și se ridică să se ducă la ea. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Și oricum, o să-ți crească la loc, draga mea.

— A început deja să crească, afirmă Chastity, dar tot nu pot să uit cum a fost când m-a ras în cap tata. Și toate lucrurile pe care le-a zis... Se cutremură, dar apoi alungă acele amintiri. Dar, vezi tu?! Tata mi-a făcut o favoare. Ca femeie arăt ridicol, dar semăn cu un băiat chipeș și nimeni nu bănuiește. Cine s-ar gândi vreodată că o femeie și-ar tunde părul atât de scurt?

— Tata o să vină pe aici...

— Nu, protestă Chastity. Nu rosti numele lui. El s-a lepădat foarte frumos de mine, așa că l-am renegat și eu.

Verity oftă.

— Sunt sigură că a avut intenții bune.

— Eu nu. Sunt sigură că a vrut doar să-și impună voința... ca de obicei.

— Dar e tatăl nostru, draga mea....

— Și atunci cum se face că n-ai fugit în brațele lui iubitoare?

Verity împături o pereche de ciorapi.

— Trebuie să mărturisesc că nu mai pot avea aceleași sentimente pentru el, după felul cum s-a purtat cu tine.

Chastity o îmbrățișă. Știa foarte bine că lui Verity cea convențională îi venea foarte greu să adopte acel comportament necaracteristic unei fiice devotate. Dar trecuse și ea prin multe neazuri până când îi fusese zdrobită încrederea în mărețul conte de Walgrave.

— Faci ceea ce trebuie! Crede-mă, tata nu e fără de cusur și nu e nici incoruptibilul pe care-l cred toți.

Verity o surprinse zicând:

— Mă tem că e posibil să ai dreptate. M-am tot gândit la ceea ce ai spus ieri. Căsătoria mea cu Sir William chiar nu prea are nici un sens. Dar dacă facem legătura cu faptul că pe tine voia să te mărite cu Henry, absurditatea asta începe să capete noimă. Crezi că e posibil că devină senil odată cu vârsta?

Chastity izbucni în râs.

— Asta nu cred! Tata e la fel de viclean ca întotdeauna și, fără îndoială, are motivele lui. Și, ca întotdeauna, probabil sunt legate

de setea lui de putere. Știi și tu că a devenit obsedat de putere de-acum zece ani, de când a murit prințul Frederick.

Zâmbi sumbru gândindu-se la lucrul acesta. Conte de Walgrave fusese de aceeași vârstă cu Frederick – Prințul de Wales. Și, în plus, prietenul său apropiat. Tatăl lor își legase toate ambițiile de el și abia așteptase ca bătrânul rege să moară, pentru ca Frederick să poată prelua tronul. Dar cu toate acestea, Frederick murise în mod nehibzuit înaintea tatălui său, lăsând tronul moștenire tânărului său fiu. Iar tânărul fiu – în acel moment regele George al III-lea – se afla sub influența directă a mamei lui, prințesa Augusta și a lordului Bute, chipeșul scoțian.

Contele de Walgrave își pierduse toată puterea.

– Bietul tata, zise Chastity, cu falsă compătimire. Chiar ar fi trebuit să fie mai atent la Augusta, nu-i așa?

– Da, în loc să o transforme în dușmanul său, irosind atât de mult din timpul soțului ei. Dar pe de altă parte, tata a avut mereu tendința de a desconsidera femeile.

Chastity se încruntă în timp ce reflecta asupra problemei.

– Toate planurile lui s-au dus pe apa sâmbetei. Nu e de mirare că tata a început să facă niște gesturi atât de... extreme. Dar asta tot nu explică alianța lui cu familia Vernham. Presupun că Sir William avea ceva influență pe care să i-o ofere la schimb.

Verity împachetă ciorapii într-o cutie.

– Asupra cui? Nu l-ar fi ajutat deloc să aibă influență pe lângă Augusta. Dușmănia ei e prea adânc înrădăcinată. În plus, este sincer atașată de Bute.

Chastity ridică din sprâncene și rânji.

– Unii ar spune că e atașată de el în mod imoral.

– Chastity!

– Păi, tu nu crezi? Atunci ești singura din lumea bună. Iar Bute e un exemplar masculin excelent, în ciuda faptului că are spiritul și creierul unui iepure.

Verity se luptă cu un chicotit care îi trăda adevăratele gânduri, însă pierdu.

– Ei hai, Chastity! Dar trebuie să recunosc că indignarea tatei că un astfel de om este consilierul regelui este de înțeles. Bute poate fi un conducător dezastruos pentru țara asta, dar, cu toate

acestea, pare să aibă mare influență asupra tânărului rege și a mamei sale.

– Și tata ar da orice ca să schimbe situația asta...

– Dar, Chastity, cum, Doamne, iartă-mă, l-ar fi putut ajuta Sir William sau Henry în sensul acesta?

– E puțin probabil, nu-i așa? zise Chastity. L-am auzit odată pe tata spunând că încerca să adune dovezi că Bute are susținerea iacobitelor¹ și că l-a sprijinit pe Bonnie Prince Charlie² în 1745. Se spune că mulți oameni au cochetat cu iacobitii atunci când părea că era posibil să reușească să aducă familia Stuart înapoi la putere.

Buzele lui Verity luară forma unui zâmbet.

– Și apoi au trecut de partea Hanovrei, când răscoala a fost înăbușită. Detest o asemenea ipocrizie, menită să servească doar propriul interes.

– Sir William nu a fost cumva unul dintre anchetatorii speciali însărcinați să-i deconspire pe iacobitii englezi?

– Ba da, zise Verity cutremurându-se. Obișnuia să spună cu bucurie tot felul de povești, care mă făceau să-mi fie milă de acei bieți nemernici. Îi plăcea la nebunie să aibă putere și să terorizeze oamenii. Și suspectez că a făcut ceva bani frumoși de pe urma faptului că uneori a închis ochii în favoarea cui trebuia. Cu siguranță aceea a fost perioada în care s-a transformat dintr-un nobil neînsemnat într-un leu bogat.

– Ce om îngrozitor, zise Chastity, preocupată de alte probleme. Poate că asta e! Poate că avea dovezi împotriva lui Bute și tata ne-a folosit ca mită ca să obțină ceea ce-și dorea. La urma urmei, Bute e scoțian.

Verity se opri din ceea ce făcea ca să reflecteze asupra afirmației surorii ei, dar apoi clătină din cap.

– Mă îndoiesc sincer de asta, Chas. Bute e un om destul de prost, dar, pe de altă parte, e și foarte loial. E într-adevăr scoțian, dar, indiferent ce spune lumea, nu toți scoțienii sunt iacobiti.

Chastity oftă.

¹ Nume purtat de susținătorii regelui Iacob al II-lea din dinastia Stuart și de descendenții acestuia (n.red.)

² Charles Edward Stuart a fost al doilea pretendent iacobit la tronul Angliei, Scoției, Franței și Irlandei, fiind cunoscut ca instigator al revoltei iacobitelor din 1745, încheiată cu înfrângerea din Bătălia de la Culloden. (n.red.)

– Mă tem că e posibil să ai dreptate. Îi dădu apoi lui Verity un maldăr de scutece. Printre ele se auzi foșnind ceva tare. Verifică și scoase de acolo un document cu un sigiliu mare. Ce, Doamne, iartă-mă, mai e și asta?

Verity afișă o expresie care era vinovăția întruchipată.

– A, asta....

Chastity cercetă documentul. Părea să fie doar o coală de hârtie împăturită și sigilată de patru ori. Se uită la sora ei.

– N-am știut ce să fac, îi explică Verity agitată. Acum ceva timp, Sir William mi-a arătat documentul și locul unde-l ținea și m-a pus să jur solemn că, atunci când va muri, îl voi lua și-l voi duce direct la judecătorul Mansfield, lordul prim-judecător. William m-a obligat să jur cu mâna pe Biblie...

– Verity, zise Chastity ferm, întrucât își cunoștea mult prea bine sora conștiincioasă... nu te duci la Londra înainte de a te căsători cu Nathaniel.

– Sigur că nu, zise Verity. Cu toate acestea era vizibil neliniștită. Îmi repet întruna că, până la urmă, tot spre Londra mă îndrept.

– Exact! Chastity se uită la document. Ce crezi că este?

– Nu știu. Dar Sir William părea să nu vrea ca fratele lui să pună mâna pe el. M-am întrebat de multe ori dacă e posibil să fie o modificare a testamentului său....

– Care îl elimină pe Henry ca tutore? întrebă Chastity tăios. Hai să vedem...

Verity i-l smulse imediat din mână.

– Nu trebuie să-l citim! Of, Chastity, sunt sigură că nu o să mai fie valid dacă îi desfacem sigiliul.

– Dar... Chastity se opri din vorbit. Presupun că oricum nu mai contează prea mult acum. Cel mai important lucru e să te ducem la Nathaniel. Putem hotărî după aceea ce să facem cu asta.

– Poate ar trebui să-l întrebăm pe lordul Cyn.

– O, Doamne, nu! exclamă Chastity. Cine știe ce este documentul acesta? Și nu vrem să-i dăm muniție lui Malloren. Pitește-l bine! Acum mă duc sus să mă schimb.

După plecarea lui Chastity, Verity ascunse hârtia într-un loc sigur și oftă gândindu-se la situația dificilă în care se găsea sora ei. Verity sperase neconținut că lucrurile se vor termina bine

și pentru ea... din păcate, nu era nimic pe pământ care să poate îndrepta viața lui Chastity.

Era foarte ciudat că tatăl lor, contele de Walgrave, îi poruncise lui Chastity să se mărite cu Henry Vernham. Dar faptul că ar fi fost dispus să sacrifice un pion atât de valoros, cum era propria fiică, sfida orice logică.

Verity fusese la țară în ultimele săptămâni de sarcină, atunci când izbucnise scandalul. Auzise povestea de la soțul ei, dar, fără îndoială, fusese condimentată cu mânie și supărare. Sir William fusese furios că Chastity îl disprețuise pe fratele său, așa că inventase cele mai rele povești cu putință. Dar Verity auzise povestea și de la Chastity.

Henry Vernham era cu zece ani mai tânăr decât fratele său. Dacă Sir William era aspru și lacom, fratele său era spilcuit și calculat. Nu arăta tocmai rău, dar avea o situație materială proastă și o poziție minoră la curtea regală. În realitate, era un nimeni care abia dacă ar fi putut spera să o cunoască pe Lady Chastity Ware, dacă nu ar fi existat conexiunile familiei sale.

Cu toate acestea, nu doar că o cunoscuse, dar fusese și suficient de îndrăzneț încât să îi ceară mâna. Și în loc să-i râdă în față, cum ar fi făcut probabil cu mulți alți bărbați în situația lui... contele de Walgrave îi ordonase lui Chastity să accepte. Desigur, ea refuze – ba la început, abia dacă luase în serios chestiunea. Furia contelui o făcuse însă să înțeleagă că era vorba de ceva important. Dar ea tot îl refuzase. Acceptase cu stoicism tot felul de restricții meschine și prelegeri despre cum era de datoră ei să accepte, dar nu cedase nici o clipă... nici măcar atunci când contele îi interzisese să participe la marele bal anual al familiei Ware, dacă nu se prezenta în calitate de parteneră a lui Vernham.

Iar Chastity descoperise că era mai ușurată decât orice să fie încuiată în camera ei, dacă singura alternativă era ca Henry Vernham s-o pipăie toată seara.

Se dusesse liniștită la culcare, dar fusese trezită în mod brutal la ora douăsprezece noaptea, când tatăl ei dăduse buzna în camera sa, împreună cu vreo alți șase invitați. Se ridicase alarmată, dar abia atunci băgase de seamă că Henry Vernham stătea întins în pat lângă ea... gol pușcă. Înțelese imediat că acea capcană

nu i-ar fi putut fi întinsă altfel decât cu acordul total al tatălui ei – pentru că ușa de la camera sa fusese încuiată pe din afară.

Fără îndoială, acesta se așteptase ca ea să renunțe imediat la orice împotrivire și să se mărite cu Vernham. În fond, ce altceva putea face o tânără doamnă? Cu toate acestea, Chastity își declarase vehement inocența și refuzase în continuare să accepte căsătoria. Chestiunea devenise repede extrem de neplăcută. Toată lumea credea ce era mai rău despre ea, iar contele își pierduse controlul. Dar chiar și așa, nici măcar biciuirea sau înfometarea nu o făcuse pe Chastity să se răzgândească.

Așa că, în cele din urmă, contele se văzuse obligat să renunțe. Se spălase pe mâini de fica lui și o izgonise la căsuță. Și se asigurase că va rămâne în exil – refuzase să-i mai ofere vreun ban, îi dăduse numai haine sărăcăcioase și îi tăiasse părul minunat.

Nu fusese deloc nevoie să facă asta. Unde s-ar fi mai putut duce infama Chastity Ware? Fiicele contelui de Walgrave nu erau învățate să muncească și nici un domn respectabil nu i-ar fi oferit numele lui. Verity considerase mereu că era mare păcat că se întâmplaseră toate astea.... Căci Chastity fusese mereu o fată veselă, plămădită pentru a fi soție și mamă.

Chastity reapăru, complet schimbată. Își strânsese pantalonii largi cu o curea, iar asta îi făcea picioarele să pară mai groase. Cămașa de moleschin îi ascundea și ea formele, iar lavaliera pestriță îi masca gâtul subțire – trăsătura care o trăda cel mai mult ca fiind femeie. Își pusese o perucă șatenă peste care purta un tricorn.

– E minunat! exclamă Verity. E o deghizare mult mai bună decât hainele elegante. Lordul Cyn a avut dreptate.

– Nu mă mir că tu *crezi* asta, mormăi Chastity, dar cu zâmbetul pe buze.

O nouă problemă începu apoi să o chinuie pe Verity.

– Chas, crezi că tata știe că am fugit?

Chastity se încruntă la sora ei.

– Mai mult ca sigur. Dacă nu cumva Henry Vernham i-a ascuns acest lucru din cine știe ce motive infame.

– O, Doamne! Ce motive ar putea avea Henry să facă asta? Îl vrea doar pe William, ca să poată controla domeniul. Sau poate

și mai rău.... Verity se cutremură. Henry e îngrozitor! Cred că acest cuvânt îl descrie perfect. Dar îmi place de lordul Cyn.

– Ție îți place de toată lumea, observă Chastity încruntată. Poftim... crezi că e loc în cufărul acela pentru costumul meu?

Verity îl luă.

– Nu-mi place de toată lumea. Nu-l sufăr deloc pe Henry. Dar îmi place de lordul Cyn și mă simt în siguranță, știind că este ofițer. Planul nostru este plin de pericole, draga mea... dar sunt sigură că, dacă ne poate ajuta cineva să-l ducem la bun sfârșit, el este acela.

– Nu e cu noi pentru amuzament, Verity!

Verity clătină din cap.

– Trebuie să înveți să privești măcar puțin dincolo de aparențe. Ține minte că e ofițer în armata regelui, la fel ca Nathaniel. Se opri apoi din încercarea de a înghesui costumul cafeniu în cufărul plin. Dar mă îngrijorează tata, Chas! El știe despre Nathaniel și nu îi va fi greu să afle unde este încartiruit.

– Și cu toate relațiile pe care le are, adăugă Chastity încet, ar putea să ridice la propriu întreaga țară împotriva noastră.

– Chas, trebuie să îi spunem lordului Cyn cine suntem și în ce s-a băgat. Tata l-ar putea distruge cu un singur cuvânt.

Chastity făcu ochii mari, extrem de alarmată.

– Dar asta ar însemna să afle cine sunt! Of, dar ce mai contează asta în raport cu siguranța noastră...

– Nu, zise Verity încet. Ce am avea de câștigat? Știa foarte bine că pe sora ei o îngrozea gândul să știe cineva că era infama Chastity Ware.

Cele două surori se uitară lung una la alta.

– N-ar trebui să conteze, zise Chastity. Sunt sigură că putem ajunge la Maidenhead fără să întâmpinăm probleme din partea tatei pe drum...

– Sigur că putem, întări Verity, apoi își mușcă buza. Dar cum rămâne cu Nathaniel? Dacă tata ar putea fi un pericol pentru lordul Cynric Malloren, atunci ar putea reprezenta un pericol și mai mare pentru Nathaniel. E posibil să-i fie ruinată cariera. Sunt ofițeri care au fost dați afară din armată doar pentru că au votat împotriva guvernului în timpul alegerilor. Verity o prinse de mână

pe sora ei. Și cum rămâne cu copilul? Crezi că e posibil să *mi-l ia* pe William? Mai bine mor decât să las să se întâmple una ca asta!

– Sunt sigură că nu pot, o liniști Chastity. Nathaniel nu ar permite așa ceva. Și înseamnă că ai uitat cum este el cu adevărat, dacă tu crezi că nu și-ar sacrifica de bunăvoie cariera pentru fericirea voastră. Dar nu se va ajunge la asta, adăugă ea iute, știind că Verity mai degrabă s-ar fi jertfit pe sine decât să-i rănească pe cei pe care-i iubea. Nathaniel este un ofițer foarte apreciat și sunt vremuri de război. După ce vă legați destinele, nimeni nu va putea convinge instanța să îți ia copilul.

De fapt, Chastity nu era deloc la fel de sigură cum lăsau de înțeles cuvintele ei... pentru că și ei îi tremurau îngrozitor genunchii, când se gândea la perspectiva de a-l provoca din nou pe contele de Walgrave. Dar ce altă opțiune aveau?

Aveau nevoie de un susținător la fel de important ca Walgrave. Dar lucrul acesta era la fel de imposibil de obținut ca luna de pe cer.

Capitolul 4

Chastity și lordul Cyn merseră împreună călare până la Shaftesbury. Fusese atentă tot drumul la orice mișcare vicleană pe care ar fi putut să o facă. Nu avea deloc încredere în el, în ciuda faptului că își manifestase dorința de a le ajuta. Avea un mod superficial de a privi viața și, în plus, talentul de a face orice lucru oricât de scandalos să sune rezonabil.

La fel cum fusese de la bun început și ideea de a călători în oraș.

Sau faptul că o convinsese să îi dea înapoi o parte din banii pe care i-i furase.

Folosise pretextul că avea nevoie de bani să cumpere haine și că, una peste alta, negustorilor de la magazine li s-ar fi părut ciudat să plătească rândușul. În ciuda faptului că explicația era una justă, lui Chastity tot îi era teamă că încerca abil să preia controlul asupra întregii situații.

Lăsară caii la intrarea în Crown și-l găsiră apoi în tavernă pe vizitiul lui Cyn. Hoskins era un bărbat vânjos și rumen în obraji. Avea trăsăturile aspre, obișnuite unui om care-și petrecuse o mare parte a vieții stând pe capra trăsुरii.

— I-am trimis pe ceilalți la Abbey, milord, pentru că mai erau locuri în diligența spre Exeter. Goli apoi halba de bere pe care i-o cumpărase Cyn și se șterse la gură cu măneca. M-am gândit c-ar fi mai bine ca eu să mai rămân, în caz că aveți nevoie de ajutor. Și oricum, nu prea mă pot întoarce acas' fără trăsura, nu? Îi aruncă apoi lui Chastity o privire neprietenoasă, dar care nu indica în nici un fel faptul că ar fi bănuiră că era femeie sau că ar fi crezut că era un răufăcător adevărat.

Fata luă și ea o înghițitură cât putu de mare din propria halbă cu bere, chinuindu-se să pară un tânăr bādăran.

— Atunci vei fi de acord cu planul meu, zise Cyn. Vreau să ne fii tu vizitiu.

— Asta-i treaba mea, milord, aprobă omul repede. Miji apoi ochii și adăugă: Asta și să vă țin departe de belele.

Cyn rânji.

— Și cum crezi că vei reuși asta?

— Numai Dumnezeu știe. Dumneavoastră o cam căutați cu lumânarea și momiți spânzurătoarea.

Cyn îl bātu apoi pe spate și zise:

— Ei, hai, înveselește-te! Nu-i chiar așa de rău cum crezi... și sigur nu-i ceva prin care să se ajungă la spânzurătoare. Primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să-ți închiriezi un cal, ca să poți călări cu noi înapoi. Apoi, zise el senin, să cauți să cumperi o pintă de vopsea care să semene cât mai mult posibil cu cea de pe trăsura. S-a cam zgâriat un pic. Fii gata de plecare în aproximativ o oră! Eu și prietenul meu aici de față trebuie să facem niște cumpărături înainte.

Cyn o apucă apoi de braț și o târi afară, înainte ca omul să-și poată rosti întrebarea îngrijorată. Chastity încercă în zadar să se elibereze de strânsoarea mâinii lui, dar era ca și când ar fi avut brațul prins în chingi. Și nu-i dădu drumul până când nu ajunseră la o distanță sigură de han.

— Crede-mă, băiete, zise Cyn, nu vrei să fii cel care trebuie să-i explice ce s-a întâmplat cu trăsura. Mai ales că a fost opera ta.

– Sunt doar câteva zgârieturi.

– L-am văzut pe Hoskins agitându-se din cauza unui găinaț de pasăre. O să se lase cu vărsare de sânge, când o vedea ce-ai făcut tu.

– Atunci de ce vrei să vină cu noi?

– Avem nevoie de cineva care să conducă trăsura. Dar nu-ți face griji! Promit să te apăr până la moarte, dacă vrea să te biciuiască. Citi apoi numele străzii pictat pe clădire și se grăbi să intre pe o alee.

Chastity se așteptase să se amuze copios pe seama faptului că va încerca să facă rost de haine femeiești, așa din scurt și într-un oraș străin. Dar se dovedi că asta îi trăda propria ignoranță... nicidecum pe a lui.

Doamnele Walgrave apelaseră mereu la o singură croitoreasă din Shaftesbury – la domnișoara Taverstock. Dar chiar și ei îi erau încredințate doar cele mai simple haine. Cu toate acestea, Cyn se interesase la hangiu și acum se îndreptau spre negustorul de haine la mâna a doua din oraș.

Chastity era absolut fascinată de faptul că se aventura în zone ale orașului Shaftesbury care până atunci îi fuseseră necunoscute. Existau tot soiul de alei împânzite cu prăvălii și străzi înguste împodobite cu sârme pe care atârnav haine la uscat. Unele clădiri erau întunecate și amenințătoare, precum taverna Fleet, iar alte case își întorceau fațadele zâmbitoare către lume. Prin fața primelor se perindau derbedei duri și murdari, iar pe lângă cele din urmă stăteau femei care pregăteau mâncare sau croșetau, în timp ce își supravegheau copiii sau stăteau de vorbă cu vecinele lor.

Unele străzi erau curate și îngrijite, în timp ce altele erau impregnate cu un miros îngrozitor, care venea de la reziduurile menajere care se scurgeau în canalizarea centrală.

Prima dată îi atrase atenția un magazin de vechituri, plin cu tot soiul de fleacuri, iar apoi unul de ierburi, care părea că încă mai funcționa după regulile din Tratatul de Botanică al lui Gerard¹. Dar Cyn nu o lăsă să se uite nici la o librărie încântătoare.

---

¹ John Gerard a fost primul botanist englez care a elaborat un tratat ilustrat despre diferite plante și ierburi. Tratatul său a fost foarte apreciat în Anglia în secolul al XVII-lea (n.red.)

– Nu ne grăbim atât de tare, protestă ea.

– I-am spus lui Hoskins că vom fi înapoi într-o oră. Dacă nu ne întoarcem la timp, probabil o să creadă că m-ai omorât. Uite, am ajuns!

Magazinul doamnei Crupley avea o fațadă îngustă și decolorată și era situat chiar la intrarea pe o străduță întunecoasă. Chastity studie gunoaiele împrăștiate chiar în mijlocul aleii înguste – care includeau și o pisică moartă – și fu recunoscătoare că nu trebuiau să o traverseze. În mod evident, ajunseseră în zona mărginașă a respectabilului oraș Shaftesbury. Se îndoia că vor găsi ceva folositor într-un loc atât de dubios.

Intrară, și Chastity strâmbă imediat din nas când simți mirosul înțepător al mucegaiului și al sudorii stătute. Locul acela era ticsit cu haine, pălării, încălțăminte și accesorii, iar în rafturile de pe pereți și în cutiile de pe jos erau înghesuite tot felul de astfel de obiecte. Camera era plină de sfori de care erau agățate majoritatea articolelor de îmbrăcăminte.

Doamna Crupley stătea chiar la intrare într-un balansoar, de lângă o sobă. Avea o pisică în brațe și ținea o cană în mână. Chastity se temea că era plină cu gin.

Femeia aceea durdulie, de vârstă mijlocie părea să se bucure din plin de marfa pe care o avea în magazin, așa că Chastity nu se putu abține să nu zâmbească. Purta o rochie galbenă din mătase și dantelă, care încetase să mai fie la modă cu cel puțin 20 de ani în urmă – și care, în plus, era pătată iremediabil. Buclele ei cărunte și sârmoase erau împodobite cu o bonetă din dantelă în stilul celor purtate de regina Ana.

– Bună ziua, zise femeia. Cu ce vă pot ajuta, dragilor?

Doamna Crupley își cunoștea foarte bine marfa. Când Cyn îi spuse – fără nici o explicație suplimentară – că avea nevoie de articole vestimentare de calitate superioară, pentru o femeie de înălțime peste medie și cu o constituție robustă, doamna Crupley lăsă imediat cana jos, împinse din brațe pisica nemulțumită și se îndreptă spre partea din spate a prăvăliei. Chastity și Cyn se chinuiră să o urmeze, luptându-se cu un șir interminabil de haine puse la uscat.

– Țin lucrurile cele mai bune aici, în spate, zise femeia. Ca să fie departe de ochii hoților.

Odată ce ajunseră în adâncurile întunecate și sufocante ale magazinului, femeia începu să scoată mostre de haine și să le ridice în slăvi calitățile.

– Asta e minunată, zise ea și le arătă o rochie albastră din mătase. Ochii ei ageri căutau să surprindă și cea mai mică reacție. În starea în care se află, ar putea fi purtată și de doamna cu cel mai înalt rang... altfel aș fi tăiat-o în bucăți pentru plăcerea mea.

„Mai degrabă a doua variantă“, se gândi Chastity. Deși era deșirată la subsuoară și foarte decolorată în multe locuri, rochia era totuși mare. De fapt, imensă. Dacă ar fi fost tăiată, probabil s-ar fi putut face din ea o rochie acceptabilă pentru o doamnă slăbuță. Ea nu se gândise niciodată la astfel de lucruri și totuși devenise dintr-odată foarte intrigată de posibilitățile oferite de hainele la mâna a doua.

La urma urmei, i se părea foarte probabil să aibă parte de un viitor sărăcăcios.

Se așteptase ca, în cele din urmă, Cyn să îi ceară sfatul, dar fu surprinsă să descopere că bărbatul o ignora complet. Își aminti apoi că pentru el ea era un flăcău. Și, oricum, nu părea să aibă nevoie de ajutor. Acesta refuză niște rochii de seară și alte câteva articole vestimentare de calitate inferioară, pe care doamna Crupley le considera ultimul răcnet în modă, apoi alege două ținute urâte, dar de o calitate excelentă.

Una din ele era o rochie maro de călătorie cu panglică bej, model Brunswick¹, iar cealaltă o rochie largă, de un albastru de Prusia – care venea împreună cu o jupă gri matlasată și cu un corset albastru cu negru, confecționat din împletituri. Adăugă o mantie cu glugă bleumarin și o pălărie simplă de paie, purtată în mod obișnuit de femeile de la țară.

Era evident că doamnei Crupley nu-i plăceau deloc alegerile lui și că îi era milă de biata femeie care va fi obligată să poarte acele ținute plicticoase, așa că mai făcu o ultimă încercare:

– Asta va arăta minunat cu niște panglici noi, murmură ea, mângâind pălăria anostă. Poate de culoare galbenă sau verde aprins. Trebuie să-mi dai cel puțin șase penny pentru asta.

¹ O ținută purtată în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, formată din una sau două piese (compusă din rochie și un sacou până la talie și închis pe gât) (n.red.)

Se uită apoi cu viclenie la Cyn. Aș zice că toate astea valorează 21 de șilingi și cinci penny.

El o convinge fără milă să scadă prețul până la 18 șilingi și 6 penny, ba chiar să mai și adauge o perucă neagră ponosită și un mașon imens. Chastity fu uimită să vadă că femeia părea de-a dreptul mulțumită la final, când își primi banii.

După ce ieșiră pe alee, Chastity zise:

– 18 șilingi și 6 penny pentru toate astea! Aș zice că ai cam păcălit-o pe biata bătrână!

Cyn începu să râdă.

– I-am dat mai mult decât spera să obțină pe ele. Ar fi devenit suspicioasă dacă i-aș fi plătit mai mult de atât. Fiecare penny contează pentru oamenii care sunt atât de săraci, încât trebuie să se îmbrace de la mâna a doua. Îi aruncă apoi o privire îngăduitoare și-i azvârli în brațe unul dintre pachetele alea mari, învelite în ziar. Nu realizezi cât de norocos ești, nu-i așa, tinere Charles?

Chastity mârâi la el, dar Cyn pornise deja în ritm alert înapoi pe drumul pe care veniseră. Se grăbi să-l prindă din urmă, dar nu putu să nu îi admire simțul de orientare. Ei i-ar fi fost foarte greu să găsească drumul înapoi spre Crown, fără ajutor.

Cyn se opri dintr-odată în fața unuia dintre magazinele care o fascinaseră mai devreme. Era o galanterie ticsită cu tot soiul de articole – ațe, panglici, pălării și lenjerie intimă pentru femei. Îl urmă în locul acela.

Se dovedi uimitor de priceput în astfel de lucruri și nu se arătă deloc jenat de faptul că Chastity îl vedea. Cumpără o cămașă de noapte, un furou din dantelă, două perechi de ciorapi din bumbac și niște jartiere cusute cu panglici roz.

Cu ochii strălucindu-i, ridică jartierele și i le arată lui Chastity.

– Ce părere ai, Charles? Crezi că o să-i placă surorii mele?

Chastity era conștientă că începuse să se înroșească în obraji.

– Cred că o să-i placă, atâta timp cât îi țin ciorapii, zise ea. La ce altceva sunt bune lucrurile astea?

Cyn îi făcu atunci cu ochiul fetei din spatele tejghelei.

– Ce ți-e și cu tineriiăștia rușinoși din ziua de azi...

Fata chicoti imediat și Chastity scrâșni din dinți.

Cyn continuă să se uite prin magazin, la modelele expuse. Zâmbetul i se mări.

– A, văd că aveți și ciorapi de mătase. Dă-mi să văd și eu o pereche, drăguță.

Tânăra vânzătoare se cocoță pe o mică scară și dădu jos o cutie. O deschise apoi și scoase la iveală ciorapi de toate culorile – unii chiar și cu dungii.

– Toți sunt de cea mai bună calitate, domnule, zise ea, îmbujorată de atenția pe care i-o acorda. Priviți calitatea superioară a broderiei.

Cyn ridică admirativ o pereche cochetă, din mătase roz, cu dungii roșii.

– O, nu cred că trebuie să fii zgârcit când vine vorba de astfel de lucruri, zise el afectuos și rânji la Chastity.

Ea se încruntă la el.

– Dumnezeu mare! îi zise apoi vânzătoarei. Se pare că l-am jignit pe flăcău. Probabil nu-i plac ciorapii de lux. Ia spune-mi, draga mea, tu ce părere ai despre ăștia?

Pe Chastity o dezgustă întreaga situație și se gândi imediat că probabil fetei nu-i treceau prin minte decât lucruri de natură senzuală. Nu-i venea să creadă că bărbatul acesta era în stare să vorbească atât de nonșalant despre articole vestimentare atât de intime, în fața străinilor...

– Vai, domnule, izbucni imediat vânzătoarea. Cred că sunt absolut minunați!

Cyn mai admiră o dată ciorapii.

– O să cumpăr perechea asta. Și cinci metri de panglică galbenă, te rog.

Chastity se înecă. Cyn se uită o clipă la ea, apoi se întoarse din nou spre vânzătoare.

– Nu cred că lui îi place galbenul. E un tânăr cu înclinații puritane. Poate ar fi mai bine ca panglica să fie cafenie în dungii.

El începu să râdă de îndată ce ieșiră din magazin.

Chastity se încruntă la el.

– Domnule, n-ai nici un pic de decență!

– Adevărat. Ție nu-ți plac ciorapii de mătase cu dungii? Pun mi-nunat în valoare o gleznă elegantă.

— Eu nu mă gândesc deloc la lucrul acesta, zise Chastity cu răceală. Porni apoi furioasă într-o direcție, care spera să fie cea corectă.

El o prinse din urmă și-i zise râzând:

— Nu te gândești deloc la gleznele doamnelor? Dumnezeuule, dar chiar ești un flăcău tare ciudat.

Chastity înțelese imediat că îi aruncase mânușa, dar decise că era mai înțelept din partea ei să nu-i răspundă. Se rătăcise din nou, așa că trebuia să-l lase pe el să o conducă pe drumul cel bun.

În ciuda ritmului alert pe care-l adoptase, lordului Cynric Malloren îi scăpau foarte puține lucruri. Pe măsură ce se apropiau de hanul Crown, intră într-un alt magazin – unul unde se vindeau săpunuri și produse de frumusețe. Acesta era un magazin cu totul altfel. Și, în plus, unul pe care-l cunoștea și Chastity. Cei de la Walgrave Towers își comandau de mulți ani săpunurile și alifile de la Travis&Mount. Ce Dumnezeului căuta Cyn Malloren acolo?

Cumpără apoi – tot fără nici o rușine – un ruj și o cutie de pudră palidă. Iar după ce miroși mai multe mostre, alege și o sticlută mică de parfum. După expresia extaziată de pe chipul domnului Mount, Chastity își dădu seama că era unul scump.

Odată ajunși afară, îl întrebă:

— De ce irosești atâția bani, dacă vrei într-adevăr să ne ajuți?

— Nu e o risipă. E foarte important să fii minuțios când vine vorba de o înșelăciune și te asigur că avem fonduri din belșug. Trebuie să înveți să nu-ți mai faci atât de multe griji, Charles! Îi zâmbi apoi seducător. Poate că ți-e foame. Cu siguranță, până și unui tânăr atât de ciudat ca tine îi plac dulciurile, nu?

Chastity nu-i putea răspunde altceva decât da. Și în realitate, chiar îi plăceau foarte mult dulciurile. I se strânse imediat inima când văzu încotro se îndrepta. Dar chiar și așa, nu putu să nu protesteze:

— Nu avem nici timp, nici bani pentru produse de patiserie.

Dar el intrase deja la Dunn și Carr, Cofetărie și Patiserie. Chastity decise atunci că, una peste alta, aroma din patiserie era mai îmbietoare decât a oricărui parfum.

Ieșiră la scurt timp după aceea, cu o plăcintă de prune gol-dane și o pungă de biscuiți crocanți. Cyn jonglă cu toate coletele

și scoase cei doi biscuiți Shrewsbury. Porniră în josul străzii și îi întinse un biscuit.

Chastity îl acceptă imediat. Cyn îi amintea de un școlar plecat în excursie... și pentru o clipă se simți pe picior de egalitate cu el – că era de-aceiași sex cu el, că avea și ea aceeași încredere obraznică și același mod nepăsător de a privi viața. Rânji apoi în timp ce-și aranja pachetele, ca să poată ține mai bine biscuitul și să se poată bucura de el. Era cald și delicios, abia scos din cuptor.

Cyn mușcă din biscuitul lui și se îndreptă încet spre han. Mușcă și ea din al ei. Apoi Cyn îi captă atenția și Chastity se trezi privindu-i buzele, în timp ce mușca și mesteca. Avea buze foarte frumoase și minunat curbate...

I se mișcă și mușchii gâtului când înghiți. Limba îi alunecă apoi afară și-și linse încet o firimitură de pe buze, lăsând o urmă lucioasă pe ele.

El își cobori pleoapele liniștit, senzual, și zâmbi.

Chastity simți cum îi tresare inima și rămase cu gura căscată.

Își dădu apoi seama că ajunseseră la han și că stăteau amândoi nemișcați ca niște statui, privindu-se. Știa că ar fi trebuit să plece, dar se simțea prinsă ca într-o pânză de păianjen.... ca într-o pânză de păianjen caldă și lipicioasă. Luase o singură înghițitură din biscuitul ei, dar îi rămăsese totuși pe limbă gustul acela dulce și minunat.

– Gust, textură, căldură, zise el încet, parcă îndemnând-o să mai ia o înghițitură. Spre bucuria noastră, viața ne oferă multe plăceri frumoase și simple, dar în același timp extrem de bogate. Bucură-te de ele cu mine, Charles... Luă apoi și ultimul duminat din biscuit.

Chastity mușcă ascultătoare și mestecă în același ritm cu el. Când conștientiză acest lucru, aproape se înecă. O căldură amețitoare îi invadează trupul și-i aminti brusc că nu erau de același sex. Și că nici nu priveau viața în același mod.

El era inamicul. Era bărbat. La naiba cu tot! Cyn ar fi trebuit să fie prizonierul ei!

Înghiți duminatul, se uită neputincioasă la ce mai rămăsese din biscuit, îl aruncă în noroi și intră în han.

Cyn o privi plecând. Era consternat, dar nu și descurajat – fiindcă pentru o clipă, reușise să vadă focul acela care știuse mereu

ca ardea în ea. Va fi minunat pentru un bărbat să se culce cu ea! Dar, cu siguranță, acela și era motivul pentru care se temea de barbați. Poate că o trădase cândva un iubit.

Se gândi apoi că doar îndemânarea și răbdarea o vor îmblânzi în cele din urmă. Iar el le avea pe amândouă... și, în plus, trei zile în care să le folosească.

O urmă înăuntru spunându-și că jocul ar fi mult mai ușor dacă ar pune capăt acelei mascarade. Dar probabil asta ar fi ridicat și noi bariere între ei. Avea șanse mai mari să obțină ceea ce-și dorea dacă lucrurile rămâneau așa. În plus va fi și mult mai amuzant!

În timp ce se pregăteau să plece, Cyn se gândi să pună niște întrebări și despre un anumit domeniu, aflat la mai puțin de zece kilometri nord de Shaftesbury. Ar fi putut afla numele familiei în câteva minute. Dar renunță.

În parte, o făcu din prudență. Dacă punea vreodată cineva întrebări, nu voia ca vreun om de la han să-și aducă aminte că el fusese interesat de numele domniței lui.

Dar și pentru că era un idealist. Își dorea ca într-o bună zi Charles să-i spună singură adevărul.

Preferabil în timp ce erau în pat.

Chastity, Cyn și Hoskins ajunseră înapoi la căsuță și o găsiră pe Verity panicată cu totul. Era sigură că fuseseră prinși sau măcar văzuți de Henry Vernham. Chastity rămase să o liniștească pe sora ei, iar Cyn îl conduse pe Hoskins spre locul unde se aflau trăsura și caii.

Cei patru cai o duceau binișor cu iarbă și apă, dar vizitiul tot mârâi un pic pe tema aceea. Fu absolut uluit când descoperi că trăsura lui era avariata.

– Cine naiba a făcut asta? întrebă el, trecându-și îndurerat mâna peste zgârieturi.

– Nu sunt sigur, minți Cyn. Poate o să-ți fie de ajutor, dacă îți explic ce se întâmplă.

Hoskins îl ascultă, neînduplecat.

– Dacă banditu' ăla mic a făcut asta trăsurii mele, o să pun biciu' pe el!

– Ba n-o să faci una ca asta. O să-l lași pe mâna mea.

Omul clătină din cap.

— Și ce o să-i spuneți marchizului? Nu puteți să dispăreți pur și simplu.

— Ba pot. Nu sunt un copil, Hoskins. Dacă mi-au fost îndeplinite ordinele, probabil fratele meu crede că am plecat într-o nouă aventură. Și așa și este.

— O aventură cu iz de belele. Cine e această tânără care are nevoie să ajungă la Maidenhead atât de urgent? Și pe ascuns...

— Nu sunt sigur, recunosc Cyn, dar e o doamnă, și eu un cavalier. Ascultă-mă cu atenție, Hoskins! Nu știi sigur dacă o să fim urmăriți sau nu, dar intenționez să iau toate măsurile de precauție. Nu vreau să-ți scape vreun cuvânt care să ne dea de gol.

— Știi să tac, stăpâne Cynric, după cum știți prea bine.

Cyn înțelese imediat că era pe lista neagră a omului, de îndată ce i se adresă cu „stăpâne Cynric“.

— Știi asta, îl liniști el. Acum vreau să știi că pe timpul călătoriei o să mă dau drept femeie... o să joc rolul mamei copilului lui Verity. Verity o să fie dădaca. Și Charles o să fie rândașul.

Cyn se așteptase ca omul să aibă obiecții cu privire la faptul că va juca rolul unei femei. Dar, în mod evident, Hoskins era preocupat de alte lucruri.

— Nemernicu' ăla mic n-o să se apropie de cail mei, rosti omul cu ferocitate în glas.

— La naiba cu asta, omule! Îți promit că n-o să mai provoace și alte daune.

— Nu vreau să se apropie de mine sau de cail mei, repetă Hoskins și mângâie din nou trăsura lucioasă.

Cyn oftă. Își putea impune voința, dar se temea că poate Hoskins își va vărsa furia asupra lui Charles. La urma urmei, el nu știa că era doar o fată.

— Foarte bine atunci, zise el. Poate călători ca fratele meu. Dar asta o să-ți îngreuneze munca.

— O să mă descurc, mormăi Hoskins. Unde-i vopseaua?

Cyn îl lăsă pe vizitiu să se chinuie să repare trăsura. Intră în căsuță și le găsi pe cele trei femei stând în bucătărie.

— În locul tău, tinere Charles, zise el, m-aș feri o vreme din calea lui Hoskins. Vrea să-ți ia gâtul.

Fata se îmbujoră.

— Doar nu puteam cutreiera țara cu blazonul Rothgar inscripționat pe trăsură.

— De ce nu? Eu vin de bunăvoie și nimeni nu poate face legătura între noi.

Fata avea privirea unei persoane care nu era dispusă să-și recunoască greșeala.

— Și cum ar trebui să mă feresc din calea lui, dacă o să fiu rânđașul?

— Nu mai ești. De acum ești fratele meu mai mic. Ar fi bine să faci rost de niște haine mai de calitate.

Charles sări imediat în picioare.

— Milord, mai e nevoie să-ți amintesc că ești *prizonierul* nostru? Te rog frumos să încetezi să ne mai dai ordine!

Cyn se așeză.

— Foarte bine atunci. Las toată treaba asta în mâinile tale.

Ea se încruntă la el.

— Voi călători în rol de rânđaș.

— Cum vrei. Dar ca rânđaș, vei fi sub autoritatea vizitiului și te previn că Hoskins nu e cunoscut ca fiind un om blând, nici măcar atunci când e în toane bune. A fost mereu extrem de mândru de finisajul perfect al trăsurii sale.

Fata înhîți cu zgomot, dar rămase fermă pe poziții.

— O să-i poruncești să nu mă atingă.

— Serios?

— Da.

Cyn ridică din umeri.

— Foarte bine, dar e vizitiul fratelui meu... nu al meu. El ne-a învățat pe toți să ținem hățurile. Ne-a tras mereu câte-o palmă când a crezut de cuviință că aveam nevoie și va face cel puțin la fel și cu tine. Dar bănuiesc că nu prea contează asta, zise apoi nepăsător. Probabil ai primit destulă bătaie la școală și nu cred că o să fie mai rău de atât nici cu Hoskins.

Verity zise repede:

— Charles, dragule, te rog să te mai gândești. Nu are nici un rost să-l superi și mai tare pe om.

Fata se prăbuși apoi pe scaunul ei.

– Of, bine! Îl țintui apoi pe Cyn cu o privire furioasă. Dar eu dau ordinele în călătoria asta.

Cyn se abținu să-i dea o replică tăioasă. Unde era tânăra aceea fermecătoare care radia de bucurie în timp ce-și mânca biscuitul? Își aminti apoi că era rănită și că mai mult ca sigur se temea. Trebuia să-și controleze tendința josnică de-a o tachina.

– Cum vrei, zise apoi cât putu de cumpătat. Dar am mai multă experiență de viață decât tine și mă tem că Hoskins nu o să primească ordine de la nimeni altcineva în afară de mine. Și mă gândeam că poate ar trebui să ne consultăm și cu Verity... pentru că este treaba ei și, în plus, cu siguranță e mai mare decât tine cu câțiva ani.

– Sigur că mă voi consulta cu Verity. Cum să crezi că n-aș face asta?

– Tinerii își desconsideră adesea surorile, o tachină el, apoi tresări. „S-a zis cu bunele intenții“, gândi apoi.

– *Eu* nu, îi răspunse ea și se ridică. O să fac rost de alte haine. Se opri totuși la ușă și îl întrebă răutăcioasă: Crezi că o să mai avem nevoie de ceva? De arme? Sau poate de altceva?

Nu putu să n-o respecte pentru felul în care renunțase la mândrie.

– Nu, nu-mi vine în minte nimic altceva. Avem pistolul din trăsura, plus floreta mea. Ar trebui să fie suficient. La urma urmei, nu e ca și când plecăm la război. Adăugă apoi: Așteaptă! Nu am deloc accesorii pentru costumația mea de femeie. Poți să faci rost de ceva?

– O să-ncerc.

Se întoarse o oră mai târziu, cu câteva cămăși și o pereche de cizme elegante. Adusese și o cutie de bijuterii legată în piele. Era un obiect foarte frumos și cu o închizătoare zdravănă – în mod evident, destinată să țină bijuterii scumpe. Dar când o deschise, descoperi înăuntru doar câteva gablonzuri ieftine.

Singura explicație evidentă era că ajunseseră săraci și fuseseră nevoiți să vândă toate lucrurile de valoare. Dar asta nu-l mulțumea deloc, pentru că nu explica și hainele bărbătești de calitate, cei doi cai pursânge... sau cele două pistoale de duel placate cu argint. Era mort de curiozitate.

Capitolul 5

A doua zi dis-de-dimineată se pregăteau de plecare. Hoskins se duse să înhame caii. Cyn se chinuia cu hainele lui femeiești. Charles se îmbracă în hainele ei cele mai alese și o ajută și pe sora ei, până când interveni cu viclenie Cyn, care își exprimă îndoiala cu privire la cuviința acțiunilor sale. Apoi veni fără tragere de inimă să-l ajute pe el.

Cyn avu grijă să nu-i jignească puritatea feminină, așa că era deja îmbrăcat în indispensabili când intră ea în bucătărie. Purta de asemenea și ciorapii roz cu dungi roșii și jartierele cu dantelă. De îndată ce îl văzu așa, fata izbucni în râs. Râsul ei era foarte feminin, dar Cyn nu menționează asta, ci doar savură sunetul său.

Se înroșise în obraji de râs, iar asta o făcea să arate minunat. În ciuda hainelor bărbătești pe care le purta și a tunsorii severe, nu o putea vedea altfel, decât ca fiind extrem de feminină. Iar lucrul acesta era foarte periculos. Așa că își mută privirea spre costumația sa.

Ridică apoi privirea și observă că fata nu mai râdea, ci se uita îngrozită la cicatricea lui.

– Ce, Doamne, iartă-mă, ți-a provocat asta? întrebă ea.

– O sabie, zise el nepăsător, studiindu-i cu interes reacțiile.

Cicatricea aceea vânăta îi acoperea pieptul ca o bandulieră. Toate femeile care avuseseră norocul să o vadă, se simțiseră numai de câțiva centimetri să o atingă. Iar majoritatea dintre ele se plimbaseră de-a lungul ei... unele cu degetele, altele cu gura.

– Din fericire lovitura a venit dintr-o parte, așa că mi-a produs doar o rană superficială.

Chastity dădu să ridice mâna, dar se stăpâni imediat. Cyn îi observă negreșit tresărirea.

– Deci, chiar ești soldat, zise ea.

– Te-ai îndoit de mine?

– Păi, nu arăți deloc ca un soldat.

Cyn oftă amuzat.

– N-am ce-i face farmecului meu seducător.

Fata era încă fascinată de cicatrice. Se mai apropie un pic de el.

– Probabil ai sângerat mult.

– Ca un burduf de vin spart. Și asta mi-a distrus îngrozitor cea mai bună uniformă.

Fata părea să fi rămas blocată, așa că Cyn făcu un pas relaxat și micșoră distanța dintre ei. După o clipă se văzu nevoit să accepte că nu avea de gând să cedeze tentației de a-i atinge cicatricea, care i se întindea de la umărul stâng până deasupra șoldului drept.

Își trase pe cap cămașa de corp și strânse panglicile la baza gâtului. Iar după aceea se chinui să îmbrace rochia Brunswick. Fusesse concepută pentru a oferi lejeritate și simplitate pe timpul unei călătorii, așa că era alcătuită dintr-o singură bucată. Încheiată, va fi arătat ca o rochie lejeră purtată peste un corset împletit.... dar de fapt corsetul făcea parte din corsajul rochiei, care se strângea pe corp cu niște șireturi care se legau la spate. Era o ținută foarte potrivită pentru călătorie, dar lui Cyn îi plăcea în mod special pentru că nu avea balene.

Încercă să-și lege singur șireturile corsetului, dar nu reuși să le găsească sub fustele mari și grele.

– Nu reușesc să găsesc șnururile. Charles, ajută-mă, te rog!

Reticența ei era vizibilă, dar totuși veni în spatele lui ca să-l ajute. Îi ridică partea din spate a fustei.

– Nu le văd. E posibil să fi alunecat în față.

Pipăi pe lateralele trunchiului său, căutându-le, iar atingerile trecătoare îl făcură să tresară.

– Le-am găsit, zise ea, dar cred că sunt înnodate în față.

Măinile ei urmară șnururile până în partea din față, dar apoi se trase brusc înapoi.

– Nu le pot dezlega, zise cu o voce gătuită. Va trebui să-ți dai jos rochia.

– Ei, haide, sunt sigur că o să reușești, zise Cyn nepăsător. E mult mai simplu decât să mă dezbrac de toate astea. Și în vocea lui se putea simți tensiunea – dar în cazul său, era din cauza faptului că se chinuia să se abțină să nu rădă. Oare își dăduse seama pe unde umblaseră mâinile ei? Bănuia că știa foarte bine.

Se așternu o tăcere tensionată, care-l făcu să creadă că va refuza. Dar apoi brațele ei se încolăciră din nou în jurul lui. Își împreună

măinile în partea din față, găsi șnururile înnodate și începu să se chinuie cu ele. Nu încerca deloc să fie atentă unde îl atingea.

Cyn inspiră adânc. Pentru numele lui Dumnezeu! Căzuse în propria capcană! Fata aceea obraznică știa foarte bine ce făcea.

Îi ridicase de tot fusta în partea din spate, iar abdomenul ei stătea lipit de fesele lui. Avea brațele încolăcite în jurul taliei lui și îl atingea cu mâinile... iar și iar... în timp ce se chinuia să dezlege șnururile.

Și începură să-i treacă prin minte primele gânduri necurate. Își imaginează cum ar fi fost să se întoarcă ușor în brațele ei și să o sărute. Cum ar fi fost să se lase pe jos și să-i exploreze gura... sânii... caldura dintre coapse.... își imaginează intensitatea întunecată din ochii ei din clipa în care o pătrundea...

Se cutremură apoi, iar asta îl făcu să realizeze că mersese aproape prea departe cu reveria lui. Penisul lui erect se lupta să iasă din indispensabili, de parcă ar fi căutat mângâierea palmelor ei. Apoi mâinile fetei încremeniră, abia atingându-l. Cyn îi simți imediat spaima.

Se gândi apoi cu un optimism disperat, că poate încercase în mod deliberat să-l seducă, iar tensiunea pe care o simțea în ea venea tot din dorință.

Se retrase din brațele ei și se întoarse s-o privească. Nu. Era roșie ca racul. Îngrozită. Înspăimântată.

Cyn se strădui să se relaxeze și să-și potolească respirația.

— Nu trebuie să pari așa de îngrozit, băiete! E o reacție perfect normală la faptul că ai băjbăit orbește. Nu e nimic personal. Se întoarse apoi și-și ridică partea din față a rochiei. Ar fi trebuit să ne dăm seama că puteam să mă descurc și singur dacă șnururile sunt în față. Împinse apoi în spate șireturile corsetului. Gata. Leagă-le-te rog și am terminat cu asta.

Fata părea la fel de entuziasmată ca un om care-și băga de bunăvoie capul în gura unui tigru flămând. Cu toate acestea veni încă o dată în spatele lui, îi ridică fustele și apucă șireturile. Le legă imediat, apoi se retrase. Cyn își dori să îi dispară și lui sentimentele acelea pe care le trezise în el.

Într-o clipă era îndrăzneată, iar în cealaltă, pudică. Ce trebuia să înțeleagă din asta?

— Ia spune-mi, tinere Charles, zise el nepăsător, ești virgină?

– Da! Se înroși din nou, dar de data asta și mai tare. Nu că ar fi în vreun fel treaba ta!

– Sigur că nu, o liniști el. M-am gândit doar că aș putea să-ți ofer serviciile mele ca să rezolvi această problemă.

Fata rămase cu gura căscată. Cyn înțelegea foarte bine că uitase pentru moment de deghizarea ei, dar și că era perfect conștientă de starea lui fizică.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

El îi zâmbi cu blândețe.

– Doar faptul că se obișnuiește ca un bărbat mai în vârstă să ia un tânăr sub aripa lui protectoare, ca să-l învețe cum să meargă mai departe. Să-i prezinte niște femei potrivite. Și dacă tot pornim într-o aventură....

O privi revenind brusc cu picioarele pe pământ și speră să existe și un dram de dezamăgire acolo.

– Suntem pe cale să ne imbarcăm într-o chestiune foarte serioasă, milord, spuse Charles pe un ton glacial. Așa că nu vom avea timp să vizităm bordeluri.

– Și dacă o să avem?

În ochii îi apăru o scurtă sclipire răutăcioasă.

– S-ar putea să fiu interesat. Dar până una-alta, trebuie să ne pregătim de plecare.

Cyn adora acea mică obrăznicie a ei. Era mult prea serioasă și știa foarte bine că asta nu-i stătea în fire. Cu siguranță, în inima ei se ascundea o creatură sălbatică... un suflet înrudit cu al lui... dar, din anumite motive, îi era foarte teamă să-și dezvăluie adevărata natură. Chiar trebuia să înceteze s-o mai chinuie.

– Cum arăt? întrebă apoi, făcând o piruetă pentru ea.

Fata se strâmbă.

– Plat. Și sus, și jos.

Cyn se uită în jos. Fusta atârna pe el ca pe gard, iar corsetul începuse să-i alunece de pe pieptul plat. În mod evident, acesta fusese făcut pentru o femeie cu un bust generos. Nimeni n-ar fi crezut vreodată că rochia aceea fusese făcută pentru el.

– Jupa gri poate fi folosită pentru a umple fusta, zise el. Dar nu știu ce să fac cu corsetul. Crezi că poate fi modificat?

– Cu siguranță, dar din păcate nu într-o oră. Așteaptă o clipă.

Fata plecă apoi, iar Cyn profită de acel răgaz ca să-și recapete controlul asupra propriului trup. Inspiră adânc de câteva ori ca să se liniștească și începu să se gândească la lucruri urâte și diavolice opune dorinței carnale.

Pe măsură ce își revenea, Cyn se gândi cu satisfacție la ceea ce se întâmplase între el și domnița lui. Era foarte clar că relația lor evolua. Oare chiar era virgină? Asta putea fi o problemă. Dar nu de nedepășit. În mod evident, ea nu era vreo domnișoară obișnuită.

Poate că nu era tocmai corect din partea lui să îi dea de înțeles că nu era conștient că era femeie. Pe de altă parte, tocmai îi demonstrase și ea că nu era mai presus de a exploata situația în favoarea ei. Ce fată obraznică! Rânji admirativ, așteptând-o să se întoarcă.

Se chinui apoi să îmbrace jupa gri matlasată. Nici nu termină bine de încheiat toate șireturile, că se simți sufocat de excesul de material. Lovi cu piciorul fustele în încercarea de a păși, dar apoi se gândi că poate era mai bine că le strângă cumva. Măcar așa nu se ar fi mai încurcat materialul de picioare.

Nu avea de gând să poarte încălțăminte la mâna a doua, așa că se încălță cu pantofii lui de seară. Erau confecționați din piele neagră de căprioară, aveau tocure roșii înalte și cataramă argintii. Chiar dacă în perioada aceea doamnele nu prea mai purtau astfel de pantofi, în cel mai rău caz ar fi fost considerat de modă veche.

Continuă să se plimbe, încercând să se obișnuiască cu hainele și cu felul în care se mișcau odată cu el. Se chinuia din răspuțeri să-și dea seama cum să meargă îmbrăcat așa. Oare Charles se simțise la fel când se îmbrăcase pentru prima dată în haine bărbătești? Cu siguranță, fata reușise să adopte o manieră masculină.

Domnița lui se întoarse cu un coș mare și îi întinse un șal.

— Pune-ți asta pe tine!

Era un triunghi simplu și aspru de material, extrem de diferit de eșarfele fine purtate de surorile lui. Și-l puse pe umeri ascultător, întrebându-se ce să facă cu capetele.

Fata oftă exasperată.

— Of, stai jos!

Se așază pe un scaun, iar ea îi înfășură abil colțurile prin partea din spate a decolteului, le scoase prin față și i le trecu apoi

pe lângă claviculă, ascunzându-le în spatele corsetului. Cyn se abținu să-i pună la îndoială priceperea. Pur și simplu se bucură de atingerea ei.

După ce termină, se uită în jos. Corsajul rochiei încă-i mai atârna.

– Ce părere ai? Să completez cu batiste? Dar nu cred că am suficiente ca să umplu craterul acesta.

– Nu. Ar arăta ca niște cocoloașe.

– Dragul meu Charles, zise Cyn timid, mai exact cine crezi că o să mă pipăie pe sâni?

Fata îi aruncă o privire dezgustată.

– Dacă o să te porți ca femeie la fel cum te porți ca bărbat... așa zice că toată lumea. Ești un bărbat îndrăzneț, mi-lord Cyn! Ți se potrivește numele. Uite. Îi făcu apoi semn spre coșul, plin cu lână netoarsă, pe care-l adusese. Asta e următoarea plapumă a Nanei, explică ea, apoi îi dădu o grămăjoară. Bag-o în spatele corsetului.

Cyn se așeză din nou și își scoase corsetul.

– Cred că va trebui s-o bag în cămașa de corp, ca să fim siguri că stă. După ce-și îndesă în sân câțiva pumni de lână, se întoarse și-i spuse: Cred că ar fi mai bine s-o bagi tu și să-i și dai o formă. Ți-ar fi mai ușor să vezi ce faci.

Fata îi aruncă o privire suspicioasă, dar apoi se apropie conștiincioasă, ca să-i lipească lâna gri moale de piele, ghemotoc după ghemotoc. Se oprea din când în când ca să aranjeze forma și să ajusteze corsajul.

Cyn știa foarte bine nu era deloc înțelept din partea lui să o lase să-l atingă așa. Dar, pe de altă parte, nesăbuinta îi era ca o a doua natură. Se relaxă pe scaun, studiindu-i trăsăturile serioase.

Doamne, era de-a dreptul superbă! Pielea ei era fină precum satinul, iar liniile perfecte ale nasului și ale maxilarului ei îi aminteau de o sculptură din marmură. Nu avea genele la fel de lungi sau de dese ca ale lui, dar curbura lor simplă și întunecată îi încadra minunat ochii aceia cenușii limpezi.

Se simți ca un nemernic pentru că avusese acele gânduri desfrânate legate de o ființă atât de neprihănită. Fata semăna cu un înger pur.

Charles începu apoi să se concentreze și mai mult pe ceea ce făcea. Întredeschise ușor buzele și-și scoase puțin vârful limbii, care atinse buza de sus, umezind-o. Lui Cyn i se tăie răsuflarea. Ea îl privi atunci.

– Te-am rănit?

– Nu, zise el și înghiți în sec. Doar mă gădilă.

Ea îl studie cu prudență. O surprinse coborând o clipă privirea spre vintrele lui, dar orice reacție fiziologică era bine ascunsă de mătasea matlasată și de materialul greu. Îi zâmbi prietenos, apoi fata se întoarse înapoi la lucru.

Cyn nu reușea să-și dea seama de ce era atât de hotărât să lase acel chin să continue. Până vor termina, sigur va ajunge într-o stare deplorabilă.

Chastity căută agitată să vadă dacă mai revenea dorința în ochii lui Cyn Malloren, dar apoi își dădu seama că nu de el ar fi trebuit să-i fie frică. De fiecare dată când îi atingea pielea, simțea cum îi luau foc terminațiile nervoase din degete. Și fiecare respirație aducea cu ea un miros de mosc, care îi usca gura și o făcea să-și umezească buzele.

Nu era posibil să i se întâmple așa ceva tocmai ei! Bărbații erau creaturi animalice, care se excitau repede... dar femeile erau mult mai rafinate. Ele nu intrau în călduri doar atingând pieptul unui bărbat!

Porunci cu asprime simțurilor ei să reacționeze cuviincios și îi modelă pieptul de femeie.

Cyn se chinui să pară plictisit. Dar nu era deloc ușor. Domnița lui stătea lipită de el și respira greu. În plus, buzele ei pline și umele cereau să fie sărutate.

Și ar fi pus pariu că nu știa ce se întâmpla cu ea.

Îi tremurau mâinile pe pieptul lui. Apoi îl privi lung în ochi. După aceea își recăpătă siguranța de sine și se îndepărtă.

– Gata. Cred că acum arată realist.

Cyn oftă, gândindu-se la ce ar fi putut să fie, apoi se uită în jos.

– La naiba! exclamă el, uimit. Sigur o să provoc vreo revoltă!

Chastity avea mintea încețoșată de dorințe necuviincioase, dar afirmația lui o făcu să izburnească în răs.

– Nu și dacă-ți arcuiești spatele și te uiți urât, zise ea. Atunci vor spune că ești o scorpie. Și ar fi bine să speri să se întâmple asta. Pentru că dacă-ți pune cineva mâna pe sâni, o să-și dea seama că sunt falși.

Cyn o privi șăgalnic.

– Cred că m-ai cam păcălit, tinere Charles. De unde știi tu cum se simt sâni?

Lui Chastity nu-i veni în minte nici un răspuns inteligent.

– Știi care-i singura problemă? întrebă ea repede.

– Nu.

– Va trebui s-o luăm de la capăt mâine.

Chastity observă amuzamentul din privirea lui, când se ridică.

– *Il faut souffrir pour être femme*¹, zise el tărăgănat și mai făcu o piruetă. Acum, spune-mi! Sunt bine?

Lui Chastity îi veni o idee năstrușnică. Și să o ajute Dumnezeu pentru ceea ce gândea, dar... o să-i placă și ei să joace din nou acel joc a doua zi. Fără îndoială, înnebunise.

Se întoarse apoi la sarcina pe care o avea și îl studie din cap până-n picioare.

– Oarecum, zise ea încruntată. Dar nu ești o femeie așa de frumoasă cum credeai.

– Vrei să facem schimb de roluri?

Fata rămase tăcută, iar el zâmbi.

Cyn se uită într-o oglindă micuță, apoi exclamă:

– Am uitat să-mi cumpăr bonetă! O doamnă respectabilă ar trebui să poarte o bonetă.

– Mă duc să-ți aduc una, zise ea și plecă.

Nu era o femeie frumoasă? Cyn se studie din nou și îi dădu dreptate. Avea maxilarul un pic cam pătrat și obrajii prea slabi. Se fardă apoi în obraji și pentru prima dată realiză cu bucurie că avea un aspect mult prea masculin.

Folosi pudra deschisă la culoare ca să-și pudreze gâtul bronzat, pieptul și fața, se dădu cu ruj și apoi se uită în oglindă, țuguindu-și buzele. Își desfăcu părul și-și pieptănă buclele roșcate, astfel încât să-i atârne în jurul feței. Își ciufuli apoi părul la tâmple, după cum o văzuse făcând pe sora lui.

¹ „Trebuie să suferi ca să poți fi femeie“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Luă sticluța de parfum și se dădu cu câteva picături în spatele urechilor. Era o aromă puternică de mosc, care sigur va ațâța simțurile oricărui bărbat care se apropia prea mult. Cu siguranță, va fi nevoit să-și apere onoarea de zece ori pe zi din cauza acelui parfum și a pieptului planturos.

Când cumpărase parfumul, sperase că într-o zi domnița lui va ajunge să-l folosească pentru el. Se desfătă apoi câteva clipe, imaginându-și cum va fi arătat goală și acoperită de sudoare... când mirosul trupului ei se va combina cu cel al parfumului...

O auzi revenind în bucătărie, așa că se întoarse spre ea și-și tuguie buzele roșii.

– Vrei să mă săruți, marinare?

Chastity fu luată prin surprindere de aspectul lui feminin. Își umflase părul și se fardase în obraji. Dar nu era vorba numai despre cosmetice și înfățișare, ci era ceva în felul cum stătea și își ținea gâtul. Era ceva special în felul în care își mișca genele. Se pricepea foarte bine să imite o femeie.

Constată din nou că era un om foarte periculos. Îi întinse apoi boneta simplă de bumbac și jură să nu mai aibă nici o altercație cu el.

El o prinse cu două degete și o studie, cum ar fi făcut orice doamnă nemulțumită din înalta societate.

– Nu are volane? Nici dantelă? Este foarte plictisitoare, rosti rar, cu o voce groasă, dar extrem de feminină. Pe de altă parte, cred că se potrivește de minune cu șalul acesta la fel de plicticos. Cui aparțin aceste lucruri atât de triste?

Chastity nu vru să îi răspundă la acea întrebare.

– Altceva nu avem, zise ea răspicat. Verity nu are nimic altceva decât hainele pe care le poartă. Dacă te deranjează simplitatea lor, adăugă pe un ton mios, n-ai decât să croșetezi în trăsură. E o mdeletnicire potrivită pentru o mamă.

– Ar fi un adevărat dezastru, zise el, imitându-i tonul vocii. Sunt sigur că până și tu, domnule, ești în stare să mânuiești un ac mai bine decât mine. Se întoarse spre oglindă, ca să-și pună boneta. Aceasta era concepută ca să acopere tot părul, dar reuși să și-o așeze pe vârful capului, astfel încât să i se vadă buclele din jurul feței. Își legă apoi panglicile sub urechea dreaptă și chiar și aceea banală bonetă ajunsese să pară atrăgătoare.

Chastity descoperi atunci că deciziile luate în pripă nu erau mereu cele mai bune. Jurase să nu se mai certe cu el, dar continua să se simtă amenințată. Ei doi nu se atingeau deloc. De fapt, nici măcar nu se priveau. Iar Cyn părea tot mai feminin cu fiecare clipă care trecea. Dar ea tot se mai simțea tulburată.

Dar era imposibil să simtă așa ceva. Nu reacționase niciodată așa față de un bărbat... iar în clipa aceea îi ura pe toți bărbații de pe fața pământului. Se întrebă apoi dacă și femeile *puteau* intra în călduri periodice, precum cail. Pentru că așa se simțea. De parcă era o iapă ameițită care adulmeca pentru prima dată un armăsar.

Dar el nu era nici pe departe primul bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Întâlnise tot felul de bărbați – mai ales la Londra. Unii care îi recitaseră poezii și alții mult mai vicleni, care-i făcuseră sugestii indecente. Unii care îi sărutaseră respectuoși mâna și alții care încercaseră să o atingă necuviincios la adăpostul dansului. Și mai era și Henry Vernham... bărbatul care crezuse că avea dreptul s-o pipăie peste tot cu mâinile lui reci. Cel puțin până când îl pusese la respect, înjunghiindu-l cu o foarfecă ascuțită de croitorie.

Dar nici unul dintre bărbații aceia n-o făcuse să se simtă așa cum reușea Cynric Malloren.... Iar el nici măcar nu se străduia.

Era ceva inexplicabil.

Ceva imposibil.

Era ceva extrem de periculos și de nepermis.

Pentru numele lui Dumnezeu! Se bucurase chiar și de un flirt scurt cu Rothgar, care nu avusese același efect asupra ei – iar el era genul de bărbat despre care mamele își avertizau ficele. Era la fel de chipeș pe cât era Cyn de frumos. Și în plus, avea o aură întunecată de putere, care acționa ca un magnet.

Își aminti brusc de o întâlnire pe care o avusese cu el la un bal. Se furișaseră într-un foișor slab luminat, dintr-un colț al grădini. Știuse de la început că era un gest îndrăzneț din partea ei să meargă cu el într-un loc retras... dar fusese foarte curioasă cum se va comporta.

El îi pusese un deget sub bărbie, zâmbind și își lipise buzele de ale ei. Iar de atunci se simțise cumva însemnată. Da, însemnată într-un mod periculos și delicios – și mult mai intens decât

În oricare dintre puținele ocazii în care se lăsase sărutată pe băltaie de alți bărbați.

În ciuda faptului că o entuziasmase într-adevăr ideea de a face ceva atât de periculos, Chastity nu avusese niciodată sentimente reale față de Rothgar. Și o făcuse să se simtă în siguranță și faptul că știuse că nici el nu simțea nimic special pentru ea. Nu existase nici o clipă acea vigilență obsesivă pentru toate mișcărilor lui sau vibrația amețitoare pe care i-o producea cea mai mică atingere.

Se rugă apoi în tăcere ca Cyn să nu afle niciodată că era femeie. Pentru că erau șanse mari ca atunci să-și dezlănțuie asupra ei întreaga putere a farmecelor sale. Și sigur ar fi fost pierdută.

Cyn se strâmbă când își puse boneta aceea simplă. Bănuia că probabil boneta și șalul îi aparțineau domniței lui. Dar de ce ar fi avut fata niște lucruri atât de urâte? Erau mai degrabă potrivite să fie purtate de cineva de la o școală de corecție.

Nu cumva acele articole vestimentare urâte și îmbrăcămintea masculină pe care o purta ascundeau ceva mai mult? Oare își ura feminitatea? Se uită apoi la ea. Chipul ei avea căldura unei măști mortuare din marmură.

De ce naiba se simțea atras de o asemenea ciudățenie? De ce îl excita mai mult decât cea mai iscusită femeie ușoară sau decât cea mai frumoasă doamnă? Probabil abținerea era de vină. Nu mai avusese o femeie de dinainte să se îmbolnăvească. Poate că reacția asta dovedea că se vindecase pe deplin.

În cazul acesta, nu avea nevoie decât de o târfă robustă și dornică, și obsesia pentru domnița aceasta va dispărea.

Totuși i se părea greu de imaginat ca altă femeie, în afară de ea, să-l excite. Iar lucrul acesta devenea extrem de alarmant.

Căută prin adunătura de gablonzuri și își puse o pereche de cercei – care nu erau altceva decât niște bucăți de tablă vopsită, dar măcar arătau bine. Respinse restul mărunțișurilor și îi ceru să-i dea înapoi bijuteriile lui. Le folosi ca să accesorizeze hainele sobre și apoi își mută atenția spre pălăria de paie.

Înfășură panglica lungă pe borul pălăriei, apoi o legă într-o fundă frumoasă în partea din față, pe care o prinse cu broșa cu perlă și diamant. Trecu pe o parte și pe alta ce mai rămăsese din

panglică, apoi își așază invenția pe cap și și-o legă cu o fundă mare sub bărbie.

Chastity se arată uimită de priceperea și dexteritatea lui.

– Să înțeleg că te îmbraci așa destul de des?

El se întoarse spre ea și îi oferă un zâmbet șocant de feminin.

– Nu, dar am îmbrăcat și dezbrăcat multe femei la viața mea.

Începu apoi să fluture din genele acelea scandalos de lungi. Nu-ți face griji, tinere Charles! O să vină și rândul tău.

Trupul lui Chastity răspunse instinctiv. Îi veni în minte imaginea degetelor lui lungi și bronzate, dezbrăcând-o de haine, iar asta îi întunecă mințile.

O atinse apoi pe braț, iar ea tresări ușor. Cyn păru să nu observe totuși, pentru că nu făcu altceva decât să o împingă încet spre ușă.

– Ia să vedem ce părere are Verity despre această transformare.

Intrară în salonul principal. Verity ridică privirea și rămase holbându-se la ei.

– O, Doamne! Dacă nu aș ști, n-aș bănui nici o clipă.

– Să sperăm că e valabil pentru toată lumea. Cyn o studie și el pe Verity.

Era întruchiparea unei servitoare neglijente. Purta tot ceea ce cămașă simplă cu mâneci lungi, o fustă confecționată dintr-o pânză ieftină cu dungi și un corsaj de dantelă, fără mâneci, care avea o culoare practică și urâtă, asemănătoare cu cea a noroiului. Își mai puse un șort și un șal înnodat în partea din față. O bonetă îi acoperea aproape tot părul. Aceasta, șalul și șortul semănau suspect de mult cu cele purtate de el. Începu să aibă niște suspiciuni neplăcute, dar nu le dădu glas.

– Mă tem că oamenii mă vor considera o stăpână aspră care își îmbracă servitoarea în haine la mâna a doua, luate de la magazinul din oraș, zise el, cercetând-o cu blândețe.

Pe chipul lui Verity apăru o expresie care îi dădea de înțeles că nu era prea departe de adevăr. Dar care era de fapt adevărul?

– E tot ce-am putut găsi, zise Charles, pe un ton tăios. Dar crezi că i-am schimbat suficient de mult aspectul?

Părul lui Verity ieșea pe sub partea din față a bonetei. Era evident că fusese întunecat cu ajutorul grăsimii și nu al vopselei. Dar era într-adevăr o schimbare foarte mare.

– Da, cred că e bine, zise el. Nu va ține, dacă ne întâlnim cu cineva care o cunoaște bine pe Verity, dar în clipa asta cel mai mare pericol e că există afișe cu ea peste tot și că autoritățile sunt în alertă. Vor căuta o tânără doamnă blondă, care călătorește cu un copil. Eu am părul mai închis la culoare și probabil arăt ceva mai în vârstă ca femeie. Sigur nu par de 24 de ani... Ce credeți, par să am în jur de 30 de ani?

Verity încuviință din cap și zâmbi.

– O să reușim, nu-i așa?

Îi zâmbi și el, de parcă ar fi fost unul dintre proaspeții lui recruți de la regiment, care avea nevoie de o încurajare înainte de prima bătălie.

– Cu siguranță.

Ea îi întinse atunci brațele în mod spontan. El îi strânse mâinile, iar ea îl sărută foarte ușor pe buze.

– Mulțumesc. Mă bucur foarte mult că te-am găsit.

– Că l-am *capturat*, o corectă Charles cu asprime.

Cyn se întoarse atunci spre domnița lui încruntată. O prinse de umeri și înainte ca ea să aibă timp să reacționeze în vreun fel, o sărută pe buze, după cum îl sărutase și Verity pe el. Ea sări în spate și-și frecă buzele.

– Mii de scuze, milord, rosti Cyn emoționat – și nu îi fu greu deloc, ținând cont că se lupta cu un hohot de râs. Cred că mi-am intrat un pic cam mult în rol și m-a luat valul!

– O să-ți iau gâtul, dacă te mai ia valul încă o dată, izbucni fata. Ridică apoi cufărul și se îndreptă spre trăsură.

Se făcu ora prânzului, și Cyn decise că aventura aceea era o plictiseală totală. Care era provocarea? Unde erau pericolele? Unde erau dragonii cu care ar fi trebuit să se lupte?

În momentul acela era obligat să suporte din nou mersul legănat și familiar al trăsurii, frigul unei zile aprige de noiembrie și, în plus, disconfortul deghizării. Își simțea picioarele sufocate în material, umplutura de lână îi provoca mâncărimi, iar panglicile aspre ale bonetei îi se frecau de piele. Crezuse mereu că nu exista nimic mai rău decât să poarte ceva aspru în jurul gâtului. Dar se pare că se înșelase. Asta era cu mult mai groaznic!

Își scosese pălăria de îndată ce urcaseră în trăsură, dar considerase că era mai înțelept să păstreze boneta – asta în caz că vreun călător rătăcit trăgea cu coada ochiului în interior. La urma urmei, ar fi arătat suspicios dacă ar fi călătorit cu perdelele trase. Își desfăcu în cele din urmă șireturile de la bonetă, lăsându-le să atârne.

– De ce naiba ar face cineva o bonetă dintr-un material atât de aspru? întrebă el încet, chiar dacă era enervat peste măsură. Copilul dormea și nu voia să-l deranjeze.

– Ca să fie mai trainică, îi răspunse Charles rece. O să ajungă să se mai înmoaie după câteva spălări.

– Cu siguranță, e o idee mai bună să cumperi haine care sunt deja moi.

– Dar e și mult mai scump.

Începu să-l roadă din nou curiozitatea.

– De unde au apărut bonetele acestea?

– Le aveam prin casă, răspunse ea evaziv, apoi îi zâmbi rece. Îmi pare rău că nu am avut ceva mai potrivit pentru pielea ta delicată, milord.

– Păi, de ce nu ai avut?

Fata îl țintui imediat cu privirea.

– De ce am avea lucruri scumpe?

Cyn se uită la Verity, care părea extrem de neliniștită, apoi zise:

– Pentru că tu și sora ta sunteți de viță nobilă. Deși sunt puțin demodate, hainele tale sunt făcute de o croitoreasă bună, milord. Așa că m-aș fi așteptat ca și hainele femeiești să fie de calitate superioară.

Charles se făcu roșie ca racul, iar asta îi trăda freamătul interior. Totuși, îi răspunse cu calm:

– Verity a fugit deghizată, iar și eu nu port bonete.

Cyn continuă totuși s-o iscodească:

– Atunci de unde au apărut astea?

Charles încordă maxilarul.

– Eu și Nana le făceam pentru fetele sărace din Shaftesbury.

Cyn se îndoia de asta, chiar dacă părea o explicație plauzibilă. Se lăsă pe spate relaxat și-și făcu vânt cu boneta.

– Foarte milostiv din partea voastră, șopti el. Mai ales din partea ta, domnule.

Pată își mușcă buza.

Verity preluă apoi inițiativa, zicând:

– Își acordă mai mult credit decât ar trebui. Sunt sigură că nu a făcut altceva decât să taie pânza.

Trăsura intră în curtea unui han, iar conversația se încheie, dar ca Cyn să se lămurească vreun pic.

Schimbarea cailor dură mult, deoarece Hoskins nu avea pe nimeni care să-l ajute – în afară de un rândaș de la han. Încă mai erau pe ruta prestabilită a lui Cyn, dar totuși acesta decise să nu folosească caii lui Rothgar care așteptau. În plus, îi spuse lui Hoskins să evite hanurile unde ar fi putut fi recunoscut.

Din câte știa Cyn, Rothgar era încă la Londra, și nu la Abbey. Dar sigur va începe căutarea, de îndată ce va fi aflat de dispariția fratelui său. Așa că nu aveau de ce să lase urme prea evidente. Mai cu seamă că Cyn nu-și dorea deloc să fie „salvat” de marchiz pentru a doua oară.

Din păcate însă, asta însemna că trebuiau să închirieze alți cai la fiecare oprire... cu tot cu surugii care să aibă grijă de ei. Lui Hoskins nu-i conveneau deloc caii aleși și se plângea că nu erau altceva decât animale de tras la căruță.

Pe scurt, nimeni nu era mulțumit de cum decurgeau lucrurile.

Cyn cercetă nepăsător curtea hanului, căutând afișe sau observatori excesiv de atenți. Nimic. Poate că de fapt nici nu îi urmărea nimeni. Șansele de a ajunge la Maidenhead în două zile – și fără nici un incident – păreau excelente.

Foarte plictisitor!

Se uită apoi la Verity și văzu că era albă ca varul. Femeia era cuprinsă de panică ori de câte ori se opreau undeva sau oricând trecea pe lângă ei vreun călăreț pe drum. Trebuia să ajungă cât mai repede la Nathaniel al ei.

În timp ce se pregăteau să iasă din curte, copilul se trezi și începu să plângă. În câteva clipe, scâncetul lui se transformă într-un țipăt asurzitor. Și era un sunet uimitor de puternic pentru o ființă atât de mică. Verity îl luă în brațe și-i dădu să sugă de la sânul ei. Se înroși imediat în obraji, chiar dacă se afla la adăpostul șalului. Cyn își mută politicoș privirea în altă parte, pentru că nu era

nimic de văzut acolo. Cu toate acestea, i se părea fascinantă imaginea unui copil sugând la sânul mamei lui, iar sunetul ușor scos de pruncul flămând care sugea sporea și mai mult efectul.

Se întrebă cum va fi fost să o privească pe mama copilului lui hrănindu-i pruncul... cum ar fi fost să sugă un sfârc care producea lapte. Aruncă o privire către Charles.

Clipi apoi de mai multe ori, uimit de propriile gânduri. Copii? Căsătorie? Astfel de lucruri nu aveau ce căuta în viața lui. Viața de familie nu prea se potrivea cu serviciul militar. După cum spuneau veteranii: „Când își pune chipiul pe cap, un soldat trebuie să știe că familia lui e în siguranță“.

Și oricum, chiar dacă ar fi avut gânduri de căsătorie, trebuia să fie nebun să o ia în considerare pe domnița sa aflată la ananghie. Pentru că aceasta nu avea prea multe calități feminine. Dar, Doamne, trebuia să fie minunat să aibă o soție atât de curajoasă ca ea...

Copilul se opri apoi din supt și începu să plângă. Verity îl liniști, îl legănă și apoi îl bătu pe spate, dar acesta continuă să țipe și să dea din picioare, roșu la față și furios. Verity aproape se înroșise și ea. Cyn se uită pe fereastră. Se prefăcu să nu bage în seamă larma aceea, deși își dorea în secret să-și acopere urechile.

Intensitatea țipetelor copilului începu să scadă, așa că se mai uită o dată spre ei. În clipa aceea, Charles îl ținea în brațe pe William, cu mai multă încredere decât s-ar fi așteptat cineva să aibă un tânăr. Copilul se liniștise aproape complet – abia dacă mai scotea câte un scâncet din când în când și părea gata să adoarmă. Oftară cu toții, ușurați.

Dintr-odată deveni limpede că William avusese nevoie doar de o clipă în care să-și tragă răsuflarea... pentru că ridică picioarele în sus și începu să urle și mai tare, de parcă ar fi suferit îngrozitor. Cyn nu avea nici cea mai mică idee care ar fi putut fi problema, dar începu să se teamă că poate copilul va muri sub ochii lui. Copiii mureau mereu din cauza unor probleme minore.

Cu toate acestea, Verity părea mai degrabă jenată, decât înspăimântată.

Zgomotul acela asurzitor continuă. Charles legăna copilul în brațe, dar părea la fel de alarmat ca și Cyn. Verity luă înapoi copilul și încercă să-l îmbie să sugă, dar micuțul William respinse

furios sânul. Începu apoi să-l ridice și să-l așeze jos și să-l pună peste umărul ei.

În clipa aceea, Cyn decise că a fi închis într-o trăsură cu un copil care plângea era o formă de tortură extrem de eficientă. Ar fi divulgat secrete naționale ca să oprească larma aceea.

Verity era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— O, îmi pare tare rău! Probabil e balonat, dar se pare că nu pot face nimic în privința asta...

Cyn nu știa absolut nimic despre copii, dar știa foarte multe despre cai, câini și recruți speriați. Și în clipa aceea i se părea că Verity făcea mai mult rău decât bine.

— Oh, dă-mi-l mie, zise, dar pe un ton mult mai aspru decât intenționase.

Verity șovăi, dar el luă oricum copilul care plângea și fu surprins de puterea cu care se zbătea micuțul. Apucase mai mult din pătură decât din copil, așa că aproape îl scăpă din brațe. Din întâmplare, William ajunse pe genunchiul lui Cyn, cu capul în jos. Copilul râgâi atunci, scuipe niște lapte pe fusta lui și apoi se liniști.

Toți trei se uitau șocați la copil, așteptându-se ca zgomotul acela asurzitor să izbucnească din clipă în clipă. Se instală liniștea. William nu părea să aibă nimic de obiectat la poziția în care stătea așezat. Cyn îl întoarse prudent. Copilul era un îngerăș mic și perfect... ba, mai mult, părea chiar să zâmbească recunoscător în timp ce adormea.

Verity se aplecă iute cu o cârpă în mână și începu să-i curețe fusta, cerându-și scuze de o mie de ori.

— L-am agitat prea mult, zise ea. Sunt sigură că de-asta a plâns așa de mult. De obicei e un copil foarte cuminte. Se ridică din nou. Mi-e atât de frică...

Charles își puse o mână peste a ei.

— N-ai de ce, draga mea. Ia uite, suntem deja foarte aproape de Salisbury și tot nici semn de urmăritori. Cred că ne-am făcut degeaba prea multe griji.

— O, sper să fie adevărat ce spui.

— În curând ne vom opri să luăm prânzul. Charles îi aruncă o privire provocatoare lui Cyn, dar de vreme ce acesta nu zise nimic,

întrebă pe un ton mai moderat: Crezi că o să ajungem în seara asta la Basingstoke, milord?

– Nu fără un efort considerabil, zise Cyn. Dar drumul nu este foarte bun și nu văd nici un motiv să ne grăbim.

Cele două surori se priviră.

– Atunci unde?

– Drumul dintre Andover și Basingstoke e foarte dificil. Și ar fi mai bine să nu călătorim pe acolo după lăsarea nopții. La Worthing este un han numit White Hart și mai este unul și în Whiteschurch. Sugerez să vedem cât de departe putem ajunge fără să ne istovim.

– Cum de cunoști atât de bine drumul acesta? întrebă Charles suspicioasă.

– Am trecut pe aici cu câteva zile în urmă. Un călător singur nu prea are de ales, decât să urmeze harta. Scoase una de sub bancheta pe care stăteau și i-o întinse.

Fata studie harta cu atenție, localizând Salisbury.

– Ai călătorit de la Rothgar Abbey?

– Da.

– Și unde se află mai exact moșia?

– Nu foarte departe de Farnham.

– Așadar, Basingstoke nu mai e pe ruta ta?

– Nu.

– O să ajungem mâine la Maidenhead? întrebă Verity.

– Depinde foarte mult de starea drumurilor. Eu sugerez să mergem spre nord... spre Reading, unde Basingstoke se intersectează cu drumul spre Bath. Așa vom călători pe un drum cu taxă. Și ar trebui să fie mai bine decât pe aici.

Îl surprinse faptul că cele două femei nu încercară să îl contracizeze. Oare Charles începuse în sfârșit să se dea pe brazdă?

Pe de altă parte, după toată nebunia prin care tocmai trecuseră, liniștea aceea ar fi făcut pe oricine să se potolească.

Cyn se uită în jos la copil. Fu foarte surprins de cât de plăcut i se părea să-l țină în brațe pe micuțul acela adormit. O văzuse de multe ori pe fiica Hildei, dar fiind bărbat, nu avusese niciodată ocazia – sau permisiunea – să aibă grijă de ea. Îl încânta tot ce vedea... cât era de moale și de ușor, cum i se ridica și cobora pieptul

în timp ce respira, felul în care își mișca buzele țuguiate ca să sugă în vis.

Și încă acel copilaș nu era perfecțiunea întruchipată. Avea obrazul iritat – probabil de la pătura umezită de lacrimi. Deși Verity îl mai schimbuse o dată în ziua aceea, un miros acru se ridica din scutecele lui. Cyn nu știa cine era tatăl copilului, dar bănuia că William nu va avea prea multe de câștigat de pe înfățișării lui.

Inima îi tresări atunci pentru copilașul care dormea dus în brațele lui. Și începu din nou să se gândească la perspectiva de a avea copii...

– Stop!

Porunca aceea îi luă pe toți pe nepregătite. Charles duse mâna spre tocul în care ținea pistolul. Verity se întinse după copilul ei.

Cyn rămase totuși cu pruncul în brațe.

– Faceți tot posibil să vă purtați normal. În mod evident, nu era vreo tentativă de jaf... așa că nu putea fi decât o patrulă militară. Ușa fu deschisă violent. Cyn se întoarse imediat într-acolo, cu o expresie uimită pe chip. Vă rog! zise în șoaptă. Doarme copilul.

La început, tânărul ofițer păru jenat, dar apoi miji ochii suspicios. Cyn nu avea nici o îndoială să primise ordin să fie cu ochii în patru după o femeie care călătorea cu un copil.

O complicație neprevăzută era că Cyn îl cunoștea mult prea bine pe locotenentul Toby Berrisford.

Capitolul 6

– Îmi cer scuze, doamnă, zise Toby încet, înroșindu-se la față. Îmbujorarea era o năpastă care se potrivea întru câtva cu tenul său alb și cu părul roșcovan, dar Cyn știa foarte bine că nu lăsa asta să-i afecteze munca. Am primit ordin să fiu cu ochii în patru după o tânără mamă, care călătorește cu un copil de două luni. Trebuie să vă cer să vă legitimați.

– Mă numesc Sarah Inchcliff, răspunse Cyn înțelegător. Doamna Richard Inchcliff, din Goole, Yorkshire. Domnule, în ciuda faptului că bebelușul meu are puțin peste două luni, trebuie să mărturisesc că mă simt flatată că mă considerați tânără. Îi aruncă apoi un zâmbet provocator lui Toby. Am 36 de ani. Dar de ce căutați o asemenea pereche?

Toby se încruntă la Cyn, dar era mai degrabă nedumerit decât suspicios.

– Tânăra mamă și-a pierdut judecata sănătoasă după moartea soțului ei și a fugit împreună cu copilul. S-a pus problema că i-ar putea face rău copilului.

Verity scoase un sunet ciudat.

– Dar asta e absolut îngrozitor, zise repede Cyn. Nu-i așa? Dar credeți că va călători într-o trăsură privată dacă este bolnavă la cap?

– S-ar putea împrieteni cu vreo persoană nefericită, doamna mea. Iar acea persoană ar putea fi în pericol. Cine ar putea ști de ce e în stare o femeie nebună? Încă mai era încruntat. Iertați-mă, doamnă, dar ne cunoaștem cumva?

Cyn îl privi cu blândețe.

– Nu cred, locotenente, dar mi s-a spus că semăn foarte mult cu verișorii și verișoarele mele. Numele meu de fată a fost Malloren.

Chipul lui Toby se însenină imediat.

– Asta e! Să știți că semănați foarte mult cu lordul Cyn!

– Mă simt flatată, zise Cyn, apoi adăugă obraznic: Vărul meu este extrem de chipeș.

– Nu-i așa? întrebă Toby zâmbind. Și mai e și un mare crai. Nici o femeie nu-i poate rezista. Ei bine, doamnă Inchcliff, mii se scuze că v-am întrerupt călătoria. Dacă se întâmplă cumva să vă întâlniți cu biata femeie, dați-o pe mâna autorităților. Tutorele copilului și tatăl femeii sunt amândoi prin preajmă și vor avea grijă de ei.

Locotenentul Berrisford trânti apoi ușa, iar William scoase un scâncet. Cyn îl văzu pe prietenul său înroșindu-se din nou la față, în timp ce se îndrepta spre calul său. Îi dădu apoi copilul lui Verity și le făcu cu mâna soldaților, după ce trăsură se puse în mișcare.

Verity începu din nou să alăpteze copilul, dar ochii ei mari trădau faptul că era foarte speriată.

– Și tata, și Henry sunt prin apropiere?! Doamne, Dumnezeuule!

– Soldații aceia nu suspectează nimic, o liniști Charles.

– Dar dacă ne întâlnim cu tata sau cu Henry la vreun han?

Nu trebuie să oprim nicăieri!

– Trebuie să ne oprim, zise Cyn extrem de calm. În primul rând, Hoskins nu poate conduce fără încetare o zi întreagă. Și-n al doilea rând, avem toți nevoie de mâncare și de odihnă. O să am eu grijă de voi. În plus, dacă te agiți, o să-l neliniștești iar pe William. Îi zâmbi și o privi în ochi până când se mai relaxă un picuț.

Îi zâmbi și ea sfioasă, apoi își mută atenția spre copil.

Cyn se uită la Charles și se întrebă de ce avea o expresie atât de ciudată pe chip. Poate că de vină erau cuvintele rostite de Toby – despre efectul pe care-l avea lordul Cyn asupra femeilor. Se întrebă dacă nu cumva afirmația prietenului său îi periclitase relația cu domnița lui.

– Mi-aș dori să-l fi putut întreba pe Toby unde se află cartierul general al urmăritorilor voștri.

– Deci, îl cunoști? întrebă Charles.

– Da, foarte bine. Dar nu ne-am mai văzut de trei ani. Nu-ți face griji. Nu va descoperi șiretlicul nostru. Chiar am o verișoară pe nume Sarah Inchcliff, care locuiește în apropiere de Goole.

Fata încuviință din cap, apoi continuă să cerceteze încruntată peisajul pe lângă care treceau.

Din fericire, copilul epuizat adormi la loc. Cyn se uită în jur, căutând ceva cu care să-și ocupe timpul și văzu un teanc ordonat de ziare. Doamna Crupley le înfășurase achizițiile în ele. Prevăzătoarea Nana le salvase și le pusese în trăsură, în caz că puteau fi de ajutor.

Le ridică și le netezi.

– Ce colecție minunată și variată! Trei foi din *Gazette* și două din *Morning Post*, toate cu date diferite. Și o foaie din *Grub Street Journal*. Mă îndoiesc că vom găsi ceva interesant în ele, dar ați aflat ultima distracție? Dacă citești pagina în diagonală, poți ghici tot felul de prostioare ascunse de editorii ziarului. Din când

în când mai descoperi și ceva interesant. Hai să luăm fiecare câte-o foaie.

În timp ce-și arunca ochii peste ziar, observă că Charles era extrem de încordată. Oare ce o mai neliniștea în acel moment? Fata luă apoi pagina ei de ziar – era una din *Morning Post*. Se uită mai întâi la dată, iar apoi se relaxă.

– Doamne, zise ea, sunt foarte vechi. Asta e din '59.

Cyn înțelese din reacția ei că era foarte posibil ca un ziar mai nou să conțină știri despre adevărata lor identitate. Poate despre Verity? Sau poate chiar despre domnița lui aflată la ananghie?

Cyn studie pagina de ziar.

– Am găsit ceva aici. Se trece de la necrologuri la știri din Gloucestershire. „A fost o femeie virtuoaasă, cunoscută sub numele de... cea mai bună lăptăreasă din comitat.“

– Nu-mi vine să cred! zise Charles. După ce văzu spațiul alocat numelui femeii, îi oferi acea mică victorie și se apucă să studieze cu interes pagina ei.

– Am găsit și eu una, zise Verity. Ia uitați-vă aici. Se întinde pe trei coloane. „Wentworth, tâlharul la drumul mare.... a avut o afecțiune profundă.... a mărit numărul populației.“

– E foarte probabil, zise Cyn rânjind. Acest Wentworth a fost condus la spânzurătoare de un șir lung de femei care plâneau după el.

– Am găsit și eu una, zise Charles. „Un copil de trei ani... a confiscat piraterește o ambarcațiune comercială.“ Dacă trișez și citesc cu două rânduri mai jos, pot adăuga și... „folosind judicios *sal volatile!*“

– Ar trebui să învețe și cei din Marină trucul ăsta, zise Cyn, bucurându-se s-o vadă amuzându-se relaxată. Să o facă pe domnița lui să zâmbească ar fi putut deveni scopul lui în viață.

La naiba cu asta! Un om înțelept ar părăsi trăsura la următoarea oprire și ar fugi în pădure înainte să înnebunească.

La scurt timp după aceea îi întâmpină clopotnița impunătoare și faimoasă, care veghea intrarea în orașul Salisbury.

– Am putea opri aici, dacă e un loc sigur, zise Cyn. Pe de altă parte, trebuie să mărturisesc că dacă eu ar trebui să-mi stabilesc cartierul general undeva în zonă, Salisbury ar fi locul ideal. E un oraș central. Oricine care ar călători din zona Shaftesbury spre

Londra sau Maidenhead ar trebui să treacă pe aici. Ar fi mai bine să facem niște cercetări înainte.

Hoskins opri la Black Horse. Era un han foarte ocupat, dar nu cel unde îi așteptau caii Malloren. Cyn anunță că era posibil să se oprească acolo, apoi se aplecă afară, ca să atragă atenția unui grăjdar. Un șiling captă imediat atenția omului.

– Cu ce vă pot ajuta, milady?

– Hanul Black Horse pare să fie foarte aglomerat astăzi, zise Cyn. Vom putea închiria un salon privat?

– Locul ăsta nu-i aglomerat din cauza cailor¹, doamna mea, zise el lăudăros. Nu vă temeți, sigur veți găsi camere private. Se întinse apoi să ia moneda, dar Cyn o trase înapoi.

– Și acesta e genul de han unde se cazează oamenii cei mai de seamă?

– Avem mulți clienți fideli importanți, milady, zise el mândru. Ducele de Queensbury vine des pe aici. Și contele de Portsmouth. Chiar și contele de Walgrave, supranumit Incoruptibilul, a stat aici astă-noapte. A plecat de mai puțin de trei ore. Adoptă apoi o expresie foarte sobră. Își caută biata fiică. Tânăra doamnă a înnebunit și cutreieră țara în pielea goală, cu un copil mort în brațe.

– Atunci probabil nu-i va fi prea greu s-o găsească, zise Cyn sec și-i aruncă moneda. De îndată ce omul se îndepărtă, se uită la însoțitoarele lui speriate.

Așadar, tatăl lor era contele de Walgrave... unul dintre cei mai importanți lorzi din țară, cunoscut pentru averea, puterea și corectitudinea sa aproape puritană. Nu-l surprindea deloc că își botezase una din fiice Verity². Poate numele real al lui Charles nu era Charlotte, ci Constance.

Și atunci cum se făcea că fetele nu solicitaseră ajutorul tatălui lor perfect?

Cu siguranță, acest detaliu nou descoperit făcea aventura lor și mai interesantă. Contele de Walgrave ar fi putut mobiliza cu ușurință autoritățile – inclusiv armata – pentru a-și căuta fiica.

¹ Se face referire la numele hanului. În traducere, Black Horse înseamnă „Calul Negru”. (n.tr.)

² În limba engleză, „verity” înseamnă „adevăr, onestitate, corectitudine”. (n.tr.)

Cyn începu să se îndoiască de faptul că mariajul lui Verity cu maiorul ei va pune capăt problemelor ei. Cariera unui ofițer putea fi ruinată pentru mult mai puțin de atât. Era foarte posibil ca și propria carieră să fie în pericol dacă se descoperea că o ajutase.

Și mai era și altceva în afară de asta. Un detaliu despre Walgrave pe care pur și simplu nu și-l putea aminti.

Ridică apoi din umeri. Zarurile fuseseră aruncate, iar el nu abandonase niciodată o misiune din cauza pericolului. Le zâmbi apoi însoțitoarelor lui.

– Ei bine, măcar acum este departe de aici. *En avant, mes enfants.*¹

Grăjdarul avusese dreptate. Chiar dacă era foarte aglomerat la han, tot mai găsiră niște saloane private. Cyn își luă un dormitor și un salon.

De îndată ce rămaseră singuri, Verity zise:

– Ar fi trebuit să-ți spunem. Îmi pare rău.

– Oricum nu ar fi contat. Dar dacă în clipa aceasta contele e adversarul nostru, trebuie să recunoaștem că este un adversar reductabil.

– Da, și mă tem că tata a plecat deja spre căsuța Nanei, iar asta înseamnă că în curând va cunoaște măcar o parte a adevărului. Mă rog doar ca Nana să reușească să păstreze secretul participării tale, milord. Nu mi-aș dori să-l ai pe tata ca dușman.

Cyn se uită apoi la Charles. Fata părea îngrijorată și tulburată. Dar în momentul acela nu mai era nevoie să se întrebe de cine îi era frică. Își dorea totuși să poată înțelege mai mult. Cu siguranță, contelui nu-i convenea faptul că fiica sa juca rol de bărbat. Dar oare care erau toate păcatele ei?

Cyn o întrebă apoi foarte direct pe Verity:

– Contele de Walgrave v-ar putea apăra pe tine și pe William de Henry cel Îngrozitor. De ce fugi de el?

Verity își mușcă buza.

– Da, e adevărat. Poate că ar trebui să merg să vorbesc cu el... *nu pot risca totuși ca William...*

– Prostii, zise Charles tăios. Tata se îndreaptă în direcția greșită și când pleacă de acolo tot n-o să știe pe cine sau ce caută.

¹ „Tot înainte, copiii mei.” (în limba franceză, în original) (n.tr.)

— Dar Henry al V-lea... Henry cel Îngrozitor știe și mai puțin decât eu. Te vom duce la Nathaniel înainte să poată interveni tata. Se întoarse către Cyn: Tata a împiedicat-o o dată pe Verity să se mărite cu Nathaniel și ar face-o din nou.

— Aha. Și cu cine a aranjat să te căsătorească în loc? Văzu că cele două surori ezitau să-i răspundă la întrebare, așa că preciză: Cunoașterea înseamnă putere și cred că noi avem nevoie de toată puterea pe care o putem aduna.

— Sir William Vernham, zise Verity. Henry Vernham este fratele lui.

— N-am auzit niciodată de ei, zise Cyn arogant și în același timp surprins, respingând ideea că ar fi niște nobili de seamă. Și cum se face că Sir William a fost mai potrivit decât un maior?

Cele două femei se priviră.

— Nu știm, zise Verity.

— E bogat? întrebă Cyn.

— Destul de bogat, da. Dar nu cred că asta a contat așa mult pentru tata. Și el are o avere uriașă. Ceea ce-și dorește e influență politică. Caută să aibă multă putere. E de părere că el e singurul om capabil să aducă glorie țării.

— Și Sir William avea această influență politică?

— Nu. Verity își pierde atunci răbdarea pentru prima oară de când o cunoștea. N-are nici un rost să mă interoghezi, milord. Nu încerc să creez probleme. Căsătoria mea cu Sir William a fost foarte importantă pentru tata, dar eu nu am înțeles niciodată de ce, cum n-am înțeles nici...

Cyn observă imediat privirea complice pe care și-o aruncară cele două surori și înțelese că îi ascundeau ceva – ceva ce avea legătură cu domnița sa. Deși avea multe întrebări despre acea enigmă fascinantă, lăsa lucrurile așa și nu se interesă mai departe.

Îi zâmbi apoi liniștitor lui Verity și zise:

— Nu-ți face griji în legătură cu tatăl tău! După cum a zis și Charles, aleargă în direcția greșită. Ești majoră și e dreptul tău să te căsătorești cu cine vrei. Pare că suntem în siguranță pentru moment, așa că poate ar fi mai bine să ne îngrijim de tânărul Sir William.

Încrederea lui debordantă o mai liniști întru câtva pe Verity, așa că se duse în dormitor. Cyn își scoase boneta și-și turnă un pahar de vin.

– Vrei și tu, milord? o întrebă apoi pe Charles.

Fata stătea la fereastră și privea în stradă. Întrebarea lui o făcu să se întoarcă.

– Nu, mulțumesc.

Cyn turnă totuși niște vin și în paharul ei. Fata se uită întrebătoare la lichidul roșiatic, așa că zise:

– Intenționez să dau gata cel puțin o jumătate din sticla asta, dacă nu chiar pe toată. Va trebui să arate ca și când ai participat și tu.

– Te gândești la toate, nu-i așa?

– Păi, și nu ți se pare un lucru bun? Dragul meu Charles, în viața de zi cu zi sunt un ofițer responsabil de viețile a numeroși oameni. Neatenția e o slăbiciune pe care nu mi-o permit.

Fata ridică ușor bărbia, auzindu-i muștrarea, apoi se uită în altă parte.

– Crezi că sunt un copil.

– Nu, zise el cu blândețe. Cred că ești foarte curajos, în circumstanțele în care te afli. Aș vrea doar să ai încredere în mine și să mă consideri prietenul tău.

Fata îi întâlni din nou privirea și văzu că se mai liniștise un pic.

– Nu știi nimic despre circumstanțele în care mă aflu.

Cyn simțea că era un moment foarte important pentru relația lor și nu era sigur cum să reacționeze.

– Să înțeleg că nu ești foarte apropiat de tatăl tău.

Fata râse cu amărăciune.

– Nu, nu suntem deloc apropiați.

Cyn se așeză și se prefăcu relaxat.

– Nici eu nu am fost prea apropiat de tatăl meu. Dar l-am admirat foarte mult. Tu ce părere ai despre conte?

Fata se încordă, și el observă imediat furia care clocotea în ea.

– Asta nu-i treaba ta!

Era frică. Aproape că îi putea simți mirosul. Cyn cunoștea foarte bine diferitele arome ale fricii. Oare ce-i făcuse Walgrave?

Nu apucă să mai continue cu întrebările, pentru că intrară servitorii cu cina. Lăsară farfuriile pe masă și plecară. Li se alătură apoi Verity. Nu mai putea s-o descoasă pe fată, ca să afle ce anume îi împovăra sufletul. Se așezară cu toții la masă, dar Verity avu nevoie de mai multe încurajări ca să mănânce.

— Tata ne-ar recunoaște numaidecât, se tângui ea, învârtind în farfurie niște bucăți de plăcintă cu carne.

Cyn îi acoperi atunci mâna agitată cu a lui.

— Oamenii tind să vadă ceea ce cred că văd. La cum ești deghizată, dacă adopți o expresie calmă și prostuță ai putea trece pe lângă tatăl tău fără să te recunoască.

Afirmația lui o liniști prea puțin pe Verity.

— Poate ar fi mai bine să ne ascundem aici și să-i trimitem o scrisoare lui Nathaniel.

— Nu prea cred, zise Cyn. Mai mult ca sigur hanurile vor fi verificate periodic. Și din spusele lui Toby, cred că tatăl tău și Henry cel Îngrozitor au inventat o poveste pe cinste. Și de vreme ce contele știe despre maiorul Frazer, probabil i-a zis și lui aceeași poveste. Și e posibil ca el s-o creadă.

— N-ar putea crede niciodată așa ceva! exclamă Verity.

— Nu ne putem asuma acest risc. Oricum maiorul tău va înțelege adevărul, de îndată ce te va vedea.

— Dar probabil tata și-a pus deja oamenii să stea cu ochii pe Maidenhead și pe Nathaniel, afirmă Charles.

— Da, dar putem rezolva asta. În privința asta eu sunt asul vostru din mânecă, zise Cyn zâmbind. Contele o să urmărească ca nu cumva să încerce Verity să se strecoare în camera maiorului. Dar căpitanul Lord Cynric Malloren se poate duce nestingherit să stea de vorbă cu maiorul Nathaniel Frazer, fără să stârnească suspiciuni. Nu va trebui decât să mă transform din nou în cine sunt cu adevărat. Am chiar și uniforma în bagaj, care va oferi un caracter oficial întregii situații.

Ambele femei păreau uluite de acea soluție evidentă. Cyn se uită la Verity.

— Ce-ar fi să te așezi în pat și să te odihnești o oră? Ar fi o prostie din partea noastră să continuăm azi spre Basingstoke, așa că avem suficient timp.

Verity zâmbi cu tristețe și se duse în cealaltă cameră.

Cyn se uită apoi la Charles. Aranjase în mod intenționat lucrurile astfel încât să poată rămâne singur cu ea. În sufletul său, intențiile nobile se războiau cu dorințele carnale. Voia să afle adevărul despre ea, ca să o poată ajuta. Dar voia și să o exploreze... trup și suflet... s-o facă să renunțe la toată atitudinea asta rezervată și să facă dragoste cu ea până când nu vor mai exista bariere între ei. În astfel de momente și-ar fi dorit din tot sufletul ca ea să poarte fustă – pentru că atunci ar fi fost în siguranță în spatele normelor sociale de bună-cuviință.

Dumnezeule! Își dădu dintr-odată seama că obiectul reveriilor lui senzuale era fika unuia dintre cei mai importanți oameni din țară. De ce naiba fata contelui de Walgrave locuia într-o căsuță dărăpănată, îmbrăcată în pantaloni?

Îi umplu paharul de vin, sperând că asta îi va dezlega limba.

– Și ce vrei să facem ca să treacă timpul mai ușor, Charles? Întrebă el. Vrei să jucăm cărți? Sau să ne împărtășim aventuri de război? Sau poate povești de la bordel?

– După cum știi, răspunse ea, nu pot împărtăși nici unul din lucrurile astea cu tine.

– Nu poți nici măcar să joci cărți?

– N-am jucat niciodată pentru mai mult decât niște mărunțiș.

– Atunci iată că avem ceva în comun. Și eu joc foarte rar pentru mize mari.

Lucrul acesta îi atrase atenția.

– Serios? Dar toată lumea face asta.

– Pe mine nu mă amuză în nici un fel. Nu prea îmi place să le dau altora banii mei și nu-mi place nici să iau banii altor oameni... mai ales dacă nu își pot permite asta.

Fata se relaxă și luă o gură de vin. Era un gest de armistițiu. Dar înainte ca el să poată profita de avantaj, Charles zise:

– Atunci povestește-mi despre aventurile tale. Din armată, adăugă subliniind cuvântul. Unde ai servit?

– În mare parte în Americi. În ceea ce e îndeobște cunoscut ca Războiul dintre Franța și India.

Fata făcu ochii mari.

– L-ai cunoscut pe generalul Wolfe?

– Da. O privi amuzat. Ești un admirator de-ai lui? A fost un om foarte dificil, dar un soldat strălucit.

A luptat și când era bolnav, dacă nu mă înșel, îl apără ea.
Adevărat.

Ai luptat și în Québec?

Da. Și la Louisbourg. Și te asigur că acesta e unul dintre locurile alea uitate de Dumnezeu. Cred că soldații francezi s-au bucurat că l-au pierdut în favoarea noastră.

– Care a fost cea mai groaznică bătălie la care ai participat?

– Nici una, zise el rânjind. Le-am câștigat pe amândouă.

– Dar au fost răniți și uciși foarte mulți oameni.

– „Sângele e cea mai de preț podoabă a zeului războiului“, cită el. Când ea îl privi întrebătoare, adaugă: Marlowe.

– Ți place să fii în serviciul militar, zise ea surprinsă.

– N-aș face-o, dacă nu mi-ar plăcea.

– ... Să fii bărbat... să fii un Malloren...

El își învârti vinul în pahar.

– Nu ești de origine umilă și în curând vei fi bărbat. Poate ar trebui să te înrolezi în armată.

Chastity realiză deodată că era extrem de ciudat că purta aceea discuție cu cineva care arăta ca o doamnă adevărată, care mai și băuse alarmant de mult vin. Lordul Cynric Malloren avea o abilitate rară de a se juca cu mintea ei. Totuși, fu nevoită să recunoască faptul că situația aceea ciudată ar fi pus pe oricine în încurcătură.

– Nu cred că-mi place prea mult vărsarea de sânge, zise ea.

– Să știi că noi, oamenii, suntem capabili de lucruri remarcabile, atunci când suntem puși la încercare.

– Îmi vine greu să cred că tu ești un om periculos.

El o privi atunci pe sub genele acelea scandalos de lungi și zâmbi.

– Pune-mă la încercare la un moment dat.

Vinul începuse să-și facă efectul asupra lui. Putea vedea asta în ochii lui, iar mesajul era extrem de alarmant. Simți din nou acel pericol pe care îl simțise și de dimineață – atât din partea lui, cât și din partea ei. Sări în picioare.

– Cred că o să mă duc să mă plimb prin oraș.

Dispăru apoi, înainte ca el să o poată opri. Cyn își blestemă judecata încetinită de vin. Nu ar fi trebuit să iasă afară. Nici măcar nu-și luase peruca și pălăria – iar faptul că se va plimba pe acolo

cu capul gol, va atrage cu siguranță atenția. Și era numai vina lui. Conversația fusese într-adevăr una nevinovată... dar prin mintea lui se învârtiseră gânduri senzuale – la fel cum se întâmpla mereu, când se afla în prezența ei. Îl citise corect și fugise.

Dar dacă o urmărea brusc, n-ar fi făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile. Pentru că atunci ar fi atras atenția asupra amândurora. Își puse boneta aceea îngrozitoare și pălăria și se duse să vadă ce făcea Verity. Ea și pruncul dormeau duși. Luă apoi peruca și tricornul lui Charles, le îndesă în manșon și ieși. Își aminti să facă pași mici și să țină sfios capul plecat. La început i se păruse interesant și amuzant să pretindă că era femeie, dar încet, încet devenea o mare plictiseală.

În holul de la intrarea în han, un domn corpulent își scoase pălăria în fața lui și-i studie avid pieptul. Cyn ar fi vrut să-i tragă un pumn în față.

Strada principală din Salisbury era un spațiu mare și deschis, așa că n-o putea vedea pe fată. Se opri să vorbească cu o femeie care vindea castane.

– Ați văzut cumva un tânăr cu capul descoperit trecând pe aici?

Femeia ridică degetul.

– S-a dus spre râu, scumpo.

Cyn coti pe aleea pe care i-o indicase femeia. Se trezi într-o mare încregătură de alei ticsite cu case, grădini și grajduri. Se uită peste trei garduri de grădină înalte până la umăr și o zări pe Charles. Dincolo de ea era râul Avon.

Porni în direcția ei, dar locul acela era un veritabil labirint. Și în curând toate străduțele acelea îl obligară să se îndepărteze de obiectul căutării sale. Continuă să o caute, hotărât să o găsească pe Charles și s-o ducă înapoi în salonul închiriat, înainte să dea peste vreun cunoscut. Observă apoi uimirea de pe chipul unui muncitor și-și dădu seama că mergea cu pași mari. Murmură o înjurătură și începu din nou să meargă cu pași mici.

După câteva clipe, aleea pe care mergea coti pe lângă niște grădini și o zări pe Charles stând în picioare pe malul râului și aruncând frunze uscate în apă. Îi înțelese tristețea și singurătatea, iar asta îl făcu să-și dorească să o liniștească și să o protejeze. Fata

atunci mai departe și dispăru din raza lui vizuală. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut curajul să-i vorbească despre problemele ei....

Niște voci care se apropiau îl treziră din reverie.

– Îți zic sigur că am văzut-o pe buleandră, târăgână o voce cultivată.

Cyn se strecură repede pe poarta unei grădini și dispăru.

– Nu pe soră o urmărim, domnule. După voce, interlocutorul părea să fie de rang inferior, și Cyn înțelese că probabil era londonez.

– La naiba, omule, una nu are de ce să fie aici fără cealaltă! La cum s-a făcut de rușine, e ca și când ar fi prizonieră.

Cyn se gândi că acela care vorbea ar putea fi Henry Vernham.

Dar ce rușine?

I se părea că bărbații se opriseră undeva în apropiere.

– Dar am verificat căsuța acum câteva zile, domnule. Și nici urmă de Lady Verity.

– Ori mințeau, ori cumnata mea a apărut mai târziu.

Sigur era Henry Vernham.

– Asta nu are nici o legătură. Am văzut-o pe fată îndreptându-se spre râu. Tu ia-o pe acolo, iar eu o s-o iau pe aici. Cu puțin noroc, putem s-o prindem în liniște. Nu vreau să facem scandal. După ce o prindem pe ea, o să o avem și pe Lady Verity.

Cyn își cântări toate opțiunile, cu aceeași minte limpede care-l ajutase mereu în focul luptei – iute ca fulgerul și pătrunzătoare ca o sabie. În același timp trăgea cu urechea și la discuție.

– Dar cum o voi recunoaște, domnule? se plânse acolitul. Seamănă cu Lady Verity?

– Deloc. E o bucățică tare îndrăzneată. Și înfumurată, pe deasupra. Sau cel puțin era. Henry Vernham chicoti. Dar n-ai cum s-o ratezi. Nu are păr.

– Nu are păr, domnule?

– Asta am zis. A ras-o în cap taică-su după ce a prins-o în flagrant delict.

Cyn nu se mai putea concentra.

Rasă în cap!

În flagrant delict?

Oare cu cine fusese prinsă? Și pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-i luase apărarea bărbatul acela? Mâna lui zbură imediat

spre floreta care nu era acolo. Iar asta îl făcu să-și amintească de deghizarea lui și de motivul pentru care se afla acolo.

– ... am văzut-o numai de la piept în sus, zicea Vernham. Poartă niște haine bărbătești... un costum de călărie sau ceva de genul acesta. Arată ca o ciudățenie a naturii. Walgrave a crezut că a reușit să o întemnițeze acolo, ca într-o închisoare, pentru că nu are decât hainele pe care i le dă el. O femeie adevărată nici măcar n-ar îndrăzni să scoată capul pe ușă, arătând așa.

Cyn realizează dintr-odată că mâinile i se încleștaseră și că nu voia nimic altceva decât să dărâme zidul acela și să-l snopească în bătaie pe Henry cel Îngrozitor pentru satisfacția din vocea lui.

În schimb, de îndată ce bărbații se îndepărtară, își adună blestematele alea de fuste și traversă alergând grădina până la celălalt zid.

Nu exista nici o poartă și descoperi repede că abia putea escala zidul cu toate fustele pe care le purta. Auzi ceva sfâșiindu-se, dar până la urmă reuși să treacă dincolo. Așa cum sperase, grădina următoare avea o poartă care dădea exact pe malul râului. Tocmai voia să iasă pe poartă când auzi o femeie strigând:

– Hei!

Cyn se întoarse și văzu o gospodină corpulentă, stând cu mâinile în șolduri și uitându-se urât la el. Se prefăcu speriat.

– O, vă rog, doamnă! Frații mei...

Femeia se încruntă și mai tare. Cyn îi alunecă repede în mână o monedă de șase penny.

– Fii binecuvântată, dragă doamnă, șopti el, apoi fugi pe poartă. Se uită repede în stânga și-n dreapta, dar nu-i văzu nicăieri pe urmăritori. Își ridică fustele și o luă la fugă spre Charles. Zări apoi o bancă rustică în apropiere.

O prinse pe fată și zise:

– Henry cel Îngrozitor!

O zori spre bancă, se aruncă pe ea și o trase deasupra lui.

Apoi o sărută.

Nu fu nimic mai mult decât o atingere a buzelor, dar ea deveni țeapănă ca un lemn. Dar cel puțin nu se lupta cu el, așa că Cyn profită de moment ca să-i așeze peruca și pălăria. Nu s-ar fi mirat nimeni că erau strâmbe într-o asemenea situație. Se uită apoi după urmăritori peste umărul ei.

Un bărbat musculos și cu chipul palid ieși de pe una dintre alei. De pe alta apăru un bărbat chipeș și elegant. Cercetară împrejurimile, apoi se uitară spre ei.

Cyn își mută atunci toată atenția spre domnița lui. Puse imediat mâinile pe spatele ei, pentru ca mașonul imens să-i ascundă o bună parte din gât, apoi se avântă într-un sărut pasional. Conștiința lui trase un semnal de alarmă, dar el îl înăbuși cu ușurință. La urma urmei, era foarte posibil ca aceea să fie singura lui șansă.

Charles încercă să-și păstreze buzele strânse, dar deveniră tot mai moi și mai dulci pe măsură ce simțea atingerea jucăușă a alor lui. Avea buze extrem de dulci. Încerca să fie blând, dar gustul ei îi inunda ființa cu un afrodisiac.

O văzu închizând ușor ochii și simți cum îi răspundea... mișcările subtile ale corpului ei pe al lui... mâinile ei înfipite în umerii lui. O strânse tare în brațe, savurând bucuria de a-i provoca plăcere.

Tânjea să-i exploreze gura... dar știa că va întâmpina dificultăți, dacă își amintea faptul că ea credea că o considera un bărbat. Sau poate că își amintise deja. Suspina și îl tachina. Dintr-odată, Cyn nu mai simți nici o plăcere – din contră, se consideră un nemernic pentru că profita astfel de ea. Cineva din apropiere își dresе glasul. Era deja suficient de mulțumit, așa că întrerupse sărutul.

Henry cel Îngrozitor stătea aplecat deasupra lor.

Cyn scoase un țipăt ascuțit și o împinse pe Charles cu fața în decolteul lui.

– Adrian! Am fost descoperiți! Nu, dragă băiete, rămâi în brațele mele. Ești în siguranță aici. Nu te vor răni. Îl țintui apoi pe Henry Vernham cu o privire, care spera că exprima o intensitate tragică. Numai moartea ne va despărți, domnule!

– La naiba, femeie! Nu ne interesează de tine sau de amantul tău. Ai văzut cumva o tânără trecând pe aici? O tânără cu părul foarte scurt.

Cyn își evaluează dușmanul. Era înalt, brunet și chipeș într-un mod destul de superficial. Avea ochii înguști, dar inteligenți. Cyn fu tentat să-l păcălească, dar apoi zâmbi frumos și spuse:

– Sunt sigur că ar fi putut trece și regele pe aici în ultimele minute, domnule... și tot nu l-aș fi văzut. Spui adevărul? Nu ai fost trimis ca să-l smulgi pe Adrian din brațele mele?

Singurul răspuns al lui Henry Vernham fu acela de a pufni dezgustat. Se întoarse și porni spre oraș. Celălalt bărbat se uită lung la cei doi „amanți“, apoi porni după stăpânul său. Cyn continuă să o țină în brațe pe domnița lui, până când pericolul dispăru.

Permise senzației de a o avea aproape să îl învâluie și să se instaleze în el. Sufletul și trupul îi spuneau că ar fi fost minunat să facă dragoste cu femeia aceea. Înțelegea asta din felul în care stătea lipită de el, din cum o simțea sub atingerea lui, din amintirea gustului ei pe buzele lui, dar și din parfumul subtil al trupului ei, care era mult mai puternic și mai îmbătător decât orice parfum franțuzesc.

În timp ce respira, avu senzația că îi putea simți puțin umflăturile sânilor lipite de pieptul său. Iar coapsa ei ajunsese să se odihnească între ale lui. Dumnezeu! Ce tortură încântătoare! Dorința îl împinse apoi să-și strecoare mâna sub peruca ei, ca să simtă netezimea mătăsoasă a părului ei.

Fata se cutremură.

Își aminti atunci ce spusese Henry. Walgrave îi tăiasse părul și o obligase să poarte haine îngrozitoare de pușcăriaș, pentru că o prinsese în pat cu un bărbat. Nu era de mirare că prefera hainele bărbătești. Dar asta însemna că nu mai era fecioară.

Lucrul acesta nu-i conveni deloc. În ciudat faptului că o dorea, nu voia să fie o femeie stricată.

– Au plecat? întrebă ea încet.

Cyn realiză atunci că o mângâia ușor pe cap și pe ceafă, oferindu-i alinare... nu pentru că o dorea. Cel puțin instinctele lui o considerau nevinovată de ce era mai rău. Probabil uitase de rațiune și fusese prinsă în timp ce păcătuia pentru prima oară.

Păi, și atunci ce se întâmplase cu iubitul ei?

Îi dădu apoi drumul foarte reticent. Extrem de reticent. Fata se chinui să se ridice în picioare. Era destul de zăpăcită și abia dacă se uită la el. Își îndreptă apoi peruca și pălăria.

– Ce-a fost asta? întrebă apoi.

– I-am auzit plănuiind să te prindă. Te-a văzut Vernham. M-am gândit că o să ai o șansă de scăpare jucând rolul tânărului Adrian.

ne pare că a funcționat. „Și, în plus, căutau o femeie“, se gândi el, dar nu mai zise nimic. „Dar chiar devine necesar să punem capăt acestei mascarade, înainte să ne pună în pericol pe toți.“

– Ar fi mai bine s-o luăm pe Verity și să plecăm, zise ea.

– Da, dar cu grijă. Cât de bine te cunoaște Henry?

Pe chipul ei apăru o expresie îndurerată.

– Foarte bine.

Cyn aproape că o întrebă „A fost în patul tău?“, dar renunță.

– Înseamnă că dacă te vede o să te recunoască. Cyn îi ridică gulerul cât de mult putu și-i înclină pălăria. Din păcate, tricornul pe care-l purta nu prea îi ascundea fața. Cred că ar fi mai bine să mergem la braț, zise. Și să discutăm. Asta o să-ți ascundă întru câtva trăsăturile.

Era vizibil speriată, dar se supuse. Se îndreptară spre han cât de repede putură. Țineau capetele înclinate, de parcă și-ar fi împărtășit secrete. Cyn îl văzu pe acolitul lui Henry pândind strada principală. Dar nici urmă de Henry. Nu era tocmai un lucru bun, pentru că era posibil ca bărbatul să caute deja la han.

Înima îi bătea cu putere. Dar nu de frică, ci de emoție. Îi fusese dor de asta în toate lunile triste în care fusese bolnav.... de senzația de pericol iminent și de nevoia imperativă de acțiune.

În cele din urmă, ajunseră în siguranța salonului lor, și Cyn începu să râdă de bucurie.

– Încetează! exclamă Charles. Acesta nu-i un joc, mocofanule! E în joc viața surorii mele și a nepotului meu!

Cyn încercă să devină serios, dar nu reuși în totalitate.

– Păi, și ți se pare că nu îi apăr? Oricum nu am fi în beleaua asta, dacă nu ai fi fugit de nebun, fără nici un motiv, sublinie el.

Ea ridică bărbia.

– Bine, îmi asum vina. Și acum trebuie să plecăm.

– Poate. Cyn se duse și se uită pe fereastră, însă priveliștea nu oferea prea multe informații. Ar fi fost mai folositor să poată vedea curtea în care se aflau trăsurile. Cred că ar fi mai bine să așteptăm să plece Henry.

– E posibil să transforme orașul Salisbury în cartierul lor general, ripostă ea. Și dacă n-o să mă găsească, o să cerceteze minuițios hanul.

Cyn o privi cu un respect nou descoperit.

– Îmi place să am un partener cu mintea limpede. Trezește-o pe Verity! Ne vom continua numărul cu „Adrian și iubita lui” și ne vom preface că fugim vinovați.

Fata se înroși la față și se duse spre ușa dormitorului. Puse mâna pe clanță și se opri.

– Cum ai putut să faci așa ceva...? întrebă ea încordată, fără să-l privească. Să săruți un bărbat, mă refer.

– A fost doar un sărut, dragă băiete, zise Cyn pe un ton firesc. Față de noi, britanicii, bărbații de pe continent se sărută nestincheriți. În plus, n-ai descoperit la școala de băieți că tinerii experimentează între ei? Nu-ți face griji! Eu am descoperit demult că nu mă atrag relațiile sexuale cu persoane de același sex.

Obrajii ei rozalii deveniră roșii ca racul și se grăbi să intre în dormitor.

Maris

Capitolul 7

Maris

Chastity închise ușor ușa, apoi se rezemă de ea. Verity și copilul dormeau și nu prea voia să-i trezească. Sau poate pur și simplu avea nevoie de un moment să se gândească.

Se duse la masa de toaletă, își scoase peruca și pălăria și se privi în oglindă. În ultima vreme treceau și zile întregi fără să se privească în oglindă – pentru că asta îi amintea de trecut și de ce îi făcuse tatăl ei.

La început, îi rămăsese doar un pufuleț în locul părului lung de altădată, așa că evitase intenționat oglinzile și purtase bonete urâte. Iar pe măsură ce începuse să-i crească părul, învățase să-și accepte înfățișarea. Situația aceea ingrată devenise mai ușor de suportat după ce-i venise ideea să poarte hainele vechi ale fratelui ei Victor. Una peste alta, părea un flăcău destul de chipeș.

Tatăl ei luase din Walgrave Towers toate rochiile ei și ale lui Verity – ca nu cumva să le poată folosi. Din fericire, nu se gândise să arunce și hainele lui Victor și ale lui Fort. Îmbrăcămintea lui Fort era mult prea mare pentru ea, întrucât fratele ei mai

vârstnic, lordul Thornhill, avea 28 de ani și era un bărbat corpulent. Victor, pe de altă parte, era slăbuț și avea 18 ani, așa că îi putea folosi hainele vechi, fiind nevoie de doar mici modificări.

Cu toate acestea, nu-i plăcea deloc să se îmbrace așa.

Tânjea să poarte din nou rochii de mătase și cercei. Și chiar și pantofii aceia de satin, frumoși și incomozi. Își dorea să aibă din nou bucle lungi și strălucitoare care să-i ajungă până la umeri, alunițe desenate lângă buze și un evantai. Luă pieptenele lui Verity și își imagină că era un evantai. Îl întinse, pretinzând că îl închidea. „Mă iubești?” Se prefăcu de câteva ori că îl închidea și-l deschidea. „Ești nemilos.” Își atinse apoi evantaiul imaginar de buze. „Îți dau voie să mă săruți.” Îl trase foarte aproape de obraz. „Te iubesc, Lord Cyn.”

Scăpă pieptenele din mână. Nu, nu asta! Cum naiba ajunsese să simtă astfel de lucruri pentru Cyn Malloren, deși crezuse că nu va mai avea niciodată încredere într-un bărbat? Poate de vină era expresia de pe chipul lui când îl ținuse în brațe pe William. Sau poate faptul că era blând cu Verity. Sau bunătatea de care dădea dovadă față de dificilul Charles.

Sau poate că motivul era firea lui veselă. Sau felul său curios de a privi viața. Sau poate bucuria cu care înfrunța orice provocare.

Se întoarse de la oglindă, încercând să înăbușe acea nebunie care prindea contur în ființa ei. Nu avea timp de reverii capricioase într-un moment atât de periculos... și, oricum, nu i-ar fi adus altceva decât suferință. Dacă va descoperi că era femeie, mai mult ca sigur o va considera o ciudățenie cu păr scurt. Și probabil ar fi fost nevoită să-i spună că era de fapt târfa de Chastity Ware. Și chiar și dacă ar mai fi fost interesat de ea, probabil ar fi vrut-o doar pentru o tăvăleală scurtă în cel mai apropiat pat.

Doamne, probabil avea inima unei femei ușoare, pentru că acel gând imposibil îi trimitea fiori pe șira spinării.

De vină era numai acel sărut.

Ei nu-i plăcuseră niciodată sărutările. Îi venise să vomite când o sărutase cu forța Henry Vernham. Așa că îi spusese tatălui ei, așteptându-se ca acesta să-l pedepsească pe Vernham. Doar că Walgrave îi spusese să nu facă pe pudica cu viitorul ei soț. Iar următoarea dată când mai încercase s-o sărute, îl înjunghiase pe nemernicul de Vernham cu foarfeca de broderie.

Amintirea aceea îi aduse pe buze un zâmbet sumbru. Ca pe deapsă, fusese nevoită să îndure furia cumplită a tatălui ei. Dar măcar Vernham nu mai încercase niciodată nimic.

Chastity trebuia să recunoască însă că nu simțise nevoia să se împotrivescă atunci când îl sărutase pe Cyn Malloren. Dimpotrivă, sărutul lui o îmblânzise și o făcuse și să își dorească foarte mult să continue și să-l cunoască pe deplin.

Își acoperi fața cu mâinile. Chiar dacă prin vreun miracol i-ar fi păsat cu adevărat de ea și nu l-ar fi speriat nici aflarea adevărului, tot nu putea permite să se întâmple nimic între ei. Pentru că asta l-ar fi ruinat. Nu ar fi putut fi niciodată fericiți înconjurați de scandal și dispreț. Ba mai rău decât atât, el nu ar fi tolerat niciodată să i se aducă ei vreo insultă, așa că mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi ajuns la un duel. Și ar fi murit din cauza ei.

Atunci Chastity luă o hotărâre cumplită. Trebuia să lase deoparte toate sentimentele acelea și să se concentreze pe obiectivul ei... să îi ducă pe Verity și pe William în siguranță la Maidenhead! Apoi îl va trimite pe Cyn Malloren neîmpovărat pe drumul său.

O trezi cu blândețe pe sora ei și îi explică problema. O liniști pe Verity și o ajută să-l pregătească pe William. Îi zâmbi apoi, încurajator.

– Ești gata? Nu-ți face griji! Vom pleca de aici cât ai zice pește și Henry va considera că s-a înșelat când a crezut că m-a văzut.

Verity încercă să-i zâmbească și ea politicoasă, apoi ieșiră în salon să i se alătore lordului Cyn.

– Sunteți gata? întrebă el.

Femeile încuviințară din cap.

– Trăsura e gata și am îmbrobodit o servitoare bârfitoare, povestindu-i de idila mea cu un bărbat mai tânăr, zise el, fluturând din gene. Cred că m-a și invidiat un pic, pentru că sunt o găină bătrână care se iubește cu un cocoș tânăr. Bun, acum capul jos și mergeți direct la trăsură!

Se grăbiră în jos pe scări. Traversau curtea îndreptându-se spre trăsură, când, dintr-odată, Cyn zise:

– Luați-o înainte! Vin și eu imediat!

Chastity se întrebă frenetic ce anume punea la cale, dar știa foarte bine că nu era momentul potrivit să dezbată problema.

O conduse pe Verity spre trăsura care aștepta. Stătea înăuntru și pușca pe geam neliniștită, așteptând să apară Cyn.

Se ascunse apoi, când îl văzu pe Henry Vernham mărșăluind spre han. Privi pe furis și îl văzu pe Cyn ieșind. Vru să strige ca să-l avertizeze de pericol. Dar era prea târziu. Cyn se opri. Se opri și Vernham.

Cyn interpretează la perfecție rolul unei femei îngrozite, care se simțea vinovată. Se făcu mic, acoperindu-și parțial fața cu hârtia pe care avea în mână, apoi o luă la fugă. Trecu pe lângă Vernham și urcă în trăsură. Omul pufni disprețuitor, apoi intră în han.

Cyn se așează, un grăjdar trânti ușa, Hoskins plesni din bici, apoi trăsura ieși în strada principală.

Verity stătea ghemuită într-un colț, strângând copilul în brațe.

– M-a văzut?

– Sigur că nu, zise Cyn, aruncând hârtia mototolită pe scaunul lui Chastity. Și oricum am plecat.

– Dar o să vină după noi!

– De ce? Crede că l-a văzut pe Charles, iar asta îl face să creadă că ești și tu prin apropiere. Va cerceta fiecare han din Salisbury, dar nu-l va găsi nici pe Charles, nici vreo femeie care să se potrivească descrierii tale.

– Dar dacă se gândește să întrebe de copiii? întrebă Chastity.

– Ai dreptate! zise Cyn, cu o privire admirativă. Așa va afla foarte repede că doamna obraznică de pe malul lacului avea un copil de vârstă potrivită. Și s-ar putea să-și dea seama. Se uită apoi la Verity. Cât de inteligent e omul acesta?

Tânăra mamă își mușcă buza.

– Nu e prost deloc. Îi place să arunce cu banii și nu-i pasă decât de el, dar are o minte ascuțită, atunci când alege s-o folosească.

Cyn deschise trapa.

– Dă-i bice, Hoskins! Caii o luară la galop, iar trăsura începu să se clatine și să se hurduce.

Verity era albă ca varul.

– Nu putem scăpa! Lord Cyn, *promite-mi* că, dacă suntem prinși, vei face tot ce-ți stă în putere să-l duci departe pe William.

– Ba sigur că putem scăpa, zise el ferm, dar îți promit că nu i se va întâmpla nici un rău copilului tău. Îi acoperi apoi mâna cu a lui și o privi în ochi. Ai încredere în mine!

Chastity simți un junghi în piept – era o durere fizică reală și ascuțită. Și-ar fi dorit ca el să o privească la fel și pe ea și să-i promită că o va apăra. Doamne, era într-o stare deplorabilă!

Își aminti atunci cum îi povestise că în calitate de ofițer era responsabil pentru viețile multor oameni și înțelese imediat că era foarte priceput în meseria lui: era într-adevăr vesel uneori – ca să ridice moralul oamenilor –, dar sub acea relaxare ocazională se ascundea mereu tăria curajului și a eficienței.

Își aminti de hotărârea pe care o luase. Însă conștientizarea iubirii pe care o simțea pentru el era un lucru mult prea nou. Se trezi holbându-se la Cyn și memorându-i fiecare trăsătură.

Își desprinse cu greu ochii de la el și se concentră pe ziarul pe care îl aruncase pe scaunul de lângă ea. Inima începu să-i bată tare. Cyn se oprise să cumpere un număr nou din *Gazette*. Prima pagină era mototolită, dar tot reuși să descifreze titlul unui articol. AU DISPĂRUT VĂDUVA ȘI MOȘTENITORUL UNUI BARONET.

O, Doamne, Dumnezeule!

Numele erau tănuite, ca de obicei: „... văduva lui Sir W***m V***m din Gloucestershire...“ Dar chiar și așa, toți oamenii de seamă ar fi știut la cine se făcea referire. Oare ziarul făcea aluzie și la alte scandaluri de familie? Se cutremură când se gândi că era foarte probabil. Dar în fond, ce ziar ar fi ocolit asemenea *bârfe suculente*?

Se gândi apoi că probabil Cyn nu făcuse legătura între contele de Walgrave și Chastity Ware. El fusese bolnav când izbucnise scandalul monstruos în care era implicată. Cu toate acestea, era posibil să fi auzit ceva în lunile petrecute în Anglia. Dacă îi apărea în minte numele Ware, cu siguranță va face legătura.

Ziariștii de scandal și caricaturiștii făcuseră repede o legătură între Chastity Ware și curtezanele din bordelurile de lux. Și ce se mai distraseră cu numele ei creștin! Cyn va ști tot adevărul, de îndată ce va citi ziarul. Probabil o va disprețui. Sau și mai rău... o va considera o țintă ușoară.

Ziarul deveni brusc un pistol armat, care putea fi declanșat de orice mică denivelare a drumului. Încercă cu disperare să se gândească la o scuză plauzibilă pentru a-l arunca pe fereastră.

– Charles!

Vocea lui ridicată o făcu să tresară și înțelese imediat că Cyn se chinuia de ceva timp să-i atragă atenția.

– Da?

– Adună-te! Este de înțeles ca Verity să fie un pic neliniștită, dar mă aștept ca tu să fii plămădit... dintr-un aluat mai tare. Făceam planuri.

Cel puțin asta însemna că nu citea ziarul.

– Bun, zise ea tăios. Ce să facem?

Cyn o privi pătrunzător, apoi încuviință din cap.

– Chiar dacă ne urmărește Vernham, după calculele mele n-are nici o șansă să ne prindă până spre sfârșitul după-amiezii. Va trebui să se oprească pe drum și să verifice fiecare han, în caz că ne-am oprit undeva. Iar asta îl va încetini. Putem să ne relaxăm și să facem planuri.

– Dar dacă îi pune în stare de alertă și pe alții... cum ar fi armata?

– Acesta ar fi un pericol, dar cred că până și o astfel de urmărire ar suferi întârzieri. Avem într-adevăr un avantaj în fața lui, dar dacă Vernham devine suspicios, nu vom putea ajunge la Maidenhead fără să fim prinși. Dacă ne oprim pe drumul acesta, ne va ajunge din urmă. Și e prea periculos să călătorim în noaptea fără lună.

– Păi, și atunci ce ne rămâne de făcut? întrebă Verity. Era foarte calmă, iar asta spunea foarte multe despre capacitatea lui Cyn Malloren de a insufla încredere.

– Eu sugerez să părăsim drumul care duce la Londra și să ne îndreptăm spre Winchester.

Cele două surori se priviră uimite.

– Winchester? repetă Verity. De ce?

Cyn se lăsă pe spate.

– Pentru că nimeni nu se așteptă să vă îndreptați într-acolo, iar eu am un prieten care vă va oferi adăpost. Vânătoarea asta s-a extins prea mult și e prea riscant să trageți la un han.

– Adevărat, afirmă Verity. Dar dacă Henry își dă seama că noi suntem cei pe care-i caută, ne va urmări la fiecare pas.

Cyn schiță un zâmbet.

– Da, dar va căuta o femeie mai în vârstă, care călătorește cu un tânăr, o servitoare și un copil. Poate că suspectează că Charles este Adrian, dar e foarte puțin probabil să afle că eu sunt bărbat. Și tocmai de aceea propun să ne deghizăm în alți oameni.

Imaginația lui Chastity începu să zburde în toate direcțiile. Doamne, Cyn Malloren era un ticălos tare viclean!

– Ce fel de oameni?

– Un domn ofițer care călătorește cu soția lui.

– Și eu o să fiu soția ta? întrebă Chastity, înfiorându-se la gândul acesta.

Cyn ridică din sprâncene.

– Tu, domnule? De ce să complicăm lucrurile așa?

Chastity își aminti îndurerată de mascarada ei.

– Verity poate juca acest rol, continuă el. La urma urmei, nu încercăm să o ascundem pe ea de cei care ne urmăresc... ci să ne ascundem urmele. Și va trebui să scăpăm și de copil.

– *Poftim?* strigară cele două la unison.

– Nu chiar, zise el rânjind. Dar dacă Sir William va fi cooperant, o să-l ascundem în cufărul meu, când suntem în public. Și dacă nu, sunt sigur că nu va reprezenta o surpriză pentru nimeni că un ofițer și soția sa au un copil.

– Și cum rămâne cu mine? întrebă Chastity. Imaginea acelei familii perfecte – care nu o includea și pe ea – o îndurera ridicol de mult.

– Cred că va trebui să ne întoarcem la ideea ca tu să fii rândașul. Pălăria cu boruri largi ascunde destul de bine chipul.

– Și va trebui să călătoresc pe capră?

Cyn se încruntă.

– Nu. Și nu doar din cauza ostilității persistente a lui Hoskins, ci și pentru că ai fi prea vizibil acolo.

Verity se încruntă și ea.

– Dar nu înțeleg cum mă va duce asta la Nathaniel. Nu voi renunța la acest scop, milord.

– Sigur că nu. Dar în clipa asta e mai mult decât evident că Maidenhead și drumurile care duc spre Londra sunt principalele

puncte de interes. Iar dacă această căutare e așa de amănunțită cum pare, nu sunt sigur că te-am putea duce la maiorul tău, indiferent ce deghizare folosim. O să merg eu să-l vizitez pe Fraser, am să-i spun întreaga poveste și apoi îl trimit la tine în Winchester.

Verity începu să râdă.

– Ce idee minunată! Chiar cred că va funcționa!

– Sigur că va funcționa, zise el, extrem de sigur pe sine. Bun, atunci eu o să-mi pun din nou uniforma... și vă asigur că mă simt ușurat că pot face asta. Tu vei purta cealaltă ținută feminină și vei juca rolul soției mele, iar Charles va fi rândușul. Nu o să mai explicăm prezența ta în trăsură, Charles.

Chastity se tot gândise la acel plan ingenios și descoperise un defect:

– Dar cum ar trebui să punem în aplicare această schimbare, fără să se prindă nimeni? Sigur va observa cineva dacă în han intră un grup și iese altul.

Cyn ridică din nou din sprâncene, admirativ.

– Dragul meu Charles, cu asemenea atenție la detalii, ar trebui să te faci ofițer de intendență. Și nici nu putem opri trăsura, ca să ne schimbăm la marginea drumului, unde ne-ar putea vedea oricine, cugetă el.

– Va trebui să ne schimbăm în trăsură, zise Chastity încet. Minte ei era ocupată cu toate detaliile inerente. La următoarea oprire, scoatem toate cutiile de care avem nevoie. Lucrul acesta nu va trezi nici o suspiciune. Vom trage apoi draperiile și până la următorul popas vom încerca toți să ne transformăm în alte persoane. O să lăsăm draperiile trase și cât timp se schimbă atelajul. Iar Hoskins le va da de înțeles noilor surugii că pasagerii sunt un ofițer și familia lui. La scurt timp după aceea vom ridica jaluzelele și iată-ne!

Cyn izbucni în râs.

– Genial! Doamna obraznică și Adrian, împreună cu servitoarea lor suspectă și copilul vor fi dispărut de pe fața pământului. La ce trafic intens este pe drumul acesta, mă îndoiesc că Henry cel Îngrozitor va reuși vreodată să-și dea seama... dar sigur va irosi zile întregi, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat cu ei.

Jos pălăria, tinere Charles! Dacă te interesează vreun pic o carieră militară, îți pot găsi oricând un loc în regimentul meu.

Chastity se gândi imediat că era o prostie să se simtă atât de emoționată de oferta lui inutilă. Cu toate acestea, înțelese ușor greșeala planului ei. Ar fi trebuit să-și schimbe hainele în interiorul trăsorii, de față cu Cyn.

Ridică din umeri. Putea pur și simplu să-și pună hainele de rânduș peste cele ale fratelui ei. Ba chiar va avea și un avantaj în plus! Asta o va face să pară mai corpulentă.

Odată ce puseră la punct planul, își întoarse încă o dată atenția spre ziarul *Gazette* – care se afla chiar pe scaunul de alături. Pentru o clipă, fu tentată să alunece pe celălalt scaun și să se așeze pe el – doar că asta i-ar fi atras atenția lui Cyn. Pe de altă parte, părea să fi uitat de ziar. Cel puțin pentru moment.

Trăsura se opri în fața hanului din Norton și planul lor se puse în aplicare. Cyn îi explică totul lui Hoskins, dar Chastity fu cea nevoită să-l ajute să scoată bagajele.

Vizitiul se încruntă la ea.

– Nu ștu' ce fel de joc încerci să faci, tânărul meu pretenar, murmură Hoskins, dar să știi că-ți rup gâtul, dacă îi faci probleme conașului Cyn.

– Ce te face să crezi că eu trag sforile? îi răspunse Charles. A preluat el hățurile acum.

– Dar acum ar fi fost în siguranță la Abbey, dacă nu l-ai fi implicat în șiretlicurile tale.

– Nu e un copil.

– Nu, da' era să dea ortu' popii în vara asta. Și dacă îl întoarce boala, o să-ți ridici toată familia Malloren în cap. Unde mai pui că marchizul' o fi început deja să răscolească țara ca să-l găsească.

Găsiră repede cufărul lui Cyn și lada care conținea celelalte haine. Le luară și le urcară în trăsură. Hoskins îi mai aruncă o ultimă privire urâtă de avertizare și apoi se cocoță pe capră.

Chastity se așeză înapoi la locul ei în trăsură. Nu știa pentru ce ar fi trebuit să-și facă griji mai întâi: starea de sănătate a lui Cyn, ziarul compromițător sau faptul că se alăturase cel mai probabil urmării și formidabilul marchiz de Rothgar. Își dădu seama că uitase să scape de blestemata aia de gazetă abia când trăsura se urni din loc.

– Hoskins spune că Rothgar o să fie pe urmele tale, zise ea.

Cyn îi aruncă o privire indescifrabilă, apoi își scoase boneta și pălăria.

– E posibil ca încă să nu știe că mi-am luat tălpășița.

– Faci să sune ca și când te ține întemnițat undeva, în lanțuri.

– Legăturile afective seamănă adesea cu cele mai impenetrabile gratii.

Chastity înțelese imediat că intrase pe un teren periculos, dar continuă oricum:

– Și eu care credeam că n-ar fi rău să fim prinși de marchiz. Puterea lui ne-ar putea fi de folos.

– Asta dacă ai putea știi sigur de partea cui este.

Cuvintele lui o făcură pe Chastity să încremenească. Ar fi fost un dezastru ca Rothgar să fie dușmanul lor.

– Ar fi mai bine să ne schimbăm, îi întrerupse Verity cu fermitate în glas. Chas, trage obloanele și ia-l pe William!

Chastity se supuse. În interiorul întunecos, sora ei îl ajută apoi pe Cyn cu blestematele alea de șireturi. Chastity zâmbi atunci, amintindu-și de aventura lor cu rochia. Era o amintire pe care o va prețui pentru totdeauna.

Chastity se concentrează repede asupra copilului. Se trezise și avea chef de joacă, așa că îi dădu repede ziarul. Spera că o să-l molfăie sau măcar o să-l rupă în bucăți – însă William respinse imediat obiectul plictisitor. În schimb, îi atrase atenția sabia din teacă a lui Cyn, care se odihnea pe un colț al banchetei. Chastity o ridică și-l lăsă să se joace cu panglicile colorate și cu mânerul aurit.

Cyn se uită spre ei.

– Să nu-l lași să atingă lama.

Nu părea să-l deranjeze deloc faptul că William molfăia panglicile. Era de-a dreptul fermecată de nepăsarea lui față de sabie. Ar fi fost un tată minunat!

„Încetează, Chastity!”

Cyn își scoase repede rochia, jupa și ciorapii și rămase doar în indispensabili. Obiectele acelea vestimentare femeiești o făcură pe Verity să chicotească. Până atunci Chastity nu luase în considerare acel pericol suplimentar pe care-l presupunea transformarea... că și *el* se va schimba de haine în fața *ei*.

Chastity se pomeni studiindu-i picioarele și torsul, așa că își feri imediat privirea. Cyn își scoase apoi uniforma și se chinuia să-și pună pantalonii albi. Asta îl sili să-și împingă pe rând picioarele goale pe lângă ea, dar altfel nu avea cum să se îmbrace. Chastity i-l dădu repede pe William lui Verity, ca să evite ca bebelușul să fie lovit.

Se retrase cât putu de mult în colț, așezându-se ca din întâmplare pe ziar. Dar tot nu se putu feri de picioarele lui. I se uscă gura la vederea mușchilor lui puternici acoperiți cu fire aurii de păr.

Cyn își îndoi genunchiul puțin, ca să ajungă la manșeta pantalonilor și s-o treacă peste călcâi. Verity țipă când o lovi din greșeală cu cotul.

– La naiba! Îmi pare rău. E un pic mai complicat decât am crezut. Charles, mă ajuți, te rog, să-mi scot călcâiul?

Chastity înghiți în sec, dar se supuse. Fu nevoie să-i apuce mai întâi gamba, iar apoi piciorul cald și gol. Iar asta îi făcu inima deja asaltată de emoție să-i bată și mai tare. Ignorase întotdeauna labele picioarelor, dar dintr-odată, avea în mâinile ei un specimen minunat. O copleși o dorință ciudată de a-i săruta scobitura gleznei.

În momentul acela și celălalt picior al lui avea nevoie de atenția ei. Îi împinse manșeta pantalonului și peste celălalt călcâi, apoi oftă ușurată că-și îndeplinesc sarcina.

Cyn se ridică apoi pe jumătate și-și trase pantalonii până la talie.

– Mulțumesc. Poate ai putea să mă ajuți și cu ciorapii.

Chastity ridică ochii brusc și-l văzu ținând în mână o pereche de ciorapi albi de mătase. Se înroșise deja de rușine, dar îi alunecă totuși un ciorap peste degetele lungi și elegante, iar apoi peste scobitura gleznei, ridicându-i-l până pe gamba puternică.

– Netezește-i un pic, zise el morocănos.

Chastity îl fulgeră cu privirea, dar Cyn părea preocupat să-și încheie cămașa, așa că lăsă și ea deoparte orice precauție. În fond, cine putea ști de câte ori va mai avea ocazia să-i atingă trupul după bunul plac? Rămase cu privirea coborâtă, în timp ce-și trecu mâinile în sus pe gamba lui, netezind încet și meticolos fiecare cută a ciorapului. Repetă apoi mișcarea și la celălalt picior.

Inima nu-i mai bătea deloc repede, ci într-un ritm lent și profund, care o amețea. Simți apoi o căldură puternică în partea de jos a abdomenului.

Realiză imediat că venea de la piciorul lui drept, care se odihnea pe burta ei, în timp ce ea se ocupa de cel stâng. Călcâiul lui se cuibărise confortabil în locul de îmbinare a coapselor ei. Acea parte a corpului ei care se afla cel mai aproape de călcâiul lui pulsa ca o rana deschisă. O străbătu o nevoie aproape copleșitoare de a-și depărta coapsele și de a se împinge în el. Dar le strânse și mai tare și-i mută piciorul de acolo.

– Gata, zise ea.

– Mulțumesc, spuse el și-și legă singur jartelele. Te asigur, dragul meu Charles, că mă voi revanșa cu plăcere într-o zi. Își băgă apoi cămașa în pantaloni. Aaa! Mult mai bine. Mă simt de parcă îmi pot folosi din nou picioarele. Se chinui apoi să îmbrace jiletca lungă și albă, își încheie cei opt nasturi argintii și își legă betelia stacojie.

Își scoase apoi vestonul. Arăta minunat! Era stacojiu și avea căptușeala galbenă, iar manșetele, buzunarele și butonierele de pe ambele părți erau împodobite cu panglici aurii. Fu nevoie de câteva mișcări de contorsiune și vreo două înjurături înăbușite, dar în cele din urmă reuși să îmbrace haina elegantă. În clipa aceea arăta ca un soldat în adevăratul sens al cuvântului.

Își legă apoi o panglică neagră în jurul gulerului și-și puse la gât colanul din argint care-i indica rangul înalt. Apoi zâmbi.

– Trebuie să recunosc că nu m-am simțit de mult atât de bine în pielea mea. Cred totuși că o să aștept să-mi pun cizmele când ne oprim. Mi-e teamă să nu vă lovesc pe careva dintre voi, dacă încerc să mă încălț acum. Își desfăcu apoi trusa de toaletă și scoase un mic recipient cu apă, pe care-l folosi să-și șteargă rujul. După aceea scoase un pieptăn, o oglinjoară și o panglică. Îi dădu apoi oglinda lui Chastity. Ține asta, te rog, băiete, cât mă chinui să-mi prind părul.

Chastity îl privi pieptănându-și buclele roșcate și strângându-și părul într-o coadă la baza cefei. Ea disprețuise mereu domnișoarele care se lăsau impresionate de o haină stacojie... dar în momentul acela, era exact în aceeași situație nenorocită. Căpitanul Cyn

Malloren arăta minunat în uniforma sa. Dar, pe de altă parte, probabil ar fi arătat grozav în orice ținută.

Cu toate astea, în clipa aceea își pierduse aerul blând. Părea autoritar, capabil să înfrunte orice situație de criză și pregătit pentru acte periculoase de eroism. Chastity își aminti foarte clar că era soldat și, implicit, cu asta se ocupa – cu actele periculoase de eroism. Cu accent pe periculoase. Cum zisese? „Sângele e cea mai de preț podoabă a zeului războiului!”

Drumurile lor se vor despărți într-o zi sau două. Și foarte curând după aceea va uita de tânărul irascibil pe nume Charles! Nu va afla niciodată că era, de fapt, femeie... ba chiar o femeie care avea sentimente puternice pentru el.

Însă ea nu-l va uita niciodată pe el. Va citi tot restul vieții sale știrile militare, sperând să afle ceva despre el. Va cerceta cu atenție listele cu victimele căzute la datorie, temându-se că într-o zi va găsi acolo și numele lui... ca pe o dovadă sumbră a faptului că răsetele lui nu vor mai răsuna niciodată în lume.

Vocea lui o trezi brusc din meditația sumbră.

– Bun, zise el. Acum hai să o transformăm și pe Verity!

– Tu n-o să ai nimic de-a face cu transformarea ei, zise Chastity. Ar fi un lucru indecent.

Îi zvâcniră buzele.

– Nu cred că sora ta e la fel de sensibilă ca tine în astfel de privințe, domnule.

– Eu...

– Gata, pace! strigă Verity amuzată. O să mă dezbrac doar până la cămașa de corp, și chiar dacă e un lucru oarecum riscant, sunt destul de capabilă să mă ocup de problemă. Totuși, cred că lordul Cyn ar trebui să-l țină pe William. Îi dădu apoi copilul, care fu repede fascinat de panglica aurie. Nu cred că o să facă pipi pe uniforma ta magnifică, milord, dar să știi că nu-ți pot oferi nici o garanție în acest sens.

Cyn nu păru deloc îngrozit.

– Întotdeauna am crezut că e ceva suspect la o uniformă imaculată. Rothgar a fost de părere că ținuta mea uzată e sub demnitatea unui Malloren... mai ales după ce a fost ciopârțită în luptele din sălbăticie. Așa că a insistat să mi-o comande pe asta acum

câteva săptămâni. Trebuie să-i fac rodajul, altfel o să fiu luat drept un nou-venit.

Fără nici o jenă vizibilă, Verity se dezbracă de hainele de servitoare și-și puse cealaltă costumație a lui Cyn – jupa gri, corsetul albastru cu negru și rochia largă de culoare albastru de Prusia. Se lăsă apoi în genunchi, pentru ca sora ei să-i poată lega șireturile corsetului, dar reuși să-și pună singură rochia largă.

Pieptul generos al lui Verity umplu corsetul fără să aibă nevoie de nici un ajutor suplimentar, așa că Cyn îndesă lâna în cufărul său.

Nu se găsi nici o soluție mai bună în privința părului pomădat al lui Verity, decât să fie pieptănat și strâns în coc. Boneta și pălăria îi ofereau un aspect rafinat, dar sever. Acea severitate va face parte din deghizarea ei... dar chiar și așa, nu ar fi putut păcăli vreo rudă.

– Stați ascunse, le sfătui Cyn. Și țineți capul plecat ori de câte ori ieșiți în public. Țineți minte că oamenii caută o fugară, nu o doamnă respectabilă! Și oamenii tind în general să vadă ceea ce se așteaptă să vadă. Se uită apoi la Chastity: Și acum tu, tinere Charles!

Chastity își scoase haina de catifea și-și trase pantalonii și cămașa peste lucrurile fratelui ei. Își dădu jos lavaliera și-n locul ei, își puse eșarfa cu buline. Iar apoi își îndesă bine pălăria peste perucă.

– Gata, zise ea.

Cyn zâmbi strâmb.

– Într-una din zilele astea, modestia o să-ți aducă necazuri, Charles, băiete.

Chastity începu apoi să îndese toate hainele rămase în lada de sub banchetă.

Se așternu tăcerea, iar în trăsura întunecată se creă o atmosferă enervant de intimă. Copilul adormi în brațele lui Cyn și amândoi păreau se simtă foarte în largul lor.

Chastity se lăsă pe spate în scaun, prefăcându-se că se odihnește, când, de fapt, îl studia pe sub gene pe Cyn Malloren. Genele ei erau foarte scurte și detesta faptul că el avea gene atât de lungi și de dese. Își dori în secret ca și copiii ei să aibă genele lui luxuriante.

„Încetează, Chastity!“

Nu era deloc bine. Ochii ei insistau să zăbovească pe chipul lui Cyn și să-i memoreze trăsăturile pentru viitorul sumbru care o aștepta. Cyn stătea cu capul ușor întors într-o parte, așa că îi putea studia în siguranță profilul puternic. Spre surprinderea ei, observă o oarecare asemănare cu Rothgar. Oare peste zece ani și Cyn va fi la fel de intimidant ca fratele său? Se îndoia de asta. Probabil Rothgar nu avusese niciodată acea latură nesăbuită și nepăsătoare, care era cea mai de seamă calitate a caracterului fratelui său mai mic. Și, în plus, cea care ei îi plăcea cel mai mult.

Avea mâini minunate, iar blândețea cu care legăneau copilul le făcea și mai frumoase. Cum de nu le observase până atunci? Avea degete lungi, care puteau fi atât puternice, cât și blânde. Își aminti felul în care o mângâiaseră pe cap și pe ceafă, în timpul aceluia sărut ciudat și își dori să o atingă din nou. Acel simplu gând o făcu să se înfioare de dorință.

Cyn simțea că Chastity se uita la el, pentru că ochii ei îi traversau pielea ca o atingere caldă. O privi și el de câteva ori pe furis și înțelese că fata îl studia cu intensitatea unui artist care lucra la un portret. Își dori să-și fi permis și el luxul de a se desfăta cu imaginea ei... dar va mai avea și alte ocazii. În plus, era mulțumit să știe că era atât de absorbită de el.

Sau, mă rog, cel puțin o parte din el era mulțumită – partea lui năzdrăvană, care aștepta cu nerăbdare clipa în care vor avea ocazia să se exploreze pe deplin unul pe celălalt.

Iar partea nobilă a caracterului său simțea nevoia să-i spună că știa că era femeie, ca ea să-și poată recupera modestia feciorelnică.

Doar că nu mai era fecioară, desigur.

Suspectase de la început că nu era o femeie rece, pe care s-o sperie senzualitatea. Și acum știa că era adevărat. Cu câteva clipe înainte îl atinsese pe picioare, la fel ca o ibovnică și îi fusese foarte greu să-și păstreze stăpânirea de sine Dacă n-ar fi fost și Verity acolo, se temea că ar fi putut s-o ia în brațe pentru un sărut pasional... și poate mai mult decât atât.

Trăsura trecu fără probleme și de următoarea schimbare a ca-ilor, iar Cyn și Verity coborâră câteva clipe, pentru ca toată lumea să-i poată vedea pe căpitan și pe soția lui. Nu se îndoii nimeni de identitatea lor, dar Chastity observă un bărbat care se afla în apropiere. Ochiul lui erau extrem de ageri, dar, cu toate acestea, nu părea suspicios.

După ce trăsura porni din loc, Chastity zise:

– Ai văzut....?

– Da, încuviință Cyn serios. S-ar putea să nu avem de ce să ne facem griji. Am crezut că vom ieși din raza urmăririi, dacă o luăm spre sud. Un lucru e clar. Nu putem risca să ne mai oprim pe drum. La un han n-am putea ascunde prezența unui copil.

– Dar a început deja să se întunece, zise Verity. Era palidă de teamă și de epuizare.

– O să ne descurcăm cu luminile trăsurii, zise Cyn. Nu mai avem mult. Trebuie să continuăm. Sunt mii de oameni în Winchester. Ne vom pierde în mulțime și vom avea un loc privat unde să stăm. Oriunde ne-am oprit pe drum, am ieși în evidență.

Cyn Malloren era neobișnuit de serios. Chastity înțelese imediat că îi împărtășea îngrijorarea că începea să se strângă plasa aruncată în sudul Angliei. Nu era doar căutarea unei persoane dispărute, ci și urmărirea unei fugare. Era foarte sigură că asta era opera tatălui ei.

William se trezi flămând, iar asta îi mai distrase atenția lui Verity de la temerile sale. Chastity și-ar fi dorit să o poată liniști cumva pe sora ei, care se temea că era în pericol viața fiului ei. Însă nu-i veni în minte nimic, cu excepția faptului că făceau tot ce puteau și că aveau o șansă reală de a câștiga acea luptă grea. În mare parte datorită lui Cyn. Cu siguranță ar fi fost prinse cu multe ore în urmă, dacă nu ar fi fost el.

Cyn cugetă asupra acelei urmăririi intense și înțelese imediat că era vorba despre ceva mai mult decât ce se vedea la suprafață. Le studie apoi pe cele două surori, întrebându-se care din ele mințea și în legătură cu ce... și *de ce*.

După un chiorăit puternic, deveni limpede că William trebuia să fie schimbat. Foarte limpede. Mai devreme opriseră ca Verity să poată face asta la aer curat. Dar acum erau presați de timp și nu puteau permite ca surugii să afle că aveau un copil cu ei. Așa

că Verity îi schimbă scutecele murdare în trăsură, cu geamurile deschise. Mirosul era surprinzător de brânzos, dar și foarte pregnant. Din păcate, Verity nu avu la dispoziție decât o sticlă mică cu apă, cu care să curețe copilul.

Cyn se gândi că, una peste alta, copiii nu erau deloc o chestiune romantică. Încercă să se abțină să facă pe ofensatul. Orice bărbat care era militar de carieră, trebuia să fie nebun să se gândească să-și întemeieze o familie.

Verity termină și apoi se uită la cârpele murdare.

– O să pută îngrozitor în trăsură, zise ea, cerându-și scuze.

– Aruncă-le pe geam, sugerează Cyn. Poștașii n-o să observe.

Când văzu cum se pregătea să facă asta. Cyn oftă și zise:

– Dă-mi-le mie. Se întrebă apoi cum de nimic din tot ce întâlnește în război nu i se păruse la fel de dezgustător ca acel pachet moale și urât mirositor. Ținti peste gardul viu de la marginea drumului și aruncă în câmp cârpele murdare. După aceea își dori să fi avut cum să se spele pe mâini.

– Ar fi mai bine să ne jucăm cu el acum, ca să doarmă mai târziu, zise Verity.

Începu să-i cante și să bată ritmul cu palmele lui William. Îl săltă ușor pe genunchi, după care îl așeză pe spate și începu să se joace cu degetele lui de la picioare. William chicoti și gânguri bucurosi. Lui Cyn îi reveni imediat entuziasmul cu privire la procesul de înmulțire a speciei. Se uită spre domnița lui. Aceasta urmărea scena cu un zâmbet întru totul feminin și matern. Va fi o mamă bună.

Simți cum i se strânse ceva în piept.

Cu siguranță nu-și dorea ca ea să aibă copii cu nici un alt bărbat în afară de el. La naiba cu asta! Cum ajunsese într-o situație atât de ingrată?

Încercă să-i scrie în minte câteva propoziții. „Dragă Lady...“ Lady și mai cum? Charlotte? Dacă o chema într-adevăr așa, îi va interzice să-și mai folosească vreodată acel nume. „Dragă Lady Charles, îmi doresc sincer și fără nici un motiv ascuns să mă căsătoresc cu tine și să te iau cu mine la război. Mă tem că îți vei petrece mult timp fără mine... singură în cazarmă, într-o țară străină... așa că sper că înveți repede limbi străine și noi obiceiuri. Dar am să vin să te vizitez oricât de des îmi permite

datoria. Ai putea locui, desigur, cu regimentul, dacă nu te deranjează puricii și noroiul... și să ai grijă în permanență de răniți și bolnavi...”

Cyn oftă și se gândi ironic că probabil va fi copleșită de entuziasm.

Pe de altă parte, ar fi putut cere să fie lăsat la vatră. Rothgar chiar insistase să facă asta din cauza doctorilor idioți, doar că Cyn nu-și dorise niciodată să ducă o existență liniștită. I-ar fi fost dor de camaraderie, de scopul pe care i-l oferea războiul, de emoția luptei și de țările străine. L-ar fi plictisit îngrozitor să lăncezească prin Londra sau să cultive napi undeva la țară. Și, cu siguranță, asta l-ar fi împins să facă tot soiul de năzbătii.

La urma urmei, tot din cauza plictiselii se implicase și în această aventură.

Domnița lui râse odată cu copilul, iar asta oferi o strălucire delicioasă chipului ei. Nu avea nimic rece sau dur în ea.

„La naiba cu asta!”, se gândi el.

Căută ceva care să-i distragă atenția și văzu ziarul mototolit. Începea să se întunece, așa că aprinse un felinar. Se întinse apoi și luă ziarul. Dădu paginile până când ajunse la știrile despre război.

Americanii se liniștiseră și se pare că puterea franceză fusese învinsă. Noile taxe pentru apărare păreau însă să stârnească agitație în colonii. Va trece și asta în curând. Majoritatea știrilor vorbeau despre scandalurile iscate de țarina Ecaterina a Rusiei și despre ofensiva prusacă împotriva Austriei. Poate că în cele din urmă va fi detașat la Hanovra sau undeva asemănător. După toată pustietatea imprevizibilă a Lumii Noi, se temea că ar putea fi plictisitor.

Termină de citit știrile militare și se uită la cele două femei.

– Ați vrea să vă citesc câteva articole?

– Da, te rog, zise Verity.

– Nu! exclamă Charles.

Interesant! se gândi Cyn. Oare ce naiba făcuse să atragă interesul presei? Începu să citească cu voce tare. Mai întâi un articol despre criza din Rusia, apoi unul despre îmbunătățirea procesului de turnare a fontei. Dar în tot acel timp, cerceta în secret paginile, căutând ceva care să aibă legătură cu domnița lui.

Și apoi găsi.

Sări peste articolul acela crucial și citi despre un incendiu care avusese loc în Dover, iar apoi trecu la altul, care vorbea despre un criminal extraordinar care se pare că își otrăvise jumătate din familie înainte de a fi prins. Cu toate acestea, citi rar, astfel încât să poată arunca un ochi și peste cealaltă știre.

Articolul vorbea despre dispariția lui Verity, nu a lui Charles, și se potriveaua cu povestea pe care i-o spusese femeile. Atunci care era problema?

Potrivit ziarului, exista o preocupare generală cu privire la soarta văduvei și a copilului lui Sir W***m V***m. Oamenii se temeau că Lady V***y V***m își pierduse mințile după moartea soțului ei, mai ales că născuse recent, aducând pe lume, în mod fericit, un moștenitor al nobilului decedat. Atât tatăl ei, cât și familia soțului său ofereau o recompensă frumoșică pentru orice informații care ar fi ajutat la întoarcerea doamnei suferinde în grija lor iubitoare.

Restul articolului vorbea despre familia ei.

Înainte de a se căsători, Lady V***y V***m, fusese Lady V***y W***, fiică a contelui de W*** și sora lui Lady C***y W***...

Cyn se opri din citit. Articolul îi declanșă amintiri puternice, așa că putu completa literele care lipseau din numele ei.

Domnița lui era Chastity Ware.

Infama Chastity Ware.

Capitolul 8

Cyn continuă să citească repede – alege un articol la întâmplare și se trezi citind un eseu plictisitor despre traducerea lui Shakespeare în germană, realizată de către Weiman. Nu prea înțelegea mare lucru din el, întrucât cea mai mare parte a minții sale se chinuia să asimileze descoperirea. După ce termină articolul, le oferi ziarul celor două surori. Nici una nu-l vru, așa că îl așeză deoparte. Observă imediat ușurarea de pe chipul domniței sale.

De pe chipul lui Chastity Ware.

Îi va lua ceva timp să se obișnuiască cu acel nume, în loc de Charles... dar considera că i se potrivea foarte bine, în ciuda reputației pe care o avea¹. Dar, de fapt, ce ar fi trebuit să înțeleagă din reputația ei?

Își aminti atunci vorbele lui Henry Vernham: că Walgrave o răsesse în cap după ce o găsisse în pat cu un bărbat. I se părea că lucrurile se legau într-un fel. Pe de altă parte, nu se potriveau deloc cu tot ce știa despre ea. Nu-i venea să creadă că domnița lui era o femeie stricată care sărea cu nerușinare dintr-un pat în altul.

Și totuși, asta era părerea lumii despre ea.

Când fusese bolnav, fratele său Bryght venise de la Londra cu o selecție de articole amuzante, inclusiv cele mai recente caricaturi. Multe dintre ele făceau trimitere la bârfele despre lordul Bute și mama noului rege. Altele vorbeau despre scoțienii lacomi, care secătuiau bogățiile Angliei, în timp ce cochetau cu familia Stuart. Exista și unul foarte amuzant și licențios, despre fostul țar al Rusiei și soția lui, Ecaterina. Se zvonea că aceasta din urmă nu se culcase niciodată cu el, chiar dacă în rest o făcuse cu toată lumea.

Și mai era o caricatură despre cel mai mare scandal al verii, care o implica pe Lady Chastity Ware.

Socoti că pesemne contele de Walgrave, supranumit Incoruptibilul, avea mulți dușmani care erau încântați să lovească în el prin intermediul fiicei lui. Contele fusese portretizat ca un bărbat gras și urât, care se îndepărta clătindu-se de un pat în care stătea goală și veselă fiica lui durdulie. Deasupra ei fusese desenat un amant care saliva, iar ea spunea: „Nu, tată, nu vreau să mă căsătoresc cu el, vreau doar să i-o trag“.

Aruncă un ochi spre trăsăturile feciorelnice ale femeii care ședea pe scaunul de vizavi de el. Nu semăna deloc cu femeia dezgustătoare din caricatură. Probabil ilustratorul nu o văzuse niciodată și nici nu-i păsase deloc cum era ea ca om. Era doar ceva menit să amuze masele și să lovească josnic în contele cel puternic.

Știa foarte bine că probabil existau numeroase caricaturi pe acest subiect, care erau afișate în vitrine ca să le vadă toată

¹ În limba engleză „chastity“ înseamnă „castitate, decență, modestie“. (n.tr.)

lumea – disponibile pentru un penny în variantă alb-negru, sau doi penny în variantă color – și trecute din mână în mână, ca sursă de amuzament.

Oare ea văzuse vreuna dintre ele? Își dori din tot sufletul să nu fi văzut.

Cyn aflase toate detaliile lascive ale poveștii de la fratele său, Bryght. Aparent, Lady Chastity făcuse ceva necuviincios și i se interzisese să participe la balul anual Walgrave – bineînțeles, gurile rele speculau că fusese vorba tot de o indecență. Miloasa Lady Trelyn, răsfățata societății, îi luase însă apărarea, așa că lordul Walgrave și un grup de invitați se duseseră să o elibereze din camera ei.

Și după cum spusese Vernham, o prinseseră în flagrant delict. Conteștii încercase să mușamalizeze întâmplarea, dar îi fusese imposibil din cauza numărului mare de martori prezenți. S-ar fi putut evita scandalul, dacă Chastity ar fi fost de acord cu o căsătorie rapidă și în cel mai rău caz s-ar fi iscat niște zvonuri – dar, în rest, majoritatea oamenilor ar fi păstrat povestea pentru ei. Însă Lady Chastity nu voise cu nici un chip să se mărite cu bărbatul acela, așa că fusese imediat ostracizată. Nu atât pentru faptul că fusese prinsă păcătuind, ci pentru că refuzase să se supună regulilor sociale, care dictau rectificarea prejudiciului.

Cunoscuți pentru caracterul lor ireproșabil, lordul și Lady Trelyn, o sprijiniseră cât de mult putuseră, refuzând să confirme povestea. Dar în cele din urmă nu mai avuseseră de ales și-și exprimaseră compătimirea pentru tatăl îndurerat.

Își mai aduse apoi aminte de ceva. Amantul despre care se vorbea era chiar cumnatul ei, Henry Vernham! Oare domnița sa chiar fusese atât de imprudentă încât să se implice într-o relație cu un astfel de om? Singura explicație plauzibilă părea să fie genul acela de dorință febrilă și irațională, care colcăia în anumite femei, împingându-le să comită acte necugetate. Dar nu văzuse nimic care să indice că acesta ar fi fost și cazul lui Chastity Ware.

Cyn se uită din nou la ea. Nu și-ar fi imaginat niciodată că era o femeie ușoară. Și n-ar fi crezut-o nici nesăbuită. Iar dacă se aventurase într-adevăr în acel joc al pasiunilor și fusese prinsă în flagrant delict... singurul lucru înțelept de făcut era să se mărite

cu bărbatul. O femeie ca ea sigur n-ar fi considerat căsătoria o limitare rigidă a libertății.

Și totuși, nu credea că era o astfel de femeie. Prin minte îi trecu tot felul de gânduri contradictorii și bănuieli.

Iși mai aminti ceva. Lui Rothgar nu-i plăcuse deloc caricatura aceea, iar apoi dispăruse – probabil în cel mai apropiat foc. Pesemne o cunoscuse pe Chastity Ware înainte de scandal și își dăduse seama că acea caricatură avea puțină legătură cu realitatea.

Oare trecuse și Rothgar prin patul ei? Cyn aproape că gemu. Nu voia acele gânduri, dar totuși acestea îi invadau mintea ca niște viermi.

Cu toate acestea, nu putea nega faptul că fusese implicată în ceva scandalos. Pe lângă mărturia soților Trelyn, Cyn mai avea și dovezile pe care i le oferiseră propriii ochi și urechi: contele furios o răsese în cap pe fiica sa păcătoasă și o întemnițase în căsuța fostei ei doici, oferindu-i de îmbrăcat numai haine demne de o tărăfă pocăită.

La naiba cu tot! Fata găsise o cale să evite acele restricții: hainele fratelui ei, o deghizare în bărbat. Un lucru foarte inteligent, dar și al naibii de îndrăzneț!

Trebuia să admită că îi era un pic milă de tatăl împovărat al lui Chastity Ware. Măcar dacă ar fi fost femeia nerușinată, care considerau toți că era!

Chastity îl privi pe Cyn lăsând deoparte ziarul și aproape că îi veni să plângă de ușurare. Așteptase îngrozită ca el să termine de citit acele articole și să ajungă la cel incriminator. Se pregătise sufletește pentru disprețul și dezgustul lui – pentru că știa că i-ar fi fost și mai greu să le primească din partea acestui ofițer, decât din partea doamnei Inchcliff.

I se părea că îmbrăcămintea avea un efect ciudat asupra oamenilor. Deși nu avea nici o logică, simțise că poate doamna Inchcliff i-ar fi oferit prezumția de nevinovăție. Și în același timp, era foarte sigură că lordul căpitan Cynric Malloren ar fi condamnat-o imediat.

Și înțelegea și că asta i-ar fi frânt inima. Dintr-odată, Cyn se aplecă în față și bătu în acoperișul trăsुरii. Hoskins opri imediat.

– O să stau pe capră o vreme, acum că sunt iarăși bărbat, le anunță pe cele două surori. O să-i spun și lui Hoskins o parte din planul nostru. Haina mea stacojie va fi observată de oricine trece pe lângă noi și asta ar trebui să-i mai păcălească pe urmăritori. Își puse cizmele, sări din trăsură și trânti ușa.

– O, Doamne! exclamă Verity, imediat ce trăsura se puse în mișcare. Nu ți se pare ciudat? Am impresia că e cu totul alt om de când și-a pus uniforma.

Și Chastity observase acea schimbare bruscă a comportamentului său.

– Sunt sigură că e un ofițer foarte bun, îl apără ea.

Absența lui lăsase deja un gol imens. Însă trebuia să se obișnuiască cu asta. În curând va dispărea pentru totdeauna din viața ei. Luă apoi ziarul.

– O să-l ascund până nu se întoarce. Am fost în agonie, Verity. Uite!

Sora ei citi articolul și-și mușcă buza.

– O, Doamne! Probabil întreaga Anglie e în alertă deja, așa că nu trebuie să mă vadă nici un cunoscut. Și normal că *au trebuit* să amestece și numele tău în treaba asta. O atinse pe mână pe Chastity. Chiar am crezut că o să fie dat totul uitării până acum.

– N-o să fie niciodată, zise Chastity și oftă. Dar un lucru e sigur... după toată treaba asta n-o să mai cred niciodată bârfele.

Verity schimbă poziția copilului din brațele ei.

– Draga mea, trebuie să accepți că nu sunt doar bârfe. Ai fost văzută în pat cu Henry... și încă de mulți oameni cu reputații ireproșabile. E regretabil că au fost de față și soții Trelyn. Cuvântul lor e de necontestat.

– Dar eu nu l-am invitat pe Vernham în patul meu! Dormeam dusă!

– Asta nu contează deloc în ochii lumii.

Chastity se holbă la sora ei.

– Vrei să spui că *ar fi trebuit* să mă căsătoresc cu Vernham?

Verity oftă.

– Chiar nu știu ce să-ți răspund, draga mea. În locul tău, cred că eu aș fi făcut-o. Pe de altă parte, am fost mereu mai slabă de inger decât tine. Doar că abia acum încep să-mi dau cu adevărat seama

În ce situație cumplită te afli. Îi aruncă o privire surorii ei. În parte și din cauza lordului Cyn.

Chastity se crispă.

— Ce, Doamne, iartă-mă, are el de-a face cu toată treaba asta?

— Nu poți nega că e ceva între voi. Simt asta. Și, fără îndoială, asta îl nedumerește, de vreme ce te consideră bărbat. Dar cred că va fi interesat de tine, de îndată ce află că ești femeie. Păcat că asta nu poate duce nicăieri.

— N-are ce să ducă la altceva, zise Chastity fermă. Și nu vreau să aflu niciodată că sunt femeie. Cred că ți-ai pierdut mințile, Verity!

Era aproape ora cinci și deja se întunecase când intrară în vechiul oraș Winchester. Majoritatea călătorilor ajunseseră deja la destinațiile lor, așa că drumul era destul de liniștit. Cu toate acestea, încă mai erau mulți oameni care mergeau pe jos.

Verity și Chastity rămaseră ascunse. Cyn ridică trapa și le strigă:

— O să evităm toate hanurile elegante și mergem direct la Three Balls. Hoskins m-a asigurat că Vernham sau tatăl vostru nu s-ar caza niciodată într-un loc atât de mic, chiar dacă ar fi în oraș. Dar e destul de decent. Totuși, nu vă culcați pe-o ureche. Țineți minte ce roluri aveți și încercați să ascundeți copilul în cufăr.

Chastity deschise cufărul. Verity așeză o pătură peste lâna netoarsă, apoi lăsă ușor pe ea copilul care dormea. William oftă, apoi se cuibări acolo.

Îl acoperiră apoi cu o pânză subțire de bumbac și închiseră parțial cufărul.

Trăsura se opri brusc. Se auziră atunci voci care le urau bun venit. Se uitară pe fereastră și descoperiră că se aflau în curtea mică a unui han. Era lumină doar de la câteva felinare. Era o clădire veche și pătrătoasă, cu streșini joase. Arăta minunat – dar nu părea genul de loc unde s-ar fi cazat membri ai mării aristocrații.

Ușa trăsुरii se deschise brusc și Cyn le spuse să coboare. Chastity consideră că era înțelept să se lase văzuți, pentru a crea iluzia în mintea surugilor. Lăsară cufărul pe podeaua trăsुरii și apoi coborâră. Cyn o ajută politicos pe Verity și o ignoră complet

pe Chastity. Fata se întrebă o clipă dacă nu ar fi trebuit să meargă să ajute la schimbarea cailor, dar renunță, temându-se ca nu cumva să dea în vileag șiretlicul.

În timp ce surugiii dezlegau caii, hangiul grăsuț veni să-și întâmpine oaspeții. Cyn începu să discute cu omul, iar Verity rămase lângă el, cu capul plecat sfios. Din când în când, Cyn îi mai adresa câte o întrebare, o numea „dragă” și o atingea cu o familiaritate blândă. Chastity stătea sprijinită de o roată, cu pălăria trasă peste ochi. Se gândi cu tristețe că Cyn și sora ei formau un cuplu tare frumos.

Văzu apoi cum un tânăr plictisit scoase capul pe ușa hanului și trase aceeași concluzie. Oare tatăl ei avea câte un observator la fiecare han din sudul Angliei? Dar de ce? Una era îngrijorarea pentru fiica lui dispărută... dar asta era de-a dreptul ciudat. Se rugă în tăcere ca William să nu se trezească.

Cyn îi plăti pe surugii, și aceștia plecară. Aranjă apoi să lase trăsura la han pentru câteva zile și să-și închirieze un cal, ca să poată cerceta împrejurimile. Explică asta, spunând că era în căutarea unei case unde să se mute cu chirie. Luă două camere – una pentru el și cealaltă pentru vizitiul său – și lăsă să-i scape faptul că soția lui va sta la o prietenă.

Totul merse ca pe roate.

Într-o clipită ieșiră cu toții din han. Cyn ducea cuțărul în care dormea dus copilul.

– Drumul e liber. Nu cred că Mary Garnet o să ne creeze probleme, zise Cyn bucuros. A fost mereu o femeie corectă. Ea n-a vrut niciodată să plece din Canada, dar Roger a insistat să se întoarcă în Anglia când a venit pe lume și al doilea copil. Ea și copiii locuiesc cu tatăl ei, care e foarte preocupat de studiu. Să sperăm că nici el n-o să aibă vreo obiecție.

Lucrurile merseră întocmai după cum prezisese Cyn. Când ajunseră la casa lor minunată de cărămidă – care era situată în mod convenabil pe o alee liniștită – Mary Garnet se declară mai mult decât încântată să aibă o doamnă în vizită. Tatăl se dovedi la fel de ospitalier. La scurt timp după aceea, stăteau cu toții într-un salon confortabil, bând ceai.

Mary era o femeie voinică, rumenă în obraji și veșnic zâmbitoare. Avea doi copii – o fetiță la fel de voinică de cinci ani și un băiețel mai mititel. Cei doi părură foarte timizi la început, dar apoi fetița fu atrasă de bebeluș, iar băiețelul, de uniforma lui Cyn.

– Tăticu' e soldat, îi spuse serios băiețelul.

– Știu. Îl cunosc foarte bine pe tatăl tău, îi răspuse Cyn. Ne-am distrat pe cinste învingând împreună dușmanii regelui.

– Cu săbii?

– Cu săbii și pistoale. O mulțime de lucruri minunate și amomotoase.

Copilul se sprijini apoi de genunchiul lui și făcu ochii mari.

– Ai un cal mare.

– Da, am, zise Cyn, zâmbindu-i. Vrei să ne jucăm de-a căluțul?

Băiatul încuviință din cap, așa că Cyn îl ridică pe genunchii săi și începu să cânte.

*Așa călăresc doamnele,
Sprinten, sprinten, sprinten;
Așa călăresc domnii,
Un galop, un trap, un galop, un trap;
Așa călăresc fermierii
Aleargă vioi, vioi;
Și când ajung la un gard....
Așa sar peste el!*

Îl ridică în aer pe copilul care gângurea.

– „Și când dau de lunecuș...” Copilul îl strânse, așteptând nerăbdător. „Cade și Dick!” Cyn își despărți atunci picioarele și-l coborî pe copil până aproape de podea.

– Mai vreau! Mai vreau!

Cyn reluă ascultător jocul de la capăt.

Chastity îl privea cu inima îndurerată. Îi plăceau și copiii, și bebelușii. Chiar ar fi fost un tată minunat... Aspru când trebuia și în rest extrem de amuzant.

„Încetează, Chastity!”

O văzu apoi pe micuța Caroline, care privea cu invidie giumbușlucurile. În mod evident nu prea știa ce să facă, fiind atrasă și de bebelușul din brațele lui Verity, dar și de entuziasmul

jocului. Cyn ceru apoi o pauză ca să-și tragă sufletul și Chastity se gândi imediat că probabil făcea asta ca să se liniștească băiatul – înainte să explodeze ca o sticlă de șampanie agitată. Caroline veni însă imediat la el, cerând să fie și ea băgată în seamă.

– O să avem și noi un bebeluș nou în curând, zise ea.

Lui Cyn îi străluciau ochii când se întoarse spre Mary Garnet.

– Sper din suflet că asta înseamnă că Roger a avut permisie.

Femeia clătină din cap.

– Sigur că da, ștrengarule. Doar te-a adus acasă, după cum bine știi.

– M-a adus acasă? Întrebă Cyn pierdut.

– Nu-ți aduci aminte? S-a mirat totuși, pentru că a zis că au fost momente în care erai perfect conștient.

Cyn scutură din cap.

– Nu-mi aduc aminte drumul aproape deloc. Atunci trebuie să-i mulțumesc că mi-a salvat viața.

– O, nu știi dacă e cazul, dar știi sigur că va fi foarte bucuros când o să-i scriu că ți-ai revenit complet. A vrut să te viziteze înainte să plece, dar i s-a spus că nu poți primi vizitatori.

Toată buna dispoziție dispăru de pe chipul lui Cyn.

– Ei, na?! Mă întreb câtor altor prieteni de-ai mei nu le-a închis ușa-n nas îngrijoratul meu frate.

– Ei, haide, Cyn, zise Mary. Ai fost foarte bolnav. Roger a zis că-și pierduse orice speranță, până când a apărut Rothgar să preia controlul asupra situației.

Cyn se încruntă.

– Unde a apărut? Faci să sune de parcă ar fi o blestemată de fantomă.

Lui Chastity nu-i venea să creadă pe ce ton tăios îi vorbea soției omului care-i salvase viața, dar cu toate acestea Mary trecu destul de ușor cu vederea reacția lui.

– Nu-ți amintești nici asta? Asta arată cât de bolnav ai fost. A apărut la docuri când ai sosit. Roger a zis că a fost de-a dreptul straniu, că aștepta acolo, de parcă ar fi știut dinainte.

Buzele lui Cyn se răsuciră ușor. Dacă acela se presupunea a fi un zâmbet, nu avea nimic amuzant în el.

– Te asigur că fratele meu nu folosește un glob de cristal. Fără îndoială a primit informațiile rapid și corect. Deci, a apărut și m-a

salvat din ghearele morții, nu? Atunci presupun că ar trebui să-i luăm recunoscător și umil. Trebuie să țin minte asta pentru data viitoare când o să ne întâlnim.

Apoi zâmbi scurt și începu din nou să se joace cu băiețelul. Caroline veni imediat lângă el și îi zise cu fermitate:

– Eu urmez după aceea.

Cyn termină prima rundă cu băiețelul și se uită spre fată.

– Ești sigură că e un joc potrivit pentru o domnișorică?

Fata încuviință din cap.

– Și tata se joacă cu mine de-a căluțul.

Cyn lăsă băiatul în picioare pe podea.

– Atunci, poate. Dacă excludem partea cu „Cade și Dick“.

Caroline se încruntă.

– Dar asta e cea mai frumoasă parte, domnule! De ce să se distreze numai băieții?

Cyn îi aruncă lui Mary o privire întrebătoare, dar înainte ca aceasta să-i poată răspunde, Caroline continuă:

– Nu-i nimic obraznic în asta, domnule. Uite! zise și-și ridică fustele de muselină, ca să-i arate lenjeria ei intimă cu volane.

Mary icni de groază, dar Cyn începu să râdă. O luă apoi în brațe pe fetiță și începu jocul cu și mai mult entuziasm decât avusese cu frățiorul ei. În curând, chiloțerii ei brodați se văzură în toată splendoarea lor.

În cele din urmă, o lăsă jos pe fata roșie în obraji.

– Gata, iubire! Ajunge pentru moment. Am niște treabă de care trebuie să mă ocup. Dar o să mai vin în vizită cât de curând și mai poți călări atunci. Nici eu nu înțeleg de ce trebuie să se distreze doar băieții.

Era pe picior de plecare. Acela era sfârșitul. Dintr-odată, Chastity simți că nu putea îndura așa ceva. Judecata sănătoasă îi spunea că trebuia să-l lase să plece, dar iubirea pe care o simțea pentru el o făcea să tânjească după orice minut petrecut împreună. Până atunci își păstrase deghizarea. Fără îndoială va fi în siguranță încă vreo câteva zile, nu?

Cyn se îndreptă spre ușă, dar Chastity îl urmă în hol.

– Cred că ar trebui să vin cu tine.

El o privi ciudat.

– De ce?

– Nu pot rămâne aici. Casa e prea mică. S-ar putea să mă recunoască cineva. Și s-ar putea să ai nevoie de ajutor să-l găsești pe Nathaniel. La urma urmei, tu nu-l cunoști și nici nu cred că-ți dai seama cât de nemilos poate fi tata.

Chastity știa cu disperare că tot ce spusese nu era decât o înșiruire de prostii – cu toate acestea, ultima idee era perfect valabilă. Nu credea că Cyn îl lua suficient de în serios pe contele de Walgrave.

– Înțeleg meticulozitatea căutării tatălui vostru, zise el. Tonul vocii lui era gânditor și de necitit. Dar ești sigur că ar fi înțelept să vii cu mine, tinere Charles?

Chastity inspiră adânc.

– Da.

El încuviință din cap.

– Bine atunci. Spune-i lui Verity.

Chastity îi înșirui lui Verity aceleași motive, ca să-i explice de ce trebuia să plece singură cu Cyn Malloren. Chipul lui Verity se întunecă imediat de îngrijorare, așa că repetă și ea:

– Crezi că e un lucru înțelept, draga mea?

– Nu, zise Chastity, simțindu-se sleită de puteri. Dar nu-l pot lăsa să plece singur. Nu știe. Încă mai tratează cu ușurință problema.

Verity oftă, apoi îi trase pălăria mai bine pe cap și o sărută pe sora ei.

– Dumnezeu să te aibă în pază, draga mea! Ai grijă!

Verity avea lacrimi în ochi. Chastity își îmbrățișă pătimaș sora.

– Ne întoarcem curând cu Nathaniel. Îți promit!

Câteva minute mai târziu, Chastity mergea pe o stradă întunecată împreună cu Cyn. Simțea că rupsese cumva în cele din urmă legătura cu fosta ei viață și că se aventura spre un viitor misterios și destul de înfricoșător. Doar că misterul și frica păreau să aibă legătură mai degrabă cu bărbatul de lângă ea, decât cu călătoria în sine.

Se uită la el.

– Îți plac copiii, nu-i așa?

– Ție nu?

Iar uitase că el o credea bărbat – și că băieților nu prea le plăceau copiii. Într-o zi va distruge iluzia asta cu o simplă greșeală! Dar partea cea mai îngrozitoare era că își dorea să o facă. Voia să poată sta față în față, drept cine erau cu adevărat... ea femeie și el bărbat... chiar dacă asta însemna să afle că ea era Chastity Ware.

– Nu prea știi multe despre copii, zise ea. Afirmatia ei era destul de adevărată. Avusese de-a face cu foarte puțini copii de-a lungul vieții ei. În plus, din cauza căderii ei în dizgrație, nici măcar nu apucase să-l cunoască pe băiețelul lui Verity, până când nu venise ea la căsuță.

– Nici eu, zise el. Sunt cel mai mic din familia mea. Probabil nu mi-ar mai fi plăcut la fel de mult dacă aș fi avut în grijă o hoardă de copii. Dar așa mi se par cumva înviorători.

– Așa e, zise Chastity gânditoare. Ca o adiere de vară... sau ca o fântână într-o zi cu arșiță. Sigur resimți lipsa copiilor pe câmpul de luptă.

– Aș vrea să fie așa. De multe ori locul e plin de drăcușori înfometăți veniți parcă din iad. Mi-e milă de ei, dar trebuie să recunosc că nu mi se pare nimic reconfortant în prezența lor acolo. Și să știi că totuși nu sunt cu nimic diferiți de drăguții lui Mary. Sau de băiatul acela care curăță drumul.

Chastity se uită la băiatul despre care vorbea Cyn. Avea o ghetă mică amenajată lângă o torță aprinsă. Oricând se apropia cineva, ieșea repede cu mătura ca să curețe praful și excrementele înainte să ajungă clienții să treacă pe acolo, iar apoi prindea abil bănuții pe care i-i aruncau. În mod obișnuit, Chastity nu ar fi observat astfel de copii... de fapt probabil că nici nu i-ar fi considerat cu adevărat copii. Băiatul acela părea să aibă în jur de opt ani – era voinic și murdar, dar avea o licărire vicleană în privire.

– Ți-a frânt inima? întrebă Cyn sec.

Îl privi apoi pe băiat inspectând o monedă aruncată de un cleric prosper și făcând un gest vulgar în spatele lui.

– Nu. Dar nu prea agreez nici purtarea asta.

– Lumea e plină de astfel de copii, zise Cyn și traversă apoi drumul spre locul unde muncea băiatul. O duci bine? îl întrebă apoi pe băiat, când trecură pe lângă el.

Ștregarul li se alătură la marginea drumului, așteptând să-și primească bacșișul.

– Așa și așa, căpitane.

Cyn îi aruncă o monedă.

– Asta-i pentru că știi gradele militare. Sau că ai ghicit bine.

Băiețelul rânji când văzu moneda de șase penny.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, milord.

Cyn începu să râdă și-i mai aruncă o monedă.

– Ai avut dreptate în ambele situații.

Cyn și Chastity plecară apoi, în timp ce băiatul striga după ei, mulțumindu-le extaziat.

– E foarte tentant să faci așa ceva, zise Cyn. Și foarte ușor. Dar este de vorba de generozitate nobilă sau doar de un mod economic de a te simți ca Dumnezeu?

Chastity ridică din umeri.

– Nu cred că pentru el contează. O să mănânce bine în seara asta.

– Mie nu mi s-a părut deloc subnutrit. Cel mai probabil o să-i cheltuiască pe gin.

Chastity se întrebă dacă nu cumva glumea, dar se temu că spunea adevărul.

Crezuse că se vor duce direct la han, dar Cyn se opri pe drum și bătu la o ușă. Indicatorul spunea că se aflau la Darby's Bank.

– Ce faci? întrebă ea.

– Bat la ușă, răspunse el, ciocănind din nou.

– E închis.

– Sunt oameni înăuntru. Ciocăni a treia oară.

„Doamne, chiar crede că nobililor le este permis orice?” se întrebă ea.

Un funcționar furios deschise ușa și le spusese să plece.

– Sunt lordul Cynric Malloren, zise el. Darby e înăuntru?

În câteva clipe erau în interiorul băncii și toți oamenii de acolo îi priveau umili. Apăru apoi un domn distins, cu părul argintiu, care făcu o plecăciune și-l luă pe Cyn în sanctuarul interior. Fără îndoială, era chiar domnul Darby. Se pare că nobilimii chiar *i se permitea* orice... sau cel puțin bărbaților nobili.

Chastity se sprijini de un perete și se bucură de privirile urâte pe care i le aruncau funcționarii. La scurt timp după aceea,

oamenii își aplecară din nou capetele peste registrele cu cifre. Fără îndoială voiau să termine mai repede și să plece acasă.

În scurt timp apărură din nou Cyn. Oamenii făcură iar plecăciuni în fața lui, apoi el o luă pe Chastity și se îndreptară spre hanul Three Balls. Părea extrem de indispus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chastity răutăcioasă. N-a vrut să-ți dea bani?

— Mi-ar fi dat și cheile de la blestematul de seif, zise el scurt. Uneori urăsc că sunt un Malloren.

— Dar te-ai folosit de numele tău ca să intri.

El o privi cu răceală.

— Da, dar am făcut-o pentru tine.

Chastity se simți rușinată.

— Da, desigur. Îmi pare rău.

Cyn oftă.

— N-ar trebui să-mi vărs nervii pe tine.

— Cum se face că îți știau numele?

— Cum să nu-mi știe numele? Pentru numele lui Dumnezeu, bătrânul Darby mă legăna pe genunchiul său când eram mic. Moșia Abbey e la 30 de kilometri de aici și blestematul de frate-miu e în conducerea băncii.

Chastity ar fi vrut să-i pună multe întrebări, dar înțelegea din tonul vocii lui că era mai înțelept să tacă. Dar chiar și așa, întrebările acelea nu-i dădeau pace.

Cum se făcea că Cyn își pierdea cumpătul ori de câte ori venea vorba de fratele său? Și n-ar fi fost mai simplu să se refugieze la Abbey, dacă moșia era atât de aproape? Nici măcar contele de Walgrave n-ar fi îndrăznit să îl nesocotească pe Rothgar, intrând pe moșia sa nepoftit. Oare Cyn chiar credea că fratele lui le-ar fi dat pe mâna tatălui lor?

Ajunseră apoi la han, dar acele întrebări încă o mai obsedau pe Chastity. Își propuse să afle niște răspunsuri înainte ca drumurile lor să se despartă. Dezacordul acesta cu fratele său părea să fie singura povară din viața lui Cyn, așa că Chastity se hotărî să facă tot ce-i stătea în putință ca să rezolve problema.

Hangiul discuta cu tânărul care îi cercetase când sosiseră la han. Gazda lor zâmbi și făcu o plecăciune în fața tânărului, dar de îndată ce acesta se îndepărtă, se întoarse și scuiă în vatră.

- Copoi. O să provoace numai neazuri.

- Urmăresc pe cineva? întrebă Cyn. Este vreun răufăcător în libertate?

- Nu, nu-i nici un răufăcător, milord. Doar o biată femeie care și-a pierdut mințile și fuge. Dar omul ăla stă pe aici de zile întregi. Chiar crede că nu le-aș spune dacă ar apărea pe aici? Nu-i vorba numai de răscumpărare, dar aș face și o faptă bună, nu-i așa? Și acum, domnule, camera dumneavoastră e pregătită și în curând veți avea pe masă o cină delicioasă. Vă asigur că soția mea e o bucătăreasă excelentă.

Omul îi conduse apoi spre scări.

- M-am hotărât să-l țin cu mine și pe rândașul meu, zise Cyn. Aveți vreo odaie liberă pentru el?

Hangiul încuviință.

- Poate să stea în odăile de deasupra grajdului, domnule. Unde stă și vizitiul dumneavoastră.

Cyn îi aruncă o privire prudentă lui Chastity.

- Aș prefera să doarmă undeva mai aproape de mine. Este și valetul meu, oricând am nevoie.

- A, în regulă, domnule. E un pat pe roți sub patul dumneavoastră.

Îi mai aruncă apoi o privire plină de tâlc. Chastity avea o expresie pierdută pe chip și nu mai putea gândi. Nu luase în considerare această posibilitate.

- Aș prefera camere separate, zise Cyn. Sforăie îngrozitor.

- Îmi pare rău, domnule, afirmă hangiul speriat. Nu mai am altă cameră liberă. Nu e un han mare și am doar acele trei camere. Și toate sunt ocupate. Va trebui să doarmă pe patul cu roți sau deasupra grajdurilor.

Cyn se uită la Chastity, de parcă i-ar fi oferit ocazia să aleagă. Din păcate, ea nu mai putea gândi deloc. Știa că trebuia să evite cu orice preț să doarmă în aceeași cameră cu un bărbat... mai ales cu acest bărbat!

Cyn se întoarse din nou spre hangiu și zise:

- Nu, prefer să aleg răul cel mai mic. O să doarmă pe patul cu roți. Și să ne mai aduci o farfurie în plus. Charles poate să mănânce și el cu mine.

În câteva minute se aflau într-o cameră mică, care părea și mai înghesuită din cauza patului cu roți.

— Te rog încearcă să nu sforăi, tinere Charles, zise Cyn. Dacă mă trezești îți promit că o să te trezesc și eu.

Chastity studie camera înghesuită. Știa că o femeie mai înțeleaptă ar fi evitat cumva să se găsească într-o astfel de situație îngrată. Cu toate acestea, nu-și regreta nebunia. Deși era foarte micuță, camera era minunată și încălzită de un șemineu bine construit. Patul principal avea așternuturi curate și proaspete. Nu se vedea nici o urmă de praf pe mobilierul vesel sau pe podeaua lustruită din lemn de stejar. Pe o masă mică din fața ferestrei era o vază cu flori uscate și în aer se simțea un miros plăcut. În spatele unui paravan din colț se ascundea un lavoar, iar masa era așezată pentru cină.

Nu va mai fi deloc spațiu pe podea după ce va fi scos patul pe roți. Dar în afară de asta, odaia arăta minunat. Chastity se pomeni imaginându-și că era ca și când ar fi fost noaptea nunții ei – iar aceea era camera matrimonială. Ar fi fost minunat. Perfect.

Dar dacă Lady Chastity Ware s-ar fi căsătorit într-adevăr cu lordul Cynric Malloren, probabil s-ar fi aflat într-un loc mult mai grandios. În clipa aceea, acolo, erau doar stăpân și rânduș. Și așa trebuiau să rămână lucrurile.

Hangiul și o servitoare le aduseră apoi cina. Cyn le spuse că se vor servi singuri și, la scurt timp după aceea, el și Chastity se așezară în fața ospățului domnesc. Aveau supă, calcan, plăcintă cu carne de porc și un pui întreg. Pe lângă toate acestea, mai aveau brânză și plăcintă cu mere. Chastity începu să mănânce ca să aibă ceva de făcut, dar descoperi imediat că într-adevăr îi era foame.

După ceva timp, Cyn zise:

— Hangiul a avut dreptate. Soția lui chiar este o bucătăreasă excelentă.

— Da, așa e. Și tot hanul pare foarte bine îngrijit.

— Este o bijuterie, de fapt. Poate o să-i vorbesc lui Rothgar despre el. L-ar putea aduce în atenția lumii ca un loc elegant.

Chastity mesteca o îmbucătură de carne de pui.

— De ce devine așa de tăioasă vocea ta când pomenești despre el? Zvonurile spun că e un frate devotat.

Se așteptase să o pună la punct cu asprime, dar Cyn spuse pe un ton impasibil:

– Da, e un frate foarte devotat.

– Atunci de ce vorbești de parcă l-ai urî?

Cyn îi aruncă o privire tăioasă ca o lamă.

– Ești un tânăr foarte obraznic. Nu-l urăsc pe fratele meu.

Chastity mai luă niște carne.

– Dar ești furios pe el.

Cyn lăsă cuțitul și furculița pe farfurie și, preț de o clipă, Chastity crezu că voia să o înhațe de haină. În schimb, el ridică paharul cu vin și luă o înghițitură mare din lichidul rubiniu.

– Avem o neînțelegere, pentru că el nu vrea să mă mai întorc la regimentul meu. S-a băgat mereu mai mult decât ar fi trebuit, dar nu mai sunt un copil. Trebuie doar să îl conving că sunt sănătos.

Chastity renunță la mâncare în favoarea vinului. Avea nervii întinși la maximum, dar i se părea că era foarte important să continue discuția. În fond, își dorea foarte mult să-l poată ajuta.

– Înțeleg de ce e îngrijorat dacă ai fost așa de bolnav cum spunea doamna Garnet.

Cyn ridică din umeri.

– Probabil am fost. Nu prea îmi mai amintesc mare lucru. Dar acum sunt foarte bine. Armata e viața mea și el n-o să mă țină departe de ea.

Chastity simți dintr-odată că îl înțelegea foarte bine pe marchizul de Rothgar. Și ea ar fi făcut orice ca să-l țină pe Cyn în siguranță acasă. Dar, în același timp, știa că el nu era un spirit docil, genul care să se ocupe de agricultură, predici sau justiție.

– Sigur nu are nici o putere să te țină departe de armată, dacă ești atât de hotărât să continui.

– Atunci nu-l cunoști pe Rothgar, spuse râzând cu amărăciune. Foarte puțini oameni din Anglia sunt dispuși să i se opună, fiindcă este o combinație aparte de avere, farmec și cruzime. Dacă le spune celor din Cavalerie că nu sunt potrivit pentru acțiune, în cel mai bun caz pot spera la o poziție onorifică în spatele unui birou... departe de iureșul războiului. Și nu mă voi mulțumi cu asta.

– Cu siguranță va veni să te caute, dacă e așa de îngrijorat cum spui.

Cyn își reumplu paharul de vin.

– Sper că o să-l mai liniștească un pic faptul că Hoskins este cu mine. Dar ai dreptate. Lua-l-ar naiba.

– Henry cel Îngrozitor, acoliții săi, tata și Rothgar. Mă mir că încă mai suntem în libertate.

Cyn rânji brusc și ridică paharul.

– Dar suntem. Și intenționez să rămânem așa. Nu-ți face griji, tinere Charles! Vom reuși.

Ciocniră paharele, apoi continuară să mănânce. Însă Chastity era foarte gânditoare. Înțelegea că, în mare parte, Cyn le ajuta din cauza sentimentelor complicate pe care le avea față de fratele său. Dar oare ce se va întâmpla dacă îi prindea Rothgar ?

Cyn începu să vorbească din nou, doar că de data aceasta despre viața lui de militar – sau, mai bine zis, despre avantajele ei. Povestirile sale îi completau imaginea pe care o avea despre el, fără a o diminua în vreun fel. Nu era un om lăudăros, dar cu toate acestea, reieșeau foarte clar curajul, compasiunea și inventivitatea lui. O făcu să râdă și o dată aproape că o făcu să plângă.

Trecu apoi la povești despre minunile Lumii Noi și o purtă cu el spre păduri întunecoase și râuri magnifice. Îi descrie tot soiul de indieni ciudați pe care-i întâlnește în aventurile lui și minunățiile naturii sălbatice.

Chastity știa foarte bine că intimitatea aceea era foarte periculoasă, dar tot nu-i putea rezista. Constată cu încântare că era ca și când ar fi fost căsătoriți și se simțeau bine unul în compania celuilalt. Ba mai mult, i se părea că aceea era, de fapt, noaptea nunții lor.

Aruncă o privire obraznică spre patul primitor...

„Încetează, Chastity!”

Dar nu putea. O încântau mâinile lui care mânuiau cu eleganță tacâmurile și paharul, trupul său zvelt, pielea bronzată. Observă pentru prima dată și că îi apărea o gropiță în obrazul drept atunci când zâmbea și că ochii lui își schimbau culoarea în funcție de starea sa de spirit, trecând de la verde la auriu.

Trupul ei devenise extrem de sensibil – ciudat, chiar și la atingerea propriilor haine. Totul din jur se juca cu simțurile ei... felul

în care trosnea lemnul de măr în șemineu, zăngănitul roților care se auzea din stradă, cântecul care răzbătea din tavernă și vocea plăcută și rezonantă a lui Cyn, de dincolo de masă.

El se opri brusc din ce spunea.

– De ce nu mănânci, Charles? Te-ai săturat?

Chastity se uită imediat la tacâmurile pe care încă le mai ținea în mâna sa moale. Le lăasă jos.

– Cred că da.

– Cum? Nu vrei și desert? o tachină el, luând o tartă cu fructe. N-ai cum să refuzi așa ceva. Sunt delicioase. O ridică apoi în fața ei. Deschide gura!

Chastity privi tarta cu mere. Era acoperită cu o glazură aurie, strălucitoare și plină cu o cremă galbenă, densă. Își linse buzele, apoi deschise ușor gura. El îi așeză tarta între dinți și spuse:

– Mușcă.

Privirea lui o întâlni pe a ei peste prăjitură. Chastity își aminti imediat de biscuitul pe care-l mâncase în Shaftesbury.

Își înfipse dinții în fructele moi și dulci, prin aluatul sfărâmiicios și absorbi apoi toată explozia de arome. Își linse buzele în timp ce mesteca și simți brusc că erau lucioase de la cremă. Era amețită și fascinată de privirea lui aprobatoare și continuă să mestece. Ar fi fost un flirt, dacă totul se întâmpla între o femeie și un bărbat.

Ba nu, ar fi fost seducție.

Oare încerca să îl seducă pe Charles?

– E foarte bună, zise ea agitată.

– Da? întrebă el și întoarse tarta, ca să muște din locul de unde mușcase ea. Savură puțin, apoi înghiți. Mmmmm, șopti el. E o adevărată operă de artă. Își linse apoi încet câteva firimituri aurii de pe buze. Mai mușcă o dată, după care i-o întinse ei, cu o privire întrebătoare.

Chastity se gândi imediat la Adam și Eva. La mere. Și la paradis.

Clătină repede din cap. Sări în picioare și se întoarse cu spatele, căutând răcoarea de la fereastră.

– A fost o cină minunată, zise ea morocănoasă, dar nu mai pot.

– Există momente în care pur și simplu trebuie să profiți de plăcerea păcătoasă, dragă Charles. S-ar putea ca acesta să fie unul dintre ele.

Acele cuvinte simple aveau o infinitate de înțelesuri ascunse.

– Asta ar fi ceva rău.

– Și tu nu ești niciodată rău?

Inima începu să-i bată tare. Pielea ei tânjea după o atingere.

– Încerc să nu fiu, zise ea răgușită.

Cyn o privea și era aproape amețit de dorință. Fusese sigur că era o femeie ușoară atunci când ea insistase să-l însoțească și apoi acceptase să împartă camera cu el. Și era mai mult decât dispus să joace acel joc, dacă voia și ea. Poate că un episod scurt și senzual îl va fi eliberat de acea stare nenorocită în care se regăsea.

Se amuzase copios întrebându-se cum și când îi va mărturisi că era de fapt femeie și hotărâse să lase asta în mâinile ei experimentate. Cu toate acestea, se relaxase prea mult sub influența mâncării bune, a băuturii și... a privirii ei atente. Și numaidecât, se trezise spunându-i tot ce avea pe suflet și flirtând cu ea.

Și ea îl nedumerise.

Se temuse atunci că prima lui părere fusese de fapt cea corectă. Era o fată nevinovată, care comisese o greșală dezastruoasă. Dar atunci ce anume o făcuse să vină acolo cu el, în noaptea aceea? Poate că o inocență de proporții catastrofice.

Înțelegerea nevinovăției ei stârnea în el o dorință animalică, dar care îi poruncea în același timp că nu trebuia să o atingă. Îi tremură mâna, când se întinse după vin.

O studie apoi peste marginea paharului. Putea vedea prin straturile voluminoase de haine, ca și când ar fi fost goală. Își plimbă ochii peste linia dreaptă a spatelui ei, peste fermitatea rotunjită a feselor și peste lungimea bine proporționată a picioarelor ei. Își dorea cu disperare să o dezbrace încet... să-i exploreze cu blândețe fiecare centimetru de piele și să-i simtă gustul ușor sărat... să soarbă parfumul de mosc din cele mai intime părți ale trupului ei. Tânjea să vadă cum acea naivitate confuză se putea transforma în uimire.

Brusc, se ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să ne culcăm acum, dacă vrem să o luăm din loc dimineața devreme. E o toaletă în curte. Mă duc s-o folosesc.

Chastity se întoarse și văzu ușa închizându-se în spatele lui. Clipi uimită, apoi eliberă un oftat prelung. Știa că scăpaseră amândoi ca prin urechile acului și că trebuia să fie recunoscătoare pentru asta. Dar nu era. Se simțea copleșită de dorință.

Oftă din nou. Poate că numele îi era predestinat. La urma urmei, nici Verity nu știa să mintă. Poate că numele ei... Chastity... însemna că nu va fi niciodată o femeie ușoară.

Se îndreptă de spate. Scăpaseră din acel moment de pericol și trebuia să se asigure că nu vor mai exista și altele. Dacă nu credea că îl putea însoți fără să se dea în vileag, poate ar fi fost mai bine să se întoarcă imediat acasă la doamna Mary Garnet.

Se asigură că totul va fi bine – pentru că aceea avea să fie ultima noapte pe care o petreceau pe drum. Iar a doua zi vor ajunge la Maidenhead.

Se duse în spatele paravanului și folosi oala de noapte. Se dezbracă repede de primul strat de haine, rămânând doar în pantalonii și cămașa de bună calitate. După aceea scoase patul îngust și se băgă sub așternuturi, prefăcându-se că doarme dusă.

Cyn nu se întoarse prea curând, iar ea începu să se îngrijoreze, însă când își făcu în cele din urmă apariția, nu părea nimic în neregulă. Chastity îl privi printre pleoape cum se pregătea de culcare. Nu se simțea deloc vinovată, chiar dacă știa că era o invadare a intimității. Spre dezamăgirea ei, el se spală și se schimbă în spatele paravanului, apoi ieși de după el gata de culcare, îmbrăcat în cămașă de noapte. Rămase nemișcată, ascultându-i respirația liniștită.

Dormise de multe ori cu Verity și știa cât de plăcută era noaptea căldura unui trup. Își imagină cum ar fi fost ca trupul lui Cyn să fie lângă ea în pat, atingându-se ușor de al ei, să-i simtă mirosul... Încercă să alunge astfel de gânduri. Nu aduceau cu ele nimic bun și, în plus, nu încurajau somnul.

Al șaselea simț îi spusese lui Cyn că fata era încă trează, iar asta îl făcuse să fie prudent când se pregătise de culcare. Acum asculta orice sunet care să-i confirme bănuiala. Pe jumătate spera, pe jumătate era îngrozit că ar putea urma un soi de invitație. Încă tulburat, în ciuda plimbării lungi, știa că o încurajare oricât de mică l-ar fi făcut să lase la o parte scrupulele.

Atmosfera din cameră era apăsătoare. Chastity era perfect conștientă de respirația lui și de faptul că se afla foarte aproape de ea. Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta înainte să facă vreo prostie. Așa că își imaginează că era înapoi în căsuța Nanei, ajutând-o la treburile casnice, hrănind găinile sau citind una dintre cărțile cu care își umplea timpul. Găsise în bibliotecă niște jurnale de călătorie și se delectase cu ele, însoțindu-i pe autori în aventurile lor din țări îndepărtate.

Cyn înțelesese într-un final că fata nu va face nici un gest sfios. Și una peste alta, era bucuros. Nu știa unde putea duce situația asta, dar își dorea mai mult decât o simplă tăvăleală de la domnița lui la ananghie.

Fără îndoială, ea adormise. Și la fel trebuia să facă și el. Se concentrează asupra acestui lucru. În timpul anilor de campanie, când condițiile de dormit erau de multe ori nesatisfăcătoare, își dezvoltase abilitatea de a adormi indiferent de circumstanțe.

În cameră să așternu o liniște deplină.

Capitolul 9

Lumina cenușie a zorilor și zgomotele îndepărtate care se auzeau din han o treziră pe Chastity. Pentru o clipă se întrebă unde se afla și de ce dormea îmbrăcată. Apoi își aminti tot.

De Verity, de Winchester... de Cyn.

Deschise puțin ochii și se uită în sus, dar din patul ei jos nu putu zări ocupantul, așa că ieși prudentă de sub pături. Era nerăbdătoare să-și facă toaleta înainte să se trezească el. Se ridică în picioare, încălțată doar în ciorapi...

... Și îl văzu pe Cyn stând la fereastră, cu picioarele pe pervaz și privind-o.

– Tocmai voiam să te trezesc, băiete, zise el încet. Am comandat micul dejun. Trebuie să plecăm.

– Da, încuviință Chastity și se strecură în spatele paravanului. Oare suna diferit când urina o femeie? Nădăjduia că nu.

Își puse apoi și al doilea strat de haine, peruca și pălăria și apăru „în armură”. Cyn o privi din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar înainte să apuce să deschidă gura, intrară pe ușă hangiul și servitoarea, aducând un mic dejun copios. El ridică din umeri și-i făcu semn spre masă.

Probabil aventura creștea pofta de mâncare. Chastity descoperi atunci că avea apetitul unui tânăr flămând – pentru că înfulecă pe nerăsuflete șuncă, ouă, rinichi și pâine prăjită.

– Astăzi ar trebui să ajungem la Maidenhead, nu? întrebă ea, în timp ce terminau amândoi tot ce le mai rămăsese pe farfurii.

– Dacă totul merge bine și vremea e de partea noastră, da. Hai să plecăm!

Într-o jumătate de oră, păraseau deja orașul Winchester. Caii pe care îi închiriaseră nu erau tocmai pursânge, dar destul de zdraveni și rezistenți. Și era un lucru bun, pentru că trebuiau să-și susțină călăreții pe un drum de aproape 50 de kilometri.

Aerul era umed și rece, iar Chastity fu recunoscătoare pentru cele două straturi de îmbrăcăminte pe care le purta și pentru mantia de călătorie groasă. Soarele se ascundea în spatele unor nori morocănoși și nu făcea nici o încercare de a lumina copacii desfrunziți sau gardurile vii scheletice, bine înfipite în pământul arat.

Cu toate acestea, lui Cyn îi străluceau ochii. Oare nimic nu-l întrista pe omul acesta?

– Înveselește-te! zise el. O să fie mai bine mai târziu. Îl vom găsi pe Frazer și vom pune capăt problemelor lui Verity. După aceea ne putem ocupa și de ale tale.

Chastity smuci frâiele, iar calul încetini.

– Poftim?

– Ai grijă! Fără îndoială are gura bătătorită, dar n-ai de ce să-l rănești. Doar nu credeai că te pot trimite înapoi la căsuța ta închisoare, fără să încerc măcar să te ajut. Sunt un cavaler rătăcitor devotat îndatoririlor mele. Sau ai uitat?

– Eu nu-s deloc vreo domniță la ananghie.

El o privi aproape serios.

– Chiar și așa, mi-ar plăcea să te ajut. Ce păcat ai comis de ai fost trimis în exil?

– Neascultare, afirmă Chastity, pe un ton sumbru.

– Ai un tată al naibii de sever.

– Asta așa e.

– Și cât ar trebui să dureze pedeapsa?

Chastity nu putea îndura tortura aceea. Era mult prea tentată să-i spună toate problemele care-i împovărau sufletul. Se uită la el cu răceală.

– Problemele mele neînsemnate nu sunt treaba ta, milord. Hai să o ajutăm pe Verity, după care eu o să mă întorc la Nana și tu vei scăpa de amândoi.

El fu de acord, dar, cu toate acestea, lui Chastity nu-i plăcu deloc privirea hotărâtă pe care i-o aruncă înainte de a grăbi pasul.

Un galop zdravăn îi mai încălzi un pic oasele, însă nu avu nici un efect asupra inimii ei înghețate. Se grăbeau spre sfârșitul asocierii lor.

Își propuse să nu se mai gândească la trecut sau la viitor și să se bucure de timpul scurt pe care îl mai avea de petrecut cu Cyn. O amuza acest lucru, așa că izbucni în râs. El îi rânji și făcu și ea la fel. Ziua aceea devenea din ce în ce mai frumoasă, cu fiecare secundă.

Cyn își arată apoi din nou priceperea la geografie. Părăsirea de mai multe ori drumul principal, în favoarea unor ulițe pustii, îndreptându-se mereu spre nord-est – spre Londra – și doar intersectând drumurile principale, pentru că Maidenhead se afla la vest de oraș.

Deși el nu grăbi prea mult ritmul, Chastity fu recunoscătoare pentru toate orele de călărie de care avusese parte în exilul ei. Pentru că altfel n-ar fi putut ține pasul cu el. Dar așa, atunci când se opriră la prânz la un han ca să mănânce și să hrănească și caii, putu intra cu atitudinea potrivită.

Mâncară în salonul comun, împărțind masa cu un căruțaș, un doctor bătrân și un funcționar cu fața bolnăvicioasă. Chastity se întrebă de ce Cyn ar fi riscat să mănânce în public, când ar fi putut închiria o cameră, dar alese totuși să se bucure de noua experiență. Nu mai mâncase niciodată la aceeași masă cu astfel de oameni. Și în curând descoperi și de ce preferase Cyn un loc public. Pentru a sta la taclale.

– Sunt mulți militari prin zonă, zise căruțașul gras, uitându-se la uniforma lui Cyn. Sunt probleme cu francezii, nu-i așa?

– Din câte știu eu, nu, răspunse Cyn. Există o oarecare îngrijorare că poate războiul actual i-ar putea încuraja pe francezi și pe iacobiți să încerce din nou ceva, dar sigur nu aici, pe coasta de sud. Mai degrabă în Irlanda.

– Niște scandalagii, afirmă căruțașul și scuipă – deși nu era clar dacă se referea la iacobiți sau la irlandezi. Cu toate astea, militarii ăia care patrulează pe drumul spre Londra s-au uitat cam ciudat la mine. Sigur s-a întâmplat ceva.

– Vă pot spune eu ce, interveni doctorul cu chipul ciupit de vărsat, ștergându-se la gură cu un șervețel. O biată femeie cutreieră pe aici de nebună. E văduva unui domn și se zice că ar fi luat cu ea și moștenitorul.

Căruțașul se încruntă, mestecând o îmbucătură mare de carne de vită.

– Cam multe tunici roșii pentru o singură femeie. N-am văzut niciodată așa de mulți militari. Nici măcar în '45.

– Exagerezi, zise doctorul. Atunci a fost o perioadă neagră... abia dacă puteam face vreo mișcare fără să fim interogați. Nu că așa fi avut ceva de obiectat. Dacă ar fi după mine, toți simpatizanții familiei Stuart ar trebui trimiși la moarte. Mă simt jignit când știu că încă mai sunt mulți în libertate, care ar fi urmat ca oile drapelului lui Charles Edward Stuart. Și acum avem un scoțian chiar și de-a dreapta regelui!

Interveni atunci funcționarul, care spuse că și mama lui era de origine scoțiană și că nu toți scoțienii erau trădători. La scurt după aceea, discuțiile politice deveniră picanterile de la masă, doctorul susținându-și în continuare tirada împotriva iacobiților și a lordului Bute.

Căruțașul scuipă din nou, după plecarea doctorului.

– Ți-a genul de om care-ar duce-o și pe bunică-sa la călău și ar susține că e un om bun. Mai ales dacă ar avea de câștigat un bănuț de pe urma asta.

– Dar e datoria noastră să ne opunem trădării, zise Cyn.

Căruțașul se uită neliniștit la uniforma lui, dar tot spuse ce avea de spus:

– Da, dar asta atrage mereu după sine oamenii care au un interes personal și care vor să-i vadă pe alții târați prin noroi. Multe averi își schimbă proprietarii în vremuri de restriște.

—Asta așa e, zise funcționarul cu amărăciune. Dar ca să spunem lucrurilor pe nume, unii câștigători sunt la fel de trădători ca și învinșii. Familia Campbell, bunăoară. Se șterse la gură și se ridică și el în picioare. Totuși, ar trebui să fii cu ochii-n patru după doamna care a fugit, căpitane. Eu unul așa am de gând să fac. S-a pus o recompensă frumușică pe capul ei... Și până la urmă, să-i ia naiba de bani, dar cred ar fi mai bine pentru ea să o găsească.

—Da, asta e adevărat, zise căruțașul. Dar la cât s-a întezet vântoarea pe lângă Londra, ar trebui să fie vrăjitoare, să se aplece la nord de aici. E mare păcat, dar probabil în curând va fi găsită moartă în vreun râu. Cu copil cu tot. Omul ieși apoi ca să-și pregătească căruța cu opt cai și să-și continue drumul lung spre Somerset.

Cyn și Chastity se duseră și ei să-și ia caii. În timp ce așteptau animalele, Cyn zise:

—Mi s-a părut mie sau îi compătimizești întru câtva pe iacobiți? Ți-au atins inima Bonnie Prince Charlie și scoțienii săi galanți? Dacă da, să știi că suntem în tabere diferite.

—Nu, nu țin cu iacobiții. Dar din câte-am auzit, scoțienii au fost curajoși și au rămas loiali credințelor lor. Represaliile au fost prea dure. Multe familii au fost distruse. Și de fiecare dată când ajung la Temple Bar și văd capetele alea care încă mai putrezesc acolo... Se cutremură. După cum a zis și amicul nostru, căruțașul... cu siguranță mai sunt mulți trădători care n-au fost prinși încă. Netrebnicii ăia care au așteptat să vadă cum se vor așeza lucrurile, în timp ce oamenii curajoși au plătit pentru asta.

Cyn încălecă.

—Ești prea idealist, băiete. Iacobiții au sperat doar să fie de partea câștigătorului. Adevărul trist e că aproape toți oamenii vor să aiibă de câștigat de pe urma a ce-au făcut ei.

Chastity verifică iute chinga calului, apoi încălecă și zise:

—Chiar și cavalerii rătăcitori?

Cyn îi aruncă o privire.

—Chiar și ei.

În timp ce o tăiau la nord de drumul spre Exeter, cerul se înnoară brusc, amenințând pământul cu o ploaie torențială. Se însera repede în noiembrie, dar se părea că o să se însereze și mai devreme în acea zi.

– Nu arată prea bine, zise Cyn, privind cerul. Își zori calul, iar Chastity îl urmă.

La scurt timp după aceea, calul lui își pierdu o potcoavă.

Cyn dădu drumul unui șir de înjurături pitorești, în mai multe limbi.

– Va trebui să-l duc în primul sat, zise el. Unde sper că există o fierărie. Se vede o clopotniță acolo, care pare promițătoare. Hai să mergem!

Începu o ploaie mocănească și-și puseră amândoi glugile de la pelerine pe cap.

– Mă îndoiesc că mai ajungem la Maidenhead azi, zise el iritat. În plus, amenință să vină furtuna, așa că ar fi mai bine să nici nu încercăm. Ridică din umeri. De fapt, nu-i o pierdere așa de mare. Dacă ne oprim peste noapte într-un sat din apropiere, vom fi mai puțin vizibili decât dacă ajungem în Maidenhead uzi learcă și târziu. Cu siguranță, acolo ne așteaptă cel mai mare pericol.

Se uită apoi în sus, parcă nedumerit de tăcerea ei.

– Da, ai dreptate, zise Chastity.

Urma încă o noapte pe drum. Vai, Doamne!

Când ajunseră în satul East Green, lui Chastity îi bubuia capul de încordare. Se opriră la hanul Angel – o clădire simplă și pătrătoasă de pe drumul principal, care avea o curte mică pentru trăsuri. Se deschise ușa și curtea fu invadată de o lumină caldă și de o pălăvrăgeală plăcută. Hangiul corpolent îi asigură că aveau camere libere și că era o fierărie chiar mai jos de han. Le spuse apoi că rândașul său putea duce calul acolo, ca să rezolve problema.

Nu părea să fie nici un observator pe acolo. Cu toate acestea, primul lucru pe care-l văzu Chastity fu un afiș bătut în cuie pe un stâlp.

DISPĂRUTĂ. SE OFERĂ RECOMPENSĂ.

Și sub asta, un portret care semăna foarte mult cu Verity. Desenul fusese făcut după portretul care i se făcuse lui Verity imediat după nuntă. Asemănarea era foarte mare, dar înfățișa o doamnă din înalta societate, cu părul prins în coc, cu o rochie decoltată și un colier cu diamante la gât. Chastity se gândi că în deghizarea sa actuală, Verity ar fi putut sta chiar și lângă portretul acela, fără să fie recunoscută – și asta chiar și din postura de doamnă respectabilă, nu doar de servitoare șleampătă.

Cyn îi întâlni privirea și-i făcu cu ochiul. Îi făcu și ea cu ochiul, ușurată să afle că acum căutarea surorii ei era oarecum îngreunată.

În plus hangiul spusese *camere*. Așa că nu va fi tentată să facă vreo nebunie.

Totul va fi bine.

Tocmai discutau cu gazda lor despre aranjamentele legate de dormit și mâncare, când bubui o voce.

– Cyn Malloren! Ești chiar tu! Pe lordul Harry! Ce bucurie! Am crezut că ai murit!

Se întoarseră și zăriră un alt ofițer care ieșea din tavernă. Avea o înfățișare jovială, cu obraji bucălați și ochi mari și albaștri – dar, pe lângă asta, mai avea și peste 1,80 înălțime și constituția unui monument de piatră. Când îl îmbrățișă pe Cyn, Chastity aproape să se aștepta să-l frângă în două.

– Gresham! exclamă Cyn. Părea extrem de încântat, în ciuda îmbrățișării puternice. Ce cauți aici, la capătul pământului?

– Ha-ha-ha! făcu râzând Gresham. E ziua ta norocoasă, băiete. Nu mai e nevoie de camere, îi spuse el hangiului. Căpitanul Malloren o să stea cu mine la Rood House.

– Rood House? întrebă Cyn. Asta-i casa ta?

– Nu, a lui Heather. Îi puse apoi un braț în jurul umerilor și-l conduse pe Cyn spre tavernă, aruncând peste umăr: Mai adu puncti, hangiule! Și grăbește-te!

Chastity își dădu ochii peste cap și-i urmă. Oare Cyn Malloren era cunoscut și iubit în toată Anglia? Cei doi ofițeri stăteau la o masă lângă șemineu, terminându-și punctiul, iar Chastity se așezase pe o bancă din apropiere. Cyn o ignora complet, în timp ce povestea cu prietenul său – cu excepția unei priviri pe care o aruncase ca să vadă unde era, desigur.

Câțiva localnici stăteau lângă un butoi, savurând alcoolul făcut în casă. Se uitară la ofițeri cu interes și simpatie, apoi își reluară discuțiile și jocul de domino. Clinchetul pieselor o mai liniștea întru câtva pe Chastity.

Proprietarul dădu buzna înăuntru cu un castron de puncti plin și aburind. Chastity privi alarmată. Oare uriașul acela deja golise un castron întreg? Din câte știa, conținea în mare parte rom și coniac. Vor fi amândoi sub masă în cel mai scurt timp.

Gresham umplu din nou paharele ochi, fără să dea semne că ar fi amețit. Ba chiar era foarte treaz.

– E al tău? îl întrebă pe Cyn, făcând semn din cap spre Chastity. Vrea și el?

– Răspunsul e da la ambele întrebări, zise Cyn, întinzându-se în scaunul său. Dar să nu-i dai prea mult. E un boboc fraged, care abia a plecat de lângă fusta mamei.

Chastity se încruntă când auzi descrierea pe care i-o făcu, dar savură totuși băutura picantă delicioasă. Simți imediat cum alcoolul tare îi ajunge în sânge, relaxând-o. Își sprijini capul de perete și refuză să-și mai facă griji pentru orice. Doamne! Ce frumos era să aibă parte de liniște... și de prieteni... și de zile obișnuite...

Trase un pic cu urechea la conversația lor, dar nu auzi nimic în afară de știri despre război și anecdote despre oameni pe care nu-i cunoștea. Cei doi bărbați râdeau în hohote despre niște lucruri care ei nu i se păreau deloc amuzante.

Începu să se simtă pe din afară – exclusă din adevărata lume a lui Cyn. Ba chiar își îndepărtă și o lacrimă. Imediat după aceea se îndreptă în scaun și se uită suspicioasă la băutura din pahar. Ce naiba?! Oare devenea o bețivancă sentimentală?

Chiar în acel moment, dădură buzna doi oameni.

– Nu vă temeți, rosti pe un ton dramatic unul din ei. Am venit să vă luăm din acest loc trist și să vă ducem în paradis!

Bărbatul care vorbise era brunet și nu purta uniformă, ci un costum superb din mătase verde, chiar dacă foarte boțit. Deveni clar că acela era Heather – lordul Heatherington – proprietarul conacului Rood House. Iar tovarășul său era locotenentul Toby Berrisford.

Toby fu cel care spuse:

— Cyn! Am auzit că ți-ai revenit, dar mă bucur să văd asta cu ochii mei!

În mod evident, lordul Heatherington era beat, așa că își focaliză mai greu privirea.

— Măi să fie! Pentru numele lui Dumnezeu! Malloren cel Nebun în persoană. Ce zi binecuvântată! Avem un motiv în plus să sărbătorim!

Scena degeneră într-un dezastru total. Localnicii rânjeau la tineri, dar Chastity se încruntă. Cyn Malloren chiar nu se putea concentra pe sarcina pe care o avea de făcut, dacă apărea un chef? Poate că până la urmă avusese un motiv bun să-l însoțească.

Când se mai liniștiră lucrurile, se hotărî că Cyn Malloren va dormi peste noapte la Rood House, ca să-l ajute pe lordul Heatherington să sărbătorească moartea bunicului său – eveniment de mult așteptat, care-l transforma într-un final pe vicontele fost căpitan de armată într-un om extrem de bogat.

Cyn o trase apoi deoparte pe Chastity.

— Aș face și mai multă zarvă dacă aș refuza invitația. Ar fi mai bine ca tu să rămâi aici.

— Nu! zise Chastity.

Cine putea ști când se va întoarce și în ce stare.

— O să fii în siguranță aici. Locul ăsta e departe de orice drum principal.

— Ai nevoie să vină cineva cu tine ca să te ajute să-ți păstrezi mintea limpede.

— După cum îl știu eu pe Heather, o să fie o nebunie acolo, zise Cyn. Rămâi aici!

Cineva îi întrerupse însă, înainte ca Chastity să poată reacționa la ordinul pe care-l primise.

— Ia te uită! Dar ce avem noi aici? Întrebă lordul Heatherington, cu bonomia unui om beat. Lucrează pentru tine? Unde-i Jerome?

— Se odihnește, răspunse Cyn. Îl deranjează piciorul. Țasta e doar un flăcău pe care l-am luat ca rânđaș. Putem să-l lăsăm aici.

— Ba deloc! E loc pentru toată lumea! În plus, angajații mei dau o petrecere pe cinste. Haide, băiet! O să-ți punem păr pe piept și vigoare acolo unde ai cea mai mare nevoie!

Chastity se trezi luată pe sus și dusă spre trăsura lordului Heatherington. Îi aruncă lui Cyn o privire alarmată, dar el pur și simplu ridică din umeri, aparent nedumerit. Cu toate acestea avusese dreptate că ar fi ridicat o groază de întrebări dacă făcea tam-tam. Toby Berrisford, bunăoară, ar fi putut-o recunoaște ca fiind băiatul care o însoțise pe doamna Inchcliff și astfel să-și amintească de aceasta și de copil.

Stăteau înghesuiți în trăsură, cu alți cinci oameni – mai ales că atât Gresham, cât și Heatherington erau bărbați corpolenți.

– Trebuia să-l lăsăm pe Charles să meargă pe capră, zise Cyn și o împinse pe Chastity pe podea, într-o poziție în care fața ei stătea ascunsă între genunchii lui. Rămâi acolo, băiete! Și să nu stai în calea oamenilor.

Chastity se strâmbă, dar știa foarte bine că trebuia să aibă grijă. Berrisford nu era deloc prost și nici nu părea beat. Se gândi apoi curajoasă că măcar trăsura aceea avea pe jos un covor gros, și nu un preș din paie, cum era cazul celor închiriate.

Când trăsura prinse viteză, lordul Heatherington începu să cânte, iar ceilalți i se alăturară imediat.

*O, avem un cântecel, ce laudă o țâțică,
Care-i frumoasă foc. Tra-la!
Vin' de-mi dă o țâțică, frumușica mea mică,
Și-o să te bucuri cu mine. Tra-la!*

Chastity se uită în sus printre genunchii lui Cyn și marginea pălăriei, vrând să-și exprime amuzamentul legat de acel cântec stupid. Dar el nu se uita la ea deloc, ci între versuri, lua câte-o înghițitură zdravănă dintr-o sticlă. Lua-l-ar naiba! Părea să fie pe aceeași lungime de undă cu tovarășii săi.

Bărbații păreau să aibă un repertoriu nesfârșit de astfel de cântece. Melodiile erau monotone, versurile nu aveau pic de poezie, iar subiectele erau vulgare. Chastity ar fi avut multe de învățat în acest domeniu, dacă ar fi înțeles ceva.

Se încruntă. Se temea totuși că înțelegea ce însemna „gaura de jos“, dar chiar și așa cântecul părea să nu aibă nici o noimă. Însă la ce se referea „să sorbi din cupa de jos“? Interpretarea evidentă părea de-a dreptul ridicolă.

Oricum, totul i se părea ridicol.

Bărbații urlau aprobator la ideea de a fi legați, imobilizați și mâncați – *mâncați!* – și de a avea cinci femei la rând. Chastity pur și simplu nu înțelegea logica vorbelor lor.

Oare asta înseamnă aliniate sau una după alta? se întrebă ea.

Urlau de bucurie când venea vorba de umeri moi, fese rotunde și sâni uriași. Iar în clipa aceea Chastity se gândi cu tristețe la propriii sâni micuți. Ai ei nu s-ar fi revărsat niciodată din mâinile cuiva.

Cântau despre gloria unui petic mare și stufos dintre picioarele unei femei. Chastity nu avea nici asta... ci doar câteva bucle șatene.

În societate, bărbații făceau complimente minunate buzelor moi și roșii ca niște cireșe și ochilor strălucitori de culoarea albăstrelor. Oare asta era ceea ce își doreau cu adevărat? Și dacă da... ce-ar fi avut ea de oferit? Nu avea nici sâni precum pepenii, nici fese bombate, nici un tufiș între coapse.

Și dintr-odată începură să cânte despre sărutul dat unui funduleț rozaliu. Asta suna ca și când cineva primise o chelfăneală.

Aa... trecură apoi la lucruri mai normale... buze roșii. Buzele roșii *de jos...*?

Fu apoi ridicată și împinsă afară pe ușa trăsurii. Descoperi că ajunseseră la destinație. Cyn era cel care o luase pe sus și părea supărat. Ba chiar furios!

– Îmi pare rău, murmură ea. Dar nu mi-a trecut prin minte nici o scuză ca să nu vin.

– Nici mie, recunosc eu. O trase apoi aproape de el. Ascultă-mă cu atenție! O să-ți găsesc un loc sigur unde să te ascunzi și după aceea vreau să rămâi acolo cu orice preț... sau îți promit că o să ai cel mai roșu fund posibil.

Chastity se holbă la el.

– Deci, asta înseamnă?

Cyn se uită spre cer.

– Ține ochii închiși și la fel și urechile. O înșfăcă apoi de braț și se îndreptară spre casă.

Rood House era o clădire minunată în stil Iacob, cu ferestre și frontoane abrupte. Fusese concepută să fie elegantă și feerică, dar în spatele ușilor închise se ascundea o casă de nebuni.

Holul elegant din lemn de stejar – cu uriașa scară interioară – era plin de oameni, dar foarte slab luminat de câteva felinare care scoteau fum. Câțiva erau doborâți la podea de băutură, iar alții se împleticeau prin fața ochilor ei, îndreptându-se spre alte încăperi. Țipetele, cântatul răgușit și muzica discordantă indicau că în casa aceea se derula o scenă dintr-o orgie bahică. Aerul era greșos de dulce de la fum, aburi de alcool și parfumuri amestecate cu transpirație.

Zgomotul o asurzea complet, dar o lua amețea din cauza mirosului. Începu să se clatine, iar strângerea mâinii lui deveni mai degrabă un sprijin, decât o modalitate de a o controla.

Berrisford și Gresham dispărură imediat în mulțime. Heatherington zâmbi blajin petrecăreților.

– E o petrecere pe cinste, n-ai zice? Băiatul tău se poate duce jos, ca să se alătore petrecerii de acolo.

– Nu, zise Cyn. Prefer să-l țin cu mine.

Heatherington le aruncă o privire ciudată, apoi ridică din umeri.

– Hai să mergem, atunci. Hai să vezi teatrul nostru!

Cyn ezită.

– N-ai pomenit nimic de orgie, Heather.

– Păi, ce petrecere reușită nu se transformă în orgie? Gazda lor se încruntă la ei, nedumerit și șocat. Ai devenit rușinos la bătrânețe, Cyn?

– Mă gândesc numai la uniforma mea, zise Cyn. Este nouă. Ai vreo cameră unde pot să mă schimb?

– Tre' să am... zise Heatherington vag.

O roșcată voluptuoasă se prinse de brațul lui și începu să se frece de el. Sâni ei erau aproape goi, însă avea chipul acoperit de o mască argintie, care îi ajungea până la buzele roșii. Atenția ei îl fascina pe om.

– E o casă mare... murmură el. Tre' să fie vreo cameră...

La cum îi distrăgea atenția roșcata aceea, nici nu era de mirare că omul abia dacă putea lega două cuvinte. Chastity își înghiți un chicotit agitat. Va da de necaz, dacă o pipăia și pe ea cineva! Ciudat, femeia aceea i se părea oarecum cunoscută. Chastity se uită în jur. Aproape jumătate dintre femeile de acolo purtau măști, iar asta sugera că ar fi putut fi doamne din înalta societate, venite

acolo pentru aventuri amoroase – exact cum auzise că se întâmpla și la Clubul Hell-Fire.

– Ooo, pisicuțo, îi zise apoi omul femeii care îl chinuia, plesnind-o peste mână. Ai răbdare un minut! Se întoarse din nou spre Cyn. Du-te sus și servește-te singur! În orice cameră dorești... ia orice... absolut orice dorești! Se întoarse apoi spre însoțitoarea lui neascultătoare și dispărură în mulțime.

Chastity se trase mai aproape de el, încercând să o identifice pe femeie, dar Cyn o trase de acolo.

– Așadar, îți place să privești, ei? Atunci e clar că te-am adus în locul potrivit, nu?

Își croi apoi drum drept printre petrecăreții beți și chiar i se făcură vreo trei propuneri indecente înainte de a ajunge la scări. Se opri ca să ofere fiecărei femei o încurajare ușoară și o amânare.

– Vai, se pare că o să fii foarte ocupat, zise Chastity printre dinții-i încleștați.

O strânse apoi și mai tare de braț – atât de tare, încât crezu că-i va lăsa o vânătaie.

– Orice pentru o cauză bună. Doar nu vrem ca să ne pună cineva întrebări stânjenitoare, nu-i așa?

Pășiră apoi peste un cuplu de oameni care zăceau îmbrățișați, apoi urcară scările.

Tocmai cobora o tânără fără mască. Nici măcar machiajul gros și alunițele desenate nu-i puteau ascunde tenul ciupit de vărsat, însă avea o siluetă extrem de voluptuoasă. Își trase ușor corsetul și mai jos – lucru care părea imposibil – și-și undui șoldurile.

– O, dar ce avem noi aici? Doi iubiți chipeși pentru Sal. Dar ce norocoasă sunt! Își linse buzele și îi măsură cu un ochi de profesionistă. Se dădu mai aproape, ca să se lipească de Chastity. Corpul ei degaja un parfum puternic, dulce-acrișor. Îmi plac tinerii, zise ea. Tinerii sunt specialitatea mea. Las-o pe Sally să-ți arate cum se face, dulceață! Întinse mâna. Chastity se trase din calea ei și se lipi de Cyn.

El își puse imediat brațul în jurul ei.

Târfa clătină din cap.

– A, deci așa vă place? Mare păcat! Mai sunt alții ca voi în bibliotecă, dragilor. Se clătină apoi în jos pe scări, căutându-și alți parteneri de distracție.

Cyn o târi apoi pe Chastity în sus pe scări.

– Îți dai seama, sper, că-mi strici reputația, mârâi el. Va trebui să tăvălesc fiecare femeie din casa asta, ca să dovedesc că nu sunt un afurisit de sodomit.

Chastity se încruntă la el.

– E vina ta că am ajuns în încurcătura asta. Tu ești cel cu prieteni cu reputații proaste!

Pentru o clipă, lui Cyn părea că-i vine s-o omoare.

Era mai liniște sus, dar nicidecum o atmosferă mai decentă.

Zgomotul de la parter începu să se estompeze, amestecându-se cu bubuituri, gemete și țipete, care veneau din camerele apropiate. Probabil că unii oamenii nu mai ajunseseră în camere, pentru că erau haine împrăștiate peste tot pe podea. Doi pantofi desperecheați erau aruncați la întâmplare pe jos, o pereche de ciorapi în dungii atârna de rama unui tablou, iar de un felinar, o lavalieră tivită cu dantelă. Pe un cufăr din lemn de stejar stătea un pahar răsturnat, iar vinul vărsat lăsase o pată lipicioasă.

– De când se întâmplă treaba asta? întrebă Chastity.

Cyn își trecu mâna prin păr și se uită în jur distrat.

– Dumnezeu știe, dar au luat-o de la capăt a doua oară!

Un zgomot și o explozie de aer rece îi făcură pe amândoi să se uite în jos spre hol. O altă mulțime de oameni se îngrămădea să intre.

– Ori asta, ori tot primesc sânge proaspăt, adăugă Cyn. Probabil deja se vorbește despre asta și-n Home Counties. Un lucru e sigur... zise el, privind-o pe Chastity cu o licărire ciudată în ochi... fără îndoială treaba asta încetinește căutarea. Toby nu se mai concentrează deloc pe...

Chastity nu putea să fie atentă la el. Încremenise de groază. Unul dintre nou-veniți era lordul Thornhill, fratele ei Fortitude Harleigh Ware. Era sigură că o va recunoaște numaidecât, chiar dacă era deghizată. La urma urmei, fața ei era neschimbată și o văzuse și cu părul scurt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cyn deodată.

În clipa imediat următoare, se văzură obligați să se lipească unul de altul ca să se ferească din fața unui cuplu – o femeie udă și mascată, care fugea de un bărbat foarte roșu la față. Femeia țipa

și râdea în același timp, așa că Chastity se gândi că nu fugea ca și când chiar ar fi vrut să scape de el. Se ascunse apoi într-o cameră de vizavi de Chastity. Urmăritorul ei se repezi după ea.

– Te-am prins, vampă nerușinată!

Femeia aceea avea cu siguranță sâni de mărime corespunzătoare – erau ca niște pepeni și arăta asta lumii întregi. În plus lădea din mâini și flutura din genele ei negre.

– O, domnule... mă tem că m-ai....

Omul își descheie pantalonii și se aruncă deasupra ei.

Cyn trânti atunci ușa, mormăind. Era evident că uitase ce voia să o întrebe.

Chiar dacă era amețită și uimită de toate scenele care se derulau în jurul ei... sosirea lui Fort fusese lucrul care o îngrozise teribil. Oare ce ar fi făcut fratele ei, dacă o găsea acolo? Oare ar fi bătut-o? Cel mai probabil ar fi omorât-o. El chiar crezuse că Chastity îl invitase pe Vernham în patul ei și fusese furios când ea nu oprise acel scandal monstruos, căsătorindu-se cu omul. Habar nu avea cum ar fi reacționat, dacă ar fi găsit-o într-un astfel de loc, purtând haine bărbătești.

În plus, trebuia să-și mai facă griji și pentru Cyn. Sigur s-ar fi ajuns la un duel, iar Cyn nu l-ar fi putut învinge niciodată pe Fort. Fratele ei era un bărbat mare și puternic și, pe lângă asta, și foarte abil la mânăuirea pistolului și a sabiei.

– Vino! zise Cyn. Hai să-ți găsim o cameră!

Chastity nu avea nevoie să fie târâtă cu forța... dar el o târi oricum și deschise apoi fiecare ușă, fără nici o remușcare. Toate camerele erau ocupate. În majoritatea încăperilor, Chastity nu văzu nimic altceva decât pături mișcându-se – deși ar fi putut jura că la marginea patului erau mai mult de patru picioare. Totuși într-una dintre ele zări o pereche de fese palide care se împingeau înainte și înapoi.

Chicoti. Părea un lucru destul de prostesc.

Cyn începu iar să mormăie ceva indescifrabil.

În cele din urmă, deschise o ușă și găsi o cameră liberă, așa că o împinse înăuntru. Închise apoi ușa, o încuie și se sprijini de ea.

– Să-i ia naiba pe toți, șopti el.

Amuzamentul – sau isteria – o cuprinse pe Chastity, așa că se prăbuși, chicotind pe patul imens și dezordonat. Când se mai

liniști, îl văzu stând sprijinit de unul din stâlpii patului. Îi zâmbea, dar expresia de pe chipul lui era foarte ciudată.

– Îmi pare rău, zise ea, dar totul e absolut ridicol!

– Chiar e, nu-i așa? Se întoarse apoi de la ea și privi în jur. Dacă nu mă înșel, asta e chiar camera lui Heather. A zis să ne descurcăm singuri și exact asta am făcut. Își lăsă cufărul pe podea și-și scoase din el costumul albastru, netezindu-l. Jerome ar face o criză de nervi dacă m-ar vedea purtând zdrențele astea, dar bănuiesc că aici nu-i va păsa nimănui.

– Nu, afirmă Chastity, foarte mândră de tonul nepăsător al vocii ei. Fără îndoială va fi sfâșiat în câteva minute.

– Mai mult ca sigur, zise el fulgerând-o cu privirea. Probabil gorgonele vor dori sânge proaspăt. Le-ar plăcea la nebunie să pună mâna pe tine. Băiete, ești sigur că nu vrei să profiți de această ocazie ca să-ți continui educația?

Chastity își puse mâinile sub cap.

– Deloc. Aici e teren fertil pentru variolă.

– Deci, nu ești așa naiv, la urma urmei, afirmă el. Cu siguranță, curvele au fost verificate că sunt curate, înainte să fie aduse aici... deși n-aș putea spune dacă vor fi la fel și la plecare.

Ridică din umeri și se dezbracă de uniformă, rămânând doar în cămașă și în indispensabili.

– Și doamnele? întrebă Chastity. Era foarte hotărâtă să nu se lase distrasă de trupul lui.

– Ce-i cu ele?

– Femeile mascate nu sunt curve, nu-i așa?

– Depinde ce înțelegi tu prin curvă. Își încheie pantalonii de catifea, apoi își puse vesta de brocart, netezind-o până pe coapse.

Chastity se trezi totuși distrasă de silueta lui suplă. Ochii i se umplură de lacrimi. Chiar nu putea înțelege de ce era atât de nefecită. Poate din cauza lui Fort – prezența lui acolo fiind o complicație pe care nu o prevăzuse. Dar asta o înspăimânta, nu o făcea să o doară inima.

Nu, asta era numai din cauza lui Cyn. Acesta își puse și haina și se uită în oglinda lungă, ca să vadă dacă ar fi fost pe placul vreuneia dintre curvele alea de jos. Chastity bănuia că nu ar fi ajutat la nimic, nici să se ridice și să-i mărturisească faptul că și ea era femeie. Pentru că în casa aceea erau femei frumoase pe gustul

oricui – și de viță nobilă, dar și umilă – și, în plus, toate erau dispuse și disponibile. Chastity Ware era doar o ciudățenie.

Cyn își înnodă lejer în jurul gâtului o lavalieră de dantelă și o prinse cu broșa cu safir. Încuviință din cap, în timp ce-și studia reflexia.

– Cred că e bine.

Se duse la măsuța de toaletă și-și aranjă părul, împrumutând o panglică lată de la prietenul său. Netezi ușor dantela la guler și pe la încheieturi, apoi se uită prin borcanele și cutiile lui Heatherington.

Se dădu pe față cu o pudră alburie, care oferea chipului său o paloare elegantă. Deschise apoi o cutiuță cu alunițe și se uită întrebător la Chastity.

– Ce părere ai?

Se transforma într-o creatură cu totul nouă. Nu mai era aventurierul nebun și nici soldatul genial, ci o creatură mondenă.

– Nu fără să-ți dai cu pudră în păr, zise Chastity rece.

El oftă.

– Sigur că ai dreptate... și datul cu pudră e o treabă așa de murdară! În afară că e al naibii de greu să ies de aici. Miroși parfumurile lui Heatherington. Găsi unul care-i plăcu și presără câteva picături pe o batistă tivită cu dantelă, pe care și-o ascunse apoi la butonieră. Se încălță apoi cu pantofii lui negri cu tocuri roșii înalte și făcu o plecăciune în fața ei, fluturând din mână. Arăt bine?

Chastity înghiți în sec. Era superb.

– Crezi că o să se uite cineva înainte să-ți sfășie hainele?

Cyn zâmbi ușor.

– Probabil că nu, dar rămân fidel standardelor mele. Verifică apoi ușa de la camera alăturată și răsuci cheia în broască. De fapt, nici n-am de gând să mă încurc cu nimeni. În primul rând, că avem amândoi nevoie de somn înainte de aventura de mâine. În al doilea rând, n-am de gând să risc să iau variolă. Dar trebuie să mă vadă lumea o vreme. O să încerc să stau de vorbă cu Toby, ca să aflu cum merge urmărirea. Mă întorc cât pot de repede. Se opri în fața ușii care dădea spre coridor. Încuie ușa și ține-o încuiată, pentru toți, în afară de mine. Îi aruncă o privire tăioasă. Da?

Chastity ridică ușor bărbia.

- Da. Te asigur că nu-mi doresc să împart acest pat cu nimeni.

- Și totuși, o să-l împarți cu cineva, dragul meu Charles.

Mă tem că va trebui să-l împarți cu mine.

Chastity trecuse cu vederea acea posibilitate evidentă.

- O să dorm pe jos, atunci.

El îl zâmbi.

- M-aș simți jignit, băiete. Este un pat foarte mare și n-am purici.

- E o problemă de-a mea, Lord Cyn. Îmi place să dorm singur.

- Vom vedea, zise el și plecă.

Chastity se grăbi la ușă și o încuie. Poate că n-o să-i mai deschidă nici lui.

Realiză apoi ce se întâmpla și-și frecă fața cu mâinile. Cum naiba ajunsese într-o situație atât de dificilă?

Cyn așteptă până când o auzi încuind așa. Cel puțin până atunci îl ascultase. Dar nu prea credea că va continua s-o facă. Zâmbi și clătină din cap. Doamne, ce curajoasă era! Dar cu siguranță curajul ei era pus la grea încercare. Oare va ceda înainte ca el să poată pune capăt acestei șarade și s-o protejeze așa cum trebuia?

Se auzi apoi un urlet de jos, care anunța o mare realizare. Dar nu vru să speculeze despre ce ar fi putut fi vorba. Dacă ar fi avut și cea mai mică idee despre ce se întâmpla de fapt la Rood House, ar fi găsit o scuză să rămână la hanul Angel.

Cu toate acestea, simți că se putea relaxa acum că o pusese în siguranță la adăpost pe domniță. Se putea relaxa știind că, indiferent de ce anume se întâmplase în primăvară, fata era neprihănită în ceea ce privește lucrurile care contau. Își dăduse seama de asta din felul cum reacționase când văzuse ce se petrecea aici.

Își dori să nu fi fost nevoit să o părăsească. Nici o femeie de acolo - oricât de frumoasă ar fi fost - nu-l atrăgea ca domnița lui. Voia doar să se termine mai repede această aventură, ca s-o poată obliga să-i spună adevărul și să înceapă să facă planuri legate de viitorul lor. Își croi drum pe scări în jos și se amestecă în mulțime, așteptând cu nerăbdare momentul în care se va putea întoarce la Chastity... și la normalitate.

Chastity se plimba neliniștită prin dormitor. Deja și-l putea imagina pe Cyn în brațele uneia dintre harpiile acelea. Își imagina că era pipăit, dorit și apoi dezbrăcat pentru a satisface dorința vreunei curviștine. Își dădu seama că-și încleștase pumnii. Nu era corect! Cândva fusese o fată frumoasă – și atunci, cu siguranță, n-ar fi putut s-o părăsească atât de ușor.

Își dădu jos peruca și se așează în fața oglinzii. Era o ciudățenie. O ciudățenie cu chipul aspru și cu sufletul plin de amărăciune. Și care mai purta și pantaloni pe deasupra. Începu frenetic să-și scoate hainele acelea bărbătești și să-și desfacă legăturile din jurul sânilor. În curând rămase goală.

Oftă din toți rărunchii.

Își plimbă mâinile peste trup. Nu era deloc urât. Știa că nu era vreo frumusețe extraordinară, precum Nerissa Trelyn, dar corpul ei chiar nu arăta rău deloc. Pe de altă parte însă, Nerissa Trelyn avea bucle blonde și strălucitoare și ochi mari bovini, cu gene mai dese decât ale lui Cyn! Sâni ei erau ca niște pepeni sau, după cum s-ar fi exprimat cineva bine-crescut, avea un „piept frumos“.

Mâinile i se opriră brusc. Nerissa Trelyn... fica episcopului de Peterborough... soția lordului Trelyn... întruchiparea bunei-cuviințe... arbitru social și răsfățata Londrei... una dintre persoanele care o văzuseră în pat cu Henry Vernham și o condamnaseră imediat.

Nerissa Trelyn era femeia care îl seducea pe Heatherington!

Chastity se uită în jur. Luă un halat cafeniu de satin și și-l puse pe ea. Se ghemui apoi într-un fotoliu de lângă șemineu și-și turnă un pahar de vin din carafa din apropiere.

„Oare mă înșel?“ se întrebă ea, sorbind din vin. Părea greu de imaginat. Și totuși, era foarte sigură – în mare parte și din cauza vocii ei mieroase de neconfundat. Purta o perucă roșcată, care îi ascundea părul blond, dar, negreșit, ea era. Minunata Lady Trelyn se afla acolo și juca rolul unei femei ușoare.

Era oare posibil s-o fi recunoscut pe Chastity?

Nu! Cu siguranță, ochii și mintea îi fuseseră preocupați cu altceva.

Una peste alta, Chastity nu era deloc surprinsă că Nerissa Trelyn avea amanți. Întreaga lume știa că se căsătorise cu lordul

Trelyn doar pentru banii lui – și oricum, acesta din urmă părea un om rece și neinteresant.

Dar ca soția lui să se afle într-un astfel de loc...

Și mai avusese îndrăzneala să o condamne pe Chastity Ware!

Oare câte alte femei din înalta societate se aflau acolo? Câte alte ipocrize?

Chastity goli paharul și se ridică în picioare. Trebuia să afle. Începu iar să-și pună hainele, dar se opri. Fratele ei Fort. Ar fi recunoscut-o negreșit, dacă s-ar fi întâlnit cu el.

Avea nevoie de o mască. Dar numai femeile purtau măști. Cu siguranță n-ar fi recunoscut-o nimeni dacă se îmbrăca în femeie și purta perucă și mască. Și totuși, Chastity o recunoscuse după voce pe Nerissa Trelyn, așa că trebuia să aibă grijă să își mascheze vocea.

Rămase acolo o clipă, fără să știe prea bine ce să facă. Își dorea cu disperare să rămână în siguranță în cameră. Dar își dorea cu aceeași disperare și să i se confirme acel lucru de imaginat: că Nerissa Trelyn se deprava în această casă. Pentru că dacă era adevărat, era posibil să existe și o cale de a folosi această informație pentru a se ajuta pe sine.

Trebuia s-o facă. Doar o incursiune scurtă și prudentă.

Chastity deschise larg ușa dulapului lordului Heatherington, dar nu găsi acolo decât haine bărbătești. Își lovi palmele una de alta de frustrare. Cu siguranță și-ar fi putut încropi o costumație feminină din toate hainele care erau aruncate prin casa asta, dar nu îndrăzneala să meargă să caute.

Camera alăturată! Ar fi pus pariu că aparținea unei femei!

Într-o clipită, descuie ușa și intră. Da! Fără îndoială, era camera unei femei. Mai trebuia să i se și potrivească hainele. Aruncă o privire în dulap și observă că i se potriveau. Nu perfect, dar destul de bine.

Nu se putu abține să nu râdă încântată când văzu toate rochiile minunate din fața ei. Trecuse mult timp de când nu mai avusese parte de niște vestminte atât de drăguțe. Își scoase halatul și se îmbrăcă cu o cămășuță albă de mătase, care avea mânecile până la cot și un strat dublu de dantelă pe deasupra. Se înfioră de plăcere când mătasea îi alunecă pe piele. Era ca un voal peste trupul ei...

Alese apoi o jupă albă de satin, împodobită cu panglică galbenă. O îmbracă și-și legă șireturile. Își puse pe deasupra un corset din brocart, al cărei decolteu în V cobora până în talie. Se chină puțin să se încheie la spate, dar nici nu se punea problema să cheme o servitoare în ajutor, așa că se descurcă singură cât de bine putu. Își aminti atunci cum îl îmbrăcase pe Cyn și oftă gândindu-se cum ar fi fost să fie și ea îmbrăcată... sau dezbrăcată... de el.

Dar îndepărtă imediat acele gânduri.

Se privi în oglindă.

Corsetul abia dacă ajungea la sfârcuri și îi făcea pieptul să pară mai plin, astfel că sânii îi erau acoperiți doar de cămășuța aceea subțire. Nu mai purtase niciodată ceva atât de îndrăzneț... dar îi plăcea. I se părea absolut minunat să fie din nou femeie după toată mascarada aceea tristă.

Scoase din dulap o rochie deschisă de mătase galbenă cu dungi cafenii. Se îmbracă apoi cu ea, fixând-o de corset și de o parte și de alta a taliei. Aceasta stătea desfăcută în partea de sus și de jos, dezvăluind atât corsetul, cât și jupa. Mânele până la cot lăsau și ele la vedere volanele de dantelă ale cămășuței.

Se învărti, râzând de plăcere că purta acele haine scumpe și adorând foșnetul și atingerea mătăsii pe pielea ei. Fusta cam atârna și se gândi că ar fi arătat minunat cu crinolină. Dar dacă doamna care deținea acele haine avea una, cu siguranță o purta ea. Căptușeala jupei oferea întru câțva volum, dar era evident că Chastity era mai înaltă decât adevărata proprietară, pentru că poalele ei nu atingeau pământul.

Îi trecu prin minte că era posibil ca acea cameră să-i aparțină chiar Nerissei Trelyn. Se uită după indicii, dar nu văzu nimic care să-i confirme bănuielile. Lăsă la o parte scrupulele și începu să cerceteze minuțios încăperea. Nu era nimic în nici un sertar.

Găsi apoi o casetă mică de fildeș. Înăuntru se aflau două scrisori. Două scrisori de dragoste, extrem de fierbinți! Oftă nemulțumită. Probabil erau scrise de lordul Heatherington, dar erau adresate unei anume Desirée, iar numele acela nu însemna nimic – pentru că moda dicta ca un bărbat să i se adreseze iubitei

cu un nume fantezist. Însăși Chastity fusese Bella pentru un pretendent și Clorinda, pentru altul.

Se întrebă apoi dacă Heatherington își păstra scrisorile de amor care îi erau adresate.

Se grăbi să-i cerceteze camera. Verifică fără succes prin tot felul de cutii și sertare – genul de locuri unde și-ar fi ascuns o femeie propriile *billets doux*. În cele din urmă, găsi una, vârată neglijent în buzunarul unui redingote.

Stilul doamnei era plin de înflorituri, dar nu mai puțin scandalos. Chastity se înroși citind acea epistolă senzuală. Îi era adresată lui Hercule și era semnată Desirée. Dar scrisul sigur era al autoarei – pentru că nu era genul de lucruri pe care să le fi dictat cineva unei secretare. Oare scrisul se va dovedi a fi al lui Lady Trelyn?

Chastity așeză cu grijă scrisoarea în buzunarul vestei de la costumul ei. Era mai nerăbdătoare ca oricând să-și continue cercetările, să o identifice fără urmă de îndoială pe Nerissa și să detecteze orice alte femei ipocrite care se zbenguiau pe jos.

Dar avea nevoie de o perucă și nu era nici una nicăieri. Pentru o clipă, crezu că va trebui să renunțe la aventura aceea și se simți copleșită de o ușurare vinovată. Dar apoi își aminti de peruca neagră pe care o cumpărase Cyn de la doamna Crupley. Oare se mai afla în bagajul lui?

O găsi acolo. Era un exemplar destul de grosier, confecționat din păr negru de cal, însă își spuse că va merge de data asta. O pieptănă, ca să îmblânzească buclele, și o dădu cu niște pudră din camera doamnei, care, din păcate, avea o nuanță cam urâtă de roz și mirosea a trandafiri. Pudra se ridică în aer, făcând-o să tușească.

Se potrivea totuși. Își puse apoi peruca pe cap și observă că pudra rozalie îndulcea cumva negrul acela aspru, creând un efect interesant.

Chastity profită din plin de masa de toaletă a femeii. Luă un picior de iepure și-l cufundă în fardul de obraz adăugând un strop de culoare pomeților ei, după care își vârî degetul într-o altă cutiuță și-și pictă și buzele. Se dădu pe față cu pudră albă și-și lipi inimioara neagră de catifea deasupra gurii – o invitație la sărut.

Chastity își studie apoi reflexia și fu mulțumită de rezultat. Din oglindă o saluta o doamnă frumoasă, gata să meargă la un bal sau la curtea regală – deși probabil era un pic prea machiată pentru ultima variantă. Părea mai matură și mai îndrăzneată decât era în realitate. Cu siguranță, lui Toby Berrisford nu i s-ar fi părut că seamănă cu tânărul care o însoțea pe doamna Inchcliff și nici fratele ei n-ar fi recunoscut-o ca fiind sora lui. Chastity Ware se îmbrăcase întotdeauna modest, după cum se cuvenea să facă o tânără bine-crescută care își căuta un soț.

Arăta foarte bine! Avea talia subțire, umerii albi și rotunzi, iar sânii ei, chiar dacă nu aduceau cu niște pepeni, erau minunat puși în evidență de corsetul decoltat.

Își aminti apoi că nu căuta să fie admirată. De fapt, era posibil chiar ca ținuta ei să atragă asupra ei mai multă *admirație* decât avea nevoie. Pe de altă parte, o ținută discretă ar fi sărit în ochi acolo, ca o cireașă într-un blid cu mazăre. Își ridică un pic mai sus corsetul, apoi se asigură că va sta puțin printre petrecăreți și că va fi foarte atentă.

Nu se putu abține să nu se întrebe ce se va întâmpla dacă se va întâlni cu Cyn. Oare o va recunoaște? Cu siguranță, nu. O va admira? Îndepărtă din minte aceste gânduri. Era șanse mai mari să o pedepsească. În noaptea aceea, va trebui să se ferească din calea lui Cyn Malloren.

Cât despre alți posibili admiratori... toți bărbații de acolo pareau să fie beți, așa că probabil nu îi va fi greu să îi evite și să îi păcălească. În fond, existau suficient de multe femei disponibile.

Își puse în cele din urmă și masca. Era una din catifelea neagră, care se lega la spate și îi acoperea o jumătate din față – în plus, avea avantajul că îi fixa și peruca. Se privi în oglindă și încuviință din cap. Nici ea nu s-ar fi recunoscut îmbrăcată așa.

În camera femeii era o singură pereche de pantofi și erau prea mici. Își aminti imediat că Nerissa Trelyn se lăudase mereu cu piciorușele ei.

Chastity ridică din umeri. Se îndoia că în acel moment cineva ar fi surprins să vadă o femeie umblând desculță prin casă. Ca un ultim gest, ridică sticluța de parfum... dar strâmbă din nas când simți mirosul dulceag de trandafiri.

Își aminti apoi de parfumul pe care-l cumpărase Cyn. Oare ce făcuse cu el?

Se întoarse în dormitorul lui Heatherington, încuie ușa adiacentă și scotoci prin bagajul lui Cyn. Găsi destul de repede sticlăța de cristal. O desfăcu și adulmecă amestecul complex de condimente și esențe florale, cu note care inspirau parcă dorință carnală. Ezită o clipă, gândindu-se că poate ar fi fost periculos să se dea cu un astfel de parfum într-un loc ca acela. Dar își spuse apoi că o invitație atât de discretă la intimitate avea să fie înăbușită ușor de celelalte mirosmi. Își dorea să se dea cu parfumul acela pentru plăcerea ei – pentru că era minunat și o făcea să se simtă foarte feminină. Își presără câteva picături la încheieturi și între sâni.

Aroma aceea se ridică de pe trupul ei, ameiind-o. Cyn Malloren avea gusturi rafinate. Se gândi că era mare păcat că destinele lor îi țineau despărțiți.

Chastity recunoscuse atunci adevărul. O parte din disperarea ei de a descoperi cine se afla acolo în noaptea aceea venea din dorința de a culege informații care s-o ajute să-și spele reputația. După aceea putea fi sinceră cu Cyn.

Lacrimile îi împânzîră ochii când se gândi la acea posibilitate fără de speranță, dar le înghiți apoi, nevrând să cedeze în fața lor. Învățase să lupte și aceea era singura ei șansă de a găsi vreodată o armă.

Capitolul 10

Cu toate acestea, înainte de a se aventura afară, Chastity avu nevoie de un pahar de vin. Mai aruncă o ultimă privire străinei din oglindă și deschise ușa prudentă. Coridorul părea pustiu, dar era mai mult decât evident că aproape toate încăperile alăturate erau încă ocupate. Încuie ușa camerei și-și vâri cheia în corset. Era rece, iar asta o făcu să se înfioare.

Sau poate că era din cauza emoțiilor.

Trebuia să se amestece prin mulțimea de jos, dar nu îi surâdea deloc ideea de a coborî singură treptele late în văzul oricui s-ar fi obosit să se uite într-acolo. Își închipui că trebuia să existe o altă scară mai mică în spatele clădirii, așa că o luă într-acolo. Găsi scara de serviciu și se îndreptă spre parter. Din fericire, nu se întâlni decât cu câțiva servitori înainte de a ajunge jos. Un mic coridor o aduse la marginea holului principal.

Era mai liniște decât atunci când sosise ea, și doar vreo șase oameni somnoroși sau beți mai erau întinși pe acolo. Trecu prudentă pe lângă ei. Cinci dintre ei erau bărbați, iar a șasea persoană era o femeie fără mască pe față, care sforăia în brațele unuia dintre ei. Nu recunoscuse însă pe nimeni.

Chastity presupuse că restul petrecăreților se duseseră în camere. Din toate părțile se auzeau râsete și pălăvrăgeli, iar din spatele casei răsună muzică... o muzică acompaniată de aplauze, tropăituri și, ocazional, de urlete aprobatoare.

Chastity ascultase deja cântecele deocheate ale lui Heatherington și ale prietenilor lui, așa că nu își dorea să mai audă și altele. Se îndreptă apoi spre celălalt capăt al sălii enorme, care era oricum mai aproape de unde stătea ea.

Dacă această casă fusese construită pe timpul regelui Iacob, și nu se făcuseră modificări, probabil din holul principal, pe trei părți, camerele dădeau dintr-una în alta. Începu din față.

Intră într-o mică sufragerie, unde văzu două cupluri tăvălindu-se împreună pe jos. Chastity nu își putea da seama cine erau, dar nici nu era suficient de curajoasă să se apropie mai mult, ca să afle. Se grăbi spre următoarea încăpere, care era mult mai aglomerată.

Era o cameră de jocuri. Atmosfera dinăuntru părea intensă și periculoasă, dar la urma urmei, era de așteptat – pentru că oamenii aceia aleseseră jocuri de cărți și de zaruri în favoarea trupurilor goale. Bărbați și femei – unele cu măști, altele fără – mutau averi pe masă, în timp ce priveau cu ochi febrili și strălucitori cărțile și zarurile. Chastity se cutremură. Considerase mereu că jocurile de noroc erau ceva rău.

Cu toate acestea, inspiră adânc și începu să se deplaseze prin cameră, studiindu-i pe jucători. Doamne! Se afla acolo și bătrâna Lady Fanshaw. Dar, din păcate, informația aceea nu o ajuta

la nimic. Toată lumea știa că era înnebunită după jocurile de cărți și că s-ar fi dus de bunăvoie și în iad, pentru o partidă. Chastity se gândi că nu va găsi nimic folositor în încăperea aceea. Dacă le-ar fi spus că însăși regina venise să joace, ar fi căscat cu toții.

Chiar când se îndrepta spre următoarea cameră, o mână o prinse tare de încheietură.

— Ești singură, *cara*¹? Fu trasă apoi în poala unui bărbat de vârstă mijlocie. Stai aici, ca să-mi aduci noroc! Omul îi mângâie sânii cu degetele lui grăsuțe.

Chastity își înăbuși dorința de a se lupta cu el, pentru că știa că asta ar fi adus după sine multe speculații. Așa că în loc se prăbuși pe pieptul omului și-și încolăci brațele în jurul gâtului său. Bărbatul chicoti, dar apoi își îndreptă atenția înapoi spre joc. Chastity privi prin fantele măștii și înțelese de pe expresia avidă de pe chipul lui că se apropia un punct crucial al jocului. Iar atunci începu să se miște provocator și îl sărută pe obraz.

Omul o dădu imediat la o parte, după cum bănuise că se va întâmpla.

— La naiba, femeie! Nu văd ce cărți am!

Profită de moment ca să se bosumfle și să scape. Asta nu fusese așa de greu. Trebuia să mărturisească că începuse să se distreze. Anonimatul oferit de deghizarea aceea o făcea să se simtă mai în siguranță decât se simțise în toată viața ei. Pentru că în clipa aceea nu mai era Lady Chastity Ware – o femeie căzută în dizgrație! Și nici Charles. Era o persoană cu totul nouă.

Un hohot de râs îi atrase atenția și se opri să se uite cum mergea jocul la altă masă. Acolo nu se juca pe bani.

O femeie de culoare îi învingea pe toți ceilalți participanți la aruncarea zarurilor. Bărbații de la masă aruncau zarurile și alte câteva femei se uitau. Ori de câte ori un bărbat aruncă opt sau mai puțin, negresa adăuga guineele² în grămada din fața sa. Iar dacă bărbații reușeau să arunce mai mult de opt, își păstrau banii, iar femeia își lăsa corsetul un pic mai jos și-și ridica fusta câțiva centimetri. Corsetul i se mai ținea doar pe sfârcuri, dezvăluind

¹ Scumpo (în limba italiană, în original) (n.tr.)

² Monedă veche englezească din aur, a cărei valoare a variat în timp între un șiling și o liră (n.tr.)

o bună parte din pieptul ei ciocolatiu minunat și fusta îi era ridicată până la jumătatea coapselor.

Oamenii începură să arunce zarurile din ce în ce mai febril. Fascinația așteptării căderii corsetului o cuprinsese și pe Chastity. Trei bărbați aruncară zarurile și pierdură. Negresa râdea, arătându-și dinții albi, perfecți.

– Cine urmează, domnilor? Mai sunt zece minute din ora asta. La fix îmi aranjez la loc hainele și o luăm de la capăt.

Se mai grăbiră doi bărbați să arunce zarurile, dar pierdură și ei.

Apăru apoi o mână lungă și albă, care purta un inel cu rubin. Ridică zarurile de fildeș.

– Am venit să-ți pecetluiesc soarta, Sable.

Chastity își înăbuși un icnet de spaimă.

Era marchizul de Rothgar!

Probabil abia sosise, pentru că purta un costum impecabil de brocart purpuriu cu negru. O dantelă albă ca zăpada îi împodobeau gulerul și încheieturile. Părul negru îi era nepudrat. În lumina lumânărilor, trăsăturile lui fine și frumoase păreau sculptate în marmură.

Negresa, Sable, rânji spre el.

– Trebuie să câștig oricum ar fi, milord. Pentru că, dacă pierd, mă câștigați dumneavoastră pe mine.

Rothgar agită zarurile în casetă.

– Ce drăguț! S-ar putea să mai am nevoie de o încă o sclavă în casă...

Zâmbetul femeii deveni agresiv.

– Nu și dacă ți-neți la viața dumneavoastră, milord.

Rothgar îi zâmbi cu răceală și aruncă zarurile. Doi șesari îi oferiră o victorie incontestabilă. Un vuiet aprobator zgudui camera.

Sable își luă toți banii câștigați și îi ascunse într-o punguță pe care o avea la centură, după care se ridică. Trase apoi ușor de mătasea roz a corsetului ei generos și și-l coborî până la talie – ceea ce stârni un geamăt colectiv de admirație din partea bărbaților. Chastity se gândi imediat că sânii ei chiar semănau cu niște pepeni întunecați. Observă apoi că Rothgar afișa o expresie politicoasă, dar fără a se arăta și impresionat.

Sable își ridică încet fusta până rămase goală până la talie, apoi o prinse de centură. Se răsuci în fața privitorilor, dezvăluind un petic creț și întunecat dintre picioarele ei. Se îndreptă apoi spre Rothgar, legănându-și șoldurile și își plimbă degetele pe pieptul lui, până la maxilar.

– Ei bine, milord? Ați irosi toate astea pe frecatul podelelor? Am menționat cumva și că m-ați câștigat doar pentru noaptea asta?

– Mare păcat, zise el, deschizând o cutiuță de aur cu tutun. Podelele astea nici măcar nu sunt ale mele. Picioarul, sclavo!

Sable făcu un pas în spate și întinse un picior spre el, rămânând în echilibru perfect. Marchizul puse un vârf din pudra maronie pe căputa ei și o prinse apoi de călcâi. Priză după aceea tutunul, mai întâi pe o nară, apoi pe cealaltă.

Când își ridică fruntea, continuă să îi țină piciorul întins și ridicat. Sable nu părea să se simtă inconfortabil... nici fizic, nici psihic. Iar apoi – poate pentru că-i făcuse el vreun semn – se lăsă pe spate, până când ajunse să se susțină doar în mâini. Iar din poziția aceea se ridică din nou în picioare, cu fața la el. Mișcarea aceea le oferi tuturor spectatorilor o priveliște clară a zonelor ei intime, care erau foarte roșii – poate de la natură, poate nu. Buzele roșii de jos!

Chastity realiză atunci că rămăsese cu gura căscată, așa că o închise repede.

Rothgar o aplaudă încet pe Sable. Îi întinse apoi brațul său și o conduse pe negresă afară din încăpere, de parcă ar fi fost cea mai elegantă și mai cuviincios îmbrăcată doamnă.

Chastity trase aer în piept. Nici măcar nu-și imaginase vreodată așa ceva, iar asta o făcu brusc să-și piardă încrederea. Nu se simțea deloc în largul ei în compania aceea. Își dori în secret să fugă înapoi în camera ei și să se ascundă sub pături până dimineață.

Dar trebuia să-și ducă la bun sfârșit misiunea! Și, în plus, avea încă ceva pentru care să-și facă griji. Știa că Rothgar n-ar fi recunoscut-o, în ciuda reputației lui blestemate de a fi omniscient, dar mai știa și că Cyn nu ar fi vrut să dea nas în nas cu fratele său.

Singura problemă era că nu îl putea avertiza pe Cyn fără să-și distrugă *cu totul* deghizarea.

Spectacolul oferit de Sable se terminase, însă toți privitorii rămăseseră acolo, discutând subiectul. Păreau foarte mulțumiți – cel puțin pentru moment. Chastity își croi drum spre un birou din colț și fu nevoită să scape cu vorba bună doar de vreo două invitații la flirt.

Din fericire, biroul nu era gol. Găsi înăuntru hârtie, toc și cerneală. Penița trebuia curățată, și cerneala se îngroșase, dar reuși totuși să scrie „Rothgar e aici”. Împături biletul și îl ascunse în corset. Avea să i-l dea lui Cyn, de îndată ce va prinde ocazia.

Se grăbi apoi spre camera alăturată, care se dovedi a fi o galerie care continua până în spatele casei. Încăperea era folosită ca sală de bal – asta dacă acea destrăbălare putea fi numită bal. Un trio de cântăreți asigura partea muzicală, dar toți trei erau beți și cântau pe ritmuri sălbatice. Mișcările dansatorilor erau la fel de sălbatice.

Dar măcar acolo Chastity începu să adune nume pentru lista ei. Dumnezeu! Era acolo și Lady Jane Treese – cea mai bârfitoare femeie din Anglia –, dar și Meg Cordingly, Susan Fellows și Letty Proud. Roșcata aceea grăsuță n-ar mai fi fost așa de arogantă dacă s-ar fi aflat cum era aruncată din mână în mână prin cameră, cu fustele zburându-i în toate părțile.

Când fusese la Londra, Chastity auzise pe cineva întrebându-se malițios dacă părul lui Letty creștea peste tot la fel de roșu. Și în clipa aceea, întreaga lume știa. Doar că Chastity se întristă, în loc să se simtă victorioasă. I-ar fi fost imposibil să folosească oricare dintre numele persoanelor care se aflau acolo, fără să provoace multă suferință.

Mai mult decât atât, îi invidia pe petrecăreți. Da, comportamentul lor era indecent și greșit, dar măcar pentru această scurtă perioadă de timp, erau fericiți. Chastity abia își mai aducea aminte ce era fericirea.

Un bărbat o prinse și o conduse într-un dans vesel. Își dădu seama cu groază că bărbatul acela era fratele ei, Fort!

– Hei, drăguțo, nu trebuie să pari așa șocată! Spune-mi cum te cheamă.

Chiar era destul de chipeș cu ochii lui albaștri, părul șaten ondulat și dinții săi drepți. Îi zâmbi fermecător. Oare cât timp

trecuse de când nu-i mai zâmbise așa? De fapt, nu trecuse prea mult timp, însă ei i se părea că fusese într-o altă viață.

– Ai venit deghizată? o întrebă el. Spune-mi un nume fals, frumoaso! Nu-mi pasă.

– Chloe, zise ea, gândindu-se la o mătușă nesuferită, sora cea mare a tatălui ei.

El începu să râdă.

– N-aș spune că e numele meu preferat, dar nu mai contează. O trase apoi mai aproape și o sărută.

Chastity încremeni. Ceea ce se întâmpla era un păcat îngrozitor, nu?

El o împinse furios.

– Ce e, ușuratică? Nu-s pe gustul tău?

– Îmi pare rău, domnule, rosti ea dintr-o suflare. Eu... eu nu mă simt prea bine. Trebuie să găsesc un loc unde să vomit!

– La naiba! zise el râzând și o conduse spre ușă. Mergi pe holul acesta și o să ajungi afară. Mult noroc!

Imediat după aceea se întoarse înapoi la dans. Avea aceeași bunătațe instinctivă pe care și-o amintea. Deși era un om dur, cu un temperament vulcanic, Fort avea și un suflet bun. Încercă să privească situația din punctul lui de vedere. Fusese unul dintre cei care o prinseseră în pat cu Vernham, dar cu toate acestea nu se înfuriase cu adevărat până în clipa în care ea refuzase să se căsătorească. Iar atunci se aliase cu tatăl lor ca s-o pedepsească.

Chastity rămase o clipă pe coridor, privind-și fratele. Oare venise acolo doar pentru petrecere? Sau să ia parte la urmărirea? Cu siguranță era foarte îngrijorat pentru Verity, dar chiar și așa, îi stătea în fire să se distreze ori de câte ori se ivea ocazia. Își găsi repede altă parteneră de dans și, imediat după aceea, plecă împreună cu ea. Chastity își adună curajul și se întoarse la dans, căutând și alte dovezi.

Heatherington traversă cameră la braț cu iubita lui și-și aplaudă invitații. Chastity își croi drum mai aproape de ei. Nu avea nici o îndoială că femeia aceea era Nerissa. Avea același mers legănat și același obicei de a-și atinge gâtul, de parcă ar fi căutat riduri.

Un bărbat veni în fața lui Chastity și îi blocă drumul.

– Singurică? Sigur că nu... sau cel puțin, acum nu mai ești singură. Omul îi întinse apoi mâna, invitând-o la dans. Era impozantul căpitan Gresham. Uniforma lui avea un aspect dezordonat, pentru că nu se schimbase de ea – nu mai purta lavalieră, avea vesta descheiată și cămașa descheiată la gât. Își pierduse peruca și i se vedea părul negru, tuns scurt.

Chastity acceptă. Ar fi fost întruna acostată, dacă era sigură. Și, în plus, de ce să nu profite și ea de o clipă de plăcere?

Dansară cumpătat o vreme, apoi omul o ridică și o învărti în aer. Chastity icni de teamă că i se vedeau toate cele și că ar fi putut să-i zboare peruca. O îngrozea de asemenea și mărimea și forța omului, care o făcea să pară un copil în brațele lui. Realiză atunci că nu mai ieșise niciodată în lume, fără a fi protejată de tatăl sau de fratele ei... sau de Cyn. Iar în clipa aceea nu era nimeni acolo care s-o salveze din ghearele aceluia uriaș.

O coborî apoi încet, lipind-o de trupul lui. Oftă ușurată când simți din nou podeaua sub tălpi. Asta până când realiză că manevra lui îi ridicase partea din față a jupei, dezgolindu-i o bună parte din picioare.

Omul mârâi batjocoritor și o sărută.

Chastity era complet neajutorată. Una din mâinile lui puternice o țintuia locului, iar când bărbatul i-o puse pe cealaltă pe cap, realiză că-i încăpea în palmă, așa cum încăpea o portocală într-a ei. Gura lui fierbinte o asaltă pe a ei. Încercă să se opună, dar degetul lui mare îi alunecă pe față și îi deschise gura cu forța. Se simțea invadată de limba lui grea. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva.

Se simțea inundată, înghițită cu totul și copleșită, dar simțurile ei erau ascuțite la maximum. Înțelese apoi că gura ei se înmuia-se din cauza sărutului său priceput și asta o speria cel mai tare.

El se retrase apoi ușor.

– E mai bine acum, frumoasa mea. Ce s-a întâmplat? Ai pe altcineva aici?

– Da, zise Chastity, încercând să scape din strânsoarea mâinii lui.

– Mare păcat! Mâna lui se mută apoi, cuprinzându-i și mângâindu-i sânul.

Prea tare. O durea. Dispăruse orice plăcere și în locul ei se instalase spaima. Avea să fie violată, chiar acolo în camera aceea. Nu mai fusese *niciodată* pipăită așa – nici măcar de către libidinosul de Henry Vernham!

Se încordă împotriva brațului dur ca o stâncă al lui Gresham, încercând cu disperare să se elibereze, dar el profită de acel moment ca s-o muște de gât.

– Într-adevăr, mare păcat, icni ea. Dar am fugit de lângă el pentru că nu voia să-mi dea ceva de mâncare. Serios, domnule, sunt hămesită. Eu.... nu... nu mă pot gândi la nimic altceva până nu mănânc.

El chicoti și-i molfăi partea de sus a sânelui.

– Acum că ai adus vorba, adevărul e că și mie mi-e foame... și nu cred că ar trebui să te mănânc pe tine, delicioasă mică.

„Să o mănânce“, gândi Chastity isterică. „Deci asta însemnal!“

– Heather trebuie să aibă ceva de mâncare pe aici, pe undeva, zise el, și trebuie să ne recăpătăm forțele amândoi, nu-i așa?

Chastity zâmbi extrem de ușurată.

– Da. Mai ales eu, domnule, zise ea cu timiditate. Tu oricum ești mare și puternic.

– Frumușico, îți promit că nici n-o să-ți vină să crezi ce mare sunt. O apucă apoi de încheietură și îi puse mâna pe penisul lui bombat.

Chastity încremeni, nevenindu-i să creadă. Chestia aceea ar fi rupt în două o femeie!

El chicoti.

– Sigur vrei să te oprești să mănânci mâncare adevărată? Poți să mă mănânci pe mine cât vrei și-ți promit c-o să te saturei.

La auzul vorbelor lui, lui Chastity i se întoarse stomacul pe dos.

– O, da, zise ea repede. Sunt mai sigură ca *niciodată*! Tot ce-și dorea era să scape de el și să se ducă în camera ei, unde va fi în siguranță. Avea deja câteva nume și-i dispăruse complet curajul.

Bărbatul o conduse apoi într-o altă încăpere. Brațul lui o proteja de mulțime, dar o și ținea captivă. I-ar fi fost aproape imposibil să se elibereze! Și chiar dacă ar fi reușit, probabil ar fi prins-o imediat. Oare ar fi rezolvat ceva dacă ar fi țipat după

ajutor? Dar chiar dacă asta fi salvat-o cumva, i-ar fi dezvăluit și adevărata identitate.

Aproape că îi veni să leșine de groază când se gândi la asta.

Prefera sa fie violată.

Va trebui să-l convingă că era la fel de doritoare ca și el și să spere că asta îl va face să plece o clipă de lângă ea – poate ca să-i aducă mâncare.

Nu era deloc atentă la ce se întâmpla în jurul ei. Știa doar că încăperea era plină ochi. Cei din jur începură apoi să urle, iar asta o făcu să tresară.

– Ce-i asta? icni ea.

– N-ai văzut încă spectacolul de teatru, scumpo? o întrebă Gresham și o ridică pe umărul său, de parcă ar fi fost un copil.

Chastity își dădu seama că se aflau în „teatrul“ lui Heatherington. Într-o parte a sălii era amenajată un fel de scenă, care era înconjurată pe toate părțile de scaune, pe care stătea publicul. Toată lumea voia să vadă spectacolul, așa că toate scaunele erau ocupate și erau chiar și oameni care stăteau în picioare. Probabil de acolo se auzise muzica mai devreme, dar în clipa aceea nu avea loc nici un spectacol muzical... ci o împreunare.

Cei doi oameni de pe scenă erau complet goi, cu excepția unor măști care le acopereau toată fața. Amândoi gemeau și erau contorsionați într-o poziție ciudată. Chastity nu și-ar fi închipuit niciodată că era posibilă o astfel de poziție, din punct de vedere fizic.

Se chinui să se dea jos de pe umărul lui.

– Nu-ți place spectacolul? o întrebă Gresham surprins.

– Ooo.... Ba da, dar e mult prea excitant! zise Chastity, uimită. Chiar trebuie să mă controlez până când apuc să mănânc.

Omul chicoti și se lipi de un perete, luând-o iar în brațe.

– Te-a excitat, nu? întrebă el. Atunci ar fi păcat să te irosești! Îi ridică fusta la spate și începu să se joace cu coapsele ei.

Chastity începu să se miște disperată, dar asta părea doar să-l încurajeze și mai mult. Cineva o lovi din spate și din fericire îi îndepărtă și mâna lui Gresham.

– Mii de scuze, murmură omul.

Chastity încremeni când îi recunosc vocea lui Cyn. O parte din ea și-ar fi dorit să se ascundă. Iar o alta își dorea să strige după ajutor.

– Gresham! zise el. Văd că ți-ai găsit o prietenă încântătoare.

– Da, confirmă Gresham și o întoarse pe Chastity în brațele lui. Ți-l prezint pe prietenul meu, lordul Cyn. Își așază apoi mâinile pe sânii ei, într-un fel extrem de posesiv.

Chastity își dori atunci să o înghită pământul. Cyn arăta extrem de îngrijit pentru un om care petrecuse o oră în haosul acela. Și în mod evident, nu bănuia cine era. El îi zâmbi jovial și făcu o plecăciune ușoară.

– Încântat de cunoștință, draga mea.

Chastity nu voia ca el să o recunoască. Dar nu voia nici să o lase acolo, în ghearele celui uriaș excitat, așa că ar fi spus tot adevărul dacă era nevoie.

– Și eu, la fel, zise ea prefăcându-și vocea. Să știi că n-am nimic împotriva să distrez doi oameni, frumosule.

Mâinile lui Gresham se strânseseră în jurul sânilor ei.

– Nici nu mă gândesc.

Cyn zâmbi.

– Mă tem că nici mie nu-mi place așa, frumoasa mea. Dar, dacă vrei, caută-mă singură mai târziu...

„La câte viitoare întâlniri ai ajuns cu asta? se gândi Chastity. Sau la câte ai participat?“

Gresham chicoti.

– O să fie extenuată mai târziu, prietene. În locul tău, mi-aș căuta altă parteneră.

Chastity se sili să zâmbească.

– O, bine atunci. Dar nu puteam să mâncăm ceva înainte?

– Bine, bine, se învoi Gresham, hai să găsim ceva de mâncare. Îi zise apoi lui Cyn: O femeie cu un apetit feroce.

– Așa și trebuie să fie, zise Cyn. Din întâmplare, știu unde se află mâncarea. Haideti să vă arăt!

Camera alăturată sălii de „teatru“ era aproape goală și acolo oamenii doar stăteau la taclale. Din păcate, unul dintre cei prezenți era chiar Rothgar, care în clipa aceea îi oferea niște tutun nimănui altcuiva decât contelui de Bute – confidentul și mentorul tânărului rege și presupusul amant al mamei sale! Așadar, aceea

era adevărata față a societății? Oare se putea să fie acolo și regele însuși?

Chastity se uită spre Cyn, dar, se părea că el nu îl observase pe fratele său, care stătea cu spatele la ei. Chastity se pomeni întrebându-se unde era senzuala Sable.

Intrară apoi în camera următoare, unde se aflau două mese încărcate cu mâncare și băutură. În mod neobișnuit, nu existau mese mai mici și oamenii trebuiau să mănânce în picioare. Vreo douăsprezece persoane făceau asta, ciudat de amuzate.

Sau cel puțin i se păru ciudat până când ajunseră la mese. Se părea că nici mâncarea nu scăpase de ingeniozitatea obscenă a lordului Heatherington.

Pe mijlocul fiecărei mese, alimentele erau aranjate în formă de trupuri umane... pe una aranjate sub forma unui corp de femeie, iar pe alta, de bărbat. Cel mai mare interes îl trezea silueta feminină. La împreunarea coapselor ei din budincă era așezat pătrunjel, iar sâni ei formați din jumătăți de pepeni aveau sfârcuri din cireșe glazurate. Bărbații se aplecau ca să ronțăie cireșele, pe care le înlocuiau apoi cu altele dintr-un castron de pe marginea mesei.

Chastity se uită spre cealaltă masă. Acolo, cireșa era așezată strategic în vârful unui castravete. Luă niște sandviciuri inofensive din pâine cu brânză, gândindu-se că nu va mai putea mânca niciodată castraveți. Gresham se apropie și el de masă ca să înfulece cireșe. Acea era ocazia ei. Doar că Cyn rămăsese cu ea.

Se întrebă ce-ar fi făcut dacă ar fi văzut-o plecând, însă, la urma urmei, nici nu era treaba lui. Pe de altă parte, aceea era și singura ocazie de a-l avertiza în legătură cu prezența fratelui său.

Chastity șovăi. Trebuia să scape! Dar măcar îl putea avertiza mai întâi. Își scoase biletul din corset, când el se întoarse să ia un copan de pui. Se aplecă lângă el și se lipi de trupul lui, întinzându-se să ia niște struguri. Îi strecură biletul în buzunar.

El se întoarse imediat și se încruntă la ea.

— Dar ce s-a întâmplat, milord? întrebă ea agitată.

— Nimic, zise el. Dar avea o privire foarte hotărâtă, de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

Chastity se uită la Gresham, care îi zâmbi și apoi se aplecă să ia în dinți o cireășă. Știa că se va întoarce imediat să o chinuie.

- Trebuie să plec, zise ea, trebuie să merg la toaletă.

Cyn se uită și el spre Gresham, apoi o apucă de încheietură.

- Să mergem, atunci. Ți arăt eu unde e.

O târî afară din cameră. Gresham eliberă imediat un urlet furios. Cyn o împinse pe un coridor întunecat și ieșiră afară în noaptea friguroasă.

- Ce faci? strigă Chastity, gâfâind în aerul rece.

- Ți găsesc un loc unde să faci pipi, frumoasa mea. Asta vrei, nu-i așa? Sau, de fapt, Gresham a fost prea mult pentru tine?

Nu mai semăna deloc cu Cyn. Era dur și furios.

- Dar e foarte frig!

Își scoase atunci haina și i-o puse pe umeri. Era ca un fel de închisoare, de care se folosea ca s-o țină aproape.

- Milord...!

Buzele lui o reduseră la tăcere. O sărută dur, fără să accepte vreun refuz, însă lui Chastity tot i se topi inima. Tânjise atât de mult după asta. Oare mai conta că nu știa cine era cu adevărat? Va profita de acest moment și-l va prețui pentru totdeauna.

Fu pierdută de îndată ce se lăsă pradă sărutului. Brațele lui alunecară în jurul trupului ei. Se lipi de fiecare centimetru al corpului lui. Îi acceptă limba în gura ei. Avea un gust dulce și ușor picant.

Cyn întrerupse brusc sărutul și o târî după el mai departe pe lângă clădire. Se ascuseră în spatele unui tufiș și îi spuse să tacă. Părea să i se fi tăiat răsufarea. Chastity era complet năucită.

Îl auzi apoi pe Gresham strigând:

- Unde naiba este? Hei!! Malloren, nemernicule! Ieși afară și adu-mi femeia înapoi!

Mai strigă câteva înjurături, apoi intră în casă și trânti ușa.

Cyn se ridică în picioare și o ridică și pe ea.

- Vrei să i te alături din nou?

Chastity clătină din cap. Voia să rămână acolo cu Cyn, pentru totdeauna... în siguranță și încălzită de haina lui. Și să lase întreaga lume să se ducă naibii.

Cyn îi ridică apoi bărbia cu degetele.

- Atunci ce vrei?

Încă mai exista în el acea duritate, dar un singur lucru era clar: Dumnezeu îi trimisese acel moment! Pentru că era șansa ei de a-l iubi pe Cyn, fără să-l pună în pericol.

– Te vreau pe tine, șopti ea.

El își trase răsufierea.

– Mă întreb de ce...

Nu exista nici un răspuns la acea întrebare, așa că Chastity așteptă. Cyn își trecu mâna de-a lungul gâtului ei... apoi de-a lungul umărului... apoi își strecură degetele în spatele corsetului ei rigid și îi atinse sfârțul. Noaptea aceea fusese prea mult pentru ea și era foarte tulburată. Se rezemă de zidul dur de cărămidă și-l lăsă să-i facă orice voia.

Îi răsuci ușor sfârțul, iar Chastity se înfioră ca răspuns. Își lipi șoldurile de ea, și Chastity nu se putu abține să nu se împingă și ea în el.

– Chiar mă dorești, nu-i așa? zise el încet. Ei bine, dulcea mea curviștină... și eu te doresc. Își scoase apoi degetele din spatele corsetului ei și o trase după el de-a lungul casei.

– Unde mergem? întrebă Chastity, tremurând de frig în noaptea rece.

– O luăm prin bucătărie. Nu prea aș vrea să fiu nevoit să mă duelez cu prietenul meu pentru tine. Nu meriți asta, nu-i așa?

Era din nou dur, făcând-o pe Chastity să se neliniștească. Își aminti din nou că el nu știa cine era cu adevărat, ci că o considera o târfă sau o doamnă de moravuri ușoare. Oare chiar voia să fie tratată ca atare?

Cu toate acestea, momentul acela imperfect avea să fie singura lor ocazie. Așa că se duse cu el.

Capitolul 11

Intrară în bucătărie și Chastity începu să se clatine din cauza căldurii și a zgomotului. Se întrebă imediat, uimită, cum de nu luase foc casa. Servitorii erau beți și răcneau, dar se chinuiau să continue să trimită sus mâncare și băutură. Unii dintre ei renunțaseră. Într-o oală pe foc mocnea o pulpă de oaie și o femeie sfoară într-un colț.

Nu observă nimeni când Cyn luă un coș și puse înăuntru felii de carne, prăjituri cu fructe și un castron cu frișcă. O conduse apoi pe Chastity afară din bucătărie. Fata se uită în urmă și văzu un bucătar întorcându-se și căutându-și mirat crema pentru prăjitură.

Trecură apoi pe lângă bufet, în care erau deschise – în mod convenabil – vreo șase sticle de vin. Cyn puse în coș o sticlă și două pahare. Chastity vru să protesteze.

Cyn o privi.

– Te-ai plâns că ți-era foame, scumpo. Am de gând să te satisfac din toate punctele de vedere.

Îi zâmbea, dar Chastity putea simți totuși o răceală ciudată în spatele zâmbetului lui. Și într-un fel chiar se bucura că exista. Nu voia ca el să aibă sentimente prea puternice pentru curva pe care o întâlnește din întâmplare.

Înțelese din nou că trăiau o minciună.

O conduse apoi spre o scară mică de serviciu. Acolo erau niște lumânări și felinare care să le lumineze drumul. Cyn aprinse una și i-o dădu lui Chastity să o țină în timp ce urcau.

Cyn n-ar fi putut exprima în cuvinte ce simțea în momentul acela. La urma urmei, chiar era o femeie ușoară. O lăsase în siguranță în camera ei și o găsise apoi fardată și aranjată, jucând rol de târfă. Nu ar fi avut de ce să se alătore mulțimii, decât ca să-și caute un bărbat.

Îi venea să plângă.

Dar, pe de altă parte, avea de gând să o aibă. Se înșela dacă își închipuia că îl va păcăli și pe el, cum îl păcălise pe Gresham. În fond, își exprimase dorința și venise cu el fără să se împotrivească – așa că în scurt timp, își va putea alina dorința care-l chinuise zile întregi. Sărutul de mai devreme fusese suficient ca să-l înfierbânte dincolo de orice rațiune.

Și pentru numele lui Dumnezeu... chiar avea de gând să se asigure că îl va ține minte! Poate că se culcase cu jumătate din bărbații din Anglia, dar sigur nu-l va uita pe Cyn Malloren.

O conduse pe scări două etaje, apoi deschise ușa spre un pasaj liniștit și plin de praf.

– Mă gândeam eu. Aripa copiilor. Și n-a mai fost folosită de mult.

În acel colțișor liniștit era ca și când orgia de jos nici n-ar fi existat. Era însă și foarte frig, și Chastity tremura, chiar și îmbrăcată cu haina lui. Cyn verifică cele patru camere, apoi îi făcu semn spre una dintre ele. Probabil aceea fusese odaia doicii, pentru că înăuntru se afla un pat mic, care încă mai avea o pătură și o plapumă pe el.

Cyn lăsă coșul pe podea și verifică șemineul.

– Încă mai sunt surcele aici și câțiva cărbuni. Putem aprinde focul.

Chastity puse jos lumânarea, dar era prea puțină lumină pentru încăperea aceea. Își strânse mai tare haina în jurul trupului și se simți dintr-odată învăluită de parfumul suav al lui Cyn. Cu toate acestea, începu să aibă îndoieli. Ce căuta Lady Chastity Ware cu un bărbat în camera asta prăfuită? Cum o adusese viața în acel moment?

Pe un raft erau câteva cărți roase de șoareci. Cyn le rupse și le folosi ca să aprindă o scânteie, apoi apropie lumânarea de ele. Flăcările izbucniră cuprinzând surcelele uscate. Instinctiv, Chastity se mută mai aproape de șemineu.

Cyn se uită în sus.

– Cred că se va aprinde bine, în plus coșul de fum pare curat. Cu toate astea, o să treacă ceva timp până când o să înceapă să degaje căldură.

– Măcar avem lumină. Camera deja părea mai confortabilă, datorită focului.

Trase pătura și plapuma de pe pat și așeză salteaua pe podea. Întinse apoi pătura peste ea și făcu o plecăciune elegantă.

– Canapeaua ta, milady.

Chastity înțelese imediat că soarta îi va fi pecetluită de îndată ce se va așeza pe saltea. Totuși, luă loc acolo, răsucindu-și fustele într-un vârtej de mătase și parfum. Și destul praf.

Înainte de a se așeza lângă ea, Cyn aduse coșul în fața lor și le acoperi picioarele cu pătura.

Chastity își strânse mai tare haina în jurul umerilor.

– Ție nu ți-e frig doar în cămașă?

Îi aruncă o privire piezișă.

– Deloc.

Chastity se uită în altă parte. Privirea lui tocmai îi crescuse cu câteva grade temperatura corpului.

Cyn turnă vin și îi întinse un pahar. Chastity bău puțin și simți cum vinul o încălzea. Dar și cum i se urca la cap. Se aștepta ca el să sară pe ea din clipă în clipă și într-un fel își dorea să o facă mai repede, pentru că începea să îi cam piară curajul.

– Chiar trebuie să mănânc, zise ea încet.

– Altfel te îmbeți? șopti el. Păi, poate te vreau beată, scumpo. Chastity îl privi prin fantele măștii și lăsă jos paharul.

– Crezi că trebuie să mă îmbeți ca să-ți faci de cap cu mine, milord?

Cyn făcu o grimasă.

– Nu. Ar fi ridicol, nu-i așa? Întinse apoi mâna și-i atinse buzele. Atingerea aceea îl ardea. Zise apoi, pe o voce seducătoare: Doica ta nu ți-a spus niciodată să nu te joci cu mâncarea? Luă o felie de carne de vită și o rulă. Și acum, spune-mi, de ce îți amintește asta?

Chastity se încruntă.

– De un rulou de carne?

Cyn se uită gânditor la carne.

– Prea mică? Fără îndoială ai dreptate. Mai răsucii apoi două felii de carne în jurul primeia și i-o arătă din nou. Așa e mai pe gustul tău?

Îi puse carnea în mâna stângă. O apucă apoi de mâna dreaptă și o ghidă spre penisul lui.

– Ce părere ai?

Chastity încremeni. „Iar era vorba despre a mânca.” Dar se presupunea că era o femeie ușoară și trebuia să se comporte ca atare. Îi zâmbi atât cât putu.

– Pare cam cât trebuie, zise ea cu vocea gătuită. Dar de fapt, tot i se părea prea mică. Oare toți bărbații erau uriași acolo jos?

– Atunci mănâncă, zise el încet.

Chastity mai degrabă ar fi mâncat un șarpe, dar nu avea de ales. Își linse buzele, duse la gură bucata de carne și mușcă. Umflătura de sub mâna ei dreaptă pulsă când ea mușcă. Se gândi febril dacă să mestece carnea sau nu. Ce-ar fi făcut o curvă în momentul acela?

Încercă să-și retragă mâna de pe penisul lui, dar el i-o ținu pe loc.

– Aș vrea niște vin, zise ea.

Cyn își folosi mâna liberă ca să ia paharul și să i-l ridice la buze. După ce bău, se aplecă spre ea să guste picătura care îi mai rămăsese pe buze și umflătura aceea se mișcă la fel ca o fință vie, sub mâna ei blocată. Apoi bău și el din pahar.

– Mănâncă, zise el încet. O să ai nevoie de putere.

Chastity era uluită. Se așteptase să fie pipăită, sărutată, mângaiată și pătrunsă. Nu era sigură dacă i-ar fi plăcut, dar simțea că era ceva ce trebuia să facă. Nu crezuse nici o clipă că va fi nevoită să facă altceva decât să se supună.

În mod evident, era pregătit să o posede, așa că de ce mai aștepta? Lăsă jos carnea pe jumătate mâncată.

– Cred că m-am săturat.

– Dar ești o doamnă cu un apetit feroce! Poate că îți plac mai mult dulciurile.

Se întinse apoi să caute prăjiturile și frișca, și asta însemna că trebuia să-i dea drumul la mână. Chastity se dădu câțiva centimetri mai în spate și cheia pe care o ținea ascunsă în corset i se lipi de coaste. Se gândi că avea să se facă de râs în cel mai scurt timp, așa că o scoase repede de acolo și o vârî sub saltea.

Cyn privea gânditor o plăcintă, și Chastity se întrebă ce ar fi putut să urmeze. Seducția cu ajutorul mâncării părea să fie tehnica lui favorită. Și era una chiar foarte eficientă. Era deja foarte sensibilizată din cauza întâlnirilor lor anterioare. Își aminti brusc de tot ce simțise când împărțiseră un biscuit în Shrewsbury și o tartă cu mere – iar dorința pe care o simțea în acel moment se amplifică și mai mult.

Cyn mușcă apoi din prăjitură și din ea ieși un sirop purpuriu.

– E de cireșe, zise el rânjind. Foarte potrivit.

Mută apoi prăjitura în cealaltă mână și i-o întinse pe cea plină de suc. Chastity se supuse poruncii lui tăcute și linse suc. Era dulce și bun, iar aroma sărată a pielii lui îi sporea gustul. Carnea lucioasă a mâinii lui se atingea de limba ei. Își lipi apoi gura de mâna lui și începu să sugă.

El își trase ușor mâna și îi întinse prăjitura.

– Mănâncă.

Chastity luă o mușcătură și începu iar să curgă suc. El înclină apoi prăjitura, și sucii i se prelinse pe sâni. Țipă imediat și ridică mâinile ca să își protejeze rochia, dar el o prinse de încheieturi și o lăsă pe spate.

Își folosi limba ca să curețe orice urmă de pe decolteul ei.

Chastity stătea acolo, încremenită de senzații ciudate.

Degetele lui abile îi descheiară apoi rochia și dezlegară șireturile corsetului. Îl aruncă apoi deoparte. Chastity stătea întinsă sub el cu rochia desfăcută, purtând doar cămășuța aceea subțire de mătase și jupa. Se întrebă atunci dacă o să considere că nu era suficient de înzestrată.

Privirea lui îi spuse însă că nu era cazul. Era roșu la față și avea ochii întunecați, iar degetele lui urmăreau conturul sânilor ei. O putere incredibilă puse atunci stăpânire pe ea.

– Îți place ce vezi, milord? murmură ea.

– Ești superbă, după cum știi prea bine. Vocea lui abia dacă era o șoaptă.

Își duse mâna spre șireturile măștii ei, dar Chastity îl opri.

– Nu! Masca rămâne.

– Așadar, contează atât de mult reputația ta?

– Pentru mine, da.

Cyn își plimbă un deget peste obrazul ei, atingând marginea măștii de catifea neagră.

– Și o să ai încredere să-mi spui numele tău?

– Nu, șopti ea, dar poți să-mi spui Chloe.

– Chloe, zici? O să râzi de durerea mea? Începu apoi să îi recite versuri: „Sărută-mă înainte să mor, draga mea; Sărută-mă o dată ca să-mi alini durerea“.

Buzele lui se lipiră pasional de ale ei. Doamne, ar fi dat orice ca să-i aline și o singură durere. Lacrimile îi împânziră ochii și fu recunoscătoare că purta masca aceea, care i le ascundea.

O părăsi apoi dintr-odată. Ea se ridică imediat, gândindu-se cu teamă că poate îl nemulțumise în vreun fel... dar Cyn luă castro-nul cu frișcă. Zâmbi și ridică din sprâncene, apoi îi puse o picătură în decolteu.

Chastity se uită în jos și rămase cu gura căscată de uimire. El o lăsă din nou pe spate și îi întinse frișca pe partea de sus a sânilor.

Simți cum o dezbrăca de cămașuță, apoi mai simți o picătură de frișcă pe piele și cum îi era întinsă cu mâna.

Cu respirația întretăiată, Chastity aștepta să îi simtă gura. În schimb, un deget îi trecu peste sâni. Apoi acel deget apărui în fața ochilor ei.

– Mănâncă. Ți-e foame.

Chastity nu trebuie să depărteze buzele, pentru că avea încă gura deschisă în urma șocului de mai devreme. Scoase limba și linse o parte din frișcă. Avea gust de lichior de portocale.

– E foarte bună, șopti ea. Chiar n-ar trebui s-o irosim.

Cyn îi zâmbi.

– Dar n-o s-o irosim. Linse apoi restul cremei de pe deget, mai luă puțină și i-o oferii din nou. Ia-o pe toată de data asta, dulce Chloe. Pe toată!

Vrăjită de ochii lui, Chastity îi luă degetul în gură, gustând crema alunecoasă, răcoroasă, delicioasă. Înghiți apoi. Vru să-i dea drumul la deget, dar el zise:

– Nu. Păstrează-l! Suge-l! Încet și frumos...

Lăsă apoi capul în jos și-i linse frișca de pe sâni cu o atingere lungă. Ca într-un vis, Chastity continuă să-i sugă degetul.

Îi simți limba învârtindu-se mai întâi în jurul unui sfârc, apoi în jurul celui de-al doilea și i se tăie respirația plăcerii pe care i-o provoca senzația aceea. Îi gădilă apoi cu limba vârful fiecărui sân.

– Ah! Frumusețile mele, șopti el, invidiați degetul meu, nu-i așa?

Chastity se opri brusc din ce făcea.

Se aplecă apoi și îi luă în gură un sfârc, mângâindu-i-l cu limba. Chastity simți un fior traversându-i corpul, așa că procedă și ea la fel cu degetul lui.

– Așa, scumpo, zise el încet. Arată-mi cum îți place.

Chastity așteptă să vadă ce va face în continuare. Dar nu făcu nimic. Și abia atunci îl înțelese. Îi supse ușor degetul, de probă. Făcu și el la fel cu sânul ei. Tot ce se întâmpla era foarte ciudat și i se părea ca și când și-ar fi oferit singură plăcere. Supse apoi încet și adânc și simți o fierbințeală crescând și luând foc în interiorul ei.

Începu apoi să simtă o pulsație între picioare, care o neliniștea îngrozitor. Auzi niște gemete ușoare și realizează că veneau chiar

de la ea. Și, Doamne, Dumnezeule, nici unul din ei nu era încă dezbrăcat de tot!

Cyn se mută apoi deasupra ei și se împinse ușor în ea. Asta ajută într-o câțva, dar nu prea mult. Era disperată să se elibereze de acel chin, așa că îi supse adânc degetul în gură. Dar el începu să râdă și-l trase afară.

– Doamne, Dumnezeule, Chloe! Unul dintre noi o să verse sânge în ritmul acesta. Hai, dezbracă-mă!

Spre surprinderea ei, Cyn se ridică și aparent aștepta ca ea să facă ce-i poruncise. Rămase blocată o clipă... era înfierbântată de dorință și se gândi că o să se răzgândească. Oare nu era și el disperat de dorință? Se părea că nu. Era amețită și înfierbântată, așa că se ridică cu greu în picioare. După aceea se privi. Rochia deschisă îi atârna de umeri și de la talie în sus era goală și murdară de frișcă. Își trase cămășuța la loc peste sâni.

Se apucă apoi agitată să-i desfacă nasturii de la vestă. Avea mâinile nesigure și stângace, dar se pare că terminațiile nervoase din degetele ei erau perfect conștiente de corpul lui, pentru că simțea o căldură de fiecare dată când îl atingea. Renunță pe la jumătate și-și lipi mâinile de pieptul lui, apoi se uită în sus la el, căutând parcă un ajutor pe chipul lui întunecat și hotărât.

Se ridică apoi să-l sărute, gândindu-se că îl va zori așa.

Buzele lui se jucară cu ale ei, dar apoi Cyn se retrase.

– Cu cât termini mai repede, scumpo, cu atât putem continua mai repede.

Se mai domoli un pic fierbințeala pe care o simțea, dar îi părea rău că dispărea. Ce fel de joc nebunesc mai era și asta? Începu apoi să se gândească că poate era hotărât să o tortureze... că poate nu vor face niciodată dragoste.

Termină repede cu nasturii. În timp ce îi desfăcea ultimul nasture, simți tăria rigidă a bărbăției lui. Asta o mai liniști. Avea nevoie de o femeie – dar nu de orice femeie, avea nevoie de ea. Își aminti apoi de clipa în care îl atinsese din greșală în timp ce descurca șireturile corsetului său. Își lipi mâna acolo ezitând și îl mângâie ușor.

Lui Cyn i se tăie respirația.

– Depinde dacă vrei ca totul să se întâmple repede sau încet, Chloe.

Chastity nu știa răspunsul la acea întrebare, dar își îndepărtă mâna.

– Aaa... zise el eliberând o respirație prelungă. *Une connais-seuse*¹. Nici nu mă așteptam la altceva.

O ustură tonul vocii lui. Dar, pe de altă parte, totul se dovedea altfel decât se așteptase, așa că de ce ar fi surprins-o atitudinea lui? Îi scoase apoi cămașa din betelie și i-o ridică ușor peste piept. Descoperi atunci că îi plăcea la nebunie să-și treacă mâinile peste mușchii lui mătăsoși. Se opri un pic acolo, ca în transă și îl atinse cu mișcări circulare.

Cyn trase singur de mâneci și-și scoase cămașa peste cap.

Chastity își trecu un deget peste cicatricea vineție care îi brăzda pieptul.

– De unde ai asta?

Cu siguranță orice femeie l-ar fi întrebat același lucru.

– De la o sabie. În Québec.

– Probabil ai sângerat mult.

– Ca un burduf de vin spart. Mi-a distrus complet uniforma.

Chastity se simți imediat copleșită de amintiri dulci-amăru. Știa în sinea ei că lucrurile n-ar fi trebuit să se întâmple așa între ei. Dar era cel mai bun mod în care ar fi putut spera să avanseze relația lor.

Se uită apoi în jos la sânii ei – erau goi și mânjiți cu frișcă. Adu-nă ce mai rămăsese din frișcă și o întinse pe cicatricea lui. Și apoi o linse. Deși Cyn stătea nemișcat, Chastity simțea și vedea cât de adânc respira.

Umflătura din pantalonii lui se împinse în burta ei.

– Haide, Chloe, zise el tăios. Una este să o luăm încet, dar, dacă mai târăgânezi mult, riști să nu te bucuri pe deplin de calitățile mele.

Chastity tresări la auzul vocii lui și se grăbi să-i descheie nasturii de la pantaloni și de la indispensabili.

Își adună apoi tot curajul și îl dezbracă de haine. Penisul lui se eliberă ca un arc.

Îl cuprinse cu ambele mâini.

¹ „O cunoscătoare“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

O clipă mai târziu, nici ea nu știa ce anume o împinsese să facă asta. Poate că fusese o încercare de a controla chestia aceea – dar acum pulsa în mâinile ei și nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în continuare.

– Sărut-o și o să se poarte frumos cu tine, îi zise el pe un ton frivol.

Chastity se uită cu ochii mari la vârful umed al penisului lui, apoi la el. Cyn scutură din cap și-i îndepărtă degetele. Ea se bucură. El se dezbracă rapid de lenjerie și de ciorapi, rămânând magnific de gol în fața ei.

Chastity îl studie în voie. Trupul lui Cyn Malloren era moale în foarte puține locuri... în rest, era numai mușchi puternici și minunați. Realitatea se mistuia sub ochii ei. Deghizarea ei, faptul că se dădea drept femeie ușoară, trecutul și viitorul... toate deveniră doar niște umbre. În clipa aceea nu mai exista nimic altceva pe lume în afară de ea și de Cyn.

Gemu când el o prinse de bărbie ca s-o privească în ochi.

– Am nevoie să-mi spui adevărul, dulce Chloe. Nu ai așa de multă experiență cu lucrurile astea, pe cât vrei să lași de înțeles, nu-i așa?

Chastity vru să-l mintă, de teamă să n-o alunge și să-și caute o femeie precum Sable. Dar el îi cerea adevărul și probabil și-ar fi dat seama de o minciună.

– Nu, zise într-un final.

El încuviință din cap și inspiră adânc.

– Acum o să te întreb ceva important și îți jur că o să te bat, dacă mă minți. Ești fecioară?

Chastity ezită să-i răspundă. Știa că, dacă i-ar fi spus că da, totul se va termina imediat, și dorința ei fierbinte nu va cunoaște nici o alinare. Pe de altă parte, nu mai era virgină din punct de vedere fizic, așa că probabil nu va ști niciodată.

După acel fiasco cu Vernham, Chastity chemase un doctor să o examineze și să-i ateste puritatea. Doar că tatăl ei aflase și adusesese o femeie, care pretindea că era moașă – dar despre care Chastity bănuia că era de fapt proprietara unui bordel. Lindle, acolitul dezgustător al tatălui ei, o ținuse imobilizată, în timp ce femeia aceea îi rupsese himenul și îi răpise acea mică dovadă de puritate.

Iar când apăruse doctorul Marsden, Chastity încercase să-l trimită de acolo. Dar tatăl ei o obligase să accepte examinarea doctorului întristat. După aceea fusese avertizată că, dacă va încerca vreodată să-și spună povestea, doctorul Marsden va putea dovedi că era o păcătoasă.

– Ei bine? o întrebă Cyn pe un ton tăios. Nu e o întrebare așa de grea.

– Nu, zise Chastity. Sigur că nu sunt fecioară.

El îi cercetă ochii.

– Asta e adevărul? Am vorbit foarte serios. O să te bat dacă mă minți în legătură cu asta și oricum o să-mi dau seama.

Chastity înghiți cu zgomot, dar îi susținu privirea.

– Te asigur că n-o să mă faci să sângerez, milord. Am mai avut un bărbat în patul meu. Ambele afirmații erau complet adevărate.

Cyn îi dădu drumul atunci.

– Așa să fie. Îi trase rochia desfăcută de pe umeri și aceasta se prăbuși la podea. După aceea o întoarse cu spatele ca să-i deschie șireturile jupei.

Simțea fiori pe șira spinării de fiecare dată când degetele lui o atingeau. Iar după ce căzu și jupa, își trecu încheieturile degetelor peste spatele ei, prin crăpătura cămășuței și simți os, mătase și carne. Ea se aplecă ușor spre el, iar Cyn începu s-o sărute ușor pe ceafă.

Apoi strănută.

– La naiba! De ce naibii a trebuit să te dai cu pudră? Tonul vocii lui era amuzat când o întoarse cu fața spre el.

– Îmi pare rău. După cum ai ghicit, nu am foarte multă experiență.

Mâinile lui îi cuprinseră sânii.

– Nu cred că asta are vreo legătură cu experiența. Am cunoscut câteva femei foarte versate care nu păreau să-și dea seama că toate cremele și pudrele de păr pot strica această plăcere.

Degetele lui mari îi atinseră ușor sfârcurile prin mătase. Dorința crescuse atunci și mai febril în ea, pentru că îi fusese refuzată prima dată. Dădu să-și scoată cămășuța, dar el o opri.

– Nu, scumpo, las-o pe tine! Nu sunt sigur că-s pregătit pe deplin pentru frumusețea ta.

O luă în brațe și o întinse din nou pe saltea.

– Eu sunt pregătită, zise Chastity.

– Serios? Hai să vedem!

Îngenunche între picioarele ei. Își puse mâinile pe gleznele ei și-și plimbă ușor în sus degetele bătătorite pe pielea ei fină.

Chastity se zvârcoli neliniștită și-și desfăcu picioarele de bunăvoie, pregătindu-se pentru invazia lui. Însă mâinile lui se opriră pe coapsele ei. Își îndoi degetele mari de la mâini, cuprinzând pielea moale ca de satin din interiorul coapselor ei. Chastity își dădu capul pe spate.

– O, Doamne sfinte... ce-mi faci?

Îi simți apoi capul acolo... buzele lui luaseră locul degetelor. Chastity se ridică atunci pe coate.

– Ce...?

El o mușcă ușor.

– Nu mai pune atâtea întrebări. Ți place?

Simți apoi cum degetele lui se plimbau prin părul dintre coapsele ei, alunecând prin lichidul de acolo.

– Ți place, nu-i așa? E ca și cum te-aș fi dat cu frișcă și aici jos.

Degetul lui alunecă apoi în interiorul ei. Chastity se prăbuși pe spate și scoase un geamăt gutural. Sunetul acela primitiv o șocă până în măduva oaselor. Se împinse în mâna lui, iar el îi veni în întâmpinare. După aceea se ridică ușor, ca să-i ia sfârcul în gură și începu să-i sugă sânul în același ritm în care mișca mâna.

Chastity era pierdută. O parte din mintea ei încă mai gândea limpede și înțelegea că probabil își striga nevoia disperată de eliberare. Ar fi preferat să tacă și să se comporte ca o doamnă... dar i se părea ceva absolut imposibil. Încercă să-și ceară scuze, dar în schimb, se deschise cât de mult putu și se împinse în el.

Apoi Cyn își schimbă poziția. Mâna și gura lui dispărură de unde erau și îi simți bărbăția tare lipită de ea.

– Da, zise ea.

El o pătrunse ușor, aproape de probă. Chastity gemu și se împinse în sus ca să-l cuprindă. Era foarte mare, iar ea era strămtă... dar i se părea minunat modul în care o deschidea plinătatea aceea.

I se păru că aude un oftat ciudat când o pătrunse cu totul. Apoi ieși din ea.

Ea se întinse atunci după el, îngrozită că ar fi putut s-o abandoneze. Alunecă din nou în ea, iar ea se cutremură de ușurare.

— Nu te teme, Chloe, zise el încet, mângâindu-i tandru pieptul. N-o să te las să te chinui. Haide acum, să terminăm ce am început.

Fiecare împingere fu urmată de alta. La început se mișcă încet, până când își învățară corpurile... cu tandrețe și cu blândețe. Apoi simțiră nevoia de eliberare și se grăbiră spre o explozie care o înnebuni pe Chastity.

Se ridică din întuneric, umplându-și plămâni cu aer și înțelese că nu va mai fi niciodată aceeași. Simțea că renăscuse și că era curată! Se simțea împlinită, dar și complet stoarsă... amestecată și totuși mai vie decât fusese vreodată în viața ei.

El se întinse deasupra ei, cu trupul fierbinte și transpirat, respirând greu. Dădu să se miște, dar descoperi că trupurile lor erau lipite unul de altul de sudoare, suc și frișcă, așa că fură nevoiți să se dezlipească ușor unul de altul. Aerul rece îi înfioră pielea umeză, și Chastity râse încântată.

Cyn se aplecă apoi deasupra ei. Ochii lui erau întunecați și misterioși, dar zâmbea mulțumit de plăcerea ei.

— Un lucru e sigur, dragă Chloe! Numai bădărani au trecut prin patul tău până acum. De ce să irosești toată minunăția asta pe ei?

Chastity își dori să-i spună adevărul... dar asta ar fi distrus un moment perfect. Și chiar dacă toate afirmațiile ei fuseseră adevărate, tot nu era absolut sigură că n-ar fi bătut-o pentru că îl mințise.

— Am fost o proastă ignorantă, zise ea.

El își acoperi ochii și-și trecu o mână pe brațul ei.

— Și acum?

— Acum știu mai bine.

— Și ce vei face cu aceste cunoștințe nou descoperite?

În clipa aceea realiză ce avea de făcut. Cyn nu credea că fusese primul din viața ei, dar înțelesese — numai Dumnezeu știa cum — că fusese primul care o condusese spre culmile extazului. Iar în clipa aceea se simțea responsabil, ca și când i-ar fi răpit fecioria. Cavalerul rătăcitor se trezea din nou în el. Oare încerca să ajute fiecare om nefericit pe care-l întâlnea? Îi avea deja pe cap

pe Verity, William și Charles... nu avea nevoie să se mai agite și pentru Chloe cea lascivă.

Trebuia să-l îndepărteze.

Se ridică ușor în capul oaselor.

– De acum încolo o să-mi cunosc valoarea, zise ea cu sinceritate. Nu-mi voi mai oferi cu ușurință favorurile în viitor.

Cyn își puse o mână pe coapsa ei.

– Promiți?

Chastity încuviință din cap. Își dorea cu disperare că îi împărtășească tot ce era în inima ei... că îl iubea și că nu concepea să împartă vreodată acea intimitate cu alt bărbat decât el – indiferent cât de priceput ar fi fost acela. Tânjea să existe un moment de sinceritate între ei. Unul singur, nu mai mult.

Dar nu puteau avea ceva mai mult decât noaptea aceea. Iar sinceritatea ar fi stricat totul.

În plus, noaptea încă nu se terminase.

Se uită apoi gânditoare la penisul lui, care îi atârna moale pe coapsă. Chicoti și zise:

– Curând, n-am nici o îndoială.

Cyn se ridică și își puse cămașa murdară și șifonată, apoi trase plapuma peste amândoi. Era o bucurie neașteptată să poată sta așa cu el. Poate mai mult decât putea îndura, pentru că era un lucru la care nu ar fi renunțat de bunăvoie.

Cyn turnă apoi niște vin.

– Povestește-mi despre tine!

Chastity nu se așteptase să urmeze o conversație.

– Ai vrea să-mi afli toate secretele, deci?

– Să știi că da. Aș vrea să știu tot ce e în sufletul tău.

Chastity se cutremură.

– Ce-ar fi să-mi spui tu mai întâi secretele tale, milord?

– Secretele mele... Se uită apoi în flăcările strălucitoare. Este considerat secret faptul că aproape mereu mi-e teamă înainte de luptă? Pentru frații mei soldați nu-i nici un secret... pentru că împărtășim cu toții aceeași slăbiciune. Numai un prost nu simte frică. Mie nu mi-e frică de moarte. Ci de mutilări.

Chastity își încleștă mâinile pe piciorul paharului. Moartea era ultimul lucru despre care-și dorea să vorbească.

– Nu ai și alte secrete, mai puțin *militare*?

El îi aruncă o privire.

– Vrei o listă a amantelor mele?

Cu siguranță nu își dorea asta.

– Astea sunt toate interesele tale? Iubirea și războiul?

– Poate. Mă întreb cât durează să cunoști pe cineva. Să te îndrăgostești...

Chastity privi și ea spre lumea secretă a flăcărilor.

– O clipă... sau o eternitate.

– Așa e. Acum îmi ești datoare cu un secret.

Ea clătină din cap.

– Eu sunt făcută în întregime din secrete și mistere! O să mă năruiesc cu totul, dacă dezvălui chiar și unul singur.

El o trase atunci în picioare, rapid ca o explozie și o târî spre o oglindă mică, care atârna pe perete. O ținu acolo imobilizată. Se vedeau amândoi în ea... erau goi. Iar imaginea lor era distorsionată din cauza oglinzii sparte și a focului care pâlpâia. El era Cyn... și părul ondulat îi atârna desfăcut pe umerii goi. Ea era un mister... chiar și pentru ea. Nu o cunoștea deloc pe femeia aceea mascată, cu părul închis la culoare și cu buzele umflate.

– Privește, zise el, și o să-ți arăt toate misterele tale!

Începu apoi să o atingă cu meticulozitate și pricepere. Și în tot acel timp, o privea uitându-se în oglindă la acea femeie ușoară, care se topea de dorință pentru el. Chastity își lăsă ușor capul pe umărul lui și întredeschise buzele. Pieptul ei se ridica și cobora cu fiecare respirație adâncă și plină de jind. Îl privi atunci în oglindă și observă că el nu era cuprins de dorință, ci vigilent.

– Nu-mi place treaba asta, zise ea.

– Mincinoaso!

– Nu-mi place să te las în urmă. Vino cu mine!

Cyn îi sărută mărunt umărul.

– Pot să descopăr toate secretele trupului tău și apoi să le folosesc, ca să te distrug. Dar nu vei fi distrusă, ci atunci vei deveni mai puternică.

Chastity se străduia să reziste atingerilor lui pricepute.

– Nu e același lucru.

Crescu presiunea aplicată de mâna lui între coapsele ei și un fior îi învinse voința.

– E același lucru, zise el. Spune-mi secretele tale!

O copleși atunci încă un val cutremurător de dorință. Închise ușor ochii.

– Ce vrei de la mine?

– Te vreau toată. *Ai încredere în mine!*

Ea depărtă picioarele.

– Dar am încredere în tine.

Mâna lui se opri brusc.

– Nu pentru asta. Ai încredere să te lași pe mâinile mele.

Ea clătină din cap.

– Nu am nimic pentru tine, Cyn Malloren. Se eliberă apoi din brațele lui și fugi, aplecându-se doar cât să-și ia hainele. Dar el o prinse din urmă și o culcă pe saltea, unde o imobiliză cu trupul lui și o apucă strâns de încheieturi.

Avea ochii întunecați.

– Țta nu e sfârșitul.

– Ți-am zis deja, nu mai am nimic altceva.

– Ba mai ai. Te vreau toată. Vreau să-ți aflu secretele.

Chastity începu să se lupte cu el.

– Ești nebun!

– Da, sunt. Nu simți? Nu simți ce e în camera asta, lua-te-ar naiba? După tot ce s-a întâmplat aici, poți să te mai duci la un alt bărbat?

– N-o să mă duc la un alt bărbat!

– Ai încredere în mine! zise și o sărută pasional.

Chastity îi răspunse la sărut, chiar dacă plângea. De data aceea lacrimile i se prelinseră de sub mască și el i le sorbi de pe obraji. Plângi! Plângi pentru noi, Chloe! Indiferent ce se va întâmpla, nu vei uita asta!

Făcu apoi iar dragoste cu ea cu gura și cu mâinile... și cu fiecare nerv și părticică din trupul său. La început, ea se luptă să scape de pasiunea lui, temându-se de sălbăcia dorinței și de violența încercării lui... apoi i se predă cu totul.

Nu va lăsa să-i fie ușor. O aduse de două ori aproape de culmile extazului și se opri, în ciuda rugămintelor ei. O răcori cu vin și cu frișcă, până când reveniră din nou la realitate. O realitate plină de alean.

Chastity îl înjură și încercă să îl lovească.

Dar el o întoarse ușor pe burtă și folosi frișca pe post de lubrifiant pentru a o masa până când ea deveni moale și visătoare și ajunsese la un soi de liniște. Apoi o ridică în genunchi și o atinse de la spate, până când ea gemu din nou de dorință.

– Să te ia naiba, Cyn Malloren, șopti ea, dacă mă mai lași o dată!

El începu să râdă și se strecură sub ea.

– Zboară singură atunci, Chloe, zise el. Călărește-mă!

Ea îl încălecă atunci și îl primi în ea cu o nevoie disperată. Începu să alunece în sus și-n jos, frecându-se foarte ușor și îl privi cum se apropia de orgasm. Dar își învățase bine lecția. Cu o voință supremă se opri apoi în echilibru deasupra lui.

Cyn deschise imediat ochii și încleștă pumnii.

– O, dulce gorgonă nerușinată din iad! Chiar trebuie să te rog?

– Da, zise ea.

Ochii lui erau întunericul însuși.

– Te rog! îi șopti el.

Chastity coborî din nou și îi înălță pe amândoi pe culmile extazului.

Adormiră apoi. Chastity se trezi brusc. Era pe jumătate întinsă peste Cyn și erau acoperiți cu plapuma. Focul se stinsese în șemineu și lumina zorilor se revărsa pe fereastră. Se ridică prudentă, tremurând de frig. Dar, din fericire, Cyn nu se trezi.

Abia dacă îl vedea în lumina aceea cenușie. Și își dorea cu disperare să-l mai zărească o clipă. Dădu să îl atingă, dar își trase înapoi mâna. O podidiră lacrimile când se gândi că acela era sfârșitul. Va trebui să fugă după noaptea aceea.

Respira greu, dar se strădui totuși să îmbrace cămășuța, fusta și rochia. Luă în mână corsetul, pentru că i-ar fi fost prea greu să încerce să și-l pună din nou. Oricum se îndoia că se va întâlni cu cineva la ora aceea pustie din noapte. Și chiar dacă se întâmpla să dea nas în nas cu cineva, hainele acelea trebuiau să fie suficiente.

Luă cheia de sub saltea și deschise ușor ușa. Scârțâitul balamalelor o făcu să se încrunte. Dar Cyn nu se trezi. Așa că ieși, coborî scările înguste și fugi înapoi spre camera lordului Heatherington.

Cyn deschise ochii imediat după ce plecă ea. Cu siguranță era o încheiere rece și sumbră a celei mai fierbinți nopți pe care o trăise în viața lui. Închise ochii și o retrăi. Nu era mândru de tot ce se întâmplase, dar era foarte conștient că fusese pur și simplu minunat.

Un lucru era sigur... din clipa aceea nu mai putea trăi fără ea! Nu o putea lăsa să plece fără el.

Trăise o durere fizică în clipa în care recunoscuse parfumul târfei lui Gresham. Simțise atunci că toate bucuriile vieții se mistuieră sub ochii lui – pentru că domnița lui era o femeie ușoară, și nu un înger condamnat pe nedrept. O furase apoi de la prietenul său, intenționând mai mult să se răzbune decât să trăiască o noapte de plăcere.

Fusese pregătit să fie dezgustat de farmecele unei curve, dar se pomenise sedus de o ignoranță fermecătoare. Chiar se așteptase ca ea să-i mărturisească faptul că era virgină. Ba mai mult, fusese pregătit să o lase să rămână așa, chiar cu prețul sănătății sale mintale. Chiar și atunci când intrase în ea se așteptase să descopere că-l mințise.

Și fusese dezamăgit să afle că fusese sinceră cu el.

Dar la urma urmei nu era nevoie de multă strădanie pentru a răpi fecioria unei femei. Și era clar ca lumina zilei că nu era vreo curvă experimentată. Poate că Vernham fusese singurul...

Clătină din cap și zâmbi. Probabil în clipa aceea se strecura să-și reia vechea identitate... să redevină Charles. O va lăsa să continue acea mascaradă, chiar dacă îi va fi foarte greu. Cel puțin până când își va da seama care era cea mai bună cale de acțiune. Viitorul nu va fi ușor. Lumea întreagă se va uita strâmb pentru că un Malloren se căsătorește cu o femeie decăzută. În plus, Rothgar va face tot ce-i va sta în putință ca să-l împiedice.

Dar ea va fi a lui! În pofida lumii întregi și a lui Rothgar! În ciuda a tot și a toate! Va fi a lui pentru totdeauna și o va face să cânte de bucurie, zi și noapte. Cu siguranță vor întâmpina dificultăți, dar măcar acestea vor ține la distanță plictiseala.

Se ridică în picioare și se întinse alene. Se simțea regele lumii. Se îmbracă fluierând, după care făcu ordine în cuibușorul lor de nebunii.

Capitolul 12

Chastity cunoștea doar două drumuri înapoi spre camera lui Heatherington. Unul ar fi dus-o pe afară, iar celălalt prin salonul principal de la parter. Deschise ușa care ducea spre spatele casei și o întâmpină o ceață deasă. Burnița de afară i se strecură până în măduva oaselor. Se cutremură, închise ușa și se îndreptă spre salon. Se uită în jos la pieptul ei aproape dezgolit, întrebându-se dacă să încerce să-și pună corsetul. Dar era liniște în casă, așa că își apropie mai mult marginile rochiei și se grăbi spre siguranța camerei lui Heatherington.

Auzi niște voci slabe și încremeni. Se gândi că probabil veneau din camera de jocuri. Din fericire, pariarii aceia înrăiți nu reprezentau nici un pericol pentru ea, așa că se grăbi să intre în salon.

Un singur felinar mai era aprins și în aer pluteau miroasuri râncede de sudoare și băutură, dar în rest, sala era pustie. Pe podea erau împrăștiate câteva haine și o pată mare de culoare închisă pe lemnul lustruit de stejar stătea mărturie că se vărsase ceva. Se gândi că nu avea cum să fie sânge. Cu siguranță s-ar fi auzit larmă, dacă ar fi pierdut cineva atât de mult sânge.

Își dădu seama că ea și Cyn nu ar fi observat, nici dacă ar fi avut loc un masacru noaptea trecută.

Dar în ciuda situației desperate în care se afla, Chastity nu putea să nu zâmbească amintindu-și ce se întâmplase între ei. Nu își închipuise niciodată că a face dragoste putea fi ceva minunat. Pașiunea îi contopise, ca pe două bucăți de fier topite în același foc. Nu aveau nici un viitor împreună... dar noaptea trecută meritase din plin toată suferința pe care i-o va aduce.

Își dori în secret ca Cyn să fi știut adevărata identitate a lui Chloe. Dar vampa aceea lascivă trebuia să dispară înainte să se trezească el. Își ridică fustele și fugi spre scări. Lovi din greșeală cu piciorul o carafă goală, care zbură și se lovi de stâlpul scării.

– Dar ce avem noi aici?

Chastity se întoarse și-l văzu pe marchizul de Rothgar. Stătea în pragul ușii și era învăluit de lumina unui sfeșnic cu lumânări

proaspăt aprinse. Acesta lăsă sfeșnicul pe o masă și se îndreptă spre ea.

Chastity dădu să fugă pe scări, dar el se năpusti cu o viteză surprinzătoare și o prinse de braț. Nu o strânse tare, dar suficient ca ea să nu poată scăpa.

– Te rog, dă-mi drumul, domnule, zise ea, adoptând o vorbire de rând și evitând să-și arate fața.

El îi întoarse chipul spre el.

– Nu e deloc înțelept să te dai drept țărăncă, draga mea. Aici doar aristocratele poartă mască.

Chastity își strânse mai mult rochia, simțindu-se pe jumătate goală – cum de altfel și era.

– Poate că vreau ca lumea să mă considere nobilă, domnule.

– Mă întreb de ce? Nobilele nu sunt plătite.

Rothgar îi întorsese cumva pe amândoi, iar în clipa aceea stătea în fața ei, blocând scările ca o barieră cumplită. Inima începu să-i bată tare de teamă.

El o studia cu zâmbetul pe buze, dar ochii lui erau întunecați, așa că nu-și putea da seama de starea lui de spirit. Îi tremurau picioarele. Ce naiba voia de la ea?

Avea aceeași ținută curată și îngrijită de mai devreme și nu părea să aibă nevoie de somn. Oare era om? Oare venise din întâmplare la Rood House? Sau îl urmărise acolo pe Cyn? Dar chiar și dacă știa că fratele lui venise acolo împreună cu un tânăr, tot i-ar fi fost imposibil să facă legătura între el și ea.

Rothgar scoase atunci o pungă din buzunar și-și turnă în palmă mai multe guinee.

– Mi-am petrecut timpul în sala de jocuri, zise el. Îți dau toată punga asta pentru restul nopții.

Chastity își strânse și mai tare rochia.

– E... e aproape dimineată.

– Adevărat.

Chastity înghiți apăsât și clătină din cap.

– Sunt prea obosită, domnule.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Încă o greșeală. O curvă nu e niciodată prea obosită. Ce ești atunci... o doamnă... sau o curvă?

Chastity încercă disperată să se strecoare pe lângă el, dar Rothgar pur și simplu îi blocă drumul, ca un zid de nepătruns.

— O să țip.

— Chiar crezi că asta ar ajuta la ceva?

Rothgar se mută apoi pe prima treaptă, iar asta îl făcea să pară și mai mare, și mai impunător. Chastity trebuia să se uite în sus la el și o durea gâtul.

— Ce vrei, domnule?

— Milord, o corectă el, blând. Mă întreb unde ți-ai petrecut noaptea.

Chastity îi susținu privirea.

— Cu un iubit.

— Am presupus asta... și bănuiesc că a fost unul care te-a obosit foarte tare. Dar mă întreb dacă asta e așa o mare realizare?

Chastity încercă din nou să treacă pe lângă el, dar el îi blocă din nou drumul. Simțea că o să izbucnească în lacrimi din clipă în clipă.

Bărbatul scoase o broșă din lavaliera sa dantelată. Era lucrată în stil baroc și avea o perla în montură de aur. O răsuci în fața ei.

— Broșa aceasta pentru un sărut.

Chastity se uită la bijuterie și o ameți felul în care o învârtea.

— Și apoi o să mă lași să plec?

— Nu ești prea lingușitoare, copilă. Dar da, o să te las să pleci după aceea. Asta dacă o să îți mai dorești să fugi.

Chastity învățase destul de multe despre săruturi de ultima dată când o sărutase Rothgar, așa că perspectiva aceea o înspăimânta. Dar la urma urmei, era vorba de un singur sărut. Și-n plus, Cyn ar fi putut apărea s-o caute din clipă în clipă.

— Bine atunci, milord.

Marchizul o ridică fără nici un efort și o așează cu o treaptă mai sus, astfel încât să fie doar cu o jumătate de cap mai scundă decât el. Acțiunea lui îi desprinse mâinile din loc și rochia i se deschise. Chastity încercă cu disperare s-o prindă, ca s-o închidă la loc. Dar el se mișcă mai repede decât ea. Îi strânse cele două jumătăți ale rochiei și apoi le fixă cu broșa.

Apoi o privi.

Chastity stătea calmă. Era hotărâtă să se achite cu demnitate de sarcină.

– Ar fi trebuit să definești ce înseamnă sărut înainte de a încheia înțelegerea asta, îi zise el încet.

Chastity făcu ochii mari.

– Un sărut e un sărut.

– Păi, și ce înseamnă un sărut? Își puse apoi mâinile pe umerii ei și degetele lui mari îi atinseră clavicula.

Nu era tocmai neplăcut, dar ea se gândea doar la faptul că Cyn ar fi putut apărea în orice clipă. Pe lângă faptul că ar fi aflat fratele lui de ea, probabil s-ar fi pornit și o încăierare din cauza acelei îmbrățișări. Ba mai mult, și-ar fi pierdut șansa de a scăpa.

– Doar gura ta lipită de a mea, zise ea aspru.

El începu să râdă.

– Ce explicație simplă ai oferit, draga mea. Foarte bine, doar gurile noastre atunci.

Își îndepărtă apoi mâinile și se aplecă să-și lipească buzele de ale ei. Buzele lui o tachinară și o mângâiară, până când Chastity își simți gura înmuindu-se. Simți o nevoie ciudată de a se prinde de el ca să nu cadă, dar își puse o mână pe piept și una pe burtă. Ar fi trebuit să stabilească și o durată a sărutului.

Limba lui îi mângâie apoi interiorul buzelor și Chastity se înmuie și mai mult. Închise ochii, recunoscându-i priceperea, dar își dori oricum să se termine mai repede. Încerca să prindă sunetul pașilor lui Cyn, care venea după ea. Sau oare o va lua pe afară?

Cyn se putea afla deja în camera lui Heatherington!

Limba lui Rothgar pătrunse apoi în gura ei relaxată, dar Chastity o împinse afară instinctiv. Deschise imediat ochii, temându-se de răzbunarea lui.

Rothgar zâmbea. Dar era un zâmbet trist și ciudat.

– Într-adevăr o explicație simplistă, zise el. Făcu apoi un pas în spate. Pleacă în treaba ta, rândunică mică!

Chastity dădu să îi înapoieze broșa, dar el îi opri mâna.

– Păstrează-o! Consider că întâlnirea noastră a fost foarte educativă. Dar ai putea să-mi răspunzi la o întrebare, dacă simți că nu ai câștigat mizilicul.

Chastity urcă repede câteva trepte.

– Da?

– Săruturile pe care le-ai primit azi-noapte ți-au plăcut mai mult decât sărutul meu?

— O, da! zise Chastity și abia atunci își dădu seama că zâmbea și că probabil se înroșise la față.

Rothgar făcu o plecăciune elegantă și frumoasă în fața ei.

— Atunci îți doresc să ai parte de mai multe de la același bărbat.

Chastity era uimită, dar totuși se întoarse și fugi.

Șovăi când ajunse în fața ușii camerei lui Heatherington. Era posibil ca Cyn să se afle deja înăuntru. Și chiar dacă nu era acolo, nu ar fi mirat-o deloc să descopere că gazda lor se hotărâse să doarmă în propriul pat și, prin urmare, să fi făcut rost de o cheie de rezervă. Descuie, apoi deschise ușa ușor. Camera era goală.

Se strecură până lângă pat. Da, nu era nimeni acolo. Scotoci apoi după cutiuța în care se afla cremenile, ca să facă o scânteie și să aprindă lumânarea. Nu părea să fi fost nimeni acolo de la plecarea ei.

Se prăbuși pe pat, tremurând. Fu pe punctul de a se lăsa copleșită de oboseală. Și-ar fi dorit să se ascundă într-o gaură de șarpe, unde să aibă timp să se adune și să-și recapete curajul de a continua. Dar nu avea timp pentru așa ceva. Trebuia să se schimbe înapoi în Charles și să plece.

Se chinui să scoată broșa din rochie, dar nu era deloc ușor. Rothgar o împinsese adânc prin cea mai groasă parte a mătăsii. Ridică ochii și își surprinse reflexia în oglindă. Doamne, Dumnezeule! Arăta ca o prostituată adevărată!

Avea peruca strâmbă și buzele îi erau umflate de la cât de mult fusese sărutată. Iar masca ei neagră de catifea și umărul rochiei erau murdare de pudră roz. Rochia era foarte indecentă și sânii ei arătau de-a dreptul minunați fără corset.

Oare mofturosul Rothgar fusese atras de asta?

Niciodată!

Atunci ce naiba voia de la ea? Se gândi la asta îngrijorată, în timp ce se dezbracă de hainele femeiești. Fără îndoială, ar fi sedus-o, dacă i-ar fi acceptat oferta de a-i cumpăra trupul pentru câteva ore. Pe de altă parte, înțelesese că oferta lui nu fusese serioasă. Dar cu toate acestea, se oferise să-i cumpere un sărut și plătise scump pentru asta.

O speria faptul că nu înțelegea care fusese motivul lui. Rothgar nu o speriasse deloc când era în Londra, ca Lady Chastity

Ware – ba chiar o încântase. Dar în clipa aceea era o fugară care se încurcase cu fratele lui și știa că el n-ar fi fost niciodată de acord cu asta. Gândul acela o făcu să se înfioare. Acțiunile lui nu făcuseră altceva decât să-i urgenteze plecarea.

Era apă rece într-un ulcior din apropiere, așa că o turnă într-un lighean ca să se spele de sudoare, frișcă și cosmetice. Se îmbujoră apoi și începu să curețe urmele iubirii dintre picioare. Îi încremeni mâna. Dacă era însărcinată?

Doamne, Dumnezeule, ce s-ar face atunci? Probabil fusese ne-bună! Tatăl ei ar omorî-o, mai mult ca sigur. Își puse apoi mâinile pe burtă, de parcă existau deja șanse să fi rămas grea, apoi și le retrase. Aceasta era un alt dezastru de care se va ocupa la momentul potrivit. O copleși o dorință ciudată de a purta în pânțele copilul lui Cyn și acesta era încă un motiv să fugă mai repede!

Cyn făcuse dragoste, în mod necugetat, cu o tânără doamnă nemăritată. Știa că se va simți responsabil să se însoare cu ea, în ciuda faptului că nu crezuse că era virgină. Iar un copil i-ar fi pecetluit soarta! Nu voia să-l prindă cu un astfel de truc ieftin, întrucât capcana aceea l-ar fi aruncat într-o căsătorie care i-ar fi ruinat cariera și l-ar fi înstrăinat pentru totdeauna de familia lui.

Îndepărtă repede toate urmele mascaradei. Îndesă peruca înapoi în bagaj, dar se gândi că asta i-ar fi dat imediat de înțeles lui Cyn cine era femeia cu care făcuse dragoste. Așa că o scoase de acolo și o aruncă în fundul dulapului lui Heatherington, sperând ca el să uite complet de existența ei. Aruncă acolo și rochia și masca.

Ridică apoi broșa și se întrebă ce să facă cu ea. Era foarte tentată s-o lase acolo, dar, pe de altă parte, știa că fusese un cadou sincer. Oare la ce se referise Rothgar prin acea ultimă întrebare, legată de sărutările pe care le primise în timpul nopții? De la orice alt bărbat ar fi înțeles că era nemulțumit că nu o satisfăcuse. Dar nu și de la Rothgar.

O cuprinse din nou teama că nu-l înțelegea deloc. Prinse broșa de căptușeala hainei sale. Dacă se ajungea la ce era mai rău, măcar ar fi putut-o folosi ca să-și cumpere mâncare.

Își puse apoi pe cap peruca ei bărbătească și pălăria. Charles se uita din nou la ea din oglindă. Dar imaginea ei de noaptea trecută,

cu chipul pierdut de plăcere, distorsiona reflexia actuală. Aproape că-l putea vedea pe Cyn stând în spatele ei. Și aproape își putea imagina mâinile lui mângâindu-i trupul.

Se sili să se trezească din reverie și să se grăbească. Scotoci prin buzunarele uniformei lui Cyn și-i găsi banii. Luă o jumătate din ei. Însă un moment de slăbiciune o făcu să strângă la piept haina lui stacojie și să-i inspire parfumul. Doamne, Dumnezeu, cum îl putea părăsi?

Doamne, dar cum ar fi putut rămâne?

După noaptea trecută i-ar fi fost imposibil să-și păstreze deghizarea. Dar, mai mult ca oricând, nu-l putea lăsa să afle cine era cu adevărat, pentru că ar fi însemnat să-l prindă prin înșelăciune.

Sau poate chiar mai mult de atât. Poate chiar ajunsese să țină la femeia aceea misterioasă cu care făcuse dragoste. Își aminti imediat de intensitatea cu care îi ceruse să-i spună toate secretele ei.

Era foarte posibil s-o caute din nou pe Chloe în ziua aceea.

Ei bine, și Chloe, și Charles vor dispărea fără urmă.

Chastity încremeni.

Oare ar fi făcut legătura în minte, dacă dispăreau amândoi? Cu siguranță nu i-ar fi luat mult timp să-și dea seama de acel vicleșug. Își acoperi fața cu mâini tremurânde.

Cum era mai periculos? Dacă pleca sau dacă rămânea?

Se plimbă agitată prin cameră și pricepu deodată crudul adevăr. Trebuia să rămână. Trebuia să mențină mascarada aceea. De dragul lui Cyn. Chastity puse banii la loc. Se studie încă o dată în oglinda mare, ca să se asigure că înlăturase orice urmă de Chloe. Singurul lucru neobișnuit era că buzele ei erau mai roșii și mai pline în ziua aceea.

Își puse apoi mâna între picioare. Noaptea trecută o învățase că masculinitatea era un lucru destul de vizibil. Era norocoasă că nu fusese prinsă până atunci. Desigur, nimeni nu bănuise nimic înainte. În plus o ajutaseră și cele două perechi de pantaloni. Trebuia să poată să alunge orice suspiciune a lui Cyn.

Se duse din nou la cufăr și scoase lâna care umpluse pieptul doamnei Inchcliff. Făcu un fel de sul din ea. Se gândi apoi la bărbăția lui Cyn – care fusese și tare, și moale – ca să estimeze

mărimea potrivită. În stare flască era foarte bine. Nu-și dorea să creadă cineva că era un bărbat excitat.

Se pomeni stând acolo, cu mâinile înțepenite, amintindu-și ce se întâmplase noaptea trecută. Nu era corect. De ce nu aveau nici o șansă să fie împreună? Își aminti apoi de numele pe care le aflate și de scrisoare. Poate că până la urmă exista o cale de a le folosi. Poate era în stare s-o găsească pe femeia care-i rupsesese himenul. Poate că va mărturisi Henry Vernham.

Poate... poate... poate...

Erau foarte mici șansele să reușească și probabil o bună parte a oamenilor tot n-ar fi crezut-o... dar trebuia să încerce! Trebuia să lupte!

Se uită la lâna rulată și și-o îndesă în pantaloni. După care mai adăugă un ghemotoc de lâna la împreunarea coapselor. Se studie în oglindă și dădu din cap. Era o iluzie foarte subtilă, dar oricine avea dubii în legătură cu sexul ei și se uita – sau chiar punea mâna – ar fi fost păcălit, fără îndoială. Speră ca același lucru să fie valabil și pentru Cyn.

Verifică apoi în mod riguros să nu fi rămas nici o urmă de Chloe. După aceea deranjă patul – ca și când ar fi dormit acolo – se așează jos și așteaptă.

La scurt timp după aceea, se auzi o bătaie în ușă. Chastity deschise foarte puțin ușa și-l lăsă pe Cyn să intre. Oare chiar o studia cu atenție? Sau doar i se părea din cauză că avea nervii înținși la maximum și-și dorea să se arunce în brațele lui?

– Sper că ai avut parte de o noapte liniștită, tinere Charles.

– Bunicică, zise Chastity, strâmbând din nas. Să înțeleg că tu nu.

O privi pe sub pleoapele grele din cauza lipsei de somn și a faptului că făcuse dragoste.

– De ce presupui asta?

– Pentru că nu te-ai întors aici. Pot doar să presupun că ți-ai găsit alt pat... dar nu ca să dormi.

Cyn se dezbracă de hainele pe care le purta, ca să-și pună din nou uniforma.

– O, am tras un pui de somn. Dar dacă ațipesc cumva pe drum, am încredere în jumătatea mai bună a acestei echipe să mă conducă la Maidenhead.

Cuvântul – „Maidenhead“¹ o făcu pe Chastity să roșească – ceea ce era o prostie. Își feri fața, împachetându-i costumul și punându-l în cufăr. Simți ceva foșnind în buzunarul de la haină. (Omul acesta nici măcar nu găsise biletul de la ea? Ce era de făcut în această situație? O îngrijora Rothgar. Nu putea să-i ia prizonieri, dar sigur i-ar fi încetinit din drum.

– Vrei hârtia asta? întrebă ea, ținând în mână biletul.

Cyn o luă surprins și o citi.

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat?

El îi aruncă o privire ciudată.

– Rothgar e aici.

– Biletul acela e de la el?

– Nicidecum. Cineva a încercat să mă avertizeze. Mă întreb cine oare.

– Crezi că ne va opri?

– Nu, zise el, foarte convins. Dar n-ar fi venit la o astfel de petrecere, decât ca să mă caute pe mine. Mă tem că e pe punctul de a ne prinde din urmă.

– Dar de ce te-ar urmări așa?

– Doar ca să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala. Își netezi apoi uniforma, verifică încăperea și închise cufărul. Simplul fapt că rostise numele fratelui său îl înfuriase din nou la culme. Ești gata?

Chastity fu uimită de cât de ușor era să joace din nou rolul lui Charles cu Cyn. Ba chiar se simțea un pic geloasă pe ușuratică de Chloe, care-l ținuse ocupat toată noaptea. Clătină din cap, dându-și seama că asta era o nebunie, și îl urmă pe ușă afară.

Cyn se îndreptă spre scara principală, așa că îl prinse de mână, gândindu-se la Rothgar.

– Este... N-ar trebui să fie o scară de serviciu în spate?

Cyn ridică dintr-o sprânceană.

– Dar nu suntem fugari. Am venit aici invitați.

– Și cum rămâne cu fratele tău?

Cyn își încordă maxilarul.

¹ În engleză, „maidenhead“ înseamnă „castitate, feciorie“.

– Nu o să mă înjosesc să mă strecor pe scara servitorilor, ca să nu mă vadă Rothgar.

– Bine atunci, izbucni ea. Du-te pe oriunde naiba vrei!

El șovăi o clipă, dar o urmă, îndepărtându-se de scara principală. După ce coborâră pe scara de serviciu, Cyn intră pe coridorul care ducea în aripa servitorilor.

În lumina cenușie a dimineții, în casă domnea o liniște mormântală. Descoperiră că și bucătăria era rece și pustie, cu excepția a trei servitori oboșiți, care se înfășuraseră în pături lângă foc.

Cyn clătină din cap zâmbind.

– De câte ori sărbătorește Heather ceva, a doua zi toată lumea are dureri de cap. Evenimentul ăsta sigur va fi consemnat în cărțile de istorie. Găsi camera și luă o jumătate de plăcintă cu carne, o pâine, o bucată de brânză și câteva mere. Umplu două căni cu bere dintr-un butoi și-i dădu una lui Chastity.

Fata bău.

– N-o să luăm micul dejun la han?

– Nu mergem la han. Dacă Rothgar a fost pe acolo, mai mult ca sigur a aflat că am lăsat caii la Angel. Și sigur a pus să fie urmăriți. Hai să vedem dacă putem împrumuta doi dintre caii lui Heather fără prea mare gălăgie.

Chastity nu se putu abține.

– Parcă ziceai că n-o să ne ascundem de frica fratelui tău.

Cyn o privi încruntat.

– Dacă se poate, aș vrea să evit o confruntare. Haide!

Ieșiră în burnița rece de afară. Chastity începu să tremure și-și strânse mai bine mantia pe corp.

Le luă ceva timp să găsească grajdurile în lumina cenușie a dimineții, dar măcar la scurt timp după aceea, erau înăuntru, inspectând rândurile de cai. Cu toate acestea, locul nu era complet nesupravegheat. Un bătrân înaintă șchiopătând.

– Aveți nevoie de caii dumneavoastră, domnule? Îi cercetă apoi cu o suspiciune. Nu m-am gândit că se va trezi cineva la ora asta.

– Bănuiesc că n-o să mai apară și alții prea curând, zise Cyn încet. Sunt lordul Cynric Malloren, venit aici cu treburi oficiale. Lordul Heatherington mi-a promis că pot folosi doi dintre caii săi.

Omul îi privi neîncrezător, dar în mod evident, nu dorea să-i conteste autoritatea. Se duse apoi și înșeuă doi armăsari pursânge. Cyn îi lăsă micul cufăr lui Chastity și se duse să-l ajute pe om.

În timp ce încălecau, Cyn îi puse o întrebare omului.

– Cred că e aici și fratele meu. Marchizul de Rothgar. Știi dacă s-a trezit?

– Nu s-a trezit nimeni în afară de dumneavoastră, milord.

– E, asta e. Dacă îl vezi, spune-i că îmi pare rău că nu ne-am întâlnit.

După aceea porniră la galop și ieșiră din curte, drept în drumul principal.

Chastity se apropie de el.

– N-ar fi fost mai înțelept să-l mituiești să nu zică nimic?

– Rothgar l-ar fi plătit mai mult ca să vorbească.

– Așadar, lași viitorul la voia întâmplării.

Cyn rânji.

– O să fim deja în Maidenhead până se trezește el și-și ia micul dejun. Și, oricum, dacă vrea, poate să ne prindă din urmă.

Dădu apoi pintonii calului și o luă înainte. Chastity murmură câteva înjurături în spatele lui. Resentimentele pe care le avea față de fratelui lui se puteau dovedi un lucru dezastruos. Dar chiar și așa, nu-l putea preveni că Rothgar era deja treaz, fără să-și dezvăluie secretul.

Merseră la galop până când găsiră o piatră de marcaj, care le oferi un indiciu asupra locului în care se aflau.

– La naiba cu asta! zise Cyn. N-am fost atent pe unde am luat-o când am venit cu trăsura.

– Cu siguranță ți-au distras atenția cântecele alea minunate.

– Știi ceva, tinere Charles? Dacă nu înveți să te distrezi, o să ajungi un bătrân plicticos și nesuferit.

– Te asigur că știu să mă distrez când trebuie.

– Serios? Abia aștept să văd ziua aceea.

Chastity își ascunse un zâmbet.

Cyn făcu și el același lucru. Fata era într-o dispoziție mai bună decât oricând. Studie apoi cerul cenușiu – și descoperi că era mai strălucitor acolo unde se chinuia să-și facă apariția soarele.

– Un lucru e sigur. Trebuie să mergem spre nord. Sigur vom da la un moment dat de un drum care duce spre Londra.

Călărire o oră fără oprire. Burnița se oprise și ceața dispăruse, așa că făcură popas ca să mănânce niște plăcintă. Cyn căscă, iar Chastity se chinui să nu caște și ea. Oare cât dormiseră în noaptea aceea? Cu siguranță nu mai mult de trei ore.

– Ești obosit, milord? întrebă ea pe un ton dulce.

– Un pic. Dar tu? Pari un pic înțepenit. Poate să nu ești obișnuit să... călărești... atât de mult.

Chastity coborî capul, ca să-și ascundă chipul îmbujorat. Nu înțelegea nici pe jumătate. Avea într-adevăr mușchii destul de rigizi după cât călărise cu o zi înainte, dar faptul că făcuse dragoste cu el toată noaptea o făcea să fie foarte sensibilă între picioare.

– Lasă, zise el și-i trase tare o palmă pe spate. Probabil nu mai avem mai mult de șase kilometri.

Ajunseră în curând la drumul spre Oxford. Se opriră la un han numit Five Rings și aflară că Maidenhead se afla la doar trei kilometri de acolo. Traversară la trap drumul aglomerat, trecând pe lângă cabriolete, căruțe și oameni care mergeau pe jos. Diligențele și trăsurile private goneau în grabă pe lângă ei.

Dintr-odată, Chastity icni și trase de hățuri.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Cyn.

– Tocmai a trecut trăsura tatălui meu.

– În ce direcție?

– Spre est. Spre Maidenhead.

– Încetinește, atunci. O să-l lăsăm să ne-o ia înainte cât mai mult. Îi acoperi o clipă mâna cu a lui. Nu-ți face griji! Știam că o să fie prin preajmă. Și probabil e pe aici și Henry Vernham... asta dacă nu cumva mai cercetează încă zona de sud, căutând-o pe doamna Inchcliff. Nu ne caută pe noi. Cel puțin nu pe mine.

Vederea trăsurii tatălui ei stârnise în ea toată spaima cumplită pe care o simțea față de el. Dar știa ce avea de făcut.

– Cyn, zise ea.

– Da?

– Cel mai important lucru e să-i transmitem maiorului Frazer mesajul de la Verity. Dacă se întâmplă ca tata să mă prindă, tu trebuie să continui și să duci misiunea noastră la bun sfârșit.

Cyn se încruntă puțin.

– Și să te las să înduri furia lui pentru că ai fugit?

Lui Chastity i se strânse stomacul când se gândi la furia dezlănțuită a tatălui ei, dacă ar fi prins-o cutreierând țara în lung și-n lat, purtând haine bărbătești. Dar își adună totuși curajul și adoptă un ton încrezător.

— Sigur o să mă certe că am plecat de la Nana, dar asta nu-i o soartă chiar atât de cumplită.

— Totuși, Verity pare că se teme de tatăl vostru. De ce nu vrea să-i ceară ajutorul contelui?

— Doar pentru că o s-o împiedice să se mărite cu Nathaniel.

— Deci, altminteri, s-ar simți în siguranță cu el?

Chastity știa că trebuia să-l liniștească.

— Da. De ce nu?

— Mă întrebam și eu.

— E un om aspru și crede că are tot dreptul de a dirija viața fiicei lui. Asta e tot.

— Și a fiului său, adăugă el sarcastic.

Cyn Protectorul. Dar Chastity avea nevoie ca el să se concentreze în totalitate asupra problemei lui Verity.

— Eu sunt încă la școală, sublinie ea, așa că ar cam trebui să fac ce mi se spune.

— Cred că o să te bată.

Ea ridică din umeri.

— Destul de probabil. Dar n-o să mor din asta.

Cyn încuviință din cap și călăriră mai departe.

De fapt, Chastity nu avea nici cea mai mică idee ce i-ar fi făcut contele, dacă o prindea. Nu mai fusese niciodată amestecată în ceva atât de scandalos. La urma urmei, tatăl ei știa foarte bine că nu ea îl invitase pe Vernham în patul ei. Bătaia venise doar ca s-o convingă să se mărite cu el. Și, evident, contele se așteptase ca ea să cedeze la cea mai mică durere.

Însă Chastity descoperise că era destul de priceput să provoace o durere moderată.

Nu crezuse niciodată că tatăl ei îi i-ar putea provoca vătămări permanente sau lăsa cicatrici, dar, la un moment dat, sfidarea ei îl condusesese spre o furie criminală. Iar atunci începuse să se îndoiască de sănătatea lui mintală și să se teamă cu adevărat pentru viața ei. Cu toate acestea, era adevărat și că se stăpânise înainte de a-i face tot răul de care era în stare.

Dar existaseră toate șansele ca fratele ei Fort să fie cel care să i rupă gâtul. Acesta abia dacă își putuse controla furia și crezuse cu adevărat că ea pătase onoarea familiei. Totuși, în clipa aceea simțea că l-ar fi putut înfrunta pe Fort... chiar și dacă mâinile lui ar fi fost încolăcite în jurul gâtului ei. Dar gândul de a-l înfrunta pe tatăl ei, o făcea să-i tremure genunchii.

– Aproape am ajuns, zise Cyn. Fii cu ochii în patru și ține capul jos!

– Asta pare un pic cam greu.

El zâmbi.

– N-am zis niciodată că o să fie ușor.

– Ba da.

Cyn începu să râdă.

Ajunseră la marginea orașului Maidenhead, chiar când ceasul bisericii bătu ora 11. Nu era nici urmă de conte, dar cel mai probabil se dusese la unul dintre numeroasele hanuri din zonă. Maidenhead era situat de-a lungul drumul spre Bath, care era foarte aglomerat. În plus, se lăuda cu multe hanuri elegante. Strada principală era plină de diligențe și trăsură, iar oamenii se grăbeau să intre și să iasă din prăvălii.

Cyn descălecă și îi indică și lui Chastity să facă la fel.

– O să fii mai greu de observat aici jos. Mai întâi trebuie să-ți găsim un loc sigur, după care mă pot duce să-l caut pe Frazer. Nu există nici o cazarmă aici, așa că mai mult ca sigur stă la cineva în gazdă. Dar trebuie să existe totuși un centru de comandă.

Chastity ar fi vrut să rămână cu el, dar știa că ar fi fost un lucru prostesc. Pentru că în situația aceea, ea era pericolul.

– Dacă am putea afla cumva la ce han s-a cazat tata...

Cyn se opri în fața hanului Fleece. Un grăjdar se învârtea pe acolo, dornic de noi clienți.

– Bună ziua, zise el. Știi cumva dacă contele de Walgrave stă aici?

– Nu, căpitane, zise omul. Ar trebui să fie la hanul Bear.

Cyn îi aruncă un bănuț, apoi își continuă drumul.

– Deci, trebuie să evităm hanul Bear. Cu siguranță a pus să fie supravegheate toate hanurile, dar nu ne caută nici pe mine, nici pe tine.

Se opri la hanul Saracen's Head. Chastity își trase pălăria pe ochi înainte de a-și conduce calul în curte. Grăjdarii se grăbiră imediat să le ia caii, iar în scurt timp, ea și Cyn erau înăuntru.

Cyn închirie apoi un dormitor și un salon și se angajă într-o discuție cu proprietarul, despre oamenii de seamă veniți în Maidenhead, prezența armatei acolo și despre cazul ciudat al dispariției lui Lady Verity, al cărei afiș părea să fie peste tot.

Când ajunseră în camere, aflaseră deja că tatăl ei, contele de Walgrave, bătuse în lung și-n lat drumurile, căutându-și fiica dispărută, că o companie de infanterie condusă de maiorul Nathaniel Frazer era în oraș, pregătindu-se să plece pe continent, că maiorul avea cartierul general la Cross House, lângă râu... și că se presupunea că biata femeie dispărută era moartă. În plus, se dăduse ordin să fie cercetat râul pentru a găsi cadavrul ei și pe cel al pruncului său.

Cyn o instalează pe Chastity în camere cu tot ce avea nevoie.

– Trebuie să rămâi aici.

– Bine, aprobă ea. Dar nu se poate abține să nu-l roage: Încearcă să nu stai prea mult plecat.

– N-ar trebui să dureze. Dar ar trebui să te gândești ce facem dacă Frazer n-o să fie de acord cu planul nostru. Cariera lui ar putea fi pusă în pericol.

Chastity ridică bărbia.

– N-o s-o lase pe Verity la greu. Vrei să spui că pentru tine cariera ar fi mai importantă decât dragostea vieții tale?

– Cine zice că mi-am întâlnit-o? Dar nu, recunosc el blând, nu ar fi. Însă eu am și alte venituri pe lângă salariu, plus o familie puternică gata să mă susțină. Frazer are așa ceva?

– Are o moșie mică, dar familia lui nu e ca a ta.

– Ei bine, să vedem ce are de zis. Nu părea să vrea să plece. Rămâi aici, repetă el. Să nu te neliniștești și să ieși prin oraș. Și să încui ușa. N-are nimeni de ce să te deranjeze.

– Bine, zise ea nerăbdătoare. Nu sunt prost. Du-te odată ca să terminăm mai repede!

Încuie ușa după plecarea lui. Acțiunea aceea îi amintea în mod ciudat de noaptea trecută – doar că de data aceea nu avea nici o intenție să se strecoare din cameră deghizată. Se așeză pe scaunul de la fereastră și urmări freamătul străzii. Privea scena aceea

aglomerată, dar era și foarte preocupată de ce avea să-i rezerve viitorul.

Dacă o găsea pe femeia care-i furase virginitatea, poate o putea convinge să mărturisească. Și o putea amenința pe Nerissa Trelyn să-și schimbe povestea și să ceară femeilor prezente la orgie să o susțină. Dar totul părea extrem de nesigur. Cine ar fi crezut-o, dacă femeile acelea nu se lăsau intimidată? Și ca să-și poată spune povestea, ar fi trebuit să recunoască faptul că fusese și ea prezentă la orgie.

Singurele ei dovezi concrete erau în scrisoare. O scoase atunci și o studie. Cu siguranță era foarte scandalosă – iar după o noapte de amor, Chastity o înțelegea mult prea bine.

... Visez la tine, Hercule al meu... Atlas al meu, când zac în patul rece al datoriei. Mă gândesc la tija ta măreață ascunsă în buzunărașul meu de satin și T. cel Slab crede că gem pentru el. Când ne-am întâlnit la teatru săptămâna trecută, purtam bătăta ta între picioare. Oare se scoală când te gândești la mine? Îți jur că mătasea ta cu monogramă s-a udat repede de cât te doresc. O s-o fac din nou, așa că gândește-te la asta când o să ne întâlnim data viitoare.

O să faci și tu la fel pentru mine? Am pus în plic și o panglică de la cămășuța mea... de la cea roz, îți vei aminti. Leagă-ți-o data viitoare când ne vom vedea... dar nu prea strâns, sau mă tem că vei muri din cauza ei.

Oh, suspin după tine chiar în timp ce îți scriu! Nu pot îndura asta! Voi veni. Îți promit. Voi risca totul pentru tine...

Când o citise prima dată, Chastity se simțise dezgustată de tonul licențios, la ceea ce făcea aluzie și scandalizată să afle că o doamnă respectabilă din înalta societate putea fi lipsită de orice rezervă. Dar în clipa aceea se simțea mai mult invidioasă. Cu siguranță era scrisă de mâna lui Lady Trelyn... dar Chastity se îndoia că va putea să-i provoace altei femei suferința pe care o îndura ea.

În fond ce făcuse atât de rău Nerissa Trelyn? Spusese numai adevărul – că o găsisese pe Chastity Ware în pat cu un bărbat. Chastity i-ar fi cerut să mintă.

Își sprijini capul în palmă. Mai bine s-ar gândi la un loc unde să se ascundă de tatăl ei. Guvernanta ei preferată se măritase cu un vicar în Westmorland. Locul acela părea destul de izolat...

Se trase repede înapoi. Văzuse un bărbat privind-o de pe trotuarul de vizavi, dar dispăruse imediat. Îi venea greu să creadă că ar fi putut-o recunoaște, dar totuși mișcărilor lui avuseseră în ele ceva de șobolan.

Sări în picioare. Ce să facă?

Îi promisese lui Cyn să nu plece de acolo, dar nu putea să rămână în camera aceea, ca un iepure care se ascundea în vizuină, așteptând s-o găsească vânătorul. Luă niște bani din cufărul lui, ieși pe ușă și coborî scările.

Nu părea să fie nici un om ciudat în holul de la intrare. Cu siguranță era cineva care supraveghea hanul, dar, din fericire, nimeni nu se arătă interesat de ea. Se strecură pe un coridor care ducea în bucătărie. Deschise o ușă și-l văzu pe hangiu așezat la masă, luând cina.

Omul se ridică, nu foarte mulțumit.

– Ai nevoie de ceva, tinere domn? Ar fi trebuit să suni din clopoțelul din camera dumatăle.

Chastity știa că trebuia să se ferească din calea tatălui ei, dar și că trebuia să evite ca vreo persoană să facă legătura între ea și Cyn. Se gândise la o poveste, însă nu era foarte credibilă... și totul depindea de a-l mitui pe hangiu.

Îi aruncă omului un zâmbet sincer.

– Mă tem că trebuie să vă mărturisesc ceva, domnule. Știți? Eu am fugit de acasă. Vreau să mă înrolez în armată, dar tatăl meu nu mă lasă. Zice că sunt prea tânăr. Căpitanul Malloren a fost suficient de bun să mă ajute la necaz și o să aranjeze să mă alătur regimentului dumnealui. Dar l-am văzut pe tatăl meu pe stradă și mă tem că nu va înțelege rolul pe care-l joacă domnul căpitan în treaba asta. E un om important și s-ar putea să-i facă necazuri. Așa că am de gând să mă ascund până se întoarce căpitanul. Ați putea vă rog să nu-i spuneți tatălui meu că am fost aici? Puse apoi pe masă trei guinee.

Hangiul se uită un moment la monede, apoi acestea dispărură în buzunarul lui.

– Să fiu al naibii, tinere domn! Nu vrea ca fiul său să se înroleze în armata Maiestății Sale! Spre ce se îndreaptă lumea asta? Ce-ar fi să te duci afară să stai pe lângă cai? O să fii în siguranță acolo și îi spun eu căpitanului când se întoarce.

Chastity îi zâmbi larg, apoi fugi afară. În curte se afla o trăsură, care se pregătea să plece, dar nu părea să fie vreo problemă pentru ea. Se îndreptă agale spre grajduri.

De îndată ce intră, cineva o prinse din spate. O mână îi acoperi gura și o alta o apucă de vintre. Dar mâna se trase imediat, de parcă omul s-ar fi înțepat în ceva și apoi fu eliberată. Dădu să fugă, dar știa că singura ei șansă era să-i înfrunte.

– Ce mama dracu'...? strigă ea, întorcându-se spre ei.

Cei doi bărbați slăbănogi se uitară neliniștiți unul la celălalt. Slavă Domnului, nu cunoștea pe nici unul.

– Scuze, băiete! Căutăm o tânără doamnă fugită de acasă. Am crezut că tu ești ea.

Chastity adoptă o poziție cu picioarele desfăcute și-și puse mâinile în șolduri, încercând să pară un băiat obraznic de la grajduri.

– O tânără *doamnă*? Dar ce naiba, vi se pare că arăt ca o doamnă?

– Nu, băiete. Și vorbește mai încet. O s-o sperii pe domniță.

Chastity îi privi din cap până-n picioare.

– Aș zice că puneți ceva la cale. Alese apoi un cal la întâmplare și încercă să pară ocupată, completându-i fânul și găleata cu apă. Inima îi bubuia de spaimă. Slavă Domnului că își căptușise pantalonii! Cu o zi în urmă ar fi prins-o fără îndoială. Se chinuia din răspuțeri să nu se grăbească. În cele din urmă porni agale și trecu pe lângă cei doi bărbați, aruncându-le o privire ursuză și suspicioasă. Se îndreptă spre curtea aglomerată. Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă, dar știa că trebuia să se ferească de Cyn. Se îndreptă spre stradă.

Era ceva mai liniște decât mai devreme, pentru că mulți oameni luau cina. Se simțea expusă. Unde s-ar fi putut duce? La biserică. Se îndreptă spre turla bisericii, încercând să meargă în același ritm cu ceilalți oameni de pe trotuar, dar oprindu-se din când în când să se uite în câte-o vitrină, ca să verifice dacă era urmărită. Se uita pierdută la niște porțelanuri, când o mână o înșfăcă de lavalieră.

– Să te ia naiba! Nu am crezut când mi-a zis tata!
Chastity văzu atunci în oglindă reflexia fratelui ei, Fort.

Capitolul 13

O ținea atât de strâns de lavalieră, încât Chastity abia dacă putea respira. Dar în mod evident, Fort decise să nu creeze o scenă, așa că îi dădu drumul. O prinse totuși brutal de braț, ca să nu aibă nici o șansă să scape.

– Haide!

Chastity se gândi să i se opună sau să ceară ajutorul privitorilor curioși, dar știa că n-ar fi avut nici un rost. Fort ar fi spus oricui ar fi încercat să intervină că era vorba despre un școlar – sau un servitor – care fugise de acasă și mai mult ca sigur persoana aceea l-ar fi crezut.

Se uită în jur după Cyn, străduindu-se să-și scoată din minte acel gând. De dragul lui Verity, familia ei nu trebuia să afle de planul lor sau de implicarea lui Cyn. Chiar dacă o îngrozea gândul de a-l înfrunta pe tatăl ei, îl lăsă totuși pe Fort să o târască pe strada principală din Maidenhead.

Se uită la Fort, întrebându-se dacă exista vreo șansă cât de mică să-l atragă de partea lor. În clipa aceea era furios, dar nu putea să nu recunoască că orice frate sănătos la cap ar fi fost furios să-și găsească sora rătăcind prin Anglia, îmbrăcată în grăjdar. Oare exista vreo modalitate de a-l convinge că planurile pe care le avea tatăl lor pentru Verity erau total greșite?

Își aminti de acel Fort blând din urmă cu o seară – exact așa cum și-l amintea – și care în mod normal era și înțelegător. Încetă să se împotrivească și el mai slăbi un pic strânsoarea.

Intrară apoi pe o străduță lăturalnică și îl întrebă:

– Unde mă duci?

– Tata a închiriat o casă aici.

Asta o făcu să încerce să fugă și aproape se eliberă din mâinile lui. Dar el înjură și o prinse din nou.

– Fort, dă-mi drumul, te rog!

– De ce naiba aş face asta? Ca să te las să fii curva vreunui bărbat? Pentru că nu-mi vine în minte nici un alt motiv pentru care ai cutreiera țara deghizată așa.

Chastity aproape că protestă că era o minciună – era obișnuită să știe că acea acuzație care i se aducea era falsă. Numai că noaptea trecută chiar *fusesse* curva unui bărbat.

– Mă duc direct înapoi la Nana, promise ea disperată.

– Sigur că da. O să se ocupe tata de asta... dacă nu cumva are vreo pedeapsă mai strictă în minte. Continuă apoi să o târască, și Chastity nu avu de ales decât să meargă cu el.

– Fort, sunt distrusă! Ce rost mai are să stau închisă undeva? Lasă-mă să-mi găsesc singură drumul spre pierzanie!

El o prinse de umeri și o scutură strașnic.

– Deja ne-ai făcut numele de ocară! Ar trebui să-ți dau drumul ca să faci ce poți mai rău? Mai bine te văd moartă!

O trase după el pe altă străduță și apoi pe o poartă, într-o curticică. La următoarea intersecție mică apărură patru case liniștite, care păreau pustii. De fapt, enclava aceea părea departe de ochii lumii. Se putea întâmpla orice acolo și nimeni nu ar fi aflat vreodată.

Chastity se cutremură și se trase înapoi.

– Fort, nu! Nu știi cum poate fi tata.

– Pentru Dumnezeu, chiar crezi că nu știi? Sper sincer să te biciuiască și încă foarte serios!

Fort o târi cu forța spre o ușa neagră lăcuită și bătută. Chastity își pierdu orice speranță în clipa în care deschise George Lindle.

Oficial, omul acela era secretarul tatălui ei – însă un alt funcționar liniștit se ocupa de fapt de toată treaba. Deși părea un om elegant și zâmbitor, Lindle era mai degrabă un acolit al tatălui ei, un bătaș care se ocupa de problemele delicate. Pe fața lui rotundă și strălucitoare apăru atunci un zâmbet larg.

– Lăudat fie Domnul, rosti el. Avem un mielușel în siguranță.

Chastity îi observă zâmbetul – dar era ceva obișnuit – așa că ochii ei rămaseră goi și reci. I se înmuiau picioarele numai privind-l.

Lindle o ținuse sau o legase ca să fie bătută... și deflorată... și nu se oprise nici o clipă din zâmbit. Începuse atunci să creadă

ca era ceva în neregulă cu gura lui și că omul efectiv nu se putea opri din zâmbit.

Sau poate că doar îi plăcea să vadă oamenii suferind.

– Da, Lindle, zise Fort. Avem un mieluşel în siguranță, și asta mă face să sper că în curând îl vom avea și pe al doilea. O duc sus. Dă-i de veste lui tata!

– Milord, contele s-a dus să discute despre căutări cu colonelul miliției din Slough. Îi trimit imediat un mesaj, dar o să-l primească abia peste câteva ore.

Chastity murmură cu ardoare o rugăciune de mulțumire.

Lindle dădu să plece, dar se întoarse din nou spre ei – în fond, era imaginea perfectă a funcționarului umil și dornic să ajute.

– N-ar trebui să facem și noi ceva ca s-o găsim pe Lady Verity și pe fiul ei, milord? N-ar fi bine să li se întâmple ceva....

– Adevărat, zise Fort. Ei bine? O întrebă pe Chastity. Unde sunt?

– De ce mă întrebi pe mine? O lovi imediat inspirația. De ce crezi că sunt aici? Am venit să-i caut.

– De ce aici?

– Din același motiv ca și tine... Nathaniel. Se prefăcu speriată. Vrei să zici că nu i-a dat încă nimeni de urmă? O, Doamne! Atunci poate chiar s-a aruncat în râu. Dar de ce? De ce? Sincer să-ți spun, nu mă va convinge nimeni niciodată că e disperată din cauza morții lui Sir William.

Reușise să-i păcălească. Sau cel puțin să-i neliniștească și să-i facă să nu mai fie așa siguri pe ei. Își ascunse imediat satisfacția, cât timp cei doi schimbară priviri încruntate.

– O duc sus, zise Fort, în cele din urmă. Tu trimite mesajul acela.

O duse pe Chastity într-o cameră goală. Toate speranțele ei de a scăpa se mistuiră de îndată ce văzu încăperea aceea. Fusese pregătită pentru a ține acolo un ostatic, iar tatăl ei și Lindle nu greșeau niciodată în astfel de privințe.

Fără îndoială fusese un dormitor, dar în clipa aceea era doar o cameră goală. Nu mai era nimic acolo care să poată fi folosit de un spirit ingenios pentru a evada. Pe pereți se vedeau doar urmele unor tablouri care stătuseră agățate acolo, iar pe jos, puțin praf.

Singura fereastră mai mare nu avea nici un fel de perdea, dar nu mai era nevoie să verifice, ca să știe că fusese bătută în cuie.

Cu toate acestea, sticla putea fi spartă.

Exista un șemineu, dar nu și foc. Mare păcat, pentru că s-ar fi folosit de flăcări să incendieze casa. Grătarul fusese foarte bine curățat și nu mai era nici o urmă de cenușă. Oare se putea cățara pe horn? Se îndoia de asta, dar va studia mai amănunțit problema. Ar fi făcut orice ca să iasă din casa aia înainte să se întoarcă tatăl ei.

Singura ei șansă era să-l atragă pe Fort de partea ei. Sau măcar să-l țină cu ea. Contele nu și-ar fi dezlănțuit furia de față cu fiul său și și-ar fi stăpânit nervii. La urma urmei, contele de Walgrave era un model de demnitate, noblețe și corectitudine. Incoruptibilul.

Lui Chastity nu-i plăcuse niciodată prea mult de el, dar crezuse în acea imagine publică pe care și-o construise. Cel puțin până când intrase în conflict cu el.

Fort o privi pe sora lui și oftă.

– Nu știi cum ai ajuns în încurcătura asta, Chastity. E adevărat că nu știi unde e Verity?

Îi venea foarte greu să-l mintă, văzând acea îngrijorare reală. Însă până la urmă reuși s-o facă.

– Da. Speram să fie în siguranță în Maidenhead, cu Nathaniel.

– A fost în siguranță în casa ei, rosti Fort răspicat. Nu înțeleg de ce ar fugi așa. Ba chiar să fugă la un bărbat. Știi ce o să spună lumea?

Chastity cunoștea mult prea bine felul în care lumea putea distruge reputația cuiva.

– Probabil era disperată, Fort. Probabil a crezut că e în pericol.

– Și-n cazul acesta ar fi trebuit să vină acasă. Ea și copilul ei ar fi fost în siguranță cu tata.

Intraseră pe un teren periculos.

– Așa s-ar crede. Desigur, l-a iubit mereu pe Nathaniel, așa că e posibil să se fi gândit mai întâi la el...

Fort rămase o clipă privind-o.

– Și asta a făcut-o să fugă în luna noiembrie, cu un copil în brațe, îmbrăcată aproape doar în jupă? Și la un bărbat cu care a flirtat

cu mulți ani în urmă? Nu, încep să mă tem și eu că a înnebunit. Nu știu ce se va alege de lumea asta.

– Nu înțelegi, Fort? întrebă ea serioasă. *Trebuie* să fi avut un motiv întemeiat. Și cum rămâne cu Henry Vernham? El avea tutela copilului, nu? Poate că el a împins-o să fugă.

Fort strâmbă din buze auzind acest nume.

– Îl cred în stare de orice pe ticălosul ăla... dar nu și să rănească o membră a familiei Ware. Frații Vernham sunt niște bărbați dezgustători, dar nu sunt chiar atât de proști.

– Dezgustători! repetă Chastity. Atunci de ce nu te-ai opus căsătoriei lui Verity cu William?

– De ce naiba aș fi făcut-o? A fost alegerea lui Verity.

– Alegerea ei? Prostii! A fost alegerea *tatei!*

– A tatei? o batjocori Fort. Dumnezeu mi-e martor că mi-a fost greu să gădesc o femeie suficient de bună, ca să fie pe placul lui. De ce ar dori o alianță cu cineva de teapa lui Sir William?

– De ce ar vrea Verity să se căsătorească cu un bărbat ca el? Fort, știi foarte bine că și-a dorit dintotdeauna să se căsătorească cu Nathaniel.

El ridică din umeri cu cinism.

– N-ar fi prima femeie care ar alege un titlu... chiar și unul meschin... și o avere... indiferent cât de mare ar fi ea... în favoarea unui chip frumos. Nathaniel Frazer nu are aproape nimic.

Chastity își dori să-l lovească pentru vorbele acestea. Chiar nu înțelegea că spunea niște tâmpenii?

– Îți spune eu, Fort, Verity nu și-a dorit niciodată să se mărite cu Sir William. Și s-ar fi dus fericită la Nathaniel, doar cu hainele de pe ea. O cunoști! I-a păsat ei vreodată de titluri sau de avere?

Fort părea într-adevăr neliniștit, dar cu toate acestea, zise:

– Atunci cu atât mai mult! N-are nici o logică! De ce ar încuraja tata o astfel de căsătorie?

– A încurajat o astfel de căsătorie între mine și Henry Vernham.

Fort râse cu amărăciune.

– Numai după ce nemernicul a fost prins dezbrăcat în patul tău!

Chastity icni. Oare chiar credea asta? În mod evident, da. Se simți copleșită. Ar fi fost inutil să încerce să-i schimbe părerea.

Era ca și când ar fi încercat să mute un munte cu lingurița – mai ales de vreme ce mai întâi ar fi trebuit să-l convingă că tatăl lor preamărit nu era atât de onorabil.

Încetă să mai încerce să-i aducă argumente și se concentrează pe ceva ce spusese Fort. Cândva, crezuse că tot ceea ce i se întâmplase fusese doar o întorsătură a sortii, dar în ultima vreme îi era din ce în ce mai clar că exista un tipar. Probabil era mult prea târziu să-și salveze propria reputație – dar dacă reușea să înțeleagă evenimentele, poate o putea salva pe a lui Verity.

– Ce-ai vrut să spui despre averea lui Sir William? întrebă ea. Ai spus „indiferent cât de mare”. La ce te referi?

Dar Fort îi studia hainele cu o expresie îndurerată pe chip.

– Ar fi mai bine să-ți găsim ceva decent de îmbrăcat, dacă nu vrem să te omoare tata. Se duse la ușă și strigă după Lindle, dar o altă voce îi răspunse că era plecat.

– Nu mai contează, Fort, zise Chastity. Oricum n-ar mai conta prea mult. Ce era cu averea lui Vernham?

El clătină din cap.

– Doar că toată lumea știe că a făcut rost de mulți bani după '45. A fost unul dintre anchetatorii trimiși să investigheze acuzațiile că anumiți oameni erau simpatizanți ai iacobiților. Și toată lumea știe că anumiți simpatizanți ai lui Stuart ar fi plătit bani buni ca activitățile lor să fie trecute cu vederea.

Chastity își aminti atunci că și Verity spusese același lucru. Dar asta nu părea să explice în vreun fel evenimentele. Se duse la fereastră. De acolo se vedea o grădină mică, ferită de alte case de niște copaci înalți. Se gândi din nou că era un loc foarte retras. În grădina de sub geam stătea un paznic, care se uita la ea. Era clar că nu ar fi putut evada pe acolo.

– Tu cum ai ajuns aici? îl întrebă pe fratele ei.

– Unde voiai să fii? Să lenevesc într-o cafenea? Am venit s-o caut pe Verity. După ce am descoperit că ai fugit și tu. M-am gândit că probabil e cu tine și oarecum în siguranță. Și acum sunt și mai îngrijorat. Chastity, juri că nu știi unde e?

Chastity își spuse atunci că nu știa exact unde se afla Verity în acel moment. Ar fi putut fi în oricare dintre camerele din casa doamnei Garnet... sau în grădină... sau chiar și afară, dacă era bine deghizată.

– Jur, zise ea ferm.

Fort acceptă jurământul ei. Începu să se plimbe neliniștit prin cameră.

– Și pot să pun pariu că și Frazer spunea adevărul când l-am întrebat.

– Și care a fost reacția lui?

– A fost extrem de îngrijorat. A vrut să plece imediat s-o caute și el, dar i-am zis să rămână aici, în caz că Verity încearcă să vină să-i ceară ajutorul. Deși să fiu al naibii dacă pot să înțeleg de ce ar veni să-i ceară lui ajutorul, și nu nouă. Se întoarse apoi și se încruntă la Chastity. Nu înțeleg de ce n-ai putut rămâne unde te-am lăsat. Sau de ce naiba ai vrut un vierme ca Henry Vernham în patul tău...

– N-am vrut!

– Atunci ce naiba căuta acolo? strigă el.

– De unde naiba vrei să știu eu? strigă și ea la el.

El o plesni.

– Ai grijă cum vorbești, curvă mică.

Chastity își acoperi obrazul dureros cu mâna. Avea ochii împânziți de lacrimi. În timpul acelei mascarade învățase să se exprime cum n-ar fi făcut niciodată o domnișoară.

– Îmi pare rău, zise ea. Dar și eu simt că înnebunesc de îngrijorare, Fort. Apoi îi zise, cu toată intensitatea de care era capabilă: Nu l-am invitat pe Henry Vernham în patul meu. Jur! *Îl urăsc!* A încercat să mă violeze!

Fort nu părea deloc impresionat.

– Așa ai spus și atunci, dar să știi că nu ține, surioară dragă. Nu a auzit nimeni nici un țipăt până când n-ați fost prinși.

– Dormeam înainte să dați voi buzna înăuntru!

– Te aștepți să cred că un bărbat gol s-a urcat în patul tău și te-a dezbrăcat pe jumătate, fără ca tu să te trezești?

– Da, așa mă aștept. Poate că alții nu mă cred, dar tu ar trebui să mă crezi, Fort. Mereu am dormit profund. Nu-ți amintești când dormeam dusă și m-ai cărat pe coridor și m-ai pus sub stația dragonului? Și am urlat de am trezit toată casa de teamă că o mă mânânce?

Un zâmbet îi făcu buzele să zvâcnească.

– Adevărat, dar aveai doar 10 ani atunci.

- Nu m-am schimbat deloc.

Fort se încruntă.

- Dar Henry Vernham nu avea de unde să știe asta. Dacă nu l-ai invitat tu, știa că era suficient un țipăt și ar fi fost un om mort. Uite ce e, Chastity, zise el cu blândețe, e clar că ai comis o eroare de judecată. Nu te-ar condamna nimeni doar pentru asta. În plus, e un om chipeș, dacă îți place genul. Dar ar fi trebuit să te căsătorești cu el. Era singura alegere pe care o mai aveai.

- Chiar și dacă s-a strecurat în patul meu, având acest plan în minte?

- De unde ar fi putut ști că va fi întrerupt sau că tata va alege calea blândă și că se va gândi la căsătorie?

„Pentru că tata a aranjat totul!“ vru să-i strige Chastity. Dar știa că Fort n-ar fi crezut-o niciodată.

- Pentru că m-a cerut în căsătorie, și tata a fost de acord.

- Pentru că tu ți-ai dorit asta. Nu poți spune ba una, ba alta, dragă fată.

- Și cine zice că l-am vrut eu?

- Tata.

- Tata a fost... se abținu totuși. Tata s-a înșelat. O, Fort, te rog să mă crezi! *De ce aș vrea eu să mă mărit cu Vernham?* Nu mi se pare deloc chipeș și nici nu are un titlu sau vreo avere cu care să îndulcească situația.

Fort se încruntă, și Chastity se gândi imediat că îl convinsese în cele din urmă.

- Vrei să spui că ești încă neprihănită?

Dădu să spună „da“, dar se opri și înghiți cu zgomot. Ar fi renunțat la noaptea trecută dacă așa ar fi putut spune „da“. Dar neprihănirea îi dispăruse.

- Nu, șopti ea.

Văzu atunci dezamăgirea îndurerată care se instalează pe chipul fratelui ei.

- Dar nu a fost Vernham? întrebă el apăsător. Dar ce ocupată ai fost! Atunci cine a avut onoarea de a-mi deflora sora? Spune-mi numele lui și o să-l omor!

- Nu pot.

O înhăță de umeri.

- Numele!

Chastity nu zise nimic. Fort clătină din cap, apoi o împinse pe podea.

- Atunci te-ai tăvălit în tufişuri cu un străin? Şi câţi au mai fost de atunci? Doamne, mă scârbeşti! De unde ai apărut, să fii așa?

Se aplecă apoi asupra ei. Avea chipul întunecat de furie și mâinile încheștate în pumni mari, care i-ar fi putut zdrobi oasele. Apoi se întoarse și părăsi camera, trântind ușa în urma lui. Auzi o cheie învârtindu-se în broască. Își scufundă capul în palme.

Dacă nu cumva tatăl ei s-ar fi condamnat singur, nici Fort... nici nimeni altcineva nu ar fi crezut-o. Era o poveste mult prea incredibilă. Aproape că nu-i venea să creadă nici ei.

Și în clipa aceea trebuia să-și mai facă griji și pentru Cyn. Fort cu siguranță l-ar fi omorât, dacă s-ar fi aflat vreodată rolul pe care-l jucase în povestea aceea.

Trebuia să scape de acolo. Se îndoia că ar mai fi putut rezista o dată în fața tatălui ei, dar nu trebuia să rostească nici moartă numele lui Cyn. Verifică repede hornul, dar după cum bănuise, era mult prea îngust. Doar un coșar foarte mic ar fi putut încăpea acolo.

Se uită apoi la ușă, fără prea multe speranțe. Privi pe gaura cheii și văzu cheia în broască. Dar nici asta n-ar fi ajutat-o la nimic. Ciocăni apoi la ușă, ca să-și verifice ipoteza.

- Da, milady, zise respectuos un bărbat.

După cum bănuise, era câte-un paznic și la ușă, și la fereastră.

- Aș vrea ceva de băut, zise ea, ca să-și explice gestul.

- Imediat, zise omul, dar nu plecă. Îl auzi apoi strigând o servitoare. O, Jackie, Lady Chastity vrea ceva de băut.

În câteva minute, i se aduse un pahar de lemn în care era apă și niște biscuiți. Fără farfurie. Erau foarte atenți să nu-i dea ceva ce ar fi putut folosi.

Chastity rămase din nou singură. Privi cu tristețe biscuitul de Shrewsbury și-l mănca încet în cinstea lui Cyn Malloren. Nu era la fel de bun precum cel cald pe care-l mâncase în Shrewsbury. Dar măcar amintirile erau dulci.

Gândul la Cyn o făcu să prindă curaj. Nu mai era aceeași fată dezorientată care fusese în urmă cu câteva luni, când tatăl ei o ținuse prizonieră. O înăspriseră experiențele prin care trecuse, dar

Cyn Malloren o făcuse să fie curajoasă. Iar în clipa aceea înțelese că era dreptul ei să fie puternică. Și furioasă!

Din păcate, asta n-o făcea și să nu-i mai fie frică. Știa că tatăl ei era un om de temut. Când refuzase să se căsătorească nu realizase nici cât de departe era dispus să meargă, nici cât de nemilos era cu adevărat. Supraviețuise datorită unui fatalism amortit. Iar acum se cutremura ori de câte ori se gândea cum ar fi fost să se afle din nou la mila lui.

Nu-i plăcea doar să stea să aștepte, așa că se mai învârti o dată prin cameră. Însă tot nu găsi nici o cale de scăpare. Își aminti comentariul lui Fort referitor la hainele ei și înțelese că va fi obligată să se schimbe – fără îndoială în niște haine urâte de prizonieră. Asta o făcu să se gândească la scrisoarea lui Lady Trelyn. Cu siguranță, nu-și dorea să fie găsită asupra ei. Aproape că i se opri inima când se gândi câte explicații ar fi avut de dat.

Căută apoi o ascunzătoare în camera goală, ascultând cu disperare după sunetul pașilor care se puteau apropia. Nu existau plăci de pardoseală care să se miște și nici colțuri sau crăpături. Începu să se gândească că poate ar fi fost mai bine să o mănânce, dar apoi observă că șemineul de lemn se deplasase ușor de la locul lui, lăsând spațiu în spate. Fu copleșită de ușurare și înghesui scrisoarea acolo.

O va mai scoate de acolo doar când o va putea lua în siguranță – asta dacă i se va ivi vreodată o asemenea ocazie. Dacă nu, va rămâne acolo și va bucura cândva, în viitor, imaginația vreunui proprietar.

Se întrebă scârbită dacă exista vreo șansă ca Fort să o recunoască drept partenera lui de dans din seara trecută. Cu siguranță, acela s-ar dovedi a fi sfârșitul ei. Cum și-ar fi putut explica prezența la cea mai notorie orgie a deceniului?

Își verifică apoi buzunarele, ca să se asigure că nu mai ascundeau nimic care ar fi putut înrăutăți situația. Se sprijini de perete, mulțumită într-un final că nu avea nimic altceva compromițător. Era frig în cameră, așa că se bucura că purta hainele de grăjdar peste cele ale lui Victor. Își dori atunci să fi avut cu ea și pelerina de călărie. Era foarte liniște. Se întrebă cât era ceasul și, după o vreme, auzi un ceas îndepărtat anunțând ora două.

Cu puțin noroc, Cyn și Nathaniel erau deja pe drum. Dar ea trebuia să reziste cât de mult putea, în caz că intervenise vreo întârziere. Călărise mult cu o zi înainte și nu dormise aproape deloc noaptea trecută, așa că ațipi în ciuda tuturor spaimelor care îi întunecau mintea. Visa un naufragiu și că era aruncată acolo și că...

– Lua-te-ar naiba, Chastity! Trezește-te!

Deschise ochii și-l zări pe Fort scuturând-o, mai degrabă îngrijorat decât furios. Îi dădu drumul de îndată ce văzu că se trezea.

– Chiar dormi profund, nu?

Părea foarte îngândurat. Poate că începea să creadă măcar o parte din povestea ei. Dar nu se putea gândi la asta în clipa aceea. Ira acolo și tatăl ei, iar Lindle de-a dreapta sa. Se ridică în picioare, clătînându-se.

Contele de Walgrave se căsătorise destul de târziu, iar acum era trecut de 60 de ani. Dar chiar și așa, era un om vânjos și impunător, cu ochi albaștri vicleni, un nas aristocratic și fălci carnoase. Era îmbrăcat în haine simple de călătorie – un costum din catifea maro, tivit cu auriu din loc în loc și purta o perucă gri. Dar acea simplitate a portului nu îi diminua în vreun fel aspectul. Statura lui impozantă umplea camera. Avea un baston de bambus cu măciucie de aur, frumos lucrat, dar altfel destul de ușor. Chastity își amintea foarte bine bastonul acela.

– Mulțumesc, Thornhill, zise contele rece. Poți pleca acum!

Chastity îi aruncă o privire rugătoare lui Fort.

Poate că acesta o remarcă. Încă mai părea îngândurat.

– Aș vrea să rămân, domnule. Dacă într-adevăr știe unde se află Verity, așa cum bănuiești, aș vrea să fiu primul care află. Dumnezeu știe ce pericole o așteaptă pe sora mea!

– Dumnezeu și orice om cu experiență, afirmă contele pe o voce mieroasă.

Părea calm, dar Chastity își putea da seama că îl nemulțumea devotamentul fiului său. Și atunci înțelese că nu o înșelase instinctul – chiar dacă tatăl ei era un om violent și în clipa aceea o considera o femeie stricată, Fort era liantul ei de siguranță în această situație.

Contele făcu doi pași mari înainte și ajunse în fața ei, după care își sprijini mâna pe capul bastonului.

– Mă întristezi, fiica mea. Trebuie să mărturisesc că sunt fără cuvinte. Să te găesc aici, îmbrăcată în haine atât de mizerabile, fugind din siguranța casei tale... Și mă tem că ai molipsit-o și pe Verity cu răutatea ta. Nu ai venit aici ca s-o cauți pe sora ta. Ai adus-o aici ca să îmi faci necazuri.

Chastity era la fel de înspăimântată cum se așteptase să fie. Totuși, descoperi că nu mai era paralizată de frică în fața tatălui ei. Încă îi mai funcționa mintea. Singura ei speranță era să-l facă pe conte să dezvăluie ceva în fața lui Fort.

– De ce ți-aș face necazuri, aducând-o aici pe Verity?

Contele miji ochii și strânse din buze când observă acea schimbare subtilă în purtarea fiicei lui. Dar cu toate acestea, rămase la fel de demn.

– Pentru că e o lovitură pentru mine, draga mea fiică, să cauți ajutor de la oricine altcineva decât de la mine. Pot să cred că e posibil ca Vernham să fi făcut ceva care s-o silească pe Verity să fugă din propria casă... dar, cu siguranță, a fugit la Walgrave Towers, ca să-mi ceară ajutorul. Tu, ființă nefericită, ai fost cea care a convins-o să se imbarce în această escapadă nebunească. Ce sperai să obții?

Chastity aproape căzu în aceea capcană inteligentă și fu pe punctul de a recunoaște planul.

– Eu am venit la Maidenhead, contracară ea, pentru că știam că dacă Verity s-ar fi dus după ajutor oriunde altundeva decât la Walgrave Towers, ar fi venit aici, la omul pe care l-a iubit dintotdeauna. Poate că a crezut că o s-o împiedici încă o dată să se mărite cu el.

– Să o împiedic? se miră contele. A ales de bunăvoie să se mărite cu Sir William.

– De bunăvoie? întrebă Chastity ironic. Ai intimidat-o să se mărite cu el, ipocritule, așa cum ai încercat să mă intimidezi și pe mine!

Contele clătină din cap, plin de tristețe.

– Vino și dă-mi mâna ta dreaptă! Cu palma în sus.

Chastity simți un fior traversându-i corpul. Reacționase întocmai cum se așteptase contele. Înainte de a se deghiza în băiat și înainte de a se oferi de bunăvoie lui Cyn Malloren, nu ar fi îndrăznit niciodată să-i vorbească astfel tatălui ei, în asemenea

circumstanțe. Dar știuse că mai devreme sau mai târziu, tot se va ajunge la baston.

— Tată, zise Fort într-un protest mut.

Chastity înțelegea că îl șocaseră cuvintele ei.

— E sălbatică, dragul meu băiat, zise contele. Și o să devină din ce în ce mai sălbatică. Nu pot permite așa ceva. Mă doare sufletul să o bat, dar vezi și tu că orice alte mijloace mai blânde s-au dovedit inutile. Supune-te sau vei fi obligată.

Chastity se supuse. Contele încerca să dea de înțeles că ceea ce se întâmpla era ceva nou – ceva ce nu se mai întâmplase niciodată. Și ea nu putea permite așa ceva.

— E în regulă tată, zise ea sfidătoare. M-ai învățat regulile astea atunci când mă băteai, ca să încerci să mă convingi să mă mărit cu Henry Vernham. Nu le-am uitat.

Se duse în fața lui și întinse mâna, blestemând faptul că îi tremura. Prima dată nu-i tremurase. Dar pe de altă parte, atunci încă nu știa cât de dureros putea fi.

Bastonul îi lovi tare palma și simți cum îi ia foc carnea. Își strânse apoi mâna la piept, încercând să-și înăbușe lacrimile.

— Să sperăm că n-o să mai fi obraznică, zise contele. Să nu te mai îndoiești niciodată de virtutea mea de părinte! Niciodată! Acum, spune-mi unde e Verity.

— Nu știu.

Contele o studie și înțelese că spunea adevărul. Dar era un om foarte viclean. Îi ridică bărbia cu capul bastonului, ca să o oblige să-i întâlnească privirea.

— Atunci o să-mi spui când ai văzut-o ultima dată.

Chastity își dădu imediat seama că nu trebuia să ezite. Era o greșeală care o putea costa scump.

— De Paște la Walgrave Towers.

Contele se întoarse atunci spre fiul său.

— Minte.

— Da, zise Fort. Pentru numele lui Dumnezeu, Chastity, de ce faci asta? Verity ar putea fi în pericol de moarte, și copilul ei cu atât mai mult. Spune-ne, ca să o putem proteja!

Chastity încetă atunci să se mai prefacă.

— Doar dacă tata promite s-o lase să se mărite cu Nathaniel.

– Ce prostie, zise contele. Nici nu se pune problema de altă căsătorie, până nu trece anul de doliu.

Chastity se forță să-l privească în ochi, cutezătoare.

– Promite că o vei lăsa atunci.

Contele se înroși în obraji. Era primul avertisment că furtul lui creștea.

– Nu o să promit *nimic*. Încerci să te târguiești cu mine, curvă nerușinată? O să-mi spui unde se află Verity, pentru că ești fiica mea și o să mi te supui. Și vei avea încredere în mine să mă ocup de bunăstarea ei.

– Ca atunci când ai măritat-o cu Vernham? pufni ea.

– Întinde mâna dreaptă.

Lui Chastity îi tremurau buzele, dar se supuse. Bastonul se pogori peste lovitura anterioară, iar ei îi scăpă un țipăt.

Contele rămase tăcut. Chastity așteptă și își strânse la piept palma usturătoare. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Știa că va fi din ce în ce mai rău. Bătaia aceea era o nimica toată, dar din păcate ea nu o percepea așa. Oare cât va mai putea rezista înainte să spună tot adevărul? Știa că Cyn și Nathaniel aveau nevoie de un avans... dar oare cât de mare? Îl privi pe Fort, întrebându-se dacă o va ajuta, dar înțelese imediat că pierduse susținerea lui în clipa în care realizase că știa unde se afla Verity.

Se întrebă atunci de ce tatăl ei era atât de disperat să o găsească pe Verity. Doar din nevoia de a o controla? Era o posibilitate, dar instinctul îi spunea că nu acesta era motivul real. Acea căutare disperată i se părea la fel de ciudată precum căsătoria lui Verity cu Sir William și dorința de a o mărita pe ea cu Henry Vernham. Cu siguranță era ceva mai mult decât atât.

Deși părea imposibil, probabil Vernham îl avea cu ceva la mână pe contele de Walgrave.

Dar cu ce? Cu ce?

Fort veni la ea și-i luă palma dureroasă în mâna lui blândă. O trase un pic mai departe de tatăl ei. Acesta era un semn bun.

– Doare al naibii de tare, nu-i așa? Vrei să spui că a făcut asta ca să încerce să te convingă să te căsătorești cu Vernham?

– Asta și altele... Chastity privi spre locul unde contele discuta între patru ochi cu Lindle. Conversația lor era de rău augur. Fort,

zise ea încet, e ceva în neregulă cu toată povestea asta. Ceva nu se leagă.

— Poate, recunosc el. Dar asta nu afectează faptul că trebuie să o găsim pe Verity.

— E în siguranță, spuse ea. Sincer. Stă la o familie bună și cuvințioasă.

Lindle părăsi apoi încăperea și Walgrave veni spre ei.

— Ți-a spus? întrebă el. De multe ori un pic de bunătate face minuni după o pedeapsă.

— Spune că Verity e în siguranță cu o familie bună.

Chastity îl țintui cu privirea pe Fort. Știa foarte bine că el, cel puțin, sigur nu plănuiise manevra aceea.

— Într-adevăr, asta îmi mai liniștește puțin grijile, zise contele. Însă mă voi liniști complet numai în clipa în care o voi putea strânge în brațe pe fica mea cea mare și pe unicul meu nepot. Adresa, te rog.

Chastity clătină din cap.

— Și de ce ești așa de hotărâtă să o ții pe Verity departe de mine?

Chastity știa că era imposibil să răspundă la acea întrebare, fără să-i jignească virtutea de părinte. Adună apoi mai mult curaj decât s-ar fi considerat vreodată capabilă și-și întinse palma rănită.

Contele ridică bastonul, dar numai pentru a-l strecura sub mâna ei tremurândă, frecându-i încheieturile degetelor.

— Mă tem că îl ai pe diavol în tine. Și purificarea ta va dura mai mult timp decât avem acum. Dar nu te teme, mă voi ocupa de asta în curând. Lăsă acea promisiune să pătrundă în ființa ei. Dar dulcea mea Verity? Ce a făcut-o să-și supere așa de tare tatăl? Ei?

Chastity se aștepta la durere și aproape că își dorea ca totul să treacă mai repede.

— Ei bine? întrebă contele. Spune-mi cum ai întors-o împotriva mea pe Verity.

— Nu avea nevoie să fie întoarsă de nimeni, zise Chastity. Nu a fugit spre Walgrave Towers, ci la căsuță. Nu a vrut niciodată să-ți ceară ție ajutorul.

Lovitura de baston tot nu veni. Chastity cunoștea și acel șiretlic. Așteptarea în sine era aproape mai îngrozitoare decât durerea.

Contele îi explicase cândva asta, într-una dintre acele zile îngrozitoare. Iar apoi, când cedase în fața furiei și o bătuse cumplit, durerea aceea avusese un efect ciudat asupra ei – pentru că îi alimentase puterea amorțită. Iar el înțelesese asta.

„Violența îi înnebunește pe unii oameni, îi spusese atunci. În plus, poate lăsa urme neplăcute. Pe de altă parte, dacă e aplicată corect, durerea venită în cantități mici poate frânge și un om puternic.“

Contele mută bastonul pe palma ei și îi frecă încet carnea. Chastity scrâșni din dinți din cauza usturimii.

– Și de ce nu voia Verity să-mi ceară ajutorul?

Verity se îndepărtase de tatăl ei, în primul rând, din cauza felului în care se purtase cu Chastity și, în al doilea rând, pentru că acesta se opusese căsătoriei ei cu Nathaniel. Chastity i-ar fi putut spune lucrul acesta, dar o opri expresia de pe chipul lui. De ce era atât de importantă întrebarea aceea? Oare va spune ceva care să-i dea de înțeles ce se ascundea sub toată situația aceea?

Contele o bătu cu bastonul pe mână, cerând un răspuns.

La a treia lovitură, Chastity cedă nervos.

– Din cauza felului în care te-ai purtat cu mine.

Contele o studie gânditor, apoi folosi bastonul ca să-i împingă mâna și se îndepărtă. Lui Chastity i se înmuiară genunchii, dar rămase în picioare, știind că nu se terminase.

Nu se auzea nici un sunet din afara casei izolate, și i se părea că toți cei prezenți în cameră așteptau cu respirația tăiată. Chastity începu să numere în gând. Descoperise că aceea era singura modalitate de a nu se lăsa înnebunită de tăcerea calculată a tatălui ei.

Când ajunsese cu numărătoarea la 65, contele se întoarse brusc spre ea.

– E un motiv meschin ca să riște viața ei și pe a copilului ei. Nu îi stă în fire lui Verity. Mă tem că probabil ai păcălit-o tu, spunându-i o droaie de minciuni. Dar nu mai contează, vom afla adevărul când o vom găsi. Se deschise ușa. Lindle ți-a adus niște haine mai adecvate. Te lăsăm să te schimbi, fiica mea. Și vom relua discuția când vei avea un aspect mai cuviincios.

Chastity nu putea ști ce înțelegea Fort din tot ce se întâmpla acolo, dar observă totuși că nu prea voia să o lase singură.

Cu toate acestea, fu condus afară de o mână fermă. Cheia se răsuca în broască și rămase singură. Se prăbuși la podea și își suflă în palma care o ustura.

Pedeapsa aceea fusese o nimica toată. Contele nici măcar nu încercase să afle adevărul de la ea, ci, după cum spusese chiar el, acela era răspunsul lui la impertinența ei. Dar fusese și un mod de a o pregăti pentru ce va urma – și de a-i aminti ce bășici îi lăsase în palme ultima dată, când Lindle îi ținuse mâinile ridicate, pentru că nu mai avea puterea să și le susțină singură. Când îi aplicase lovituri puternice pe spate, pe fese și pe picioare.

Și avea să fie și mai rău de data aceasta. Va fi mai rău, pentru că tatăl ei era și mai nemilos. Și mai disperat. De data aceasta nu-i va mai păsa dacă îi lăsa cicatrici sau dacă o schilodea. Îi putea simți disperarea, dar nu înțelegea de ce era atât de deznădăduit. Și știa că se va întoarce în curând...

Capitolul 14

Chastity se ridică în picioare cu greu. Asta era exact ce își dorea tatăl ei. Voia ca ea să stea singură în lumina tot mai slabă și să devină din ce în ce mai înspăimântată. Trebuia să facă ceva... așa că se hotărî să-și schimbe hainele. Nu o deranja deloc să fie iar femeie.

Începu să se dezbrace, întrebându-se unde era Cyn în acel moment. Avu o clipă de slăbiciune în care își dori să fie undeva prin apropiere, plănuiind să o salveze. Dar alungă imediat acel gând. Trebuia să-și dorească să fie în drum spre Winchester și Verity. Doar îi spusese că trebuia să scape și să o ducă pe Verity undeva în siguranță, dacă se întâmpla ca ea să fie prinsă.

Se grăbi apoi să îmbrace hainele femeiești – cămășuța de mătase, jupa de tafta și corsajul cu mâneci. O surprinse calitatea hainelor, dar se gândi apoi că nici măcar Lindle nu putuse găsi niște haine mai sărăcicioase într-un timp atât de scurt. Dumnezeu știa unde le găsisese pe acelea, pentru că, în mod evident, culorile

nu se potriveau deloc. Cămășuța era roz, jupa roșie, iar corsajul verde cu dungi galbene.

Se chinui apoi să-și închidă corsajul. Pe lângă faptul că îi era prea mic, mai avea și un decolteu indecent. Oricât s-ar fi străduit să-l aranjeze, aceasta abia dacă îi acoperea sfârcurile – sânii îi ieșeau la cea mai mică mișcare, lăsându-i corpul acoperit doar de cămășuța aceea roz, care era ca și transparentă.

Și-l aranjă din nou, apoi se privi îngrozită. Culorile erau de prost gust, corsajul indecent, iar fusta i se oprea mai sus de glezne. Realiză apoi că ținuta aceea nu era o întâmplare. Tatăl ei o îmbrăca precum o târfă.

Vru să se schimbe înapoi în hainele ei bărbătești, dar înțelese că n-ar fi rezolvat nimic. Respingătorul Lindle ar fi dezbrăcat-o de ele și ar fi îmbrăcat-o la loc. Nu avea nici o îndoială că tatăl ei și acolitul său se vor întoarce abia după ce vor reuși să scape de Fort.

Era foarte ciudat cum fratele ei – pe care până atunci îl considerase dușmanul său – devenise dintr-odată singura ei redută de apărare.

Nu primise nimic de încălțat, așa că își puse șosetele și cizmele bărbătești. Arătau ridicol în combinație cu costumația aceea de târfă, dar măcar erau călduroase și decente. Își puse apoi haina pe umeri, tot pentru a-și asigura căldura și decența. Și se înțepă la deget în ceva.

Acul de lavalieră al lui Rothgar! Doamne, Dumnezeu! Era încă o probă împotriva ei – și încă una care nu ar fi încăput după șemineu. Se gândi o clipă ce să facă cu el, după care îl prinse pe interiorul jupei. Nu l-ar fi găsit acolo, nici măcar dacă ar fi dezbrăcat-o. Iar dacă îl găseau, va pretinde că venise odată cu hainele. Simțea că abia fuseseră date jos de pe altcineva, mai ales că aveau și un miros specific.

Tot nu auzea nici un sunet, semn că s-ar fi apropiat cineva.

„Nu sta aici, îngrijorându-te!”, își spuse. „Fă ceva!” Se plimbă prin cameră, gândindu-se la tot ce se întâmplase.

Cu luni în urmă, când Fort o muștrase pentru comportamentul ei, Chastity crezuse că era și el implicat în conspirația aceea, menită să o discrediteze definitiv. Dar în clipa aceea înțelegea că,

deși nu știa asta, fratele ei nu era decât un alt pion în complotul tatălui ei. Oare îi putea deschide ochii cumva?

Fratele ei avusese motive întemeiate să o considere desfrânată, iar de curând ea îi confirmase suspiciunile – ceea ce nu prea o ajuta în cauza ei. Probabil Fort n-ar fi avut nici o obiecție dacă era biciuită. Pe de altă parte, nu-l credea în stare să stea cu mâinile în sân și să asiste la cruzimea contelui. Problema era alta... cu siguranță contele va găsi o cale să scape de el înainte de a continua cu planul său.

Chastity ținea evidența orelor, cu ajutorul bățăilor ceasului din depărtare și al dispariției luminii. Se crispă de patru ori, când auzi pași la ușă. Totuși, nu intră nimeni. Asta făcea parte din tortură. Încercă să nu lase teama să îi slăbească hotărârea.

Apoi auzi cheia. Își adună toate puterile și se întoarce cu fața spre ușă. Se auzi din nou cheia, răsucindu-se în broască. Era încă un șiretlic. Începu să plângă, dar se obligă să înceteze înainte s-o audă cineva. Se hotărî apoi să-și pună mintea la contribuție ca să caute soluții, în loc să se sperie de pași.

Îl putea împinge pe tatăl ei să-și iasă din fire. Și poate că ar fi dezvăluit ceva dacă pierdea controlul, dar Chastity se cutremură imediat, gândindu-se la ce-ar fi fost în stare să-i facă. Se rugă ca Fort să nu se lase trimis de acolo, dar realizează apoi că era inutil, pentru că fratele ei încă nu realizase că dușmanul era chiar contele.

Se întunecase complet și ceasul tocmai anunțase ora opt, când se auzi cheia din nou. Doar că de data aceea ușa chiar se deschise. Intră tatăl ei, urmat de Lindle, care ținea în mână un sfeșnic. Omul lăsa sfeșnicul într-un colț. Fort nu era cu ei. Chastity se pregăti sufletește pentru ce va urma.

– Fratele tău a plecat să verifice ce face maiorul Frazer, zise contele amabil. Se va întoarce în scurt timp. Se uită apoi spre ea. Haina aceea nu se potrivește deloc cu ținuta. Dă-o jos!

Chastity înțelese că era inutil să se complice cu acele mici conflicte, așa că se supuse.

Contele încuviință din cap.

– Poți să păstrezi cizmele. N-aș vrea să te ia frigul. Ochii lui o cercetară apoi din cap până-n picioare. Fiecare privire a lui o făcea

să se simtă murdară. Ți se potrivește ținuta asta, draga mea! Trebuie să te felicit, Lindle.

– Mulțumesc, milord.

– Lindle, ia hainele alea nepotrivite și scapă de ele.

Chastity privi disperată cum hainele ei bărbătești erau luate din cameră. Mai încercă o dată să-și aranjeze corsajul cu dungi, dar apoi se opri. Acele acțiuni n-ar fi făcut altceva decât să-i aducă satisfacție tatălui ei.

Contele o privi cu răceală.

– Ai ajuns deja să mă cunoști, fiica mea. Știi că nu voi accepta să mi se refuze nimic.

– Și totuși, eu te-am refuzat.

Walgrave miji ochii, trădând faptul că afirmația ei atinsese un punct dureros.

– A, deci crezi că ai câștigat?

– Nu. Dar nici tu.

Ridică atunci bastonul, și Chastity tresări, însă el doar o atinse pe cap.

– Tunsoarea asta începe să devină suportabilă, nu-i așa? Mă tem că va trebui să te tundem înainte de plecare.

Chastity închise ochii și se forță să nu se milogească de el. Cu toate astea, își aminti cum fusese să aibă pe cap doar părul scurt și închis la culoare. Și cât de urât arătase.

– Dar nu trebuie să te superi pe mine, draga mea, zise contele mios, iar asta o înspăimântă pe Chastity. Vezi?

Deschise ochii și îl văzu pe Lindle intrând cu o perucă fermecătoare, de culoare castanie-aurie, care semăna extrem de mult cu culoarea naturală a părului ei. Îl țintui cu privirea pe tatăl ei.

– Într-adevăr. E făcută chiar din părul tău. Contele o așeză apoi pe măciulia de aur al bastonului său și i-o întinse. E a ta, dacă îmi spui unde e Verity. Vino să o încerci. Lindle, adu o oglindă!

Contele i-o puse pe cap cu blândețe. Atingerea lui o făcu să se cutremure. Lindle apăru cu o oglindă mare, pe care o sprijini de perete. Contele o conduse apoi în fața oglinzii, și pentru prima dată după luni întregi, Chastity se văzu așa cum ar fi trebuit să arate. Bucle dese îi încadrau fața, exact la fel ca părul ei natural, și era ca și când oroarea aceea nici nu avusese loc și...

Peruca fu luată apoi, și Chastity țipă. Era din nou o ciudățenie. Și atunci văzu efectul complet al ținutei ei. Era o ciudățenie, și încă una indecentă! Își acoperi pieptul cu mâinile și se întoarse.

Tatăl ei o prinse strâns de mâini și i le ținu la spate, obligând-o să se privească în oglindă. Chastity închise ochii. El o arcui apoi, astfel încât sfârcurile să-i iasă din corsaj.

– Rujul, Lindle.

Chastity începu atunci să se zbată, dar era în zadar. Simți cum îi fu coborâtă cămășuța și cum fiecare areolă îi era mânăjită cu ceva.

– Privește! îi porunci tatăl ei.

Ea refuză să deschidă ochii, așa că îi răsuci brațele la spate până când se supuse. Areolele sânilor ei erau colorate în roșu aprins. Chiar dacă purta cămășuța, era ca și când ar fi fost goală.

– Cum poți face așa ceva? îi strigă tatălui ei. Cum poți lăsa... *creatura* aia să mă atingă?!

Pe fața lui nu se citea nici o remușcare. Îi dădu totuși drumul la brațe.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, zise contele, plecând. Ți-am oferit tot ce și-ar putea dori vreodată o fiică. Ți-aș fi asigurat bunăstarea, și totuși nu ai nici un pic de încredere... nici un pic de simț de datorie față de familia ta... față de mine, tatăl tău! Și acum vezi care e prețul pe care trebuie să-l plătești. Apropo, rujul acela e unul persistent. Nu o să-l poți îndepărta cu apă. Dar ție s-ar putea să-ți placă.

Chastity se întoarse încet cu fața spre el, auzind că se apropia un nou instrument de tortură.

Contele își scoase ceasul de buzunar de aur și-l deschise.

– În clipa asta este 8 și 15. Spune-mi unde e Verity până la ora 9 și te eliberez. Dacă rămâi încăpățânată vei fi dusă la un bordel de lângă râu. Stăpâna de acolo așteaptă cu nerăbdare sosirea unei bucățele atât de delicioase ca tine... și m-a asigurat că va alege cei mai *interesanți* clienți pentru tine. Știi ce înseamnă asta? Acum câteva luni aș fi crezut că nu știi, dar acum nu mai sunt așa de sigur. De ce aventuri te-ai bucurat, draga mea, de când am fost atât de imprudent să te las liberă...?

– Nu poți! icni ea.

– Ba uite că pot. Nu îmi mai ești de nici un folos.

Lui Chastity nu-i venea să creadă răceala lui reptiliană... dar per ansamblu se simțea ușurată. Dacă îi va spune unde era Verity, tatăl ei se va ține de cuvânt și îi va da drumul – pentru că se ținea mereu de cuvânt. Și îi va spune, cu puțin înainte de ora nouă. Ea va fi liberă, și Verity va fi dispărut până când vor ajunge contele și acoliții săi în Winchester. Slavă Domnului că tatăl ei nu știa de existența celei de-a treia persoane.

Contele făcu apoi un semn spre peruca de pe podea.

– Ca să ai un motiv în plus, dacă îmi faci pe plac poți păstra asta ca *stimulent*.

Se întoarse și porni spre ușă. Chastity se strădui din toate puterile să nu îi arate că se simțea ușurată. Contele puse mâna pe clanță. Ea respiră ușurată.

Dar se opri.

– Ce-am uitat, Lindle?

Servitorul nu oferi nici un răspuns întrebării lui retorice. Contele se întoarse din nou spre ea.

– A, da. Trebuie să mai stabilesc și pedeapsa pentru fiica mea, nu-i așa?

Frica o cuprinse pe Chastity ca o durere adevărată. Iar se lăsase păcălită de el. Contele înțelese asta și zâmbi.

– Ia să vedem. Începu să enumere ceva pe degetele lui mari și puternice. Unu, ai plecat de acasă fără voia mea. Doi, te-ai îmbrăcat în haine indecente. Trei, te-ai perindat prin Anglia și chiar ai făcut rost de niște bani. Ridică atunci din sprâncene, întrebător. Ai vrea să-mi spui cum? Nu? Nu contează. Patru, ai făcut-o pe sora ta să se abată de la calea cea dreaptă și i-ai pus în pericol pe ea și pe copilul ei. Cinci, ai fost impertinentă cu mine și ai încercat să mă împiedici să o găsesc. Șase, nu ai nici o remușcare. Îngenunchează!

– Nu, lua-te-ar naiba! Chastity se uită în jur căutând o armă, dar nu era nimic. *Nimic*.

– Șapte, vorbești spurcat. Lindle!

Omul înaintă absolut nemilos. Chiar dacă situația părea fără de speranță, de data aceea, Chastity nu avea de gând să se supună. Nu mai era nici o urmă de indignare paternă în toate acestea. Tot ce făcea tatăl ei era din ciudă și ca să se răzbune pe ea.

Chastity se luptă și chiar reuși să-l muște pe Lindle, dar omul o copleși și o imobiliză, fixându-i mâinile la spate în mod dureros. Li prinse apoi capul sub brațul lui. Chastity aproape se sufoca din cauza strânsorii brațului lui, dar totuși lovi din picioare. Din păcate nu reuși să atingă nimic.

Contele îi ridică fustele, și Chastity simți aerul rece pe picioare și pe fund. Țipă atunci furioasă, cât putu de tare. Nu puteau să-i facă asta din nou. Nu puteau!

Lindle o strânse și mai tare, sufocând-o ca să tacă. Se auzi șuierul bastonului, și Chastity își simți carnea arzând pe coapse.

– Trebuie să-ți înveți lecția, diavolițo! mârâi tatăl ei și o mai lovi o dată. Trebuie să înveți! Nimeni nu mă sfidează! Nimeni!

Primi o a treia lovitură peste coapse și scoase un strigăt sugrumat.

– Dumnezeule, tată! Ce faci? strigă Fort, dând buzna pe ușă.

Lindle îi dădu drumul lui Chastity, și ea se prăbuși la pământ, chinuindu-se să respire.

– O disciplinez, izbucni contele. Vrei să negi că am acest drept?

Fort era palid din cauza șocului.

– Nu, sigur că nu. Dar nu se cuvine așa ceva și nici felul în care o faci nu e adecvat.

Contele se înroși și mai tare la față, fiind pe punctul de a-și pierde controlul. Chastity se rugă ca Fort să-l vadă în sfârșit așa cum era cu adevărat. Dar Walgrave câștigă acea bătălie cu el însuși.

– S-ar putea să ai dreptate, fiul meu, zise el cu tristețe. Dar fata îmi pune la încercare răbdarea cu sfidarea și egoismul ei. Tot nu vrea să ne ajute să o găsim pe sora ta.

Fort veni și o ridică cu blândețe pe Chastity.

– Trebuie să ne ajuți, zise el. Frazer a plecat de la post. Le-a spus o poveste despre o urgență în familie, dar mă îndoiesc să fie adevărat.

– Știam eu, pufni contele. La naiba cu tine...!

Chastity îl văzu pe Fort făcând ochii mare de uimire la vederea hainelor ei, așa că nu mai încercă nici ea să le ascundă indecența.

– Dacă s-a dus la Verity, Fort, zise ea, atunci o să fie în siguranță.

Fort se întoarce atunci spre contele furios.

– Cred că asta e adevărat, tată. Frazer se va asigura că o să fie bine.

Îmbujorarea contelui căpătă o culoare violet.

– Chiar a *innebunit* toată familia mea? Ar trebui să stau cu mâinile-n sân, în timp ce fiica mea cea mai mare fuge cu un ofițer la câteva săptămâni după ce-a rămas văduvă? Cine știe ce-o să spună lumea după ce desfrânata asta – o împunse tare cu bastonul în piept, și Chastity țipă de durere – ne-a târât numele prin noroi? Cu siguranță vor spune că Verity și-a ucis soțul ca să se poată căsători cu amantul ei. Se va pune la îndoială până și paternitatea copilului. Ajunsese că scuipe în timp ce vorbea.

Fort era de-a dreptul îngrozit, așa că o trase pe Chastity lângă el, ca s-o protejeze. Dar ea se eliberă imediat. Tatăl ei era pe punctul de a-și dezvălui adevărata natură, și trebuia să-l facă să-și piardă definitiv controlul și să-și dea arama pe față.

– Nu! țipă ea. Poate că m-ai distrus pe mine, ipocrit dezgustător ce ești, dar n-o să te las s-o distrugi și pe Verity!

Contele dădu să o lovească cu bastonul peste față, dar ea pară lovitura cu brațul. În locul unde o lovi, apăru imediat un semn mare și roșu.

– Oprește-te! strigă Fort și îi luă bastonul. Îl rupse în două și aruncă deoparte bucățile.

– Lindle! urlă contele. Aruncă-l afară pe trădătorul ăsta!

Omul solid se apropie de Fort. Contele îl zorea, înnebunit de furie. Pentru moment, nimeni nu o mai băga în seamă pe Chastity. Nu avea cum să-l ajute pe Fort și oricum se îndoia că fratele ei se afla într-un pericol la fel de mare ca ea. Profită de ocazie și fugi, luând cu ea și peruca.

– Oprește-o! urlă contele.

Dar Chastity fugea ca vântul și ca gândul, așa că deja coborâse scările și ieșise în curte. Unul dintre acoliții contelui o aștepta acolo, însă nu era un om solid. Îl luă prin surprindere și-l doborî la pământ.

Fustele scurte pe care le purta constituiau un avantaj în acel moment, așa că fugi pe strada pustie. Însă era foarte întuneric și se împiedică de un butoi pe care îl lăsase cineva pe verandă.

Se ridică imediat, tremurând și gâfâind, așa că se obligă să incetinească un pic ritmul. Se auzeau voci în spatele ei, dar urmărirea încă nu era bine organizată. Se gândi să încerce să ceară ajutor la una dintre casele din apropiere, dar se răzgândi apoi. Nici un om respectabil n-ar fi lăsat-o să-i treacă pragul, la cum era îmbrăcată în momentul acela. În plus, aproape oricine ar fi dat-o pe fiica rătăcitoare înapoi pe mâna contelui de Walgrave.

Își trase corsajul mai sus, ca să-și acopere sfârcurile roșii și se grăbi pe o alee întunecată... după care coti pe alta... și apoi pe alta. Singurul ei gând era că trebuia să scape de urmăritori. Nu avea nici cea mai mică idee unde să se ducă sau de la cine să ceară ajutor.

Oare ar fi putut-o ajuta Fort? Ce bine ar fi fost să fie Cyn prin preajmă! Își înăbuși un suspin. Acele trei zile dulci petrecute în compania lui i se păreau o altă viață.

Se grăbi pe o stradă îngustă, zgâriindu-și cotul de perete. Trecu în grabă pe lângă un om care făcea curățenie de noapte, și acesta icni. Se aruncă pe o altă alee întunecată, chinuindu-se să-și tragă răsufierea. Oare alerga în cerc?

Dintr-odată, aleea aceea o scoase la docuri, pe malul Tamisei. Acolo erau ancorate mai multe ambarcațiuni mici, și se auzea un cântec de la o tavernă din apropiere. Sunetul acela vesel o mai liniști o clipă, dar apoi își aminti că tatăl ei menționase un bordel lângă râu. Se cutremură și se ascunse în umbra unui zid, știind că nu avea ce căuta acolo.

Rămase o clipă să-și tragă sufletul și încercă să alunge panica aceea care îi întuneca mintea. Dar degeaba. Fusese prea mult pentru ea. O durea tot corpul. Era îngrozită de ce s-ar fi putut întâmpla în continuare. În clipa aceea era o creatură hăituită, care căuta o gaură în care să se ascundă. Ascultă apoi după orice semn de urmărire.

Ce putea să facă? Fusese disperată să scape de tatăl ei, dar în clipa aceea era singură în noapte, într-un oraș străin și nici nu avea bani. În plus, era pe jumătate dezbrăcată. Se afla într-un cartier rău famat dintr-un oraș necunoscut și, la cum arăta, sigur nu ar fi ajutat-o nimeni.

Realiză că strângea în mâini peruca, așa că și-o puse pe cap. Așa măcar ar fi arătat mai puțin ciudat.

O tenta gândul de a rămâne acolo, ascunzându-se în umbră, dar știa că trebuia să plece. Ar fi fost mai în siguranță dacă ajungea într-un cartier mai bun. Poate acolo se putea ascunde într-o grădină sau într-un șopron, până dimineața. Dar chiar și așa, nu știa ce să facă după aceea.

Auzi niște voci apropiindu-se și încremeni. Se lipi cât putu de mult de peretele de lemn din spatele ei. Patru bărbați trecură pe lângă ea, plângându-se zgomotos de prețul tutunului și intrară apoi în tavernă. Muzica dinăuntru se auzi dintr-odată tare, dar apoi se risipi la loc. Se simți ușurată după plecarea lor, apoi se strecură încet și ieși dintre umbre.

Un felinar pâlpaia la intrarea în tavernă și mai revărsa un pic de lumină în jur. Atât cât să vadă că era pustiu împrejur – sau cel puțin că nu erau oameni, pentru că doi șobolani trecură repede prin lumina slabă.

Chastity își înăbuși un icnet și se strecură apoi pe lângă clădire, până ajunsese la o altă alee. Era doar o intrare întunecoasă care se adâncea în umbre. Pășii în întuneric. Cizma îi alunecă apoi pe pământul scârbos și îi veni să vomite de la miros. Probabil fusese la fel și pe celelalte alei, dar fusese mult prea înspăimântată ca să realizeze.

Îi mulțumi lui Dumnezeu că nu putea vedea cum arăta alea aceea întunecată, dar se temea că o să mai calce și în alte scârboșenii. Își aminti atunci de aleea din Shaftesbury și de pisica moartă din mijlocul ei și se gândi că acolo probabil erau mai multe animale moarte.

Dar exista și o pisică vie. Chastity se împiedică de ea, iar aceasta o zgârie pe genunchi și fugi, mieunând.

Se întrebă apoi scâncind dacă mai exista vreo porțiune din corpul ei care să nu fie vânată sau zgâriată.

Întinse mâna spre peretele rece de piatră din dreapta ei – fără îndoială era zidul din spate al unei curți. Continuă să meargă cu mâna lipită de el, pentru că era singurul ei punct de sprijin real în bezna aceea îngrozitoare. Era înconjurată de întuneric și doar sus mai putea vedea o dungă cenușie... cerul înnorat.

Începuse să creadă că nu va mai vedea vreodată vreo lumină. Auzi un sunet ciudat, dar realiză apoi că erau doar scâncetele ei gătuite. Înghiți apăsător și le înăbuși.

Apoi zări o luminiță în față. Era doar o licărire aurie slabă, dar Chastity se grăbi spre ea, de parcă ar fi fost poarta raiului. Aleea se lărgi apoi într-o stradă mai mare, încadrată de case mici și întunecate. La ușa uneia dintre ele se afla o făclie aprinsă. Asta văzuse mai devreme.

Era ca și cum întreaga lume nebună din jurul ei se mai liniștise un pic.

Din păcate, nu avea unde să se ascundă acolo. Nu era spațiu liber între case și nici nu aveau trepte. Se grăbi apoi spre o stradă mai mare. Era disperată să se îndepărteze de râu și să găsească un loc unde să se ascundă.

Auzi voci mai în față!

Încremeni o clipă, apoi privi în stânga și în dreapta. Dar degeaba, nu avea unde să se ascundă. Se sprijini de un perete, rugându-se să nu fie cei care o urmăreau. Sau să nu vină în direcția ei.

Apoi apărură în raza ei vizuală. Un băiat cu un felinar, care lumina drumul pentru doi ofițeri în vestoane stacojii – unul gras și altul slab. Cei doi erau beți și binedispuși, dar se țineau bine pe picioare.

Chastity se întinse spre o ușă, sperând să arate ca și când ar fi fost acasă și ca oamenii să treacă pe lângă ea. Slabe șanse! Oamenii se opriră. Cel slab își ridică monoculul și zâmbi. Se apropiară apoi de ea cu o privire pofțicioasă.

– Ei, dar bună seara, frumoasa mea, zise grăsanul vesel.

Chastity nu putea face decât ce-ar fi făcut orice doamnă când era acostată în mod grosolan. Se uită peste umărul lui. Cineva o prinse apoi de bărbie și niște degete aspre îi împinseră chipul, astfel încât să se uite la omul slăbănog. Bărbatul nu arăta tocmai rău, dar avea o expresie de ură pe chip.

– Ai uitat de bunele maniere, obraznico? întrebă el, zâmbind.

Lui Chastity îi dispăru imediat toată puterea. O durea tot corpul. Se clătina din cauza epuizării. Îi tâșniră lacrimi pe obraji.

– Vă rog, domnilor, nu sunt ceea ce credeți! Observă imediat că accentul ei nobil avu un anumit efect asupra lor și se chinui să inventeze o poveste. De ce să nu încerce să spună un pic din adevăr? Sunt nobilă! Am fost răpită de la casa mea și vândută la un bordel! Ajutați-mă, vă rog!

Cei doi bărbați se priviră, apoi o studiară din nou. O ascultau într-adevăr, dar i se părea că vorbele ei nu aveau efectul scontat. Expresia de pe chipul ofițerului slab devenise și mai dezgustătoare. Chastity își acoperi sânii cu mâna.

Grăsanul se întoarse apoi spre băiatul care ținea felinarul.

– Ce zici, ei? Doamnă sau curvă?

Băiatul privea întreaga scenă ca pe un spectacol privat, menit să îl distreze.

– Aș spune că sigur e curvă, căpitane.

– Exact așa mă gândeam și eu. Omul se întoarse apoi spre Chastity. Chiar dacă e adevărată povestea ta, frumoasa mea, e clar că faci meseria asta de ceva timp. De ce să refuzi câteva guinee în plus? Lasă-ne să-ți gustăm marfa și apoi te trimitem acasă la mămica, da? Omul se amuză copios pe seama glumei făcute, în timp ce ofițerul slăbănog chicoti pe înfundate.

– Sunt neprihănită! îi imploră Chastity. O, vă rog să mă credeți, domnilor! Abia fusesem adusă acolo când am fugit.

– Ca să vezi, tărăgână slăbănogul, cu ochii strălucindu-i, atunci se pare noi suntem cei norocoși, nu-i așa? Doamna Kelly cere 10 guinee pentru o virgină. Ține-o, Pog, și hai să dăm cu banul pentru ea.

– S-a făcut, Stu.

Omul masiv o cuprinse apoi cu brațele lui vânjoase. Chastity tipă, dar din păcate nu apucă să facă asta decât o dată, înainte ca mâna omului să-i acopere gura. Duhnea a tutun și a ceapă. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar el izbucni în râs.

Căpitanul slăbănog scoase o coroană și o aruncă. Moneda se învârti, strălucind în lumina slabă. O prinse pe mână și o acoperi cu cealaltă palmă, iar apoi se uită întrebător la prietenul lui.

– Cap, zise cel care o ținea.

Bărbatul slab se uită apoi la moneda și exclamă:

– Drace! Ai câștigat. Nu contează, abia o s-o pregătești pentru mine.

Grăsanul o întoarse atunci cu fața spre el.

– Vino-ncoace, scumpete!

Își lipi apoi gura fierbinte și scârboasă de a ei. Acela era sfârșitul ei! Chastity îl mușcă de limbă și lovi din nou din picior. Omul înjură aprig și-i dădu drumul. Sări la ochii lui.

Omul o dărâma cu o lovitură puternică în cap. Zăcu acolo uitimă o clipă, după care se repezi în picioare. Grăsanul se repezi și o prindă, dar tovarășul lui încercă același lucru, așa că se loviră și se prăbușiră la pământ. Băiatul începu să râdă.

Chastity îl scuipe și fugi, dar o mână grea o înșfăcă de fustă și se prăbuși pe caldarâm. Mâna aceea o târî înapoi spre cei doi bărbați. Se zbatu și încercă să lovească tot ce se afla în jurul ei. Aproape că se eliberase, când un nou atacator o prinse de la spate. Lovi în spate cu cotul și auzi un icnet.

— E în regulă, afirmă o voce amuzată, dar oarecum îndurerată. N-o să-ți fac nici un rău.

Chastity încremeni și se întoarse.

— Cyn... șopti ea.

Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă, apoi se aruncă în brațele lui.

Cyn încremeni din cauza șocului. Curva aceea frumoasă, învinetită și murdară era domnița lui? Ce naiba se întâmplase? O căutase ore întregi prin tot orașul.

— Auzi, auzi, treci la coadă. E a noastră. Cei doi ofițeri se ridicaseră în picioare și erau puși pe harță.

— E o bucațică tare aprigă, nu-i așa? zise slăbănogul. E suficient pentru toți trei, dar am dat cu banul, și Pog a câștigat.

Chastity se încordă și scânci. Lui Cyn îi venea să îi omoare pe loc, dar nu putea risca una ca asta, pentru că era posibil să i se afle numele domniței.

— Din păcate, zise Cyn, zâmbind amuzat, se pare că acum Pog a pierdut.

— Pe naiba! Nu poți face asta!

— Ba pot. Haide, draga mea!

Dădu să se întoarcă, dar fu avertizat de sunetul unei săbii care era scoasă din teacă. Se răsuci repede, o trase pe Chastity în spatele lui și scoase și el spada. Nu avea timp de subtilități... abia dacă avu timp să devieze sabia ofițerului subțirel de la inima lui.

Dar se echilibra imediat și-l atacă, testându-i calitățile. Descoperi că nu avea de ce să se teamă. Omul nu era foarte priceput. Ba chiar mai era și beat. Cyn l-ar fi putut înjunghia în orice clipă, dar nu îndrăznea s-o facă. Oamenii din împrejurimi începuseră deja să tragă draperiile și să deschidă ușile, ca să vadă ce era toată

zarva din stradă. În curând vor apărea acolo și gardienii. Încercă să-și convingă adversarul să se retragă fără vărsare de sânge.

La început, Chastity rămase acolo încremenită, privind cum strălucea spada lui Cyn în lumina slabă. Săbiile subțiri șuierau și se izbeau într-un dans al morții. Întrezări apoi o mișcare cu colțul ochiului și se uită într-acolo. Celălalt bărbat – Pog – se furișa spre el. Expresia vicleană de pe chipul lui îi dădu de înțeles ce avea de gând.

Chastity apucă atunci torța băiatului și o aruncă spre el.

– Stai departe! se retrase clătînându-se și înjurând.

– Nu-i da foc, zise Cyn și făcu câțiva pași ca de dans, ca să se apropie din nou de ea. Îi aruncă apoi o privire încurajatoare și oarecum amuzată.

Chiar se și distra în situația aceea, lua-l-ar naiba!

– Uite ce e, îi zise apoi relaxat adversarului său, sunt mai rapid și mai priceput decât tine. În plus, nici nu sunt beat. N-am nici o dorință pentru vărsare de sânge, dar mă cam grăbesc. Ce zici? Parcă pentru a-i demonstra că avea dreptate, reteză apoi un nasture argintiu de la uniforma omului slab, care zbură în șanț strălucind.

– La naiba! bolborosi omul, îndepărtând sabia.

Cyn repetă imediat figura și reteză încă un nasture.

– O, las-o baltă, Stu, mârâi Pog. Nu merită să mori pentru târfa aia slăbănoagă.

Stu pufni, dar apoi coborî spada și adoptă o expresie superioară.

– Să fiu al naibii, dar ai dreptate, Pog. Cu siguranță e și foarte uzată. Băgă apoi sabia înapoi în teacă și rânji înfumurat. Hai să mergem să căutăm una mai bună. Dar să nu mă mai provocă a doua oară, domnule, îi zise apoi lui Cyn. O să țin minte noaptea asta.

Cei doi plecară apoi, împreună cu băiatul, și în câteva momente, Chastity se pomeni singură cu Cyn. Realiză brusc că nu fusese deloc surprins să descopere că era femeie.

– Știi!

El băgă sabia înapoi în teacă și îi aruncă un zâmbet trist.

— Da, dar nu e nici timpul, nici locul potrivit pentru asta. Hai să plecăm de aici! Își puse apoi brațul în jurul ei și o grăbi pe alee, spre strada principală.

Chastity ar fi vrut să-i spună o mie de lucruri, dar înțelegea prea bine că trebuiau să se grăbească.

Oare de când știa? În clipa aceea nu mai era singură. Cu siguranță știa că era Chastity Ware.

Ce era mai rău trecuse probabil.

Oare știuse și în noaptea anterioară? Oare până la urmă îl prinsese în laț?

Se simțea stoarsă după toate evenimentele din noaptea aceea. I se înmuiaseră picioarele și i se învârtea capul. Brațul lui puternic era singurul lucru care o făcea să meargă mai departe.

Capitolul 15

Cyn aproape că o cără în brațe până când ajunseră la un grajd simplu... altul decât cel de la Saracen Head. O duse înăuntru și o așeză pe o grămadă de paie. Erau vreo șase cai acolo, și toate erau animale de povară, cu excepția alor lor. Un singur felinar lumina slab și era așezat afară, la ușă. Cyn îl aduse înăuntru și-l agăță într-un cârlig.

— Am mutat caii aici, în caz că supraveghează cineva Saracen Head. Se întoarse apoi către el și o văzu clar pentru prima dată. Orice urmă de umor dispăru de pe chipul lui, și îngenunche lângă ea. Doamne, Dumnezeule, ce ți s-a întâmplat?

Chastity încercă să-și ascundă în corsaj sfârcurile de un roșu aprins, dar îi tremurau prea tare mâinile și oricum era un lucru imposibil. Începu să plângă. Îi era bine așa învelită în haina lui caldă, iar el o cuprinse în brațe.

— Liniștește-te, iubito, liniștește-te! Totul e bine acum. Nu o să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Chastity izbucni într-un râs nervos când auzi afirmația lui. Cyn mormăi o înjurătură, după care îi apropie plosca de buze și o înclină. Coniacul tare o arse pe gât și o aduse înapoi la realitate,

dar tot nu se putea opri din plâns. El continuă să o țină în brațe și să o liniștească până când se potoli.

După o vreme, o mută în altă poziție ca să-i poată vedea fața și-i șterse lacrimile de pe obraji. Chastity se aștepta să-i pună o groază de întrebări – ba chiar avea și ea o mie de întrebări pentru el –, dar în schimb, Cyn îi spuse:

– Trebuie să plecăm de aici. Poți să călătorești?

Chastity și-ar fi dorit să se odihnească – sau poate chiar să moară. Dar își adună ultimele puteri. Tatăl și fratele ei nu trebuiau să-l prindă pe Cyn.

– Cred că da... Se uită apoi neputincioasă la hainele pe care le purta.

Privirea lui o urmă pe a ei.

– Ce...? Nu-ți face griji! Ridică apoi geanta. Pune-ți hainele mele de schimb. O să-ți fie mari, dar orice e mai bine decât ceea ce porți acum.

Chastity se duse după un paravan și-și scoase hainele acelea odioase. Și-ar fi dorit din tot sufletul să le dea foc, dar în schimb le îndesă în bagaj, ca să nu existe vreo dovadă că ea și Cyn trecuseră pe acolo.

Își puse o pereche de indispensabili, o cămașă, pantalonii lui albaștri, vesta și haina. Cămașa aceea era purtată și încă mai avea mirosul lui, care i se părea neobișnuit de dulce. Pantalonii îi erau largi în talie, dar îi fixă cu o curea. În plus, îi ajungeau până la gambe, dar se gândi că cizmele vor rezolva asta. Sacoul îi era mult prea larg la umeri.

Își înnodă lejer o eșarfă la gât și realiză că încă mai purta peruca. Și-o dădu jos fără tragere de inimă și o băgă în geantă. Credea că reușise să se obișnuiască cu tunsoarea aceea scurtă, dar după ce fusese din nou *ea însăși* o perioadă, părul i se părea insuportabil și ciudat de scurt. Își îndreptă umerii și ieși.

Cyn îi zâmbi.

– Bun venit înapoi, Charles!

Blândețea lui o făcu să închidă ochii și să realizeze atunci pentru prima dată că toate intențiile ei bune fuseseră cu adevărat în zadar.

Cyn înșeuase caii în timp ce ea se schimbase și în clipa aceea i-l aducea pe al ei. Ridică mâna și îi atinse părul. Chastity tresări, dar el nu o lăsă să se tragă deoparte. O mângâie apoi pe ceafă.

- De mult îmi doresc să fac asta... Lăsă hățurile să-i cadă din mână. Peruca e drăguță, dar și părul tău scurt e frumos.

- Doar nu vorbești serios.

Atingerea lui era blândă și iubitoare și îi trimitea fiori pe șira spinării.

- Ba da. Chipul tău nu are nevoie de podoabe, de ceva care să atragă atenția asupra lui... Și asta vreau să fac de mult...

Buzele lui erau moi și blânde, dar nici o clipă nesigure. Chastity știa că ar fi trebuit să se opună, dar era primul lor sărut sincer, așa că nu o lăsă inima să-l îndepărteze. Îl sărută și ea. Cyn adânci apoi sărutul și-și folosi gura caldă, mâinile și întregul corp ca să o transporte cu totul într-o lume nouă, guvernată numai de simțuri.

Chastity îl gustă la început - aroma lui era dulce ca mierea și luxuriantă precum coniacul. Dar apoi gura ei deveni exigentă și mâinile ei începură să-i caute corpul.

El se îndepărtă și râse tremurător.

- Doamne, Dumnezeule, iubito, n-ai idee cât mi-aș dori să fie locul și momentul potrivite. Îi atinse apoi obrazul. Nu fi așa îngrozită! Totul va fi bine. Ai încredere în mine!

- Sunt Chastity Ware. Nimic n-o să fie niciodată bine cu mine.

- Eu sunt Cyn Malloren. Ai încredere în mine.

Se simți din nou exasperată.

- Nici măcar un Malloren nu poate schimba lumea.

Cyn afișă acel zâmbet leneș care o făcea să se înfioare.

- Pune-mă la încercare la un moment dat. Haide! Își împreună apoi mâinile, ca să o ajute să încalece.

Pentru moment, Chastity abandonează orice dispută inutilă. Cyn avea să afle că unele lucruri nu se puteau repara și se gândi că se va plictisi curând de acest joc, dacă nu-l lasă să-i facă promisiuni deșarte. Sau dacă nu îi spunea că ea era de fapt Chloe.

Abia când ridică piciorul ca să-l așeze pe mâinile lui realizează că va fi dureros să călărească. Scrâșni din dinți și nu scoase nici un sunet când ateriză în șa, dar totuși lacrimile îi împânziră ochii.

Slavă Domnului că tatăl ei nu apucase s-o bată și la fund. Dar era îngrozitoare durerea pe care o simțea pe coapse.

Cyn abia încăleca și el, așa că avu o clipă de răgaz să și depășească durerea. Totuși, cât de departe va putea călări?

Dar nu avea de ales. Dacă îi spunea lui Cyn despre rănile ei, ar fi rămas amândoi acolo – prinși în capcană ca niște șobolani. Tatăl ei era un dușman aprig și când era într-o stare de spirit bună, iar în clipa aceea nici nu mai era sigură că era în toate mințile. Dacă se putea întoarce împotriva fiului său moștenitor, cine putea ști ce i-ar fi făcut unui străin?

Apucă hățurile cu mâna stângă și speră ca Cyn să nu observe. Ieșiră în strada întunecată umăr la umăr, apoi Cyn o conduse în afara orașului.

– Am verificat pe aici mai devreme, zise el. Drumul ăsta iese din Maidenhead și duce în satul Woodlands Green. Mă îndoiesc că va fi urmărit. Este simplu, liniștit și mărginit de garduri vii. Dacă o luăm ușor, n-ar trebui să fie o problemă nici măcar pe întuneric.

Chastity rosti în minte o rugăciune de mulțumire pentru ritmul lent în care se deplasau. Fiecare balans al calului îi trimitea junghiuri de durere prin corp. Dar le putea suporta câtă vreme mergeau la pas.

– Spune-mi ce s-a mai întâmplat, zise ea.

– Te-aș putea întreba același lucru, replică el, dar apoi se supuse. Mi-a fost ușor să-l gădesc pe Frazer. A fost complet de partea noastră. Nu părea să aibă o părere prea bună despre tatăl tău, dar mă gândesc că e ceva normal, de vreme ce contele nu l-a considerat un pretendent bun pentru fiica lui. Oricum, a inventat o scuză ca să plece acasă, dar e în drum spre Winchester, normal. Dacă poate călători pe întuneric, ar trebui să ajungă la Verity până la miezul nopții. Mi-aș fi dorit totuși să fie mai mult de un pătrar de lună.

– Și ce o să facă după aceea?

– O s-o ducă pe Verity într-un loc numit Long Knotwell, unde e paroh fratele lui, Tom. Printr-un mare noroc, Frazer a petrecut câteva luni acolo, recuperându-se după o rană minoră. Asta îi va dovedi rezidența și se vor putea căsători fără probleme.

– Unde e Long Knotwell?

— Aproape de Fleet. Frazer a făcut o glumă destul de proastă despre căsătoriile care au loc în Fleet, dar, desigur, astfel de ceremonii pripite sunt ilegale în zilele noastre. Întrucât n-o să aibă timp pentru o ceremonie de logodnă, vor avea nevoie de o autorizare publică.

— O, Doamne! Și cum se obține așa ceva?

— De la un episcop. În cazul nostru, de la episcopul Londrei, pentru că Long Knotwell este în dioceza sa. De obicei e nevoie ca una dintre părți să se prezinte personal, ca să depună jurământ cu privire la legalitatea uniunii, dar am hotărât că voi încerca eu să obțin autorizația, cu jurământul scris al lui Frazer, cât el o duce pe Verity la Long Knotwell. La nevoie, reverendul Frazer o să-i căsătorească oricum. Acest gen de căsătorii sunt încurajate dacă nu există nici un impediment legal. Oricum, adăugă el sec, sper să ușureze întru câtva lucrurile faptul că episcopul este unchiul mamei mele.

— Din nou puterea familiei Malloren. Dar atunci n-ar trebui să fii la Londra acum?

Cyn se întoarse spre ea.

— Trebuia să mă asigur că ești bine.

— De ce? ceru ea să afle, exasperată. Timpul este esențial. Tata pare disperat să pună mâna pe Verity. Ți-am zis să uiți de mine dacă sunt prinsă!

— Tu nu faci niciodată ce ți se spune, zise el glumeț. Eu de ce-aș face?

— Să nu îndrăznești să faci o glumă din asta! șuieră ea.

Îi văzu apoi zâmbetul strălucind în întuneric.

— „Cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat“, cită el din Biblie. Asta e firea mea, scumpo. Dar o să încerc să fiu serios, dacă asta vrei. Vocea lui căpătă o autoritate rece, când spuse: Ce-ar fi să începem cu tine, să-mi spui povestea ta? Începând cu motivul pentru care ai părăsit siguranța hanului.

Se auzi un vuiet și un vâjâit, când o bufniță aflată la vânătoare zbură pe deasupra capului lor. Și ceva foșnea neliniștitor în apropierea gardurilor vii. Dar în afară de asta era liniște în câmp. Și Cyn era tăcut. Doar că tăcerea lui cerea răspunsuri.

— Am fost văzută la fereastră, afirmă Chastity. N-am vrut ca următorul să mă prindă în cameră, ca să nu facă legătura cu tine.

Așa că am plecat. L-am mituit pe hangiu ca să nu spună nimănui că eram cu tine. I-am zis că am fugit de acasă ca să mă înrolez în armată, și pe el l-a cuprins febra patriotică.... în valoare de trei guinee, mai exact.

– Asta am aflat deja. Din câte îmi dau seama, a păstrat tăcerea fix în valoare de trei guinee. Și apoi?

– Am încercat să te aștept la grajduri, dar acolo erau deja doi din oamenii tatălui meu. Abia am scăpat de ei și am fugit în stradă, unde m-a prins Fort.

– Fratele tău? Dar el e de partea tatălui tău, nu-i așa?

– Nu mai e. Datorită lui am reușit să scap.

Lui Chastity i se părea foarte incomod să poarte acea conversație pe întuneric, pentru că nu îi putea vedea chipul, și vocea lui nu transmitea nimic. Pe de altă parte, putea simți puterea care radia din partea ei dreaptă. Ofițerul din el era cel care îi punea acele întrebări.

– De unde să scapi?

Chastity modifică în grabă povestea.

– Tata a închiriat o casă în Maidenhead, și Fort m-a dus acolo. M-au încuiat într-o cameră. Dar l-am convins pe Fort că nu știam unde e Verity și că am venit acolo ca să o caut. Însă apoi a venit tata, și el nu s-a lăsat păcălit. M-a obligat să-mi schimb hainele... Chastity căuta să se eschiveze, dar nu găsi nici o cale: M-a amenințat că mă va vinde la un bordel dacă nu-i spun adevărul.

Cyn se întoarse rapid.

– A făcut *ce*?

– Dar n-a făcut-o, adăugă ea repede. Nu m-a vândut, adică. Fără îndoială știa că o să cedeze înainte să se ajungă la asta.

Chastity nu încerca să îi ia apărarea tatălui ei, ci să-l protejeze pe Cyn. Dacă i-ar fi spus tot adevărul, probabil ar fi insistat să se întoarcă, ca să „aibă o discuție“ cu contele.

Și ar fi murit.

Cyn abia își putea ține în frâu furia, când întrebă din nou:

– Cum ai scăpat?

– Fort s-a ocupat.

– Foarte frumos din partea lui, zise Cyn, tăios ca o sabie.

Chastity chiar simțea nevoia să îi ia apărarea fratelui său, așa că adăugă:

– Nu i-a venit să creadă că tata poate fi atât de rău. Oricum, s-au certat, și asta mi-a oferit ocazia să fug... dar nu aveam unde să mă duc.

– Și în plus arătai ca o târfă de la docuri. Doamne Sfinte! Slavă Domnului că te-am găsit când te-am găsit.

– Amin, afirmă Chastity încet. Dar tot ar fi trebuit să pleci spre Londra mai devreme, ca să încerci să obții autorizația. Acolo mergem acum?

– Nu sunt sigur că ești în stare să călătorești până acolo.

Nici Chastity nu era sigură. Dar știa că Cyn nu ar fi abandonat-o niciodată, și nu putea risca să provoace o întârziere.

– Sunt bine, zise ea veselă. Am tras și un pui de somn în după-amiaza asta.

Își continuară apoi drumul într-un ritm constant. Chastity își adună toate puterile și asta o făcu să se gândească la martiri.... la Horațiu la pod și la Fidipide la maraton. Sarcina ei era floare la ureche, iar rănila ei minore, în comparație cu ale lor.

Dar chiar și așa, probabil mai erau în jur de treizeci de kilometri până la Londra și probabil încă pe atât până la Long Knotwell. Nu știa dacă va reuși. Descoperise că ființele umane aveau resurse enorme atunci când erau supuse încercărilor – dar ale ei păreau să fi secătuit. Putea îndura ritmul din acel moment, dar se apropia dimineața, și asta însemna că vor trebui să o ia la galop. Și se temea că nu va reuși.

Chiar și acel pas de melc făcea materialul indispensabililor să i se frece insuportabil de rănila de pe picioare. Chastity continuă să se foiască în șa, căutând o poziție mai confortabilă. Dar trebuia să înceteze. Cel mai mic semn că avea probleme l-ar fi alertat pe Cyn, și acela ar fi fost sfârșitul.

Ajunseră în Woodlands Green, chiar când orologiul anunța ora zece și trecură în liniște prin cătunul adormit.

– Unde mergem acum?

– Spre sud, sper.

Îi revenise în glas amuzamentul nepăsător de mai devreme, care o exaspera și îi plăcea în aceeași măsură. I se părea imposibil să pățească ceva rău, când era cu Cyn Malloren.

– De ce spre sud? Credeam că mergem la Londra.

– Dar cu siguranță va fi supravegheat drumul spre Bath, care trece prin Maidenhead. Dacă mergem spre sud, ar trebui să ne intersectăm cu drumul spre Southampton, și de acolo nu mai este mult. Ești obosită?

– Puțin, mărturisi ea, știind că nu ar fi crezut-o dacă ar fi negat. Se întrebă apoi cu cât le va lungi călătoria acel ocol.

– Poate ar fi mai bine să te las undeva... pe de altă parte, mereu când fac asta dai de necaz.

Chastity se uită la silueta lui întunecată. Oare asta însemna că o recunoscuse ca fiind Chloe? Sigur i-ar fi spus ceva...

– La ce anume te referi? întrebă prudentă.

– Te-am lăsat azi la Saracen și apoi te-am găsit pe jumătate goală în brațele unui bărbat.

Chastity răsuflă ușurată.

– Nu e nevoie să faci să sune de parcă așa am plănuțit. Și oricum, nu e ca și când ar demonstra existența unui tipar.

– Dar poate e soarta, zise el încet. Și dacă destinul tău e să ajungi în brațele unui bărbat, prefer să fie ale mele.

Chastity nu avu curajul să continue discuția. Nu știa ce va face dacă va deveni clar că o recunoscuse ca fiind Chloe. Se topea gândindu-se că ar fi putut fi din nou în brațele lui. Dar apoi alungă acea dorință egoistă.

Cyn privi silueta ei umbrată de întuneric. Simțea că erau multe lucruri în neregulă, și el nu cunoștea nici jumătate din ele. Părea la fel de fragilă ca un cristal crăpat, gata să se spargă la cea mai mică atingere. Oare ce îi făcuseră de fapt? Înțelegea mult prea bine că nu îi spusese tot adevărul.

Oare, de fapt, scăpase de la bordel?

Oare fusese violată?

Clocotea în el o dorință puternică să-i dea naibii pe Verity și pe maiorul ei și să o ducă pe Chastity într-un loc sigur, unde să-i poată alina toate durerile. Nu era sigur că s-ar fi putut simți liniștit dacă ar fi lăsat-o singură undeva... nici măcar într-o fortăreață. Simțea o dorință nebunească de a o trage pe calul lui și de a călări cu ea în brațe. Dar nu putea face așa ceva. În plus, probabil l-ar fi considerat nebun. De ce i se părea că plângea? La naiba cu întunericul acela!

– Ești bine? o întrebă încă o dată.

– Sigur că da, izbucni ea.

El se forță să-și înăbușe toate grijile, gândindu-se că oricum nu putea rezolva nimic în clipa aceea.

– Este un drum accidentat, și am senzația că putem aluneca oricând în ghearele disperării. O să-mi conduc calul, zise el descălecând.

Chastity scrâșni din dinți și făcu la fel.

– Nu trebuie s-o faci și tu.

– Prefer s-o fac, zise ea foarte sinceră. Și mersul era dureros după ce hainele i se frecaseră de răni, dar cel puțin era mai bine decât să călărească.

Trebuiau să calce cu foarte mare atenție, fiindcă drumul era plin de fâgașe și de bălți adânci. Nu ratară nici una, după cum era de așteptat. Chastity fu recunoscătoare că purtau amândoi cizme.

Trecură prin două cătune liniștite. De fiecare dată, Chastity fu pe punctul de a-l implora să se oprească și să caute un adăpost. Dar se luptă cu acea slăbiciune și se chinui să continue. Putea să mai meargă un kilometru. Un singur kilometru!

Cândva, demult, își stabilise obiectivul de a le asigura siguranța lui Verity și lui William – și i se părea că fusese ceva întâmplat într-o altă viață. Dar era la un pas de a reuși și nu putea să-i dezamăgească. Se împiedică, și Cyn o prinse de braț. Chastity icni.

– Ce e? Degetul lui o pipăi cu blândețe și descoperi o urmă de lovitură. Ești rănită?

– N-am nimic.

– Ce s-a întâmplat?

Chastity își trase mâna.

– M-am lovit. M-am zgâriat de ceva.

Se grăbi să înainteze, și Cyn o urmă. Avea lacrimi în ochi din cauza epuizării și a durerii, dar era recunoscătoare că întunericul i le ascundea. Se ruga ca el să n-o facă să vorbească.

Cyn se opri.

– Cred că e un hambar în dreapta noastră. Nu pot să fiu absolut sigur, dar pare destul de departe de fermă ca să fie animale în el. Avem nevoie să ne odihnim.

I se părea mult prea tentant. Dar oare va mai putea continua, dacă se oprea atunci?

– Sunt bine. În plus, ne grăbim.

– În ritmul ăsta? Voiam să ne îndepărtăm cât mai mult de Maidenhead și am reușit asta. E mai logic să ne oprim acum ca să ne odihnim și noi, și caii, decât să continuăm epuizați. O s-o luăm din loc mai târziu cu forțe proaspete. Riscăm să ne rănim dacă mai continuăm așa. Haide! E o gaură în gard acolo.

Chastity nu avea de ales, decât să-l urmeze. Iar adevărul era că o mare parte din ființa ei începuse deja să cedeze, cu gândul la odihnă.

Forma întunecată se dovedi într-adevăr a fi un hambar, dar unul foarte șubred. Conținea însă fân, așa că Cyn le dădu de mâncare cailor, iar pe restul îl strânse într-o grămadă, pe care o acoperi apoi cu mantia sa.

– Hai, soldat! E timpul să facem tabăra.

Chastity se așeză jos cu greu, simțind fiecare durere, dar se bucură de ușurarea sublimă oferită de odihnă. Abia dacă îl vedea în întunericul acela, dar îi putea simți prezența caldă. Cyn îi acoperi apoi pe amândoi cu mantia ei.

Se lăsă pe spate și o atinse ușor pe umăr.

– Sprijină-te de mine! O să stai mai confortabil.

– Dar tu?

– Nu-mi pot imagina altceva mai minunat.

Chastity ar fi vrut să o facă, dar în același timp se temea că poate Cyn voia să facă dragoste. Era mult prea obosită și-n plus probabil că i-ar fi descoperit toate rănilile. Așa că se hotărî să nu lase să se întâmple nimic.

– Nu încerc să te seduc, zise el calm. Îți dau cuvântul meu. Amândoi avem nevoie de odihnă.

Cum să nu aibă încredere în el, când îi vorbea cu o voce atât de sigură? Chastity se lăsă pe spate prudentă și găsi scobitura umărului său. Părea să fi fost conceput pentru a-i cuibări capul. Brațul lui coborî în jurul trupului ei ca un scut, iar căldura lui o mai încălzi. O copleși epuizarea și își simțea pleoapele din ce în ce mai grele, iar mintea, tot mai înceteșată.

– Nu e periculos să dormim amândoi?

– De ce? Tatăl tău ar trebui să folosească vrăji ca să ne găsească aici. Culcă-te, Lady Chastity!

– Nu te deranjează? șopti ea.

- Ce anume?
- Că sunt Chastity Ware.
- Mă deranjează doar pentru că te deranjează pe tine, iubito. Încercă să protesteze, dar era mult prea epuizată.
- Nu mă poți iubi.
- Nu fi autoritară. Pot să fac orice naiba vreau. Culcă-te!

Chastity se trezi apoi, când Cyn îi atinse fața.

Deschise ochii și zări lumina revărsându-se în hambar printr-o crăpătură din zid. O usturau ochii și o durea capul. De fapt, o durea tot corpul. Nu ajutaseră la nimic cele câteva ore de somn.

- Nemernicul ăla ți-a lăsat vânătaii, zise el serios. Trebuia să-l omor.

- Nu cu el te luptai.
- Atunci trebuia să-i omor pe amândoi.

Chastity zâmbi stins.

- Dacă începi să mă aperi, Cyn Malloren, va trebui să te lupți cu lumea întreagă.

- Și ce-i cu asta? întrebă el în glumă. Tot ce-mi doresc de la viață e să am parte de provocări.

O cuprinse disperarea, așa că închise ochii o clipă, dar îi deschise apoi imediat - știa că dacă ținea ochii închiși, ar fi adormit într-o clipă.

Cyn o sărută blând pe buze.

- E prima dată când te sărut de dimineață. Sper să fie primul sărut din multe.

Ei i se strânse inima, dar totuși zise:

- Puțin probabil.

Cyn îi atinse ușor bărbia.

- De ce spui asta?

- După ce facem rost de autorizație și o vedem pe Verity căsătorită cu Frazer, poți să-ți continui liniștit viața.

- Mmm, zise el și îi aruncă o privire leneșă.

Lui Chastity i se părea că recunoștea expresia aceea, așa că se îndepărtă ușor. El întinse mâna și o opri.

- Am promis că n-o să te seduc, Chastity.

- Da.

- Eu îmi țin mereu promisiunile. Mă crezi?

Nu putea nega asta.

- Da.

- Atunci ai încredere că un sărut e doar un sărut și nu un preludiu pentru ceva mai mult. Mâna lui se mută ușor și tandru spre obrazul ei. Nu te mai gândi la trecut! Uită de orice altceva! Ești o doamnă nobilă care s-a găsit în situația de a se adăposti undeva cu un ticălos... un ticălos care e suficient de vrăjit de farmecele ei ca să-i fure un sărut, dar în care poate avea încredere că nu va încerca să-i fure mai mult de-atât. Relaxează-te și bucură-te de moment! Chiar dacă vei considera necesar să-l pălmuiști mai târziu pe ticălos pentru gestul lui...

Se aplecă deasupra ei și o sărută tandru. La început sărutul lui fu la fel de blând ca respirația ei. Dar apoi îi cuceri gura cu priceperea lui tandră și îmbătătoare, care o făcea să se înfioare de plăcere și să uite de realitatea crudă.

Chastity nu se putu abține să nu-i zâmbească în clipa în care se îndepărtă.

- Nu o să mai scapi prea mult de căsătorie, domnul meu, dacă săruți așa multe tinere doamne.

- Poate că nu vreau să scap. Îi ridică mâna ca să-i sărute palma, dar încremeni. Ce naiba...? O privi imediat cu asprime. Astea nu sunt zgârieturi. Chastity încercă să-și retragă mâna, dar el o ținu în continuare. Cine te-a bătut cu bastonul? Tatăl tău? Înainte ca ea să-i poată răspunde, o prinse și de cealaltă mână și îi inspectă palma, dar apoi îi dădu drumul. De ce? întrebă el.

Chastity nu-și închipuise niciodată că putea avea o privire atât de periculoasă.

Se grăbi să-i domolească furia.

- Am fost impertinentă. Fără îndoială a avut tot dreptul s-o facă. Zâmbi strâmb când își aminti. L-am numit ipocrit, printre altele.

Cyn se mai relaxă un pic, clătină din cap și apoi îi alină rănile cu un sărut ușor ca un fulg.

- E într-adevăr un tată foarte sever. Câți ani ai?

I se părea cumva ciudat că Cyn nu știa asta deja.

- 19.

- Ești prea curajoasă și îndrăzneată la 19 ani, zise el. Dar eu nu te-aș bate pentru asta. Nu-și dă seama ce comoară are?

Chastity realizează atunci că Cyn nu înțelegea cum era tatăl ei. De fapt, nici ea însăși nu prea înțelegea cum ajunsese să fie așa. Dar simțea că va desluși misterul, dacă avea odată ocazia de a pune laolaltă toate bucățile din puzzle.

– El nu consideră că o femeie îndrăzneată e o comoară, îi spune apoi lui Cyn. Vrea să fiu blândă și dulce ca Verity. Ar trebui să plecăm.

Rosti acea afirmație fără tragere de inimă, așa că îi răspunse și el la fel. Nici unul din ei nu voia să părăsească acel mic colțișor de rai. Dar îi chema datoria. O prinse de mâna stângă și o ajută să se ridice. Chastity făcu un efort supraomenesc ca să nu țipe de durere, când își încordă picioarele înțepenite și pline de răni. Dar totuși Cyn observă că era ceva în neregulă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Am înțepenit un pic, răspunse ea repede. Am vânătați peste tot, de când am căzut pe caldarâm. Totuși, sunt lihnită. Cred că n-am mai mâncat de ieri-dimineață.

– O, Doamne, n-ai mâncat? Eu am împărțit o cină minunată cu Frazer. Bine atunci, hai să mergem! Și înainte de toate, o să-ți găsim ceva de mâncare.

Capitolul 16

Chastity nu credea că se va mai putea urca din nou pe cal. Cu toate acestea, Cyn îi acceptă povestea cum că avea vânătați și mușchii înțepenți, așa că o ajută să se ridice. Ea își spuse apoi că odată ce se va mai relaxa, îi va fi mai bine și cu vânătaile, și cu zgârieturile, și cu toate celelalte răni. Din păcate, nu credea cu adevărat că așa va fi.

Călăriră încet până într-un cătun numit Wickford, unde se opriră la hanul Brown Cow. Era un loc simplu, cu un acoperiș din stuf – și nu un han mare, de unde ar fi putut închiria și cai, dar totuși hangiul se laudă că le putea oferi micul dejun în tavernă. Bineînțeles, barul era gol la o oră atât de matinală. Dar din fericire era călduros, și în plus ardea focul în șemineu. Chastity se așeză

pe un divan din apropierea căminului și-și întinse mâinile spre căldura degajată de foc.

Cyn stătea în picioare de cealaltă parte a șemineului și o studia gânditor.

– Chiar ai ajuns la capătul puterilor, nu-i așa?

– O să fiu bine după ce mănânc, minți ea.

Ce altceva i-ar fi putut spune? Cyn nu voia să o mai lase în urmă. El nu zicea nimic, dar Chastity înțelegea foarte bine că nu o credea – și pe bună dreptate. Se obligă atunci să se îndrepte de spate și zise:

– Nu putem renunța acum.

– Da, cred că nu putem.

Era neobișnuit de sobru și se încrunta de parcă ar fi luat în calcul niște perspective neplăcute.

Intră o servitoare și aranjă o masă pentru ei. Plecă apoi, dar se întoarse în scurt timp cu o pâine de casă, proaspăt scoasă din cuptor, unt și un ibric de cafea. Lui Chastity îi chiorăia stomacul de foame.

Cyn începu să râdă.

– Bine, atunci. Apucă-te să mănânci, cât așteptăm și restul bucatelor.

O așeză apoi la masă și îi tăie o felie groasă de pâine, pe care o unse cu unt. Când Chastity mușcă din ea, el îi turnă o cană de cafea.

– Lapte? Zahăr?

Ea încuviință din cap, cu gura plină de pâine cu unt. Înghiți îmbucătura, apoi bău niște cafea. Lichidul îi alunecă pe gât ca o alinare lichidă. Cafeaua îi plăcea mult mai mult decât coniacul și se simți de parcă revenea la viață. Așa că îi zâmbi.

Îi zâmbi apoi și el.

Chastity se gândi atunci că oamenii puteau reveni foarte ușor la instinctele lor primare. În clipa aceea, un cadou constând în mâncare demonstra mult mai multă iubire decât niște bijuterii sau flori.

Deveni brusc foarte serioasă, când se gândi la iubire. Mușcă încă o dată cu atenție din felia de pâine pe care o avea în mână. Se temea că știa prea bine la ce îndatorire neplăcută se gândea Cyn – că trebuia să se însoare cu acea tânără lady pe care

nu compromisesese involuntar, petrecând trei nopți alături de ea. Și încă fără să știe că ea era de fapt Chloe. O emoționa ideea că onoarea l-ar fi putut împinge să se însoare cu infama Chastity Ware. Însă era un sacrificiu pe care nu-l putea accepta din partea lui.

– Așa te vreau, fata mea!

Chastity îi aruncă o privire rapidă. Stătea la masă cu bărbia în pumni și o studia gânditor. Cu toate că își ascundea ochii, ea tot putea simți că sub genele lui lungi și fermecătoare se ascundea ceva profund.

Așa că se uită în jos. Nu mai fusese niciodată atât de confuză, cum era în acel moment. Își dori cu disperare să fi fost din nou în perioada sigură în care erau Cyn și Charles.

Și apoi încă o dată, el îi vorbi de parcă i-ar fi citit gândurile:

– Mă bucur că putem recunoaște în sfârșit adevărul, zise el încet.

Chastity rămase cu privirea ațintită spre pâine.

– De când știi?

Interveni o pauză scurtă, după care Cyn îi răspunse:

– De la început.

Îl țintui imediat cu privirea.

– *Poftim?*

Expresia de pe chipul lui era măhnită, dar și precaută.

– Ai jucat foarte bine rolul de băiat, dar... vezi tu... am observat că îți lipsesc anumite atribute.

Chastity simți cum se înroșea în obraji, dar exact în clipa aceea apărură hangiul și o servitoare, care aduceau platouri cu ouă, cârnați, șuncă și carne de vită. Le oferiră și bere sau cidru, dar ei refuzară. Chastity nu mai știa ce să spună, până când plecară cei doi.

Își puse mâncare pe farfurie, dar în ciuda faptului că era lihnită, rămase uitându-se lung la ea.

– De ce nu ai zis nimic? întrebă ea.

Ar fi vrut de fapt să îl întrebe: „Știai că eu sunt Chloe?“, dar totuși nu o făcu, de teamă să nu dezvăluie mai mult decât ar fi trebuit.

Cyn tăie o felie de șuncă, dar apoi puse jos cuțitul și furculița. La fel ca ea, nici el nu putea mânca.

— Am simțit că aveai nevoie de deghizarea asta, iubito. Cu mult înainte să știu care sunt cu adevărat problemele tale. Nu știam ce s-ar putea întâmpla dacă te obligam să recunoști adevărul, dar am bănuțit că nu ar fi un lucru bun. Cel puțin în ceea ce mă privește.

Chastity ridică ochii din farfurie și îi aruncă o privire tăioasă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Buzele lui zvâcniră atunci, pentru că se lupta cu un zâmbet timid, dar privirea lui rămase prudentă.

— Am vrut... de fapt aveam nevoie... să te cunosc mai bine. Ce-ai fi făcut dacă te-aș fi provocat să-mi spui adevărul încă din prima zi?

Chastity se gândi atunci la întâmplările din acea zi.

— Nu știu. Probabil te-aș fi lăsat acolo, legat de pat.

Auzind acestea, Cyn zâmbi chiar fără nici o reținere.

— Știam eu că nu mă înșală instinctul meu de autoconservare. Și ai fost prinsă până la sfârșitul aceleiași zile.

— Da.

Nu mai putea răbda de foame, așa că începu să mănânce. Dar cu toate astea, mintea ei era ocupată să analizeze asocierea lor. Doamne, Dumnezeule, oare chiar trecuseră doar cinci zile? Ajunsesese să creadă că Cyn chiar avea o problemă și că îi plăceau de fapt bărbații. Dar apoi își aminti de tachinările lui — cu jartierele, cu biscuitul din Shrewsbury, cu toate glumițele pe seama bietului Charles cel naiv. Și de șnururile alea blestemate de la corset. Rămase cu privirea ațintită asupra lui.

Cyn se crispă, dar buzele îi zvâcneau.

— Diavole, îi zise ea atunci încet, dar nu foarte hotărâtă. Tu... tu...

Buzele lui încetară să mai zvâcnească și luară forma unui rânjă. Râdea de ea, lua-l-ar naiba!

Chastity luă atunci farfuriuța cu unt moale și o aruncă spre el. Aceasta ateriză lipindu-se de uniforma lui decorată cu fireturi auriu, apoi alunecă ușor în jos. Cyn încremeni de uimire, așa că mai aruncă spre el și bucata de pâine și conținutul căni de lapte.

Cyn sări în picioare, ud și murdar.

— Lua-te-ar naiba, femeie!

Ea începu imediat să mai caute muniție, așa că Cyn se repezi și o îndepărtă de masă.

– Ești un porc care se târăște prin mocirlă! țipă atunci la el.

– Șarpe.

Chastity icni.

– *Poftim?*

– Porcii nu se târăsc, dar șerpii da.

Iar începuse să râdă de ea.

– Nu-mi vine să cred! M-ai mințit, m-ai chinuit și m-ai condus în cele mai îngrozitoare situații. Sublinie fiecare idee, împungându-l cu degetul în vesta lui udă și murdară. Și mai ai și curajul să-mi corectezi *limbajul!*

Cyn o lăsă să-l împingă înapoi spre masă, dar chipul lui nu arăta nici cea mai mică remușcare.

– Tu m-ai răpit, mi-ai furat lucrurile, m-ai legat și m-ai amenințat. Și crede-mă când îți spun, când vine vorba de a chinui pe cineva, tu ai putea da lecții altora, dulcea mea harpie din iad.

Chastity simți cum i se scurgea tot sângele din cap, dar singurele cuvinte pe care le putu rosti fură:

– O, Doamne!

Cyn înaintă atunci și veni rândul ei să se dea înapoi.

– O să iau asta ca pe un compliment, zise el și o prinse de umeri. Noi doi suntem la fel, Chastity Ware! Dacă nu aș fi recunoscut-o mintal pe Chloe, aș fi cunoscut-o trupește. Ea încercă atunci să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui, dar el o strânse tare în brațe. Îmi pare rău că te-am rănit! Îi ridică apoi ușor bărbia. Dar să fiu al naibii, zise el, începând din nou să zâmbească larg, dacă treaba asta n-a meritat fiecare moment dificil.

Ea încercă să se uite urât la el, dar izbucni în râs în clipa în care îi întâlni privirea și văzu veselia din ochii lui.

– Chiar nu ești *niciodată* serios?

– Nu dacă pot și altfel. O sărută apoi pe vârful nasului. Apoi, dintr-odată, deveni extrem de serios. Dar nu sunt nici idiot, nici flușturatic, Chastity. Sunt bărbat și soldat. Am văzut lucruri pe care sper ca tu să nu fii *niciodată* nevoită să le vezi.

Ezită atunci o clipă și se încruntă. Chastity nu știa ce era în neregulă, dar recunoștea că era vorba de o durere – așa că își dori să îl aline. Îl strânse mai tare în brațe, sperând că va înțelege ceea

ce trebuia din asta. Și probabil că el chiar înțelese, pentru că o strânse și el mai tare la piept.

– Îmi aduc aminte de o bătălie, zise el serios. Era o vreme absolut blestemată și cădea o lapoviță rece, amestecată cu gheață. În timpul luptei nu a fost tocmai rău, dar a devenit insuportabil când a venit noaptea și noi eram în câmp deschis, fără nici un adăpost. O țintui apoi cu privirea și o studie atent. Ne-am construit un adăpost din cadavre... și de-ale noastre și de-ale lor.... și am dormit destul de confortabil...

Chastity înghiți în sec și încercă să nu-i arate groaza care puse-se stăpânire pe ea.

El îi întâlni privirea.

– Asta e viața mea. Ai putea să o împarți cu mine?

– Să dorm între cadavre? întrebă ea, pe o voce ascuțită.

Cyn râse scurt.

– Să știi că de fapt e mai confortabil decât să dormi între șobolani și purici... Dar nu, nu cred că s-ar mai ajunge vreodată la asta. Totuși, nu pot să-ți promit nimic. O prinse de bărbie și nu o lăsă să coboare privirea în pământ. Te întreb dacă vrei să te căsătorești cu mine.

– Nu te poți căsători cu Chastity Ware.

– Am mai avut discuția asta. Nimeni nu mă poate împiedica să fac orice îmi doresc.

– Nici Rothgar?

– Nici măcar el. Sunt major și am veniturile mele... oricât de limitate ar fi ele... Așa că nu mai depind de el în nici un fel.

– Încerci să mă avertizezi că ești sărac?

În ochii lui apăru imediat o licărire de amuzament.

– Un Malloren sărac. Doamne ferește! O să avem suficient ca să ducem o viață ușoară și confortabilă, atunci când războiul ne va permite să ne bucurăm de ea. Căsătorește-te cu mine, iubito!

– Nu trebuie să faci asta, protestă ea. Eram o femeie distrusă dinainte să te cunosc pe tine. Și arăt ca o ciudățenie a naturii....

Buzele lui se lipiră de ale ei, făcând-o să tacă. La început, sărutul lui fu tandru, dar mai apoi deveni tot mai pasional și mai înfometat. Iar ea îi răspunse la fel de intens, și, în mod înfricoșător, fără să se mai poată controla.

Dar buzele lui abile o eliberară; și el respira la fel de greu ca ea.

- Nu ești o ciudățenie, Chastity Ware. Doar dacă nu cumva asta înseamnă că ești unică. Să știi că o să-ți crească la loc părul, dacă asta te deranjează. Mie îmi place și așa cum e, dar dacă vrei să-l ascunzi, ai oricum și peruca. Mâna lui îi atinse atunci fața. Nu-ți cer să te căsătorești cu mine din simțul datoriei. Ești minunată! Pentru mine, ești cea mai frumoasă femeie din lume. Chiar și fără podoabe. Ești curajoasă. Ai o minte ageră și o limbă ascuțită. Și ești singura femeie pe care am cunoscut-o vreodată care mă poate egala în spirit. O prinse apoi de mână și-i lipi palma de pieptul lui. Trezești în mine dorința într-un fel înfricoșător și minunat. Ți amintești de acea primă zi, când ne-am cunoscut?

Senzația de a-i simți trupul sub degete o făcu pe Chastity să-i vină în minte o multitudine de amintiri, care o înfierbântau și o făceau să-i fie dor. Dar cu toate acestea, își amintea de el întins pe pat și legat, așa că încuviință din cap.

- Corpul meu a știut asta, chiar și atunci, zise el.

Chastity îl mângâie absentă, și asta îl făcu să se cutremure. Își trase atunci mâna și se îndepărtă din brațele lui.

- E vorba doar de poftă trupească, zise ea. O să treacă.

- Nu există *doar* poftă trupească. Poftea e un cuvânt murdar pentru dorință. Cred că toate lucrurile trec într-adevăr în timp, dar dorința mea de a te avea cu totul nu va dispărea prea curând.

- Știi de cât de puțin timp ne cunoaștem? îi ceru ea, luptându-se în același timp și cu ea, și cu el.

- De o viață, afirmă el.

- De cinci zile, sublinie ea, încruntată.

El ridică rapid din sprâncene.

- Am renăscut în ziua în care te-am cunoscut pe tine.

- Vrei să fii *serios*?

- Nu, zise el, făcând un gest nepăsător din mâini. Am încercat să fiu *serios*. Este clar că va trebui să te tachinez până vei fi de acord să te căsătorești cu mine.

Chastity găsi în ea puterea de a-i spune:

- Nu o să mă căsătoresc cu tine.

El ridică din umeri.

– Vom vedea.

Lui Chastity iar îi venea să arunce cu ceva în el. Cyn o surprinse aruncând o otheadă spre borcanul cu dulceață și se mută imediat ca s-o blocheze, râzând.

– Vrei să folosim mâncarea și când ne certăm și când facem dragoste? Pentru că îmi vin în minte multe variațiuni pe această temă. De exemplu, mierea ar fi mai bună decât untul. E foarte lipicioasă. Ar fi nevoie de mult timp ca s-o lingi...

O parte din ea își dorea să îi dea una în cap cu vătraiul. Dar în cea mai mare măsură, își dorea să se predea acelei nebunii fericite pentru tot restul vieții ei.

– Și tu ești murdară, sublinie el.

Chastity se uită la hainele ei și văzu că în clipa aceea erau mânjite cu unt.

– Dar nu sunt și *udă*, contracară ea.

Cyn conștientiză brusc că haina lui era leoarcă.

– Adevărat. Atunci cred că ar fi mai bine să mă schimb la loc în hainele pe care le porți tu. A sosit momentul să devii femeie din nou.

– Nu am de gând să port hainele alea indecente.

– Sigur că nu, deși probabil le-ai putea purta pe post de lenjerie intimă. Sunt sigur că îți putem cumpăra o rochie de undeva.

Cyn făcea ca pământul să se miște sub picioarele ei, deja instabile.

– Dar ar trebui să fiu bărbat.

– Nu mai e nevoie de asta acum. Îi zâmbi apoi, uimitor de dulce. Vreau să călătoresc cu tine ca femeie, iubito. Și măcar atât poți face pentru mine, dacă ai de gând să mă trimiți la plimbare după aceea! Să îmi acorzi câteva ore scurte de adevăr, înainte să ne despărțim.

„Câteva ore scurte de adevăr, înainte să ne despărțim.“ Era o idee atât de dulce, încât Chastity se supuse fără nici o altă obiecție.

– Cum o să călăresc?

– Așezată în șa normal, dacă vrei. Ca o femeie din popor. Sau dacă nu, putem să căutăm o șa laterală.

Chastity se întrebă imediat dacă va fi mai confortabil să călărească îmbrăcată în fuste. Apoi îi privi chipul și înțelese că îi citise gândurile din nou.

Cyn îi ridică mâna dreaptă și îi studie palma. Semnul pe care îl avea acolo se mai etompase un pic, dar era tot roșu și sensibil.

– A venit timpul să-mi spui tot ce ți s-a întâmplat, Chastity.

Ea dădu să se retragă, dar el nu o lăsă.

– Nu e important, zise ea. Ar trebui să plecăm. Probabil Verity și Nathaniel așteaptă autorizația.

– Ba e important. E dureros să călărești, nu-i așa?

– Problema e că nu sunt obișnuită să călăresc atât de mult.

– Sau... să faci dragoste. Am ghicit?

Începea din nou să se înroșească în obraji. Se răsuci în strânsoarea lui.

– De ce insiști să mă chinuiești astfel? protestă ea. Pot să călăresc.

Se eliberă imediat și se îndreptă spre ușă. Dar el îi blocă drumul.

– Mă minți.

Chastity blestemă faptul că nu părea să-l mai poată păcăli vreodată.

– O să te mint, dacă vreau, Cyn Malloren.

– Nu și în legătură cu asta.

În clipa aceea era cât se putea de serios. Dar și formidabil! Chastity își întoarse fața de la el, refuzând să-i vorbească despre tot ce i se întâmplase. Ura amintirea faptului că Lindle o atinse-se cu mâinile lui mizerabile și că fusese bătută la fel ca un copil. Nu voia să vorbească despre asta.

Mâinile lui Cyn se odihniră imediat pe umerii ei, tandru și iubitor. Cum puteau niște mâini care nu făceau nimic să exprime atât de multe lucruri minunate?

– Trebuie să îmi spui, îi zise el încet. O să fie bine, Chastity! Îți promit! Ai încredere în mine!

Nu putu rezista rugăminții lui înduioșătoare.

– M-a bătut cu bastonul... pe coapse. Nu mi-a aplicat multe lovituri, dar mă doare... Oricum, ar trebui să fie ceva mai bine acum.

O strânse mai tare de umeri, apoi slăbi încleștarea mâinilor. O întoarse spre el și îi cercetă chipul.

– Țsta e adevărul?

– Se pare că nu prea mă pricep să te mint. El începu să râdă, și Chastity putu simți ușurarea din vocea lui. Ce credeai? întrebă apoi.

El clătină atunci din cap.

– Nu mai contează.

Vru apoi să se îndepărteze, dar veni rândul ei să îi blocheze drumul.

– O, nu, nu! Nu scapi așa de ușor, Cyn Malloren. M-ai făcut să-ți spun adevărul și acum e timpul să plătești pentru asta. Ce-ai crezut?

El îi întâlnește privirea.

– Am crezut că poate n-ai scăpat de la bordel.

Ea rămase încremenită, holbându-se la el.

– Dar...

– Dar ce?

Chastity nu voia să-și mai termine propoziția, dar știa că va încerca imediat s-o intimideze ca să-i spună tot adevărul.

– Dar ieri nu aveam dureri așa de mari. Așa că de ce-ai crede...?

Cyn clătină din cap, cu blândețe.

– Ești o nevinovată, draga mea. Mă bucură asta și prefer să te las să rămâi așa.

Dădu apoi să se întoarcă la masă, doar că ea îl prinse de haină.

– O, nu, nu, nu! Nu e suficient. Învață-mă atunci!

Apăru imediat o strălucire în ochii lui verzi-aurii.

– A! Asta am de gând să fac. Dar vreau să o fac la momentul potrivit.

Cu toate acestea, Chastity nu voia să renunțe.

– Spune-mi!

În cele din urmă, el cedă insistențelor ei.

– Dacă ai fi fost siluită la bordel sau în altă parte, ai fi avut dureri foarte mari. Era posibil chiar să fii ruptă.

– Ruptă, repetă ea fără intonație.

– Acum înțelegi de ce nu te pot lăsa neprotejată în lumea asta crudă, dragostea mea. Ești prea nevinovată.

O sărută apoi, și sărutul său vorbea de teama pe care o simțea și de nevoia de a o proteja. Nasturii vestei ei cedară imediat în fața degetelor lui pricepute. Și în curând, sânii ei simțiră adorația lui blândă.

Un sunet găuit o făcu să se tragă înapoi. Se întoarseră și-l zăriră pe hangiu în pragul ușii.

Chastity îi aruncă lui Cyn o privire îngrozită, dar acesta rânjea și nu părea deloc rușinat.

— Oh! Am fost descoperiți. E exact după cum bănuiești, bunule domn. Suntem doi iubiți fugari. Pot spera să privești cu blândețe două victime ale lui Cupidon?

Speranța lui fu acompaniată și de o guinee. Moneda dispăru imediat în buzunarul omului, care încă mai rămăsese cu ochii holbați. Dar apoi încuviință din cap.

Cyn îi zâmbi atunci lui Chastity.

— Doamna mea a avut nevoie de aceste haine ciudate ca să scape de părintele ei tiranic. Dar s-ar simți mult mai confortabil îmbrăcată într-o rochie. Găsim vreuna de cumpărat pe aici? Îi întinse apoi încă o guinee.

Hangiul încuviință din cap.

— Da, milord. Mă ocup eu de asta, milord.

— Și vrem și o cameră în care să ne schimbăm. După cum vezi, am avut un mic accident.

Omul luă untul și laptele, dar făcu ochii și mai mari de uimire.

— Da, milord.

— Și în cazul foarte puțin probabil în care cineva pune întrebări despre noi, acum sau mai târziu... tu și oamenii tăi nu ne-ați văzut niciodată.

Afirmația aceea nu mai fu acompaniată de o guinee. Dar tonul vocii lui fu suficient. Era în întregime caracteristic unui Malloren și declara răspicat că se va întoarce ca un înger răzbunător, dacă omul le făcea probleme.

La scurt timp după aceea, se aflau în odaie, unde aveau la dispoziție apă caldă, ca să se spele, și o rochie de culoare albastră pentru Chastity. Probabil era cea mai bună rochie a vreunei servitoare, pentru că avea câteva volane și o broderie simplă. Pe lângă asta, avea și un aspect demodat și ponosit.

Cyn o puse pe lângă ea.

– Ar trebui să-ți vină. Dar cât de curând, draga mea, vreau să te văd purtând o îmbrăcăminte elegantă, a ta. Îi zâmbi ușor. Și apoi vreau să te dezbrac de ea, strat de mătase după strat de mătase.

Chastity se îmbujoră. Nu se putu abține să nu arunce o ocheadă trădătoare spre pat.

– Da, zise el încet și începu să se dezbrace.

Pentru o clipă, Chastity se întrebă dacă nu cumva înțelesese greșit. Dar când Cyn își scoase și indispensabili, știa că înțelesese corect.

Veni apoi în fața ei și își puse mâinile în șolduri.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? întrebă ea, strângând rochia în fața ei, ca pe un scut.

– Vreau să fac dragoste cu tine sincer, deschis și la lumina zilei. Fără măști sau alte deghizări.

Avea mădularul erect din cauza dorinței, dar totuși nu făcu nici o mișcare spre ea. Știa că dacă ar fi dorit să îl refuze, el nu ar fi obiectat.

Dar Chastity înțelegea că era posibil ca aceea să fie singura lor ocazie de a avea o uniune onestă. Și dacă tot știa și despre Chloe....

Realiza că era slabă, dar pur și simplu nu-și putea aduna puterea de a-l refuza. Planurile lui de căsătorie erau imposibile, și știa că nu ar fi putut trăi în păcat cu nici un bărbat. Dar a doua zi drumurile lor se vor despărți definitiv, iar în clipa aceea... În clipa aceea îl dorea trup și suflet...

Cu mâini tremurânde, se chinui apoi să-și dea jos hainele. Păstră totuși ultimul articol vestimentar – indispensabilii lui – ca pe un scut inadecvat. Nu-și putea aduna curajul să ridice ochii să-l privească.

Auzi respirația lui moale.

– Știi, zise el reverențios, nu ai în tine absolut nimic băiețesc.

Chastity putea simți o căldură rozalie revărsându-i-se în trup. Dar nu știa ce să facă.

– Vino la mine, draga mea! Vino la mine de bunăvoie!

Avu atunci curajul să-l privească, iar dragostea tandră din ochii lui îi înfrânse toate temerile. Icnii de rușine și fugi în brațele lui.

El o strânse tare la piept, și Chastity putea simți că și el era copleșit de o emoție cutremurătoare.

– Draga mea, șopti el. Iubita mea. Inima mea. Nu plânge...

Chastity se uită în sus la el.

– Mă doare prea tare!

Cyn râse, tremurător.

– Cred că ne putem descurca cu o parte din durere.

– Cyn! protestă ea.

El o reduse la tăcere cu un sărut, apoi o luă în brațe și o duse spre pat. O așeză acolo cu fața în jos. Chastity dădu să se întoarcă, dar el o strânse în brațe.

Ea își mușcă buza din cauza tăcerii. Dar apoi mâinile și buzele lui îi atinseră rănilor.

– Ce fel de om e tatăl tău? întrebă el încet.

– Unul foarte periculos. Nu te pune cu el, Cyn!

– O să-l omor, dacă se ivește ocazia.

De data aceea o lăsă să se întoarcă și să-l privească.

– Nu o să ai ocazia.

Dar totuși nu era absolut sigură de ceea ce spunea. Nu-l mai văzuse niciodată așa. De fapt, el nu mai fusese niciodată așa, nici măcar atunci când o apăraseră de mitocanii aceia care se luptaseră pentru ea, ca două hiene.

– O să-mi creez singur ocazia.

Chastity îl prinse apoi de brațul încordat.

– Nu. Lasă lucrurile așa! Are dreptul să mă pedepsească.

– Dar n-are nici un drept să te terorizeze.

Chastity inspiră adânc.

– Cyn, vreau să-mi dai cuvântul tău că n-o să te duci în nici un fel după tata. Nu vedea nici un semn că rugămintea ei i-ar fi slăbit hotărârea, așa că încercă încă o dată: Altfel mă ridic din patul acesta și mă îmbrac.

Cyn se dădu un pic înapoi.

– Atunci, du-te!

Chastity se simți înghețată și abandonată. El se ridică în picioare atunci, părăsind-o.

– Pot să-mi controlez dorința pe care o simt pentru tine. Dar tatăl tău merită să moară. Și nu doar pentru că te-a bătut, că te-a

pus să porți hainele alea de târfă sau că te-a amenințat că te duce la un bordel. A făcut mult mai mult de-atât, nu-i așa?

Întrebarea lui tăioasă o luă prin surprindere și înțelese imediat că îi răspunsese fără să folosească cuvinte. O înspăimânta hotărârea pe care o vedea pe chipul lui și se temea de ce s-ar fi putut întâmpla dacă încerca să intre în conflict cu tatăl ei. Dar cel mai mult o durea faptul că o părăsise. La urma urmei, dorința lui sigur nu era la fel de mare ca nevoia pe care o simțea ea.

El o citi din nou. Între timp își ridicase indispensabilii. Dar în clipa aceea îi aruncă din nou jos și veni în pat lângă ea. Se aplecă ușor și o sărută.

– Mă doare cât de mult te doresc. Dar apoi, într-o clipită, dispăru din nou de lângă ea.

Chastity sări în picioare și îl prinse de talie.

– Atunci iubește-mă! Te rog!

Cyn se întoarce încet și se uită la ea. Se cutremură și apoi lăsă acea nevoie de control să dispară. Sărutul lui era amețitor de profund, și Chastity se pomeni întinsă pe pat, deși nu prea știa cum ajunsese acolo.

Trăiau împreună un moment tumultuos, de neliniște sufletească și de dorință arzătoare... Dar cu toate acestea, era și o experiență blândă, pentru că Cyn îi alina toate rănile și era extrem de grijuliu și atent la fiecare mișcare pe care o făcea.

– E în regulă, șopti ea. E în regulă. Nu o să mă rănești. Vino la mine! Vino la mine!

Adora felul în care corpul lui se mișca în ritm cu al ei și cum ea se încolăcea în jurul lui, ca o viță maleabilă. Și curând ajunse să nu mai poată distinge atingerile lui de ale ei. Gura și mâinile lui erau peste tot trupul ei și la fel și ale ei pe trupul lui. Uniunea lor era la fel de minunată precum deschiderea porților spre rai. Iar acel paradis se întindea dincolo de orice scandal, datorie sau durere...

Dar inevitabil, Chastity fu aruncată înapoi în realitatea crudă. Și înțelese negreșit că acela avea să fie doar un moment dulce, dintr-o viață pe care o va petrece fără el. Își acoperi imediat ochii și se luptă în tăcere cu lacrimile.

Mâna lui dreaptă continuă să o aline și să o dezmierde.

– Chastity!

Fu nevoită să-și dea mâna la o parte și să-i întâlnească privirea. Ochii lui erau întunecați și serioși.

– Trebuie să știi, zise el. Noaptea trecută nu erai virgină. Cine a fost? Când? Cum?

– Vrei să știi câți au fost? întrebă ea, cu amărăciune.

Mâna lui continuă să o aline.

– Nu, Chastity. Nu te acuz de nimic. Pur și simplu trebuie să știi. Am nevoie să știi totul despre tine.

– Nu am voie să am nici un secret?

Expresia de pe chipul lui se îndulci întru câtva.

– Am mai avut și discuția asta, nu-i așa? Nu vreau să existe secrete între noi. Am să-ți spun despre toate iubitele mele, dacă îmi spui și tu despre ai tăi. O sărută apoi. Nu trage concluzii pripite. N-am făcut niciodată ușor dragoste cu o femeie și nici n-am fost cu vivandiere. Dar oricum, bănuiesc că povestea ta e importantă, dacă e să deslușim acest mister. Spune-mi ce ți s-a întâmplat.

Chastity își dorea cu disperare să nu fie nevoită să-i spună. Pentru că știa că adevărul l-ar fi făcut să fie și mai furios pe tatăl ei. În plus, nu știa cum va reacționa când va afla că Chloe fusese de fapt virgină. În fond, îi promisese foarte serios că o va bate, dacă îl mințea.

Tăcerea ei îl făcu pe Cyn să se încrunte.

– Nu ai încredere în mine? Îți dau cuvântul meu că indiferent ce-mi vei spune, nu mă va face să te iubesc mai puțin. Nu te-ai considera mai puțin onorabilă, nici dacă mi-ai spune că te-a avut un regiment întreg. Ai încredere în mine, Chastity! Te rog!

– Asta este o armă nedreaptă, să știi, șopti ea.

Dar totuși îi povesti totul... de la propunerea de căsătorie a lui Henry Vernham, la felul în care se puseseră presiuni asupra ei să se căsătorească, la incidentul cu el găsit gol în patul ei, la bătăile pe care le îndurase și la ruperea forțată a himenului ei.

Vocea ei începu să tremure din cauza furiei crescânde de pe chipul lui.

– O să-l omor, zise el. Și la fel și pe Vernham.

– Nu! Îl prinse apoi. Lasă lucrurile așa, Cyn! Nimic nu poate îndrepta toate astea.

– Voi găsi o cale să îndrept lucrurile! Și să te răzbun. Dar apoi lăsă deoparte furia și îi ciufuli blând părul ud de sudoare. Dar am să fac asta pentru tine, Chastity, nu pentru mine. Te iubesc. Și te iubesc și mai mult acum că știu câte ai îndurat.

Blândețea lui o făcu să nu-și mai poată stăpâni lacrimile. El o strânse apoi în brațe.

– Nu plânge, iubito! Te rog, nu plânge! S-a terminat. Nu va trebui să-ți mai fie frică niciodată și nu va trebui să mai fii singură. Țiți promit asta. Și eu îmi respect mereu promisiunile.

Și-ar fi dorit din tot sufletul să-l poată crede, dar din păcate viața o învățase o lecție mult prea dureroasă. Așa că se îndepărtă de el.

– Cum? ceru ea să știe. Ești un om minunat, dar ești un singur om. Nu poți schimba lumea, și tata te va zdrobi.

O licărire de amuzament apăru în ochii lui, care se întinse apoi pe întreg chipul său și se răspândi într-un rânjel larg.

– Draga mea, ai uitat cumva că sunt un Malloren?

Chastity rămase cu privirea ațintită asupra lui. Cyn sări din pat și o ajută și pe ea să se ridice.

– Îmbracă-te, femeie, zise și apoi îi dădu la fund o palmă ușoară, dar totuși usturătoare. Iar când ea se întoarse, încruntată, spuse: Asta a fost pentru că m-ai mințit că nu ești virgină. Adăugă mai apoi: Și ca să-ți arăt că îmi respect mereu promisiunile.

Începu apoi să se îmbrace, așa că Chastity îi urmă exemplul, extrem de uimită. Își puse cămășuța roz și urâtă, apoi jupa de prost gust. Și peste toate îmbracă rochia albastră. Cyn veni apoi să o ajute cu închizătorile din spate, fără să fie nevoie să-i ceară ajutorul. Era un gest dulce și relaxat de intimitate.

Se duse apoi la oglinda mică de pe perete și-și puse peruca. Rochia era mai simplă decât oricare alta pe care o purtase de-a lungul vieții ei ca Lady Chastity Ware, dar măcar era decentă. Cu toate acestea, i se părea că i se potrivea simplitatea ținutei. Iar peruca aceea – confecționată din părul ei natural, cu bucle castanii-aurii – părea să șteargă cumva tot ce se întâmplase în ultimele luni. Zâmbi strâmb. În realitate, nimic nu ar fi putut șterge cu buretele tot ce i se întâmplase.

Cyn veni apoi în spatele ei, își puse mâinile pe talia sa și o mângâie pe lateralele corpului.

– Nu are balene, zise el aprobator.

– Nu am nici corset, că altfel l-aș fi purtat.

– Să promit atunci să te dezbrac, dacă te prind vreodată purtând așa ceva?

Chastity se întoarse spre el. Începuse iar să o tachineze. Era incorigibil!

– Ești nebun! Cum aș putea să port o rochie elegantă fără corset?

– A, exclamă el, triumfător. Așadar, revii la ideea de a duce din nou o viață elegantă.

– Nu. Asta e imposibil!

– Nimic nu e imposibil!

Chastity renunță la ideea de a intra într-o altă dispută cu el. Va realiza asta și singur, în curând. Era suficient să dea o singură dată ochii cu cineva din înalta societate... sau să afle Rothgar despre iubirea lui pentru ea... și va deveni limpede ca lumina zilei că Chastity Ware nu va fi niciodată acceptată de societate.

– Trebuie să plecăm, zise ea. Și așa am irosit prea mult timp.

Cyn își scoase ceasul.

– Cam douăzeci de minute, după câte se pare.

Chastity se uită la el, uimită.

– Așa de puțin?

– Cât crezi că durează lucrurile astea? o tachină el. Desigur vom avea parte de multe nopți lungi și languroase de pasiune... dar gândește-te la toate cele 20 de minute care ne așteaptă. Sau chiar și mai puțin.

Chastity văzu expresia de pe chipul lui schimbându-se și nervii ei traseră un semnal de alarmă.

Cyn mai deschise o dată ceasul de buzunar, verifică ora, apoi o trase din nou spre pat. Și o împinse pe saltea. Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze în vreun fel, el își desfăcu pantalonii, îi ridică fustele și o pătrunse din nou.

Corpul ei tresări din cauza șocului și a plăcerii.

– Cyn!

– Un păcat delicios, zise el. Avea o licărire năstrușnică în privire.

O pătrunse încet până la capăt și degetele lui mari se mutară să-i mângâie sfârcurile. Apoi una dintre mâinile lui coborî între

trupurile lor și începu să facă cerculețe cu degetul. Chastity suspină de plăcere și închise ochii, lăsându-se pradă fierbințelii care pusese stăpânire pe ea. Auzea slab propriile ei gemete și respirația lui greoaie.

După aceea o ridică de pe pat. Lui Chastity îi tremurau picioarele îngrozitor. Deschise din nou ceasul, apoi zise vesel:

– Patru minute. Vezi? Posibilitățile sunt nelimitate.

Ea îl prinse de braț, ca să se stabilizeze.

– Ești nebun.

– Nebun după tine, o, cupă de frișcă a vieții mele. Îi așeză apoi pe umeri mantia de călărie. *En avant!*¹

Înainte să-și fi recuperat pe deplin judecata sănătoasă, Chastity deja cobora scările.

Cyn porunci să le fie aduși caii și plăți. Chastity încerca din răspuțeri să ignore privirile curioase ale servitorilor de la han. Aparent, majoritatea își găseau câte o scuză ca să treacă prin holul de la intrare.

Mai văzu apoi câteva guinee dispărând în buzunarul hangiuului.

– Pentru cooperarea ta, zise Cyn, adăugând apoi pe un ton plăcut: Ține minte că nu îi privesc cu ochi buni pe cei care mă supără. Se întoarse apoi ca să-i ofere lui Chastity brațul său. Totuși se mai întoarse o dată spre hangiu: Apropo, numele meu este Malloren.

Făcu afirmația aceea cu un aer demn de însuși marchizul de Rothgar, și Chastity îl văzu pe hangiu făcând ochii mari de uimire.

Când ieșiră, îl întrebă:

– Numele de Malloren inspiră frică în lungul și-n latul țării?

– Mă îndoiesc de asta. Dar aici, da.

– De ce?

– Pentru că ne aflăm la nici douăzeci de kilometri de Rothgar Abbey. Se uită apoi la cal și la șaua normală. Ești sigură că te descurci?

Venise vremea sincerității. Mai ales că nu mai avea nimic altceva de ascuns.

¹ „Să mergem“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– Pot să călăresc, dar nu sunt sigură cât de departe. Se folosi de scară ca să încalce și să se așeze în șa, apoi își aranjă fustele.

– Nu trebuie să călărești prea mult. Te duc la Rothgar.

– Poftim? Nu mai avem timp de ocoluri, Cyn. Și de ce la Rothgar? Încerci să îl eviți de zile întregi.

– Trebuie să mărturisesc că sper să nu fie acolo, zise el în timp ce încălce. Adică la Rothgar Abbey. Dar acolo o să fi în siguranță. Nu am nevoie de ajutorul tău ca să fac rost de autorizație și, în plus, nu ai face altceva decât să mă încetinești.

Cum ar fi putut obiecta când îi explica așa? Cu toate astea, Chastity tremura la gândul de a fi aruncată în sânul familiei lui. Și nu doar ca infama Chastity Ware. Ci și ca amanta lui Cyn. Cu siguranță va fi la fel de evident, ca și când ar fi fost însemnată.

Neliniștea ei spori și mai mult, când realizează că nici Cyn nu era foarte fericit cu planul său. Conduseră caii pe ulița satului și putea simți tensiunea radiind dinspre el.

– Nu trebuie să mă duci la tine acasă. Mă poți lăsa aici.

– Nu. O să fii în siguranță la Rothgar Abbey.

Avea aerul unui om foarte hotărât, așa că Chastity oftă și se concentră să îndrume calul printr-un cârd de găște.

Când drumul se eliberează, afirmă:

– Dacă ești dispus să mă duci la Rothgar Abbey, puteai s-o duci și pe Verity acolo.

– Și probabil ar fi trebuit s-o fac.

– Și atunci de ce n-ai făcut-o?

El îi aruncă o privire prudentă. Chastity văzu un mușchi zvâcnindu-i pe maxilar.

– Pentru că mi-ar fi stricat toată distracția, la naiba!

Chastity își mușcă buza, ca să se abțină să nu zâmbească. Evident, îi fusese foarte greu să recunoască asta.

– Și atunci de ce să strici distracția acum? Întrebă ea simplu. Lasă-mă aici!

Cyn își opri calul și o luă de mână.

– Nu, Chastity. A trecut vremea în care puteam fi nesăbuiți.

– Și tocmai începea să-mi placă să fiu nesăbuită, îl tachină ea. Dar tonul glumeț al vocii ei nu-i îmbunătăți deloc starea de spirit. Te rog, Cyn, zise apoi serioasă. Nu cred că mai pot îndura să înfrunt realitatea în clipa asta.

– Ce vrei să spui?

Oare omul era prost?

– Sunt Chastity Ware și târfa ta. Nu mă pot duce la familia ta. O trase de mână și o aduse cu fața spre el.

– Ești Chastity Ware și viitoarea mea soție. Și dacă familia mea nu te acceptă cu brațele deschise, o să rup definitiv legăturile cu ei.

– Cyn, nu!

– Călărește, pufni el și-i trase o palmă peste fund calului ei, ca să-l facă să o ia din loc.

Chastity mormăi câteva opinii alese despre bărbați și comportamentul lor, dar el o ignoră complet.

Descoperi apoi că putea călări în ritmul acela constant. Grosimea fustelor ei și timpul trecut îi vindecaseră oarecum rănila, iar durerea începuse să dispară. Cu toate astea, nimic nu-i putea șterge teama față de ceea ce avea să urmeze. Căută disperată modalități de a preveni acel nou dezastru – ca Cyn să se îndepărteze de familia lui.

Din păcate, el se întoarse mult prea devreme spre o poartă din gardul viu. Și o deschise. Chastity îl urmă cu inima cât un purice. Din fericire, poarta îi scoase într-un câmp.

– E domeniul casei, zise el, confirmându-i temerile. Dar mai avem de mers câțiva kilometri. Cum te simți?

– Sunt bine. Dar, Cyn, zise ea, înainte ca el să o poată lua iar la galop. Nu ai putea să mă lași la o căsuță sau ceva de genul ăsta?

– Nu, zise el aspru, apoi porni la galop.

Chastity își opri calul și așteptă. Cyn își struni și el calul. Se întoarse spre ea, cu buzele strânse și peste măsură de încordat.

– Chastity, să știi că, dacă e nevoie, te iau pe sus și te car până acolo. Asta ar fi o imagine frumoasă.

Și chiar era capabil s-o facă, în starea pe care o avea în acel moment.

– Cyn, o să vin, dar cu o singură condiție.

– Care?

– Dacă promiți să nu-ți învinuiești familia pentru ceea ce se va întâmpla.

– De ce ești așa de sigură că te vor respinge? Ce naiba? Nici unul dintre noi nu e vreun om pur și neîntinat... mă rog, poate cu excepția surorii mele.

– Sunt sigură că sora ta este virtuoasă. Și dacă e acasă, va fi nevoită să-mi întoarcă spatele. Să facă orice altceva ar însemna să se coboare la același nivel cu mine.

– La naiba! Încetează să mai vorbești așa!

– Acesta e adevărul, și nu poți schimba asta!

– Pot să fac orice naiba vreau! Și dacă te prezint familiei mele ca o doamnă virtuoasă, ar face bine să te trateze ca atare.

– Virtuoașă?! Sunt amanta ta!

Cyn închise ochii o clipă.

– N-ar fi trebuit să mă ating niciodată de tine, nu-i așa? Și n-ar fi trebuit să te folosesc așa cum am făcut azi-dimineață, chiar dacă a fost amuzant. Ți-am distrus respectul pe care-l ai față de tine.

– Cyn, nu!

El se uită în jos la frâiele pe care le ținea în mână și simți un gust amar în gură.

– Înainte de noaptea aceea de la Rood House, nu conta așa de mult ce spunea lumea, pentru că tu știai că ești pură. Și asta ți-a dat puterea pe care am admirat-o la tine de la bun început. Și eu... ți-am luat asta.

– Vrei să spui că acum sunt slabă?

Rosti cuvintele ca pe o provocare, sperând că asta îl va scoate din amărăciunea lui. Dar într-un fel, știa și ea că acela era adevărul. El îi întâlnește privirea.

– Mai slabă decât erai înainte.

– Mulțumesc, zise ea, sec.

– Ți-am răpit onoarea.

– Nu mi-ai răpit nimic. Eu ți-am dat-o, de bunăvoie și cu bucurie.

– Dar ar fi trebuit să aștept să ne căsătorim.

– Ar fi însemnat să aștepți o veșnicie.

– Ba deloc, zise el calm. Intenționez să aduc o autorizație și pentru noi, nu doar pentru Verity.

– Dar nu poți, sublinie Chastity cu tristețe. Sunt minoră, și tata nu ar fi niciodată... dar absolut niciodată de acord.

Calul lui se încordă, când făcu o mișcare bruscă.

– La naiba cu tot! Uitasem de asta. Vom găsi o cale, zise și ridică din umeri. Și dacă nu, vom aștepta până când devii majoră. Când va fi asta?

– Peste un an în aprilie.

– O așteptare, într-adevăr, afirmă el. Dar nu o eternitate. Vei petrece timpul acesta cu familia mea.

– Oh, Cyn! protestă ea. Acum nu numai că vrei să mă prezinți lor, dar vrei să mă și stabilesc în casa lor?

– Da. O atinse ușor pe mână. Chastity, știu că ți-e greu să ai încredere în oameni după toate prin câte ai trecut. Dar aș vrea să ai încredere în mine, măcar de data asta.

– Am încredere în tine, dar...

– Familia mea nu te va respinge. Sunt sigur de asta.

– Nici măcar sora ta?

– Nici măcar Elf. O să se sperie într-adevăr și poate o să se gândească că nu ești suficient de bună pentru mine, dar ar face asta cu orice doamnă din ținut.

– Și Rothgar?

– La fel.

Chastity nu credea nici măcar un singur cuvânt din tot ce îi spunea.

– Atunci de ce ești pregătit de război?

Cyn făcu ochii mari, extrem de surprins, dar apoi izbucni în râs.

– Ți-am spus un secret la un moment... că tuturor soldaților le e frică înainte să se arunce în luptă. Eu nu sunt speriat să merg la război, iubito! Mi-e doar frică.

– De ce anume?

El ridică din umeri neliniștit.

– Poate că n-am spus tocmai corect că mi-e frică... Am o aver-siune naturală față de a da înapoi. Cândva i-am spus lui Rothgar că n-o să accept niciodată nici un fel de ajutor de la el și că o să-mi croiesc propriul drum în viață, bazat pe meritele mele și numai ale mele. Iar acum va trebui să dau înapoi de la ce-am spus.

Folosi cuvinte simple pentru a face acea afirmație. Dar din felul în care reacționase mereu când venise vorba de fratele lui, Chastity înțelegea foarte bine că nu era un lucru ușor pentru el. Și că era o mare dovadă de iubire.

– Cerându-i să mă primească? întrebă ea, cu blândețe.

– Nu, zise el, surprins. Asta e ceva de la sine înțeles. Dar lumea înaltei societăți nu este lumea mea. Vom avea nevoie de ajutorul lui, dacă vrem să clarificăm și să reparăm situația ta.

– *Poftim?* Cyn, nici măcar Rothgar nu mă poate absolve de păcate.

Un rânjet cunoscut îi lumină atunci chipul.

– Dar e un Malloren. Și la fel ca mine, nu-i place nimic mai mult decât o provocare bună. Haide!

Totuși, Chastity rămase pe loc.

– Nu ai promis. Dacă familia ta nu mă acceptă, nu trebuie să-i învinovățești.

Cyn clătină din cap.

– Foarte bine, atunci. Promit! Dar nu va fi nevoie. Ai încredere în mine!

Marius

Capitolul 17

Maria

Se apropiară de casă dintr-o parte și călăriră drept spre grajduri. Din unghiul acela, Rothgar Abbey părea o casă elisabetană, dar Chastity își putea da seama că avea o fațadă modernă în stil palladian¹. Și terenul din apropiere era tot un amestec al mai multor stiluri peisagistice. Existau grădini formale împrejmuite de garduri vii și altele în stil englezesc, care se aflau mai aproape de casă. Iar dincolo de ele, parcuri vaste, care se întindeau cât putea vedea cu ochii. Prin grădinile englezești se plimbau liberi păuni și pe pajiști pășteau căprioare – ținute la distanță de grădini, în mod discret, cu ajutorul unor șanțuri scufundate.

Proprietatea semăna foarte mult cu casa ei, pentru că avea o alură strălucitoare de ordine și prosperitate. Chastity nu se așteptase niciodată să arate așa casa omului supranumit Marchizul Întunecat.

¹ Arhitectura palladiană este un stil arhitectural inspirat de creațiile arhitecturii venețian Andrea Palladio (1508–1580) și bazat pe simetria, perspectivele și valorile arhitecturii formale clasice ale vechilor clădiri greco-romane. (n.tr.)

Lăsară caii în grija unui grăjdar uimit, apoi Cyn o conduse spre o ușă laterală. Era vizibil tensionat, și asta o făcea și pe ea să aibă nervii întinși la maximum. Și-ar fi dorit să nu fie nevoită să facă asta, dar cum nu exista nici o altă variantă, își dorea cu disperare să fi purtat altă îmbrăcăminte decât amestecul acela de haine de curvă și de servitoare.

Cyn păru să observe nefericirea ei, pentru că se opri să o sărute.

– Ai încredere în mine, Chastity!

Ce-ar fi putut să răspundă la așa ceva? Se gândi totuși că măcar avea un păr lung și frumos, iar asta îi mai spori întru câtva încrederea în sine.

Ușa laterală ducea spre un coridor simplu, care făcea legătura între mai multe camere de depozitare, așa că putură înainta destul de mult înainte să întâlnească pe cineva. Apoi o servitoare apărură de după colț și se opri, speriată. Se grăbi imediat să facă o reverență.

– Bun venit acasă, milord, zise ea și se dădu la o parte din calea lor.

Chiar și în acea situație neașteptată, femeia aruncă o singură ocheadă rapidă spre Chastity, demonstrând că era foarte bine instruită.

– Mulțumesc, zise Cyn. Cine e acasă?

– Toată familia, milord.

Cyn încuviință din cap, și servitoarea plecă grăbită.

Chastity se gândi imediat că asta însemna că era acolo și sora lui, pe care o va oripila prezența lui Chastity Ware în casa ei. Și Rothgar, care ar fi putut-o recunoaște, Doamne ferește, ca fiind târfa de la Rood House. Chastity aproape că cedă nervos.

– O, Cyn, șopti ea. Nu trebuie să faci asta. O să-i pui pe toți într-o situație imposibilă. Își adună apoi tot curajul. Nu ai nevoie de ajutorul lui Rothgar. O să mă dau drept amanta ta și reputația mea n-o să conteze deloc.

Cyn se întoarse brusc.

– Reputația ta contează pentru tine și în nici un caz nu o să fii amanta mea. O privi apoi lung. De fapt, Chastity, îți dau cuvântul meu, că n-o să mă mai culc cu tine până când nu vei fi soția

mea. O prinse apoi de încheietură, înainte ca ea să poată spune ceva. Haide!

Chastity înțelesese imediat că ori mergea cu el de bunăvoie, ori o va târi după el.

Ieșiră brusc într-o sală superbă de marmură aurită. Acolo stăteau doi lachei în livrea, dar chiar și acei indivizi bine instruiți tresăriră la apariția lor neașteptată.

– Marchizul? întrebă Cyn.

– În Sala Tapiseriilor, milord, zise unul dintre lachei și se grăbi să le deschidă ușa.

În încăperea aceea plină de tapiserii se aflau două persoane. Pe o canapea stătea o femeie cu părul roșu, îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, cu volane, iar lângă șemineu, marchizul de Rothgar. Se întoarseră amândoi, când se deschise ușa.

– Cyn! strigă femeia și se ridică să fugă spre el. Ești un nemernic că ne-ai speriat așa de tare!

Cyn îi dădu drumul lui Chastity și o îmbrățișă pe sora lui. Orice om de pe lume și-ar fi putut da seama că erau frate și soră, iar în clipa aceea Chastity își aminti că erau gemeni. Cu toate acestea nu erau identici, pentru că Lady Elf – pe care o cunoscuse cândva la Londra – avea părul roșu și ochii albaștri.

Cyn îi dădu apoi drumul surorii sale și o luă din nou de mână pe Chastity.

– Elf, ea este Lady Chastity Ware. Am adus-o să stea aici o vreme. Chastity, ea e sora mea, Lady Elfled. În familie îi spunem Elf. Nu ți-am explicat niciodată numele noastre ciudate, nu-i așa? Tata a avut o mare pasiune pentru toate lucrurile anglo-saxone. Și spre marea lui satisfacție, a reușit să și demonstreze că arborele nostru genealogic este foarte puțin contaminat de normanzi. Așa că ne-a botezat pe toți după eroi și eroine anglo-saxone.

Un critic aspru ar fi spus că Cyn bătea câmpii și că amâna momentul adevărului.

Chastity o văzu pe sora lui făcând ochii mari și uitându-se spre fratele lor mai mare, atunci când rostise numele ei. Cu toate acestea, Lady Elf își recăpătă rapid stăpânirea de sine.

– Elfled a fost regina Merciei, zise ea. Un personaj puternic, care practic a condus Anglia mulți ani. Cynric a fost doar un rege

micuț, dar oarecum acceptabil. Rothgar a fost călărețul creaturii numite Beowulf. El a fost un erou de legendă, desigur.

Spunând acestea, Lady Elf evită cumva să-i ureze bun venit lui Chastity și mută în mod elegant atenția tuturor asupra lui Rothgar, care nu înaintase deloc, ci rămăsese în picioare lângă șemineu. Chastity înghiți în sec. Oare era modul lui premergător de a o respinge? Și oare ce va face Cyn atunci?

Chastity îi întâlnește apoi privirea, din celălalt colț al camerei. Rothgar o studia atent și avea o expresie indescifrabilă pe chip.

Se apropie de toții de Rothgar. Beowulf. Chastity nu se gândise niciodată care ar putea fi numele lui de botez. Nu era sigură dacă i se potrivea, dar se gândi apoi că i s-ar fi potrivit numele de Wolf¹. Realiză atunci că și ea bătea câmpii – cel puțin în minte.

Rothgar purta o haină simplă cafenie și pantaloni din piele de căprioară, dar nimeni nu l-ar fi considerat mai puțin impunător decât atunci când era îmbrăcat în brocart și dantelă.

– Rothgar, zise Cyn destul de stăpânit. Cred că o cunoști pe Lady Chastity. Am adus-o să stea aici o perioadă, de vreme ce va deveni soția mea.

Lady Elf icni. Chastity se obligă să țină capul sus și-i întâlnește ochii cenușii și reci, în timp ce aștepta explozia lui inevitabilă. Dar aceasta nu veni. Rothgar făcu o plecăciune în fața ei.

– Atunci suntem onorați să te avem aici, Lady Chastity. Ai vrea să iei loc? Sau ai prefera ca Elf să te conducă direct în camera ta?

Oare încerca să-i dea de înțeles să-l lase singur cu Cyn, ca să se certe? Chastity se așeză ferm pe canapea.

– Poate ai dori niște ceai, Lady Chastity, zise Elfred agitată. Sau alte răcoritoare?

– Nu, mulțumesc. Chastity știa că ar fi trebuit să fie mai atentă la sora lui Cyn, dar nu se putea concentra decât asupra lui Rothgar și a lui Cyn.

– Ne bucurăm să te avem acasă, îi zise marchizul fratelui său. Ești bine, sper?

– Sunt foarte bine, mulțumesc.

– Și... iartă-mă că trebuie să aduc vorba... dar trăsura mea? S-a vorbit despre niște tâlhari la drumul mare...?

¹ În limba engleză „wolf“ înseamnă „lup“.

— A fost doar o simplă glumă. Trăsura și Hoskins sunt bine, în Winchester.

— A, mă liniștește să aud asta. Winchester, cugetă el. Ai dezvoltat brusc un interes pentru antichități?

— A trebuit brusc să evit niște răufăcători, zise Cyn răspicat. Am fost plecat într-o aventură. De fapt, aventura mea încă nu s-a terminat, așa că trebuie să plec. Vreau doar să-mi dai cuvântul tău că o vei trata pe Chastity cu tot respectul convenit viitoarei mele soții și că n-o vei da niciodată înapoi pe mâna tatălui ei.

Rothgar îl privi criptic pe fratele său.

— Lui Walgrave? Ți promit. Nu ne prea avem la inimă.

— Și prima parte? insistă Cyn.

— Dragul meu băiat, zise Rothgar blând, este oaspete în casa mea, așa că i se cuvine tot respectul aferent, indiferent de viitorul care o așteaptă.

Era o evitare grațioasă a răspunsului, și Chastity observă imediat că Cyn strânse din buze, recunoscând acest lucru. Cu toate acestea, conținea promisiunea necesară. Cyn se întoarse apoi spre ea:

— O să fii în siguranță aici! Mă întorc cât pot de repede, poate chiar azi. O țintui cu privirea. Promite-mi că nu vei pleca... din nici un motiv.

Chastity nu voia să fie abandonată acolo și își dorea să-l roage din nou să o ia cu el.

— Cum să promit să nu plec? Dacă arde casa din temelii?

— Nu fi glumeață!

— Tu îmi spui mie asta?! exclamă ea. Și am voie chiar și să mă plimb prin grădină?

— Numai escortată de cineva.

— Cyn, serios acum...

El se aplecă spre ea, ținând-o captivă pe canapea.

— Promite-mi, repetă el.

Înțelese că era extrem de serios.

— Foarte bine, atunci. Acum vrei să te duci, te rog, să iei autorizația pentru Verity?

Văzu tresărirea de pe chipul lui și-și mușcă limba. Cyn ar fi vrut ca ea să nu spună nimic despre Verity.

– Aha, afirmă Rothgar, deci chiar ai un amestec în treaba asta. Mă bucur să aud că Lady Verity și copilul ei sunt în siguranță. Și poate în Winchester?

– Nu, zise Cyn rece. Sper că sunt deja în Long Knotwell și așteaptă să primească autorizația pentru căsătorie.

Rothgar acceptă afirmația lui fără să reacționeze în nici un fel.

– Ai nevoie de ajutor să faci rost de ea?

– Nu, mulțumesc. Cu toate acestea Cyn ezită, pregătindu-se sufletește.

Lui Chastity i se părea că atmosfera era atât de tensionată, că ar fi putut fi tăiată cu un cuțit. Nu era momentul să-i ceară ajutorul lui Rothgar pentru cauza ei pierdută. Se ridică apoi.

– Cyn, te rog, du-te! Va fi timp și pentru altele, după ce o să fie în siguranță Verity.

O prinse atunci de umeri și o trase spre el, pentru un sărut scurt, pasional și extrem de nepotrivit. Chastity rămase stânjenită și se simți incapabilă să mai dea ochii cu gazda ei.

Cyn se îndreptă spre ușă, dar aceasta se deschise pentru a permite intrarea unui alt bărbat, care era la fel de înalt ca Rothgar și la fel de roșcovan ca Lady Elfled. Încă un Malloren. Chastity se gândi că trebuia să fie lordul Brand.

– Salutări, frățioare! Ești în sfârșit în siguranță acasă.

– Nu pentru mult timp, zise Cyn brusc, dar nu nepoliticos.

Nou-venitul părea intrigat, așa că Rothgar zise:

– Cyn, cred că ar fi înțelept să te însoțească Brand. Tonul vocii era foarte nesigur pentru Rothgar.

Cyn se întoarse spre el.

– Ce naiba, pot să ajung la Londra și fără o dădacă!

– Așa sper. Dar e mereu periculos să călătorești singur. Drumurile sunt pline de haimanale, și misiunea ta pare foarte importantă. S-ar putea să se dovedească util să ai un tovarăș de drum, și oricum, asta nu te va încetini în nici un fel.

Se așternu o tăcere lungă și apăsătoare, după care Cyn zise:

– Foarte bine, atunci. Dacă vrea asta și Brand... Rosti afirmația aceea de parcă ar fi fost de acord să-i fie amputat un membru.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, zise Brand sec. Și iată, chiar sunt îmbrăcat pentru călărie. Cer să mi se aducă mantia și plecăm, zise el, părăsind camera.

Cyn inspiră vizibil și se duse înapoi la fratele său.

– Mă duc la episcopul Londrei cu jurământul scris al mirelui. S-ar putea ca unchiul Cuthbert să fie mai liniștit, dacă îi trimiți și tu o scrisoare.

Cerința lui părea una destul de simplă. Dar Cyn jurase să nu-i ceară ajutorul lui Rothgar și era mai mult decât evident că vorbise serios. Expresiile de pe chipurile lui Lady Elfled și al lui Rothgar îi dădeau de înțeles lui Chastity că era un moment extrem de important.

– Nu există nici un impediment să se realizeze căsătoria? întrebă Rothgar calm.

Cyn o privi pe Chastity.

– Din câte știu eu nu.

Chastity zise și ea:

– Nu există nici un impediment cu excepția faptului că tatăl meu nu e de acord. Dar de vreme ce Verity e majoră, lucrul acesta nu reprezintă un impediment legal.

Rothgar se duse imediat la birou, mângâli câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, apoi o sigilă și i-o înmână lui Cyn.

– Vei duce autorizația direct la Long Knotwell?

– Ar fi bine să o fac.

– Atunci poate ar fi mai bine să ne întâlnim acolo. Cu siguranță Lady Chastity va dori să participe la nunta surorii ei și ar fi înțelept să existe martori influenți.

Cyn se încruntă la Chastity.

– E obosită...

– Sunt foarte bine, zise Chastity repede. Vreau să fiu acolo, ca să mă asigur că totul e în regulă.

– Într-o trăsură, îi zise Cyn ferm fratelui său.

– Sigur că da. Dar din păcate, va trebui să fie trăsura mea secundară.

Cyn izbucni în râs.

– Va fi suficient. Și de vreme ce vreau să mă căsătoresc cu Chastity cât mai curând posibil, aș aprecia dacă te-ai gândi cum să-i repari reputația și cum să obții aprobarea tatălui ei.

Brand tocmai intra în cameră, așa că auzi cererea fratelui său și mormăi:

– La naiba!

Chiar și Rothgar părea să fi rămas fără cuvinte, dar își reveni repede și zise:

– Va fi plăcerea mea. Cu toate acestea, părea să existe un substrat sub acea afirmație simplă.

Cyn încuviință din cap simplu, apoi plecă împreună cu Brand.

Chastity rămase singură cu marchizul și cu Lady Elfled. Rothgar o privi din nou pe Chastity. Nu era o privire tocmai neplăcută, dar o neliniște. Cyn avea dreptate. Momentul acela ar fi fost mult mai ușor de suportat pentru ea, dacă ar fi știut că era încă pură.

– Avem de lucru, zise el, în cele din urmă. Dar bănuiesc că ai fost supusă la încercări grele, Lady Chastity, ce-ar fi să o lași pe Elf să te răsfete un pic, cât eu pun treburile în mișcare?

– Nu este nevoie de asta, milord, zise Chastity fermă. Știu că această căsătorie e imposibilă și până la urmă va înțelege asta și Cyn.

Rothgar ridică din sprâncene.

– Draga mea! Orice e posibil cu un Malloren. Părăsi imediat camera după acel sacrilegiu arogant.

– O, Doamne, zise Lady Elfled.

Chastity înghiți apăsător.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dorit asta.

Lady Elfled veni imediat lângă ea pe canapea.

– Te rog, nu fi supărată, Lady Chastity! Nu din cauza ta am exclamat. Ci a noastră... a familiei Malloren. Parcă nu suntem în stare să facem nimic în mod simplu... Dar tu ai topit gheața dintre Cyn și Rothgar. Ești o binecuvântare, nu un blestem.

Chastity se gândi că Lady Elfled exagera un pic în afirmația ei.

– Sunt sigură că ar fi putut trece peste orice neînțelegere și fără ajutorul meu.

– Așa ai crede, dar să știi că nu au reușit să facă asta în șase ani.

Chastity se uită la ea cu ochii mari.

– Sunt în relații proaste de șase ani?

Lady Elfled oftă.

– „În relații proaste” nu ar fi cea mai bună definiție. Cyn a venit mereu acasă în permisie, pentru că nu s-ar îndepărta niciodată de mine. Și foarte rar și-au adresat cuvinte dure. Dar totuși

au existat multe bariere. Cyn nu a acceptat niciodată nici un fel de ajutor. Nu am fost de față, dar am înțeles că atunci când Rothgar l-a împiedicat pe Cyn să se înroleze în armată și-ar fi exprimat îndoiala că Cyn ar putea supraviețui fără ajutor.

– Ce lucru ridicol, afirmă Chastity. Mă refer la ce a spus marchizul. Cyn este extrem de capabil.

– Chiar este, nu-i așa? zise Lady Elfled, strălucind de mândrie. Dar îți spun sincer, că n-ar fi ghicit nimeni asta când era mai mic. Amândoi intram neîncetat în belele. Totuși, Rothgar a acceptat adevărul de ani de zile... ba chiar e foarte mândru de Cyn. Dar știi cum sunt bărbații. De îndată ce iau o atitudine față de o chestiune, e ca și când s-ar afla de o parte și de alta a unei prăpăstii, fără să existe punte spre împăcare. Iar tu, draga mea, ești această foarte necesară punte.

Lady Elfled Malloren era o femeie de-a dreptul încântătoare și părea să fie sincer primitoare cu ea. Chastity se pomeni atunci întrebându-se cum de o doamnă atât de frumoasă și de blândă nu se căsătorise până la vârsta de 24 de ani. Cyn era într-adevăr mai frumos – era ceva ce venea probabil de la osatură. Dar cu părul ei roșcat-auriu și cu tenul deschis la culoare, Lady Elfled era superbă... și în plus avea un suflet bun și era plină de viață.

Chastity se hotărî atunci să o liniștească.

– Mă bucur să fiu puntea dintre ei, milady, și nu voi crea o altă prăpastie. Dar am vorbit serios. Nu mă voi căsători cu Cyn.

– I-ai spus și lui asta?

– Da.

– Și el ce-a zis?

– Pe moment nu m-a luat foarte în serios, dar o va face când își va da seama că e un lucru imposibil.

Lady Elfled începu să râdă.

– O, draga mea, mai ai multe de învățat despre cei din familia Malloren. Rothgar nu cunoaște sensul cuvântului „imposibil“, iar Cyn reușește mereu ceea ce-și propune. De asta au și ajuns de la bun început într-o situație de criză. Și acum, dacă tot vom fi surori, poți să-mi spui Elf, dacă nu ți se pare o poreclă prea ridicolă. Și eu o să-ți spun Chastity.

Aparent nu avea de ce să se împotrivescă, așa că Chastity fu de acord.

– Minunat! O să-mi placă să fii pe aici. Nici nu-ți poți imagina cât de plictisitor poate fi să trăiești numai între frați. Bărbații nu sunt deloc ființe sensibile.

Probabil Chastity afișă pe chip o expresie de dezacord, pentru că Elf rânji și zise:

– Vrei să-mi spui că Cyn e sensibilitatea în persoană? Atunci, probabil că asta e puterea dragostei, pentru că eu n-am observat asta niciodată. Și acum, zise ea vioaie, o să mă comport ca o soră și o să-ți sugerez că, mai presus de orice, probabil că-ți dorești să faci o baie și să te schimbi în niște haine mai potrivite.

Chastity se îmbujoră gândindu-se cum trebuia să miroasă și să arate, dar nu se simți jignită de o ofertă atât de încântătoare.

– Da, mi-ar plăcea foarte mult asta.

– Haide, atunci!

Lady Elfled dădu apoi ordin ca Chastity să fie condusă în propria ei cameră, unde ardea un foc confortabil.

– Cred că purtăm aceeași mărime, zise gazda ei și îi făcu semn spre mai multe dulapuri. Alege orice vrei. Intră apoi o servitoare și Elf îi zise: A, Chantal, ajut-o, te rog, pe Lady Chastity. Se întoarse apoi spre Chastity: Te deranjează dacă rămân?

Chastity se gândi imediat la rănile, vânătăile și sfârcurile ei roșii.

– Aș prefera să fac baie în intimitate.

Era o cerință ciudată din partea unei doamne care fusese crescută cu servitori și înțelese imediat că i se păru la fel și lui Elf. Cu toate acestea, nu zise nimic.

Mai intrară apoi două servitoare, care aduseră o tavă cu ceai și platouri cu carne rece, brânză, pâine și prăjituri. Cele două doamne ciuguliră din mâncare, în timp ce Chantal le arăta diverse haine, pentru aprobare.

– Dacă te duci la nuntă, zise apoi Elf, îți trebuie ceva elegant, dar nu foarte simplu. Ce culori îți plac?

În ciuda hotărârii de a-l îndepărta pe Cyn din viața ei, când văzu atât de multe haine superbe etalate în fața ei, Chastity dori ca el să o vadă măcar o dată drept cine era cu adevărat – frumoasa Lady Chastity Ware.

– Rozul-închis a fost mereu culoarea mea, zise Chastity, dar nu cred că...

Elf bătu imediat din palme.

– Chantal! *La langue de la reine!*¹ În timp ce servitoarea se duse la dulap, Elf îi spuse lui Chastity: Era *singura* culoare la modă anul trecut, dar s-a dovedit că mi-e imposibil s-o port, pentru că nu se potrivește deloc cu părul meu.

Chantal întinse pe pat o rochie superbă. Era confecționată din mătase de culoarea zmeurei, brodată cu fir de mătase într-o nuanță mai deschisă și avea volane pe marginile fustei deschise. Dintr-un sertar apărură apoi o jupă de culoare crem, brodată cu fir de mătase de culoarea zmeurei și un corset asortat din brocart, care era tivit cu perle.

– Doamne, oftă Elf, iar mă îndrăgostesc de ea... Dar, zise apoi repede, ia-o! Mi-ai face o favoare imensă. Chantal o să-ți sărute picioarele!

– Așa e, milady, zise camerista, chicotind. Lady Elfled cere să probeze rochia asta o dată sau de două ori pe lună, și eu mor de o mie de ori, până când se hotărăște să nu o poarte.

Era mai mult decât evident că acea culoare ar fi fost dezastruoasă în combinație cu pielea pală și părul roșu al lui Elf! Așa că Chastity o acceptă cu bucurie.

Chantal aduse apoi ciorapi și o cămășuță de mătase, după care li se spuse că baia era pregătită în cealaltă odaie.

Chastity luă ciorapii și cămășuța de mătase și se duse să se spele singură, fiind extrem de conștientă că era un lucru nemaipomenit.

După ce se dezbracă, își studie corpul într-o lumină bună. Nu era de mirare că Cyn fusese furios. Avea vânătăi și zgârieturi pe care nu le conștientizase până atunci. Rănile de pe coapsele ei erau de un roșu aprins. Avea urme vineții de degete pe brațe și o umflătură la tâmplă, unde o lovise oribilul de Pog.

Și mai erau și sfârcurile. Probabil Cyn se chinuise din răspuțeri să nu spună nimic despre asta când făcuseră dragoste la han.

¹ „Limba reginei“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Pentru o clipă, își dori să-și găsească o gaură în care să se ascundă. Dar apoi își aminti că Cyn nu o văzuse niciodată aranjată și frumoasă. Dar o va vedea. Măcar o dată.

Se scufundă apoi în cada uriașă de fontă pictată și oftă mulțumită. Apa era exact cât trebuia de caldă, în plus fusese adăugat un ulei parfumat. Pe o etajeră de lângă cadă se aflau cârpe de spălat și săpunuri alese. Acea era viața cu care fusese obișnuită și ea – așa crescuse.

Își curăță fiecare centimetru de corp, după care își scoase peruca și își spală și părul. Acela era singurul aspect în care i se părea folositoare tunsoarea aceea scurtă. Își uscă apoi părul cu un prosop și se relaxă în cadă.

Încercă atunci să se gândească la viitorul ei sumbru. Fără îndoială în clipa aceea îi era interzis până și să o viziteze pe Nana. Probabil tatăl ei se lepădase definitiv de ea și nu se putea agăța de Cyn. Va trebui ca singură să aibă grijă de sine.

Gândul acela o îngrozea.

Poate ar fi putut deveni actriță. Dar nu prea avea cine știe ce talent în acest sens. În plus, se spunea că toate actrițele erau femei ușoare. Și dacă nu îndrăznea să fie târfa lui Cyn, cu siguranță nu putea fi nici a altui bărbat.

Se gândi apoi la ce îi ceruse Cyn lui Rothgar – să i se repare reputația și să se obțină permisiunea tatălui ei. O, dacă s-ar fi putut...! Dar reacția tuturor celor prezenți îi arătase că era într-adevăr un vis imposibil.

Ieși din cadă, înainte să înceapă să plângă. Se șterse, își piep-tănă peruca, apoi și-o puse pe cap. Îmbracă apoi cămășuța de mătase. Era mult mai adecvată decât cea pe care i-o dăduse tatăl ei sau cea pe care o găsisese la Rood House. Era delicată, dar opacă – așa că îi ascundea majoritatea rănilor. Avea o broderie albă minunată la tiv și în zona decolteului și în plus o dantelă aplicată fin la mâneci.

Chastity se simțea frumoasă numai purtând-o.

Își puse apoi ciorapii albi de mătase, împodobiiți cu muguri de trandafiri și-și legă jartierele roz. Zâmbi cu tristețe amintindu-și de jartierele pe care le cumpărase Cyn în Shaftesbury. Poate că le putea salva dacă le mai avea Verity. Și să le păstreze și să le prețuiască la bătrânețe.

O cuprinse din nou acea mică teamă. Dacă era însărcinată? Dar nu avea de gând să lase asta s-o facă să-și schimbe hotărârea. Trebuia să găsească o cale să-l îndepărteze pe Cyn din viața ei. Trebuia să îl elibereze. Se va ocupa de alte probleme când nu va mai avea de ales.

Se întoarse apoi în dormitor, și Lady Elfred îi zâmbi.

– Îmbracă-te! Abia aștept să te văd în rochia asta. Sunt sigură că o să-ți vină perfect.

Chantal o ajută pe Chastity să-și pună crinolina, care îi va ține rochia umflată, fără să fie nevoie să se chinuiască cu jupe grele. Fusta albă de mătase care fu așezată deasupra crinolinei cântărea cât un fulg, iar corsetul de brocart îi venea strâns pe trunchi și peste sâni.

Chastity privi în oglindă la transformarea magică pe care o aduceau hainele înfățișării ei. Se înveseli. I se părea ca o armură – una fragilă și diafană –, dar tot o armură. Se simțea din nou femeie îmbrăcată așa. Și se simțea puternică.

– Ai o siluetă minunată, zise Elf cu sinceritate. Ai talia mai subțire decât a mea. Eu ar trebui să mă strâng îngrozitor în corset, ca să obțin același efect.

După ce îi legă șnururile corsetului, Chantal ridică rochia și Chastity și-o trase pe trup. Servitoarea îi fixă apoi partea din față a rochiei. Mătasea alunecă lin pe mătase și, într-o clipită, ținuta era completă.

– *Parfait*¹, zise Chantal.

– Într-adevăr, aprobă apoi Elf. Chiar ți se potrivește culoarea.

Chastity zâmbi privind imaginea ei din oglindă. Nuanța rochiei îi accentua obrajii îmbujorați și buzele roșii, croiala corsetului îi împingea în sus sânii, fără s-o facă să pară indecentă, iar mătasea opacă a cămășuței îi învăluia pieptul, ca un nor moale și delicat.

Se mișcă apoi și simți fustele de mătase legănându-se și dansând în jurul ei. Crinolina voluminoasă îi dădea un aspect imperial, așa că se răsuci și apoi se aplecă într-o reverență adâncă, râzând de bucuria de a fi din nou femeie.

Elf o prinse de mână și o ridică.

– Oh, zise ea, mi-aș dori să am și eu ce ai tu!

¹ „Perfect“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– Ce anume? întrebă Chastity.

– O putere asupra bărbaților.

Chastity simți cum se înroșea la față.

– Nu am... Ei bine, dacă am, atunci nu mi-a făcut nici un bine.

– Serios? întrebă Elf, oarecum tristă. Dar Cyn e gata să se lupte cu balaurii pentru tine.

Chastity nu înțelegea melancolia din ochii celeilalte femei. Lady Elfled Malloren – cu titlul, zestrea, înfățișarea și natura ei dulce – cu siguranță atrăsese atenția multor bărbați.

– Sunt sigură că orice bărbat ar fi dispus să se lupte cu balaurii și pentru tine, Elf.

– Poate zise ea, oftând. După care zise vioaie, înainte ca Chastity să apuce să deschidă gura: Haide, las-o pe Chantal să-ți aplice un pic de *maquillage* pe vânătaia aia și hai să vedem ce plănuiește fratele meu preamărit.

Chastity stătu cuminte și o lăsă pe cameristă să lucreze.

– Nu îmi place să fiu foarte fardată, îi spuse ea fetei.

– *Bien sûr que non*¹, zise camerista. La urma urmei e un machiaj de zi, milady. Doar un pic de culoare peste *meurtrissure*² și un pic de roșu în obraji și pe buze.

După ce termină camerista, abia dacă i se mai vedea vânătaia, în plus toate calitățile ei erau subliniate subtil. Chastity zâmbi.

– Ești genială, Chantal.

– *Bien entendu*³, zise camerista mulțumită. Am să aleg și alte haine pentru dumneavoastră, milady. Camerista afișă apoi un zâmbet strălucitor și obraznic. Fiți sigură că vor fi haine pe care milady Elf n-ar trebui să le poarte niciodată.

– Monstru îngrozitor, zise Elf fără ranchiună. Dar are mereu dreptate, să știi. Mi-ai face un bine dacă ai îndepărta orice tentăție. Chantal, scapă de hainele alea vechi.

Servitoarea adună hainele lui Chastity, apoi țipă, supărată.

– M-am înțepat!

Femeia scoase apoi acul de lavalieră cu perlă, înainte ca Chastity să poată spune ceva.

¹ „Sigur că nu“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

² „Vânătaie“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

³ „Desigur“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– E al dumneavoastră, milady?

Chastity se gândi să nege, dar o vedea pe Elf făcând ochii mari și recunoscându-l ca fiind al fratelui ei mai mare.

– Da, zise ea și îl luă. Era sătulă până peste cap de minciuni și de înșelăciune. Și-l prinse în partea din față a corsetului, după care se uită la Elf, care era extrem de palidă. Rothgar nu e amantul meu, zise ea.

– Oh, șopti Elf. Bun. Serios, nu știu ce s-ar întâmpla dacă doi din frații mei s-ar lupta pentru aceeași doamnă... Ești gata să coborâm?

Chastity se mai uită o dată în oglindă. În ciuda faptului că arăta minunat, tremura la gândul că trebuia să-l înfrunte pe Rothgar. Avea nevoie de o armă.

– Cred... da, chiar cred că am nevoie de un evantai.

Într-o clipă, i se oferă unul de culoare bej, confecționat din pergament pictat. Îl deschise, apoi îl lăsă să se închidă. Inspiră adânc, apoi zise:

– Acum sunt gata.

Îl găsiră pe Rothgar în Sala Tapiseriilor. Se uita în foc, gânditor, dar se întoarse când le auzi intrând. Chastity îi văzu ochii strălucind de admirație, apoi omul făcu o plecăciune adâncă în fața ei.

– Lady Chastity, acum îmi amintesc de ce e fratele meu atât de *ensorcelé*¹.

Chastity făcu și ea o reverență adâncă. Deschise apoi evantaiul și îl privi din spatele protecției oferite de el.

– Lord Rothgar, trebuie să știi că fratele dumitale nu m-a văzut niciodată așa.

Marchizul o ajută apoi să se ridice.

– Atunci mă bucur și mai mult pentru el.

Văzu apoi acul cu perlă. Nu era deloc surprins, iar asta îi dădea de înțeles că știa că ea fusese femeia pe jumătate dezbrăcată pe care o întâlnise pe scara conacului de la Rood House. Dar oare de când știa?

¹ „Fermecat“ (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Elf se uita agitată de la unul la altul, dar apoi Rothgar îi zâmbi. Era un zâmbet cu adevărat cald, care spunea multe despre sentimentele pe care le avea pentru familia lui.

– Dacă rochia aceea se afla în șifonierul tău, draga mea, atunci îi sunt foarte recunoscător lui Lady Chastity că a venit să te scape de ea.

– Ce om îngrozitor! Să știi că unele roșcate pot purta culoarea roz.

– Unele da. Dar nu tu. Și mă tem că nici nuanța aceea. Le ajută apoi pe cele două doamne să se așeze. Cred că putem să presupunem că Cyn va duce chiar astăzi autorizația de căsătorie în Long Knotwell. Cred că ar trebui să facem cam o oră și jumătate până acolo, cu trăsura. Poate ar fi mai bine să plecăm peste o oră. Cu siguranță vom găsi un han unde să poposim, dacă va fi nevoie să rămânem peste noapte.

– Să vin și eu? întrebă Elf.

– Cu siguranță. Eu trebuie să merg să o escortez pe Chastity. Tu trebuie să vii ca însoțitoarea ei.

Privirea lui Elf zbură imediat spre acul cu perlă. Rothgar oftă.

– Cu siguranță ai o imaginație foarte bogată, draga mea, dar te asigur că Lady Chastity nu a făcut nimic indecent pentru acul acela. Apăru totuși ceva sarcastic în privirea lui, în clipa în care i se adresă lui Chastity: Ar trebui totuși să te gândești dacă vrei să îi explici asta și lui Cyn.

– Am terminat cu subterfugiile, zise ea rece.

– Excelent! Chastity înțelese că sub acel cuvânt simplu se ascundeau o multitudine de sensuri. Elf, draga mea, poate ai putea să aranjezi ca Lady Chastity să aibă cu ea tot ce are nevoie, în caz că va trebui să rămânem peste noapte. În plus, sunt sigur că dacă și sora ei e îmbrăcată sărăcăcios, ar aprecia din tot sufletul orice sacrificiu al tău... mai ales dacă găsești o ținută potrivită pentru nunta ei.

Elf era o persoană foarte generoasă, așa că se ridică imediat.

– Desigur. Totuși șovăi când ajunse în dreptul ușii și ridică din sprâncene. Dar credeam că trebuie să fiu însoțitoarea ei, dragă frate.

Rothgar îi zâmbi imediat.

– Te asigur că nu obișnuiesc să seduc miresele promise ale fraților mei.

– Până acum, nici unul din frații tăi *n-a mai avut* o mireasă promisă, sublinie ea.

– Chiar și așa.

Elf plecă apoi, clătînând din cap.

Chastity își scoase apoi acul și i-l oferii lui Rothgar.

– Poftim, milord. Ar fi mai bine să-l iei înapoi. Nu din cauza lui Cyn, ci pentru că nu îl vreau.

El nu făcu nici o mișcare să îl ia.

– Dar arăta foarte bine acolo unde era, și în plus l-ai câștigat.

Văzând că el nu dorea să îl ia, Chastity îl lăsă să cadă pe covor. Rothgar ignoră însă acul valoros și o studie pe Chastity.

– Mi-ai părut foarte interesantă, când ne-am sărutat la Londra, zise el, speriiind-o suficient cât să deschidă evantaiul din nou. Văd că la fel ca întotdeauna, instinctul nu m-a înșelat.

Inima lui Chastity începu să bată tare. Doamne, Dumnezeule, nu mai voia și alte complicații! Începu să fluture tare din evantai – lucru care dădea de înțeles unui domn că subiectul discutat nu era pe placul ei.

– Vrei să spui că *mă iubesti*?

– O, nu, zise el calm, privind-o cu ochii aceia cenușii și reci. Dacă te-aș fi iubit, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea, nu-i așa? Dar mă interesează persoana ta...

Chastity avea o senzație ciudată că se duela cu el. Și că era surclasată. Închise imediat evantaiul și încercă o mișcare neașteptată și curajoasă.

– Am fost cu Cyn la Rood House.

– Sigur că da, zise el leneș.

Chastity îi mai aruncă o lovitură puternică.

– Intenționez să mă căsătoresc cu el.

– Sigur că da, zise el din nou, ca un maestru spadasin care își tachina novicele.

– De ce „sigur că da”? ceru ea să știe.

– Pentru că dacă nu ai face-o, afirmă el, ai fi doar târfa care-și închipuie toată lumea că ești.

Simți afirmația lui ca pe o lovitură drept în inimă. Coborî ochii și privi evantaiul pe care-l ținea în mâini.

– Poate că sunt, șopti ea.

– Dar nu i-aș permite niciodată fratelui meu să se căsătorească cu o asemenea femeie.

În clipa aceea, Chastity își pierdu orice speranță. Deși se hotărâse să își refuze fericirea alături de Cyn, se agățase totuși cu disperare de acea iluzie. Din păcate, aceasta se mistui. Ridică apoi bărbia și-l înfruntă.

– S-ar putea să nu-l poți opri.

Se așteptase ca Rothgar să pufnească plin de dispreț la auzul afirmației ei. În schimb, el abandonează lupta și se uită gânditor în foc.

– Aici ai foarte mare dreptate. Și nu aș îndrăzni să încerc să-i interzic din nou ceva.

Oricât de incredibil putea părea, reacția aceea a lui era o recunoaștere a înfrângerii. Chastity se pomenește apoi deschizându-și evantaiul și acoperindu-și, involuntar, ochii cu el – în semn de simpatie.

– De ce nu? întrebă ea.

– Am o înclinație oarecum autocratică, zise el sec.

„E ca și când un lup ar spune că are colții ascuțiți“, se gândi Chastity.

– Când Cyn a vrut să se înroleze în armată, mi s-a părut ceva foarte nepotrivit. Abia dacă împlinise 18 ani, dar părea mult mai mic. Nu știam dacă se gândea serios la asta sau nu. Pe de altă parte, de-a lungul timpului l-am scăpat din multe necazuri, care ar fi putut avea consecințe serioase. Iar armata nu tolerează deloc trăsnaile. Nici măcar pe cele ale ofițerilor... Se uită apoi direct la ea, iar evantaiul acela nu îi mai oferea nici un fel de protecție. Ai ști asta, desigur, dacă ai fi văzut vreodată vreo flagelare.

Chastity clătină din cap.

– Oamenii sunt biciuiți chiar și dacă își lasă echipamentul unde nu trebuie. Mai exact, primesc 50 de lovituri de bici. În general, ofițerii sunt scutiți de astfel de pedepse. Desigur, pot fi și ei împușcați. Sigur îți amintești de execuția amiralul Byng, a cărui

crimă a fost că n-a luptat suficient pentru eliberarea insulei Menorca. A fost împușcat. După cum spunea foarte bine domnul Voltaire, „pour encourager les autres”¹.

Chastity lăsă evantaiul să se închidă.

– Desigur, l-am judecat greșit pe Cyn, zise Rothgar, gânditor. Pe el plectiseala l-a împins să facă tot felul de năzbâtii. Dar a ordonat și a supravegheat numeroase flagelări și cel puțin două spânzurări. O privi din nou. Nu spun că e la fel de groaznic cum e să înduri pedeapsa pe propria piele, dar sunt magistrat și știu că nu e un lucru ușor.

Chastity nu și-l putea imagina deloc pe Cyn într-o asemenea postură. Iubitul ei cuceritor și nepăsător era capabil să dea dovadă de o asemenea duritate? Apoi își aminti despre povestea pe care i-o spusese – că își făcuse cândva adăpost din cadavre. Fusesse un avertisment, spus cu bună știință. Oare îl cunoștea vreun pic? Dar de ce s-ar fi așteptat să-l cunoască măcar puțin? În fond, petrecuseră împreună mai puțin de o săptămână haotică.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă ea, ca o rugămintă să se oprească.

– Ca să-ți răspund la întrebare. M-ai întrebat de ce nu aș îndrăzni să-i interzic ceva lui Cyn. Când am refuzat să-i fac o intrare onorabilă în serviciul militar, a fugit de acasă și s-a înrolat în armată. L-am scos de acolo, desigur, și l-am adus acasă. Dar a devenit foarte evident că nu l-ar fi oprit altceva decât lanțurile. A trebuit să cedez până la urmă. Dar obiecțiile mele nechibzuite au avut consecințe persistente grave.

– Ce vrei să spui? Pare destul de fericit cu viața sa.

– Într-un fel, este. Dar eu am ridicat bariere între el și familia lui. Și această intervenție a mea l-a împiedicat să aleagă calea ușoară. Aproape că a murit din cauza mea.

– Ba nu. Boala lui nu a fost vina ta.

– Nu? Nu a vrut să se lase învins. Buzele lui luară atunci forma unui zâmbet autobatjocoritor. Eu n-am încetat să mă implic și știu ce face. Orice alt om în locul lui ar fi recunoscut că era bolnav

¹ „Pentru a-i încuraja pe alții” (în limba franceză, în original) (n.tr.)

și ar fi cerut ajutor. Dar Cyn simte mereu nevoia să-și dovedească independența.

Chastity nu știa ce să spună. Într-un fel, se temea că Rothgar avea dreptate. Și, de asemenea, înțelegea că nu-i fusese deloc ușor împunătorului marchiz să fie atât de sincer cu ea. Trebuia să fie și ea la fel de sinceră.

– Nu intenționez să mă căsătoresc cu el, zise ea.

– Nu? Dar trebuie să insist.

Chastity rămase blocată, uitându-se fix la el.

– Poftim?

– Pe lângă dorințele lui, care sunt extrem de importante pentru mine, îmi amintesc și de Rood House. Dacă nu te căsătorești cu el, nu ești cu nimic mai presus de imaginea care ți-a fost creată. Refuz să cred că te-am judecat atât de greșit.

Chastity sări imediat în picioare.

– La naiba cu judecata ta! Dorințele mele nu contează chiar deloc?

Se aștepta să primească o palmă – la fel cum primise și de la frațele ei Fort, atunci când reacționase asemănător în prezența lui. Dar Rothgar doar ridică dintr-o sprânceană.

– Vrei să spui că nu-ți dorești să te căsătorești cu el?

– Da.

– Că pasiunea pe care ați împărtășit-o a venit numai din dorință trupească?

Chastity simți că se face roșie ca racul. Și-ar fi dorit să-i strige „da” și să nu îi ofere acea victorie, dar din păcate nu putu rosti nici un cuvânt. Tăcerea ei era echivalentă cu o negare.

Rothgar o prinse atunci de umeri. Chastity tresări speriată, dar el spuse doar:

– liniștește-te, draga mea! Măcar de data asta, intențiile mele sunt onorabile și inofensive. Nu îi poți nega lui Cyn dreptul de a se căsători cu tine, cum nici eu nu i-am putut nega dreptul de a-și croi propriul drum în viață. Și dacă încerci, riști să provoci un dezastru, cum era să fac eu.

– Pentru el nu există dezastru mai mare decât să se căsătorească cu mine.

Lui Rothgar aproape că îi apărură un zâmbet pe buze.

– E foarte hotărât să o facă, și te asigur că va găsi o cale.

Chastity se simțea învinsă. Se aplecă în față și se sprijini de umărul lui. Spre groaza ei, începură să-i curgă pe obraji lacrimi mari de disperare. Cyn reprezentase mereu pentru ea și o problemă, dar și un punct de sprijin. Dar de când se furișase Henry Vernham în patul ei, aceea era prima dată când cineva îi oferea un umăr puternic pe care să plângă. Rothgar rămase tăcut, dar o cuprinse cu brațele. Detașarea aceea de care dădea dovadă făcea parte din puterea lui de a liniști.

Iar când se opri din plâns, el se așeză pe canapea și-i oferii o batistă.

– Lord Rothgar, zise Chastity, suflându-și nasul. Nu se poate. Chiar și dacă Cyn va reuși să se căsătorească cu mine... crezi că eu aș vrea să mă învârt printr-o societate în care toată lumea îmi întoarce spatele?

– Sigur că nu, zise el simplu, de parcă ar fi discutat despre vreme. Va trebui doar să îndreptăm aceste zvonuri nefericite care circulă prin societate.

– Zvonuri nefericite?! Pentru o clipă, Chastity se întrebă dacă nu cumva Rothgar era nebun. Sunt complet distrusă, milord. Nu există nici o doamnă de familie bună din Anglia care ar sta în aceeași încăpere cu mine.

– Elf nu a fugit. Te îndoiești cumva că e de familie bună?

– Sigur că nu. Dar ea m-a acceptat din dragoste pentru frațele ei.

– Atunci va trebui să sperăm că Cyn este iubit de multă lume.

– Ești absurd! Se întrebă cum de avusese curajul să îi vorbească astfel, dar totuși îi întâlni privirea. Nu am nici un dubiu că Cyn va fi alungat din regimentul său, dacă se va căsători cu mine.

Rothgar ridică elegant din sprâncenele negre.

– Și atunci i-aș cumpăra un alt regiment. Oricum ar trebui să fie deja colonel.

Chastity rămase fără cuvinte. Rothgar se așeză apoi pe fotoliul de vizavi de ea și-și întinse picioarele lungi.

– Și acum, ce-ar fi să-mi spui ce naiba căutai în pat cu Henry Vernham?!

Capitolul 18

Chastity clătină din cap. Nu voia să mai treacă încă o dată prin asta. Știa că nu ar fi crezut-o. Sau chiar și dacă ar fi crezut-o, tot n-ar fi putut face nimic.

- Nu vrei să se remedieze treaba asta? o întrebă el.

- Nu se poate.

- Haide măcar să încercăm.

Puterea voinței lui o suprimă pe a ei. Așa că îi povesti totul, șovăielnic – chiar și despre rolul jucat de tatăl ei în toată povestea aceea.

- Walgrave a făcut toate astea ca să te oblighe să te căsătorești cu un om de teapa lui Vernham? întrebă el apoi.

- Da.

- De ce?

- Nu știu.

Se întorseseră la duel. Dar simplul fapt că o provoca însemna că lua toată treaba aceea foarte în serios. Așa că totul i se părea mai degrabă reconfortant, decât descurajator.

- Și ție ți se pare un lucru normal? o întrebă apoi. La asta te-ai fi așteptat de la tatăl tău?

Nu se mai putea uita în ochii lui cenușii îndărătnici, așa că își feri privirea.

- În momentul acela nu. Acum nu știu ce să mai cred. Mi se pare că a înnebunit.

- De ce spui asta? Ce a mai făcut de atunci?

Chastity nu voia să vorbească despre asta.

- Nu are nici un rost, Lord Rothgar. Nu se poate face nimic.

- Întotdeauna se poate face ceva. Dar pentru asta am nevoie să știu tot. Văzu că Chastity ezită și atunci adăugă: Nu vrei să-ți reiei locul de drept în societate? Să te căsătorești cu Cyn cu reputația curată? Să fii fericită?

Ochii ei se umplură imediat de lacrimi și zise:

- Este imposibil...

- Nimic nu e imposibil cu un Malloren lângă tine, repetă el.

Chastity oftă.

După cum ai spus, a fost o dată faptul că tata a încercat să oblige să mă căsătorească cu Vernham... ceea ce nu are absolut o logică. În al doilea rând, este disperarea cu care tata o caută pe Verity. A pretins că e doar îngrijorare paternă, dar sigur e ceva mult de atât. Cu toate acestea, nu știu ce.

A pretins? Când s-a întâmplat asta?

Chastity începu atunci să se joace cu evantaiul.

M-a prins în Maidenhead. Și m-am gândit că probabil era furiș că m-a găsit acolo, purtând haine bărbătești... Realiză atunci că Rothgar nu avea de unde să știe de deghizarea ei, așa că îl înfruntă sfidătoare: Mă îmbrac ca un bărbat de luni de zile.

Cu siguranță asta ar explica vioiciunea înviorătoare din comportamentul tău. Ai avut și un motiv anume ca să faci asta?

Chastity nu dorea să vorbească nici despre asta, dar își scoase apoi peruca, după o clipă de gândire.

Aha, zise el încet. Tot opera tatălui tău?

Chastity încuviință din cap și își reluă aspectul de doamnă.

N-aș spune că e o pedeapsă tocmai nepotrivită pentru o fică, dacă greșește. Și asta e tot?

Ea își spuse atunci că probabil bătăile fuseseră mai mult ca să o convingă să se căsătorească, decât ca să o pedepsească.

Cu excepția hainelor, da. El păru nedumerit, așa că adăugă: Acelea au venit de la școala de corecție locală.

Așa că ai preferat ceva mai adecvat. Jos pălăria, draga mea! Așadar tatăl tău nu a fost furios pe faptul că purtai haine scandaloase, ci pentru că...

Credea că știam unde e Verity și o voia pe ea. Cred că în cea mai mare parte a fost furios pe mine fiindcă a crezut că eu am încurajat-o să fugă de el. Înțeleg că el consideră că ficele sale sunt doar niște pionii în jocul lui, dar chiar și așa, comportamentul său a fost în neconcordanță cu situația.

Rothgar lăsă capul pe spate și contemplă tavanul pictat.

Și Lady Verity de ce a fugit?

Nu avea încredere în Henry Vernham. S-a temut că l-ar fi putut răni pe micuțul William, încă din prima clipă în care a venit să-și asume poziția de tutore al copilului.

Rothgar studia tavanul atent și gânditor. Sună un ceas anunțând trecerea unui sfert de oră, după care mai răsună și altul

de undeva din casă. Se rostogoli un cărbune în șemineu, aruncând scânteii peste grătar. În cele din urmă, vorbi din nou:

– De ce a căsătorit-o tatăl tău pe Lady Verity cu Sir William? Și el era tot un nimeni.

Chastity nu putea îndura toate întrebările lui.

– Nu știu. Crezi că nu ne-am chinuit și noi să înțelegem de ce? Nimic din toată treaba asta nu are nici un sens, dar ce-a fost a fost. Eu, una, o să fiu mulțumită dacă Verity va fi în final fericită și în siguranță.

Rothgar plecă privirea în pământ.

– Dar asta nu va rezolva problema lui Cyn și, în plus, mă tem că până și fericirea surorii tale ar putea fi în pericol. Dacă nu e împiedicat, tatăl tău ar putea face ca viața tânărului cuplu să fie extrem de dificilă.

Tot ce spunea era adevărat.

– Dar ce-aș putea face eu?

– Ajută-mă să descopăr ce se ascunde sub toată treaba asta. E ceva! Și încă ceva ce putem folosi în avantajul nostru. Simt asta. Spune-mi tot! În cel mai mic detaliu.

Chastity nu ar fi putut face asta, dacă lupta doar pentru cauza ei – dar ar fi făcut orice pentru Verity. Așa că îi povesti fiecare confruntare pe care o avusese cu tatăl ei, amintindu-și cât putea de bine cuvintele lui și detaliind – cu privirea coborâtă spre evantai –, toate cruzimile lui mari și mici. Cel mai bine își amintea de întâlnirea lor din Maidenhead, pentru că aceea fusese cea mai recentă dispută.

Vocea sau chipul marchizului nu lăsau deloc de înțeles dacă îl afectase sau nu povestea ei.

– Așadar, tatăl tău a vrut să știe în mod special de ce nu s-a dus Verity să-i ceară lui ajutorul.

– Da, dar a avut motive reale să fie surprins. Cred că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, tata încă se mai consideră un părinte bun.

– Ce motiv ar fi putut avea gestul ei, ca să-l sperie?

– Ca să-l sperie? repetă Chastity, surprinsă.

– O, da, Chastity! Tot ce mi-ai povestit indică faptul că e un om foarte speriat. Probabil a crezut că Verity îl evită, pentru că știe ceva ce ar putea fi în detrimentul lui.

– Păi știa că m-a maltratat pe mine.

– Și asta e ceva ce ar conta pentru el?

Chastity clătină din cap.

– Cred că toată treaba asta are legătură cu moartea lui Sir William Vernham, zise apoi Rothgar.

Chastity se încruntă.

– Dar nu are cum. A murit din cauza unui infarct, și oricum, asta s-a întâmplat după toate problemele mele.

– Ambele lucruri s-ar putea să fi avut aceiași factori declanșatori. Ce legătură exista între Sir William și tatăl tău, înainte de căsătoria lui Verity?

– Nici una.

– Gândește-te bine, îi zise el tăios.

– Nici una, dacă îți spun, izbucni Chastity. Sir William a fost un nimeni. Un moșier mărunț, care avea mai mulți bani decât educație.

– Deci era bogat?

– După standardele tale sau ale tatei, nu. Dar era mai bogat decât cei de rangul lui. Fort a zis că și-a câștigat averea ca investigator special, după 1745, furând obiecte de valoare sau acceptând mită, ca să treacă cu vederea dovezi ale trădării. A fost un om dezgustător.

– Și totuși, când acest om dezgustător i-a cerut mâna lui Verity, a primit-o imediat, cugetă Rothgar. Sigur îl avea cu ceva la mână pe tatăl tău. Ai idee ce-ar putea fi acest ceva?

– Nu. Nu uita că tata este Incoruptibilul. Nu joacă jocuri de noroc, e cumpătat la băutură și nici măcar n-am auzit vreodată vreun zvon că ar umbla după femei...

– Dar ar fi în stare să comită vreo trădare?

Cuvintele lui căzură ca niște bolovani.

– *Poftim?*

– Tatăl tău și-ar sacrifica fiica... de fapt, ambele fiice, ca să-și salveze propria piele?

– *Trădare! Tata!*

Rothgar sări atunci în picioare și începu să se plimbe de colo-colo, încercând să caute un răspuns. Chastity se gândi atunci că semăna mai degrabă cu un animal de pradă.

– Trădare, repetă el. Da. Miroase a trădare. Un singur lucru este de necontestat când vine vorba de contele de Walgrave: că este foarte ambițios. Dacă s-a pierdut cu firea în 1745 și a crezut că Bonnie Prince Charlie ar putea fi victorios?

– Dar a fost mereu foarte dur în privința iacobiților!

– Cuvintele nu costă nimic. Prietenia pe care a avut-o cu prințul Frederick I-a legat cumva de Hanovra. Dar apoi a văzut că familia regală a fugit când iacobinii s-au apropiat de Londra și este posibil să fi considerat că era pe punctul de a pierde totul. Oamenii încă își mai amintesc cum stăteau lucrurile în 1660, când familia Stuart a revenit la putere. Și Charles al II-lea și-a recompensat mereu prietenii credincioși. Un slujitor al republicii engleze n-ar fi avut nici o șansă atunci... indiferent cât de onorabil ar fi fost. N-ar fi deloc surprinzător ca tatăl tău să fi intrat, discret, în legătură cu iacobinii.

Chastity încremenise de uimire. Marchizul continuă, aproape afectuos:

– Și dacă niște dovezi ale acestui fapt au căzut în mâinile investigatorului special, Sir William Vernham? Poate că omul a fost suficient de inteligent să ascundă dovezile, încât contele nu ar fi rezolvat nimic omorându-l pur și simplu. Vezi tu, în general, acești anchetatori nu au câștigat prea mulți bani de pe urma îndatoririlor lor neplăcute. Prea puțini dintre cei vinovați aveau ce să ofere la schimb pentru tăcere, iar aici, în sudul Angliei, nu prea au existat situații propice din care să se poată câștiga. Cu excepția contelui de Walgrave... zise el, zâmbind. Probabil Vernham își câștiga de peste 15 ani veniturile de la conte.

– Și Verity? întrebă Chastity.

– Poate că Sir William voia să strângă lațul în jurul contelui. Sau poate că și-o dorea cu adevărat pe sora ta. Desigur, nu putem trece cu vederea nici zestrea ei. Sau poate că a fost doar un abuz de putere și batjocorea un leu prins în cușcă. Iar asta este un lucru extrem de periculos. Și mă întreb dacă nu cumva asta a fost lovitura care l-a făcut pe tatăl tău să-și piardă mințile. Pentru oamenii ca noi, banii nu înseamnă mare lucru, dar să fii nevoit să te înrudești cu un astfel de netrebnic... Rothgar aproape mârâi la acel simplu gând.

— Și s-a vrut același lucru și cu mine... Dar de ce ar fi fost tata atât de crud în încercarea lui de a mă obliga să mă căsătoresc?

— Pentru că Sir William încă îl mai controla pe tatăl tău, zise Rothgar, privind în gol. Și poate că încă îl mai controlează și mort fiind.

— Ce vrei să spui?

— Și dacă există aceste dovezi, atunci unde sunt? Probabil tatăl tău este disperat, pentru că nu știe de la cine poate veni următorul atac.

— Și cum rămâne cu Henry Vernham?

— Mă îndoiesc că l-ar mai căuta pe copil, dacă ar avea în mâinile lui sursa unei comori mai mari.

Chastity inspiră, cutremurându-se.

— Dacă nu cumva caută chiar acea sursă...

Rothgar se întoarse brusc către ea.

— Poate că nu căuta copilul ca să-l omoare, ci ca să obțină ceea ce avea fratele lui. Probabil crede că Verity deține cheia întregului mister... Lord Rothgar! exclamă Chastity, dintr-odată. Verity poartă cu ea un document! Sir William a pus-o să jure că, în eventualitatea morții lui, îl va duce imediat la șeful Înaltei Curți de Justiție din Londra. Ea a presupus că era vorba de o schimbare a testamentului, așa că l-a luat cu ea când a fugit...

Ochii lui se luminau auzind cuvintele ei.

— Unde e acest document acum?

— Îl are cu ea. Dar, Lord Rothgar, zise Chastity, repede, chiar dacă bănuielile tale sunt corecte, tot nu-l putem folosi! Nu l-ar distruge doar pe tata, ci și pe noi toți. Moșia ar fi confiscată de autoritatea legală... iar Fort...

— Nu se va ajunge la asta, o asigură el. Dar dacă e într-adevăr un document incriminatoriu, atunci e o armă foarte puternică! Și cu siguranță ne-ar putea câștiga acordul tatălui tău cu privire la căsătoria ta și a lui Verity.

— Și îl va împiedica totodată și să-l distrugă pe Nathaniel al lui Verity. Dar atunci tata va avea un nou dușman. Și mă tem că acela vei fi tu.

— Sunt la fel de capabil să-mi păzesc spatele ca Sir William. Te asigur de asta, zise apoi și zâmbi. Soarta e o harpie foarte

vicleană, nu-i așa? Sir William a aranjat ca trădarea tatălui tău să fie demascată, în cazul în care acesta îl omora, dar nu s-a așteptat nici o clipă să moară atât de brusc înainte de vreme. A făcut infarct în brațele amantei sale, și întreaga situație a explodat, cum nu se putea mai rău. Iar tatăl tău a alergat înnebunit după Verity, pentru că a ghicit că ea este cheia rezolvării întregii probleme. Și apoi a dat peste tine. Nu-i de mirare că este atât de furios.

Totul se lega într-adevăr, exact după cum spunea el.

– Lord Rothgar, trebuie să subliniez că asta nu va înlesni în nici un fel căsătoria mea cu Cyn. Împotrivirea tatălui meu a fost mereu cea mai mică dintre probleme. Am vorbit serios mai devreme. Nu vreau să-l ruinez pe Cyn. Mai bine mă omor.

– Nu mai fi așa melodramatică. Crezi că nu l-ar distruge și dacă ai muri din cauza lui?

Chastity icni primind acel atac.

– Nu văd nici o speranță, indiferent încotro m-aș întoarce!

– Dar eu încep să-mi dau seama care e adevărul. Sună dintr-un clopoțel, și un lacheu intră. Rothgar scrise repede o misivă, o sigilă și i-o înmână omului. Un călăreț trebuie să-i ducă imediat asta lui Henry Vernham. Ultima dată a fost văzut în Salisbury, dar există zvonuri și că ar cerceta drumul spre Southampton, căutând-o pe cumnata lui și pe copilul ei.

Lacheul plecă imediat cu scrisoarea.

Chastity rămase încă o dată cu privirea ațintită asupra lui. Oare omul acesta chiar se credea Dumnezeu?

– Ar putea fi oriunde până acum. Dar ce scria în misivă?

– Oamenii mei sunt bine pregătiți și întreprinzători. Va fi găsit, mai devreme sau mai târziu. Scrisoarea îl informează despre căsătoria cumnatei lui și îl invită aici la petrecere. L-am invitat deja pe fratele tău...

– Aici?

– Sigur că da. Am pus deja lucrurile în mișcare pentru o festivitate restrânsă. Restrânsă, pentru că sora ta a rămas văduvă de curând.

Chastity se simțea bombardată din toate părțile și nu mai înțelegea nimic.

– Dar nu putem fi siguri de Fort, protestă ea. N-ai de unde să știi că n-o să-i spună tatei.

– Păi chiar sper să îi spună. Dar oricum, i-am trimis deja o invitație asemănătoare și tatălui tău.

– *Poftim?* Sări imediat în picioare. Instinctul îi spunea să fugă negreșit.

Dar Rothgar o prinse mână și o făcu să rămână. Îi întoarse apoi palma și îi studie urmele întunecate.

– N-o să te mai rănească niciodată, draga mea!

Chastity își retrase mâna dintr-a lui.

– O s-o împiedice pe Verity să se căsătorească cu Nathaniel! izbucni ea. Fără îndoială o să vină cu Henry Vernham după el și vor fi gata să-i smulgă copilul din brațe. Tu și aroganța ta de Malloren o să stricați totul!

– O, mă îndoiesc de asta, zise el și zâmbi. În ochii lui apăru atunci o licărire de entuziasm, pe care Chastity o cunoștea mult prea bine.

– O, Doamne! pufni ea. E exact așa cum a spus Cyn. Adori provocările. Și nu-ți pasă deloc de *persoanele* implicate. Nu știu care dintre voi doi e mai rău.

– A, eu, desigur, zise marchizul și ridică acul de lavalieră de pe covor. I-l prinse apoi la loc în corset. Bietul băiat este doar un amator.

Chastity se uită în jos la acul cu perlă.

– O să se întâmple ceva îngrozitor, zise apoi, cutremurându-se. Sunt sigură.

– S-au tot întâmplat lucruri îngrozitoare... în special ție. A venit momentul să le punem capăt. Îi ridică apoi bărbia. Ești o lup-tătoare, Chastity Ware! Nu te întoarce să fugi, acum.

Ea înghiți în sec.

– Mi-e teamă.

– Aproape tuturor oamenilor le e frică înainte să se arunce într-o luptă.

– Așa a zis și Cyn.

– Și cu siguranță Cyn știe despre ce vorbește.

Pleacă apoi spre Long Knotwell ca o paradă în toată regula. Chastity, Elf și Chantal călătoreau în trăsură. Fără îndoială era a doua cea mai bună trăsură a marchizului – dar tot era minunată. Iar de data aceea, blazonul Malloren strălucea în toată splendoarea lui arogantă.

Rothgar călărea, alături de celălalt frate al său – Bryght.

– Arcenbryght, îi șopti Elf, când Chastity îi fu prezentată acestuia, adăugând apoi: Cu un astfel de nume, e mare păcat că este posomorât în zilele astea¹.

Bryght Malloren era la fel de înalt și de puternic ca fratele lui mai mare, dar purta o perucă șatenă, așa că Chastity nu și putea da seama de culoarea naturală a părului său. Ochii lui aveau o urmă din verdele auriu al ochilor lui Cyn, dar nici un pic din căldura lor. Și lăsa mereu impresia că avea lucruri mai bune de făcut.

– Să nu te superi pe Bryght, îi spuse Elf de îndată ce se instală în trăsură. Se poartă la fel cu toată lumea în perioada asta. Suferințe ale inimii. Dar o să-ți explic mai multe cu altă ocazie.

Cu tot cu cei doi frați, trăsură era escortată de doisprezece călăreți, toți înarmați. I se părea ceva într-adevăr exagerat, așa că Chastity își exprimă această opinie.

– Rothgar e pregătit pentru necazuri, afirmă Elf, nepărând extrem de îngrijorată.

Chastity se cutremură.

– S-ar putea ca toată treaba asta să se transforme într-un război.

– O, nu prea cred. Au trecut de mult vremurile în care se războiau baronii. Fără îndoială vrea să se asigure că tatăl tău nu încearcă să creeze probleme.

Discutară apoi lejer despre chestiuni sociale pe tot parcursul călătoriei. Lui Chastity îi făcea plăcere asta, pentru că avea senzația că astfel se crea o oază de liniște și de normalitate în mijlocul unei furtuni agitate. Era cel mult un paradis temporar – dar cu toate astea, îl primea cu brațele deschise.

După care, Elf zise:

¹ Bright – luminos, vesel (n.red.)

– Uită-te la mine cum mă entuziasmez în legătură cu vreo piesă de teatru, când tu ai avut parte de atât de multe aventuri în viața reală. Te invidiez foarte mult!

– Aventurile mele n-au fost tocmai plăcute.

– Știi că probabil au fost îngrozitoare, zise Elf și oftă. Dar să știi că tot te invidiez! Cum să întâlnesc vreodată un cavaler care omoară balauri, dacă nu mă apropii niciodată câtuși de puțin de vreun balaur?

Chastity nu știa ce să spună. Cu toate astea, se pomeni schimbând priviri pline de tâlc cu camerista. În unele privințe, Elf părea un copil nevinovat – chiar dacă era cu câțiva ani mai mare decât ea.

– Ai o soră mai mare, spuse Chastity. Cu siguranță ea a găsit un bărbat care să fie pe placul ei.

– O, da, dar Hilda a avut mereu o fire liniștită. Și s-a îndrăgostit în tăcere de lordul Steen și apoi s-a căsătorit cu el, discret. Și acum sunt împreună în Dorset și împreună produc în pace copii liniștiți. Mă tem că mie mi-au plăcut mereu bărbații puternici. Dar frații mei îi alungă din principiu, pentru că vor să mă căsătoresc și eu tot cu un Lord Steen.

Buzele îi zvâcniră de amuzament, așa că Chastity spuse:

– Și tu vrei să te căsătorești cu un Rothgar...

Elf începu să râdă.

– Sau cu un Brand, sau cu un Bryght, sau cu un Cyn. Cu un bărbat căruia să nu-i fie frică să-l înfrunte pe însuși diavolul. Dar, din păcate, mă tem că destinul meu este să ajung o fată bătrână.

Ajunseră în Long Knotwell pe la mijlocul după-amiezii. În mod evident, sosirea lor stârnea o mare agitație în rândul locuitorilor. Oamenii ieșeau din case și priveau cu gura căscată cavalcada, în timp ce copiii alergau pe lângă ei, încercând să tragă cu coada ochiului în interiorul trăsurii. Chastity o auzi pe o fetiță strigând:

– E regele, Jimmy?

Se opriră în fața casei parohiale, și Rothgar veni imediat ca să deschidă ușa trăsurii și să le conducă înăuntru.

Era un locaș modest, care se umplu imediat de membrii familiei Malloren. Veni atunci spre ei parohul, părintele Thomas Frazer.

– A, Lady Chastity, mă bucur foarte mult să te văd aici. Se uită apoi neliniștit spre cei doi bărbați Malloren masivi, care se aflau în salonul lui. Sora dumitale și fratele meu sunt sus. Mai așteptăm doar autorizația.

Într-o clipă apăru și Verity și o îmbrățișă.

– Ce bine arăți! M-am temut că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor în timp ce eu stăteam confortabil. Mary Garnet a fost foarte amabilă, și apoi a venit Nathaniel și ne-a adus aici. N-a fost nici o aventură!

Verity părea oarecum decepționată. Chastity se hotărî atunci să nu-i spună nimic surorii ei.

– Să știi că nici eu nu prea am aventuri de povestit, zise ea repede. Cyn ar trebui să ajungă în curând cu autorizația voastră. Vino să ți-o prezint pe Lady Elfed Malloren, sora geamănă a lui Cyn. Ți-a adus niște haine. Alege orice îți dorești pentru nunta ta.

Verity zâmbi imediat cu ochii înlăcrimați și-i mulțumi lui Elf.

– Adevărul e că e o prostie să mă gândesc la astfel de lucruri, când tot ce contează e că mă căsătoresc cu Nathaniel... dar mărturisesc că într-adevăr îmi doream ceva special pentru ceremonie.

Chastity se întoarse apoi ca să-l salute pe Nathaniel – care îi era vechi prieten și fost vecin. Părea un om destul de obișnuit, într-o încăpere plină de bărbați Malloren. Dar era un bărbat chipeș, cu trăsături frumoase și ochi inteligenți. Și, în plus, era clar că în ochii lui Verity acesta îl întrecea până și pe marchiz.

– Chastity, trebuie să-ți mulțumesc că ai avut grijă de Verity, zise maiorul. Știu că probabil tu ai fost baza întregii operațiuni.

– E, haide, Nathaniel! Așa vorbești tu despre mireasa ta?

Maiorul se îmbujoră imediat.

– Știi că o iubesc mai presus de orice, dar nimeni nu ar putea spune că ea ar fi avut curajul să jefuiască o trăsură.

Chastity zâmbi.

– Cred că mai degrabă a fost vorba de prostie crasă, decât de curaj adevărat, dar sper că totul a ieșit bine în final. Îl trase apoi deoparte. Nathaniel, trebuie să te avertizez că Rothgar vrea ca după

ceremonie tu și Verity să vă întoarceți la Rothgar Abbey, dar că i-a invitat acolo și pe tata, și pe fratele meu. Le-a spus chiar și că nunta va avea loc aici! Cu puțin noroc, nu vor ajunge în timp util să creeze probleme, dar...

Nathaniel îi aruncă atunci o privire furioasă marchizului, care părea de-a dreptul impozant și arogant, îmbrăcat în costumul său de catifea gri.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Ce pune la cale?

– Cine poate ști? Însă te asigur că pare să aibă intenții bune. M-am gândit doar că ar trebui să te avertizez. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să afle și Verity. Ar face o criză de apoplexie.

Nathaniel ridică atunci dintr-o sprânceană.

– Așa vorbești tu despre sora ta?

Chastity trebuia să-i acorde credit pentru replica sa.

Elf și Chastity urcară apoi la etaj, împreună cu Verity, ca să exploreze cutiile pe care le despacheta Chantal. Camerista o cercetă din cap până-n picioare pe Verity, apoi încuviință din cap și zise:

– Cea albastră. Îi stă bine și lui milady Elf, dar este mai mult decât potrivită pentru o mireasă...

Elf îi înăbuși obiecțiile lui Verity cu o fluturare neglijentă a mâinii.

– Cea albastră este o alegere minunată. Mai am o duzină, îți promit.

Doamnele hotărâră atunci că la nunta ei Verity va purta acea rochie albastră elegantă, din brocart. Aceasta avea o fustă dintr-o singură bucată, dar era desfăcută în partea de sus și dezvăluia un corset alb, împodobit cu fundițe, care erau micuțe în zona taliei și tot mai mari în sus spre decolteu. Iar decolteul în sine era unul adânc, care sublinia în mod minunat un piept frumos și niște sâni plini. Rochia avea și o panglică albastră de pus la gât, care era și ea brodată cu perle și se închidea în față cu o fundă.

Cu părul strâns într-un coc elegant, Verity avea un aer imperial și era întruchiparea unei doamne din înalta societate. La casa parohială nu exista nici o oglindă mare, așa că fu nevoită să accepte asigurările lor că Nathaniel va fi absolut încântat de aspectul ei.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi intră servitoarea de vârstă mijlocie a părintelui Frazer.

– Mi s-a spus să vă transmit că totul e gata jos, doamnelor.

Chastity fu copleșită imediat de un val de entuziasm. Cu toate acestea era și neliniștită, pentru că asta însemna că ajunsese și Cyn. Începu să-și aranjeze agitată fustele roz.

Verity o luă de mână și o strânse, încurajator.

– Și tu arăți minunat, draga mea! Ești mai frumoasă decât ori când. În primăvară erai o fată drăguță, dar acum ești o femeie superbă.

Chastity o privea uimită, întrebându-se dacă era atât de evident că ea și Cyn erau iubiți.

Salonul parohiei era plin ochi, datorită sosirii altor doi bărbați Malloren. Cyn ridică repede privirea când se deschise ușa. O privi pe Chastity de parcă ar fi fost o străină. Instinctiv, ea își desfăcu evantaiul, ca să-și protejeze chipul de fierbințeala din privirea lui. Îl auzi apoi pe Nathaniel făcându-i lui Verity complimente admirative și pline de iubire. Îl auzi și pe Rothgar, care stabilea ultimele detalii cu preotul. Cu toate acestea, nu avea ochi decât pentru Cyn.

El se apropie imediat de ea.

– Dacă te-aș fi văzut așa, zise el încet, nu știu dacă aș fi îndrăznit să năzuiesc atât de sus.

Chastity rămase fără glas, așa că își folosi evantaiul, fluturându-l într-un mod care exprima agitație și interes.

– Nu te voi obliga să te căsătorești cu mine, după ce Rothgar repară lucrurile, zise el extrem de serios. Meriți mai mult decât un soldat dur. Văzu apoi acul cu perlă al lui Rothgar fixat în corsetul ei și făcu ochii mari de uimire. Sau poate că deja ai găsit ceva mai bun.

Chastity se opri din fluturarea evantaiului.

– Cyn, serios...!

Dar apoi preotul îi conduse spre biserică. Cyn o escorta pe Chastity, dar era ca și când îi despărțea un zid invizibil. Se gândi că ar fi trebuit să se bucure – ba chiar să fie fericită că reușise ceea ce își dorise de la început –, dar de fapt ura ceea ce se întâmpla între ei. Simțea nevoia să spună ceva prin care să spargă acel zid de răceală, dar în același timp înțelegea că nu era momentul pentru probleme personale. Își aminti apoi de invitația ciudată

pe care le-o făcuse Rothgar tatălui ei, fratelui ei și lui Henry Verham, așa că îi spuse despre asta.

— Interesant, zise el, în continuare destul de distant. Cu siguranță are motivele lui. Și de vreme ce i-am cerut ajutorul, n-ar trebui să ne îndoim de planul său.

Ceremonia avu loc fără nici o perturbare. În clipa aceea, Chastity își aminti de prima nuntă a lui Verity. Atunci sora ei își spusese jurămintele mecanic, privind drept în față. Dar de data aceasta le spunea cu iubire, privind în ochii hotărâți și afectuoși ai lui Nathaniel.

Chastity își înghiți lacrimile. Și printr-un efort de voință supraomenesc, reuși să nu-l privească deloc pe Cyn în timpul ceremoniei.

Elf și Rothgar stăteau ca martori, punând astfel întreaga putere Malloren în spatele căsătoriei.

Când ceremonia se termină, Rothgar zise:

— Acum trebuie să vă ducem pe toți înapoi în siguranța de la Rothgar Abbey. Am pus la cale o sărbătorire a evenimentului și o să prindem suficientă lumină dacă plecăm acum.

Toată lumea știa că Walgrave ar fi putut apărea în orice clipă, așa că nimeni nu avu nevoie de un îndemn suplimentar ca să plece. Îl convinseră până și pe părintele Frazer să li se alăture, folosind scuza că sigur și-ar dori și el să sărbătorească nunta fratelui său. Cu toate acestea, toți știau că marchizul voia să se asigure că nu va fi el cel care va suporta furia contelui de Walgrave.

Verity și copilul se alăturară celorlalte doamne în trăsură, și toți bărbații meraseră călare. Nathaniel își ținea calul foarte aproape de trăsură, de parcă nu ar fi putut îndura să stea prea departe de proaspăta lui soție.

Elf oftă.

— Încă un ucigaș de balauri.

Verity îi aruncă lui Chastity o privire nedumerită.

Cyn nu călărea aproape de trăsură. Părea să fie implicat într-o discuție intensă cu fratele său – probabil acesta din urmă îl punea la curent cu toate bănuielile lor. Chastity se întrebă dacă poate n-ar fi trebuit să-i spună totul și lui Verity, dar apoi hotărî să mai amâne momentul. Ideea că tatăl lor s-ar fi înjosit să comită

o trădare ar fi umbrat negreșit acel eveniment fericit. Avea să-i ceară documentul după ce vor ajunge la Rothgar Abbey, când toate bagajele surorii ei vor fi disponibile. Oare documentul se va dovedi la fel de important precum credeau ei? Sau vor avea parte de o mare dezamăgire? Oare hârtia aceea îi va schimba cumva viitorul lui Chastity? Oare exista vreo șansă cât de mică să-i fie salvată reputația, ca să poată avea și ea o zi a nunții? Dar nu-și putea permite să sperie la un lucru imposibil. Era ca și când ar fi sperat să redevină virgină.

Ajunseră la Rothgar Abbey cu puțin după apusul soarelui și, la scurt timp după aceea, erau învăluiți de opulența elegantă a conacului. Fuseseră deja pregătite camere pentru ei. Una pentru Chastity și una pentru Verity și Nathaniel. Și o doică aștepta ca să-i ajute cu copilul. Urma să aibă loc o cină festivă.

Când se gândi să o întrebe pe Verity despre document, Chastity descoperi că tinerii însurăței se retrăseseră deja în intimitatea camerei lor. Se uită spre marchiz, dar acesta nu părea deloc nerăbdător.

Îl surprinse apoi pe Cyn privind-o. Cu toate acestea, el nu făcu nici o încercare de a vorbi cu ea.

Ar fi trebuit să se bucure. Dar o durea inima.

Căută apoi sanctuarul camerei sale. Era hotărâtă să nu plângă. La urma urmei, Cyn ar fi lăsat-o în pace, dacă credea că se afla sub protecția lui Rothgar. Se plimba de colo-colo, încercând să se convingă că era cel mai bine să îi redea libertatea lui Cyn, când se auzi o bătaie în ușă, și intră Verity. Avea ochii strălucitori și radia de fericire.

– O, Chastity, nu-mi vine să cred! exclamă Verity, când se îmbrățișară. Am reușit! Și marchizul spune că se va asigura ca Nathaniel să nu aibă de suferit din cauza asta. Se îmbujoră imediat datorită iubirii pe care o simțea pentru soțul ei. Draga mea, Nathaniel nici măcar n-a vrut să audă de toate îngrijorările mele. A zis că dacă exista vreo problemă și nu puteam oficia ceremonia, m-ar fi dus în străinătate ca să ne căsătorim acolo.

Chastity o sărută atunci pe sora ei.

– Sunt foarte fericită pentru tine, Verity. Ți-a zis cumva marchizul cum va face ca să vă țină în siguranță?

— Nu, zise Verity, cu o urmă de neliniște în glas. Te îndoiești de el?

— A, nu, nu. Dar... Chastity inspiră adânc și se apucă să-i explice bănuielile lor incredibile. Probabil o să ți se pară ciudat, Verity... dar credem că tot ce s-a întâmplat ar putea fi explicat prin faptul că Sir William îl avea cu ceva la mână pe tata. Ba mai mult, credem că avea dovezi că tata a comis înaltă trădare în 1745. Probabil Sir William avea un document care-l lega pe tata de familia Stuart.

— Trădare? Tata? întrebă Verity, la fel cum făcuse și Chastity cu câteva ceasuri înainte. Dar apoi încuviință ușor din cap. Trebuie să mărturisesc că și eu cred că ar trebui să fie ceva foarte important, ca să se fi întâmplat toate astea.

— Și credem, continuă Chastity prudentă, că documentul pe care l-ai tot purtat cu tine nu este unul legal, ci o dovadă incriminatorie.

— Doamne, Dumnezeu! icni Verity.

— Atunci o să i-l dai lui Rothgar ca să vedem despre ce e vorba?

— Desigur, zise Verity, dar apoi făcu ochii mari și deveni palidă. O, Doamne!

— Ce este?

— Era în buzunarul rochiei mele de servitoare.

Chastity își aminti atunci că strânsese rochia și o îndesase în bagaj, când se schimbaseră în trăsură.

— Păi și ce s-a întâmplat cu ea? Nu cumva ai aruncat-o, nu?

— Nu. Am lăsat-o acasă la Mary Garnet. Am fost copleșită de entuziasm când l-am văzut pe Nathaniel și am uitat cu desăvârșire despre document. Verity își acoperi imediat gura cu mâna, îngrozită. I-am zis doamnei Garnet că poate da hainele alea săracilor!

Chastity își ridică atunci fustele și fugi jos să-l caute pe Rothgar. Un lacheu îi spuse că se afla în biroul său, așa că se grăbi într-acolo.

Rothgar ridică privirea.

— Chastity! Ce s-a întâmplat?

Ea îi explică imediat ce se întâmplase cu dovada.

— Aha! exclamă el, alert. Este foarte bine că ai întrebat-o. Nu avem timp de pierdut.

– Ce-ai de gând să faci?

– O să trimit imediat pe cineva după document. Și cred că ar fi cel mai bine să se ducă Cyn, de vreme ce el îi cunoaște cel mai bine pe oamenii aceștia.

– Dar călărește de două zile, protestă ea.

– E soldat și, în plus, m-a asigurat că e bine.

În clipa aceea, marchizul ducea la extrem decizia sa de a nu mai fi protector față de Cyn. Cu toate astea, un alt gând îi distrase atenția lui Chastity.

– Și mi-am mai amintit și altceva.

– Da?

Îi spuse apoi despre femeile de la Rood House. Dar abia atunci realizează că fusese și el acolo – așa că fără îndoială știa deja că acel conac fusese plin de doamne presupuse ca fiind respectabile. Dar își continuă totuși povestea, hotărâtă să-l informeze în detaliu. Așa că îi spuse și despre scrisoarea Nerissey Trelyn. Asta nu avea nimic de-a face cu trădarea, dar promisese că îi va spune tot adevărul.

Marchizului îi străluceau ochii cu interes.

– Aha. Ai spus că scrisoarea era foarte explicită. Îți aduci aminte ceva din ea?

Chastity se îmbujoră imediat, gândindu-se la conținutul scrisorii, dar totuși făcu tot posibilul să își amintească.

– Îl numea Hercule al ei... Și mai era ceva despre batista lui între picioarele ei la teatru și o panglică pe care trebuia să și-o lege el de... Îl privi apoi și clătină din cap. Era roșie ca racul. Nu pot relata așa ceva...

– E în regulă, îi zise el cu blândețe. Înțeleg tonul sugerat. Voiam doar să mă asigur că era mai explicită decât o scrisoare de dragoste obișnuită.

– Cu siguranță era mult mai explicită de atât.

– Și ai lăsat scrisoarea asta în spatele șemineului? Mai spune-mi o dată cum pot să gădesc casa.

Chastity îi explică pe cât de bine putu cum să ajungă acolo, iar el notă toate indicațiile pe o foaie de hârtie. În câteva momente, Bryght Malloren fu chemat și trimis să aducă dovada. Tânărul

păru chiar bucuros că nu trebuia să rămână, ca să asiste la cina de celebrare.

— Crezi că ne poate fi de folos? întrebă Chastity. Eu nu-mi doresc deloc să o rănesc în vreun fel pe Lady Trelyn. Când a confirmat necinstirea mea, n-a făcut altceva decât să spună adevărul.

— Ai un suflet prea bun. Nerissa Trelyn ar distruge pe oricine într-o clipă, dacă asta i-ar servi vreunui scop. Dar mă îndoiesc că va trebui să-i stricăm reputația imaculată. Oricum jumătate din oamenii din societate știu că e o femeie ușoară, dar se amuză pretinzând că nu știu. Și majoritatea oamenilor știau și că tu ai fost o victimă nevinovată, pentru că astfel de lucruri se simt. Dar cu toate astea, li s-a părut amuzant să te denigreze. Din când în când, societatea are nevoie să sacrifice o victimă pe altarul bunei cuviințe, pentru că asta ne asigură pe toți că încă mai există anumite standarde. Nu e deloc o imagine plăcută.

— Și tu faci parte din această categorie de oameni, sublinie ea.

— Ba chiar joc un rol foarte important în asta, recunosc el, amabil. Dar eu nu rănesc niciodată oameni nevinovați. Se apropie apoi de ea și-i ridică bărbia, ca să-i sărute buzele. Aproape că îl invidiez pe fratele meu...

Al șaselea simț îi spuse lui Chastity că intrase în cameră Cyn. Se retrase repede din atingerea moale a degetelor lui Rothgar și se întoarse cu fața spre el.

— Așa vrei tu să-ți repari reputația? întrebă Cyn, pe un ton rece, demn de însuși Rothgar. Dar mi se pare corect. Nimeni n-ar îndrăzni să pună la îndoială onoarea miresei lui Rothgar.

— Cel puțin nu pe față, zise Rothgar, calm. Dar cred că trebuie să ne facem griji pentru ce se vorbește pe la spatele nostru.

Chastity se simțea ca un mieluşel încolțit de doi lupi.

Rothgar îi aruncă apoi o privire fratelui său care îi trimise lui Chastity fiori pe șira spinării.

— Cyn, dacă te îndoiești vreo clipă de onoarea lui Lady Chastity din cauza unui simplu sărut, atunci nu ești demn de ea. Am o sarcină pentru tine, dar mai poate aștepta câteva minute.

Ușa se închise apoi în spatele lui. Cyn și Chastity rămaseră singuri.

— Ce naiba se petrece între voi doi? ceru să știe Cyn.

Chastity înțelese că se putea folosi de momentul acela pentru a-l elibera pe Cyn – dar știa că prețul pentru asta va fi distrugerea relației cu fratele său.

– Nu este nimic între noi, zise ea.

– Atunci de ce porți acul acela?

Chastity uitase de el, dar ridică imediat mâna, parcă pentru a-l ascunde.

– Mi l-a dat la Rood House.

– De ce?

Chastity nu putea îndura tonul tăios și rece al vocii lui. Chiar dacă era ceva greșit, voia – și avea nevoie de – grija lui blândă.

– Nu poți să crezi că asta înseamnă ceva, Cyn, protestă ea și se mută în brațele lui.

Dar el o ținu la distanță.

– De ce? ceru să știe, încă o dată.

Uluită, Chastity îi atinse obrazul. Dar el se feri de ea.

– Chastity, de ce ți-a dat Rothgar acel ac?

– Pentru serviciile prestate! izbucni ea și făcu un pas în spate. Ești cel mai stupid om din lume!

– Sunt sigur de asta. Mă miră doar că ai avut timp să-l incluzi și pe el în programul tău încărcat.

– Cyn Malloren, ai înnebunit de tot! M-a tachinat și mi-a furat un sărut. Atâta tot.

Cyn o apucă de braț și o trase aproape de el.

– Și a plătit pentru sărut cu perla aceea, pufni el, batjocoritor. Tu chiar mă crezi prost?

Chastity îl lovi peste degete cu evantaiul.

– Dă-mi drumul, domnule! Nu mai am nimic să-ți spun până nu vei fi iar în toate mințile.

Cyn îi dădu drumul, dar o trase imediat înapoi în brațele lui.

– N-o să mai fiu niciodată în toate mințile. Of, Chastity, nu știu ce să mai cred despre tine, când ești o doamnă elegantă. Mă îngrozești. Ai fi o marchiză minunată. Mâna lui îi atinse apoi tandru obrazul. Te rog nu-l mai lăsa pe Rothgar să te sărute din nou.

Era plăcut să se afle din nou în brațele lui, dar era o senzație dulce-amară.

– Chiar crezi că m-ar putea interesa Rothgar?

– Păi cum să nu te intereseze? Am vorbit serios mai devreme. N-o să mai ai nevoie de mine, după ce o să ți se repare reputația. O să ai mulți pretendenți de excepție care se vor îngrămădi să te ceară de soție, și fără îndoială o să fie și Rothgar printre ei. El nu sărută nici o femeie fără motiv.

Îi era greu. Extrem de greu. Dar în cele din urmă se smulse din brațele lui și se forță să rostească cu indiferență:

– Foarte bine atunci. Poate că până la urmă o să mă căsătoresc cu Rothgar.

Cyn îi aruncă o privire nefericită și încuviință din cap.

– Foarte bine. Dar va trebui să te căsătorești cu mine, dacă nu ți se repară reputația.

Chastity îl înfruntă cu o expresie aspră pe chip.

– Nu voi permite un asemenea sacrificiu!

– Am profitat de tine...

– M-am oferit ție de bunăvoie...

El mârâi gutural și o trase în brațele lui, pentru un sărut pasional. După care buzele lui traseră ușor rotunjimea unui sân, apoi pe a celuilalt, până când îi slăbi de tot hotărârea.

– Arăți absolut delicios! A frișcă și a zmeură...

– Cyn, iar mâncare...?

– Mmm.

Chastity încercă să-și păstreze calmul, dar atingerea lui abilă îi trezi toate simțurile și fu copleșită imediat de dorință. Așa că i se supuse cu un mic scâncet de disperare...

Se auzi o bătaie scurtă în ușă. Abia avură timp să se îndepărteze, înainte să intre Rothgar. Acesta îi studie cu atenție, după care spuse:

– Excelent! Cyn, avem o treabă urgentă în Winchester. Crezi că ești în stare să te ocupi tu?

Strălucirea din privirea lui îi dădea de înțeles lui Chastity că nu voia să o părăsească. Dar cu toate astea acceptă misiunea.

– Mă descurc cu un cal nou, da.

– Bun. Rothgar îi explică apoi repede despre ce era vorba. O să mai trimit doi oameni cu tine, dar va fi mai ușor dacă ești tu acolo,

ca să vorbești cu soția prietenului tău. Iar dacă a scăpat deja de haine, va trebui să le dai de urmă și să recuperezi documentul.

– La naiba! Așadar trebuie să-i urmăresc pe bieții săraci și să le scotocesc prin buzunare?

Buzele lui Rothgar zvâcniră.

– Fă orice e nevoie. După ce o să ții documentul în siguranță, te poți odihni într-un loc sigur, cât oamenii mei stau de pază.

Chastity se cutremură. Avea un presentiment de rău augur, ca și când se apropia un pericol. Cyn ar fi devenit imediat o țintă, dacă afla cineva că documentul era la el. Henry Vernham era în stare să ucidă ca să-l obțină. Iar contele de Walgrave ar fi distrus lumea întreagă ca să se asigure că dispărea. Nu era timp pentru nici o ezitare.

Îl luă de mână pe Cyn și îl sărută.

– Ai grijă! Te rog!

Capitolul 19

Cina de nuntă se dovedi un eveniment extrem de ciudat. Verity și Nathaniel aveau ochi doar unul pentru celălalt. Elf părea melancolică. Brand și Rothgar discutau sporadic despre probleme politice. Iar Chastity își făcea griji pentru Cyn.

Stătuseră foarte rar despărțiți, în ciuda faptului că se cunoșteau de foarte puțin timp. Nu era obișnuită să-și facă griji pentru el *in absentia*¹. Realiză atunci că Rothgar și Brand discutau despre război. Era un subiect care o interesa și pe ea, întrucât siguranța lui Cyn depindea de asta.

– Chiar crezi că războiul se va termina în curând? întrebă ea.

– Aproape sigur, răspuse Rothgar. Expansiunea franceză a fost blocată datorită bătăliei de la Wandewash din India și a capitulării Canadei. Acum că regele George a retras susținerea regelui Frederick, Prusia va trebui să încheie un acord de pace. Zâmbi apoi,

¹ „În absență“ (în limba latină, în original) (n.tr.)

înțelegându-i îngrijorarea. În viitorul apropiat s-ar putea să nu mai trebuiască să te preocupe gândul că Cyn este plecat la război.

– Poate chiar va fi detașat acasă o perioadă, zise Elf, plină de speranță. L-am văzut mult prea puțin în ultimii ani și pe tine abia acum încep să te cunosc, draga mea nouă soră.

Chastity știa în sinea ei că ar fi trebuit să protesteze, dar pur și simplu nu putu să o facă. Perspectiva de a fi viitoarea soție a lui Cyn i se părea mult prea delicioasă, ca să renunțe la ea în întregime. Rămase tăcută, visând cu ochii deschiși, în timp ce Elf se întrebă unde va fi detașat fratele ei și chiar continuă cu speculații privind viitori nepoți și nepoate.

Cina se încheie cu toasturi închinată în cinstea tânărului cuplu. Elf se ridică apoi ca să le conducă pe doamne din sală, dar se ridică și Nathaniel. Era la fel de îmbujorat ca mireasa lui, iar asta indica subtil că erau amândoi pregătiți pentru noaptea nunții. Rothgar reuși să-și păstreze o expresie admirabil de serioasă și le ură celor doi să aibă o noapte frumoasă.

Elf o conduse pe Chastity în budoarul ei, ca să bea ceaiul.

– În curând va veni și rândul tău.

– Încep să visez la asta, zise Chastity. Dar îți mărturisesc sincer că nu știu cum s-ar putea întâmpla.

– Sigur va reuși Rothgar ceva, afirmă Elf încrezătoare. Și te asigur că Cyn nu se va lăsa descurajat de o chestiune banală cum este problema reputației tale. Sper totuși să se îndrepte cât mai repede situația, pentru că atunci toată lumea se va simți mult mai confortabil. Vorbind de confort, eu, una, intenționez să mă eliberez imediat din corsetul ăsta. Sunt sigură că Chantal m-a strâns mai tare ca niciodată, ca să pot concura cu talia ta subțire. Dar mă simt de parcă sunt pe cale să explodez.

La scurt timp după aceea, camerista le ajută pe amândouă să se schimbe în niște negligeuri încântătoare – care erau de fapt niște halate elegante, împodobite cu dantelă și panglici. Se așezară apoi confortabil să bea ceaiul și să discute.

– Ai putea să-mi spui mai multe despre familia ta, Elf? întrebă Chastity.

Elf turnă apă fierbinte peste plantele din ceainic.

– Sigur că da. Mai cu seamă că în curând vei face și tu parte din ea. După cum știi, suntem șase frați. Și cu toții avem nume ciudate. Mama lui Rothgar nu a avut nici o obiecție la adresa numelui ales pentru el, așa că asta a stabilit un tipar.

– Aveți mame diferite?

– Da. Nu știai? Aceasta a murit când Rothgar avea doar cinci ani și tata s-a recăsătorit la scurt timp după aceea. Abia dacă îmi amintesc și de mama mea, de vreme ce ea și tata au murit când eu aveam doar șapte ani. Se spune că afurisitul de Cyn seamănă cel mai mult cu ea.

– Probabil lordul Rothgar era foarte tânăr când a moștenit titlul de marchiz.

Elf turnă apoi ceaiul în două ceșcuțe de porțelan.

– Abia împlinise 19 ani. Și a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru cinci frați. Dintre care doi erau niște gemeni de coșmar. Dar a luat asta foarte în serios. Și a fost foarte bun cu noi.

– E clar că ține foarte mult la familia lui.

– Da. Chiar ar trebui să se căsătorească. Și cred că începuse deja să se gândească la posibilitatea asta. Din păcate, s-ar putea ca lucrurile să se schimbe acum.

Chastity sorbi din ceaiul ei.

– De ce tocmai acum?

– Spera ca unul din ceilalți să ducă mai departe numele familiei, însă planurile lui Bryght s-au cam dus de râpă. Și mă tem că va renunța la ideea de a-și căuta o soție, acum că urmează să se căsătorească Cyn.

– Nu înțeleg de ce marchizul s-ar aștepta ca frații lui să îndeplinească această îndatorire care îi aparține.

– A, oftă Elf. Părea șovăielnică, pentru prima dată de când o cunoscuse. Ei bine, e vorba de un scandal de familie. Dar și tu o să faci curând parte din această familie. Și oricum ar fi, nu e ceva ce ar trebui să te preocupe. Vezi tu, este vorba despre mama lui.

– Despre mama lui Rothgar?

– Din câte am înțeles, nu a fost o persoană tocmai plăcută.

– Dar își mai aduce aminte de ea?

– Sigur își amintește ceva. Evenimentele puternice declanșează amintiri vechi. Aceasta a mai avut un al doilea copil. O fiică. Și și-a ucis bebelușul.

Fără să vrea, Chastity vărsă un pic de ceai.

– *Poftim?*

– E adevărat. Copilul avea doar câteva zile, când l-a strangulat. Rothgar a fost de față când s-a întâmplat asta, dar era prea mic ca s-o oprească. Avea doar patru ani, dar totuși își amintește foarte bine. Cred că de asta e atât de protector cu noi. Încă mai încearcă să o salveze pe surioara lui mai mică.

Lui Chastity îi tremurau mâinile, așa că lăsă jos ceașca, ca să n-o mai verse din nou.

– Dar de ce-ar fi făcut așa ceva?

Elf clătină din cap.

– Nimeni nu știe. Dar am auzit că se spune că multe femei înnebunesc după naștere. După aceea a fost închisă, desigur, și nu i s-a mai permis să se apropie de fiul ei. Iar apoi a contractat o boală gravă, din cauza căreia a și murit.

– E o poveste îngrozitoare. Dar tot nu înțeleg de ce n-ar vrea marchizul să se căsătorească.

Elf era mai serioasă ca niciodată.

– Se teme că s-ar putea să aibă în sânge nebunia aceasta a ei. A fost mereu foarte prudent să nu-și iasă din fire.

– Eu cred că n-ar trebui să țină seama de asta. Cine poate ști cum vor ieși copiii lui?

– Asta e adevărat. Dar totuși unele trăsături se moștenesc. Cum ar fi culoarea părului și a ochilor. Sau înclinația pentru muzică sau artă. Elf îi zâmbi liniștitor. Dar oricum ar fi, Chastity, nu trebuie să lași asta să-ți afecteze planurile. Și acum, ce-ar fi să-mi vorbești și tu mie despre familia ta? Mai ai și alte surori în afară de Verity?

– Nu. Doar doi frați. Fort... Fortitude mai exact. Și Victor. Vezi tu, nu sunteți voi singurii cu nume ciudate. Fort este fratele meu cel mai mare și este lordul de Thornhill. Iar Victor are doar 18 ani.

– Și cum sunt?

- O, Fort e un bărbat obișnuit. Îi place să călărească și să meargă la vânatoare. Și îi mai place și un nou sport numit box, în care doi bărbați își pun mânuși căptușite și se lovesc până când unul dintre ei cade. Îți vine să crezi așa ceva? Să știi că e un om foarte bun, în ciuda acestor gusturi îngrozitoare. Dar nu este prea sensibil.

Elf începu să râdă și zise:

- După cum ai spus și tu, e un bărbat obișnuit.

- Cât despre Victor... ne certăm de când s-a născut, așa că n-aș putea spune mai multe. Cu siguranță se va maturiza odată cu vârsta. Își înăbuși un căscat, apoi se îmbujoră din cauza lipsei de politețe.

Elf lăsă imediat jos ceașca de ceai.

- Ce urât din partea mea! Probabil ești extenuată.

- Trebuie să mărturisesc că sunt, zise Chastity. Am dormit foarte puțin în ultimele două nopți.

Elf se înroși imediat în obraji. Chastity aproape se grăbi să corecteze presupunerea ei cum că nu dormise pentru că făcuse dragoste - dar apoi realizează că nu era tocmai departe de adevăr. Așa că afișă un zâmbet încordat, îi spuse noapte bună, apoi se duse în camera ei. Odată ajunsă acolo, oftă.

Firea ei nu era făcută pentru scandal. Și ura senzația aceea că nu era virtuoasă întru totul. Cyn avusese mai multă dreptate decât crezuse când afirmase că faptul că făcuseră dragoste o transformase într-o persoană mai slabă. Și trebuiau să se despartă, dacă nu se putea căsători. În ciuda faptului că trupul ei tânjea după el, Chastity nu putea trăi în păcat. Conștiința acestui fapt ar fi răpus-o negreșit.

A doua zi dimineață, Chastity fu trezită cu o ceașcă delicioasă de ciocolată caldă și cu informația că venise acolo fratele ei, care era nerăbdător să stea de vorbă cu ea.

Sări din pat, cu nervii întinși la maximum. Simțea o nevoie lașă de a o ruga pe Elf să o însoțească, dar alungă imediat acel gând. În ciuda faptului că familia Malloren fusese bună cu ea, era singură pe lume. Și trebuia să se comporte în consecință.

Descoperi atunci că avea o gamă foarte variată de haine – despre care Chantal spusese că nu i se potriveau deloc lui Lady Elf. Cu ajutorul cameristei, se îmbracă într-o rochie de dimineață modestă, confecționată din bumbac indian, portocalie și cu modele maronii. În cazul acelei rochii, nuanța de portocaliu era aproape aceeași cu cea a părului lui Elf – așa că efectul vizual ar fi fost dezastruos.

În mod evident, Elf avea obiceiul de a cumpăra haine fără a se gândi cu adevărat la cum s-ar fi asortat culorile cu părul ei. Cu toate acestea, rochia îi venea foarte bine lui Chastity, iar croiala modestă, deși avea volanele cu broderie scumpă pe corsaj și în jurul mânecilor, îi confereau exact aspectul sfios la care sperase.

Oare Fort va fi de partea ei?

Îl găsi pe fratele ei plimbându-se neliștit prin Sala Tapiseriilor.

– Bună dimineața, Fort, zise ea, chinându-se să pară demnă și calmă. Acesta se întoarse imediat și Chastity putu vedea că avea un ochi învinetșit și buza spartă. O, Doamne, Fort! Tata ți-a făcut asta?

– Mai precis, Lindle. Rânji apoi, îndurerat. Dar sunt încântat să-ți raportez că el e într-o stare mai proastă ca mine. I-am spart nasul.

Chastity începu să râdă.

– Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Ochii lui erau calzi și afectuoși, când se uită la ea.

– Văd că ești mult mai bine acum, Chastity.

– Datorită ție. Îmi pare foarte rău că te-am abandonat...

– La naiba cu asta! M-am bucurat că ai avut înțelepciunea să o faci. Dar după ce l-am doborât pe Lindle și am scăpat din ghearele tatei, am cutreierat tot orașul în căutarea ta. Mi-am făcut multe idei sinistre. Practic am cam demolat câteva bordeluri.

Chastity se duse la el și-l sărută cu blândețe.

– Mulțumesc. Dar și Cyn făcea același lucru.

– Cyn? întrebă el, încruntându-se nedumerit.

Asta îi dădu imediat de înțeles că fratele ei auzise cuvântul *sin* și se gândise la ce era mai rău. Chastity simți că se sufocă și realizează că el nu știa nimic despre Cyn Malloren. Dar cum altfel

i-ar fi putut explica prezența ei acolo? Ar fi inventat o poveste plauzibilă dacă ar fi știut că va fi nevoită să dea explicații...

– Sin? întrebă el, mai rece decât înainte.

– Lordul Cynric Malloren, zise Chastity, lingându-și buzele și întrebându-se dacă va fi nevoită până la urmă să cheme pe cineva să o protejeze. El... păi... el ne-a escortat pe mine și pe Verity până în Winchester.

– Un Malloren, zise Fort și scuipă. Chiar mă întrebam cum ai ajuns aici. Și el cum de era în Maidenhead?

– M-a ajutat să-l găesc pe Nathaniel, desigur, zise Chastity, veselă. Cu siguranță înțelegi asta.

– Singur? Ochii i se înflăcărară imediat de furie. Voi doi singuri pe drum, peste noapte? Mâna îi zbură imediat spre mânerul sabiei. Unde e?

– Nu e aici, zise ea repede. Și, Fort, nu trebuie să-l rănești.

– Ei, nu, pe naiba!

– Vrea să se căsătorească cu mine!

– Ha! Vrea să se căsătorească cu Chastity Ware? Înseamnă că ești mai nesăbuită decât am crezut!

Chastity îl lovi atunci în piept.

– Credeam că ai încredere în mine!

Fort își încordă pumnul, dar apoi inspiră adânc și-și controlează furia.

– Mi-ai spus că nu ești virgină.

– Da, zise ea, întâlnindu-i privirea. Dar am fost.

– Atunci e un ticălos.

– Nu este.

Fort inspiră adânc încă o dată.

– Soră dragă, e mai mult decât evident că tu nu înțelegi lucrurile astea.

– Ba le înțeleg perfect. Nu m-a sedus, Fort. M-am dus la el de bunăvoie, pentru că îl iubesc.

– Este un ticălos pentru că a profitat de tine.

– El nu știa că eram virgină atunci, Fort. Promite-mi că nu o să te lupți cu el.

– Nu-ți promit nimic. Se întoarse apoi în altă direcție și-și trecu mâinile prin părul deja ciufulit. Vă scot din locul ăsta mizerabil

pe tine și pe Verity. *Nimeni* nu are încredere într-un Malloren... mai ales când vine vorba de o femeie. Probabil vor să te treacă de la unul la altul. Pufni apoi batjocoritor. Asta dacă nu au făcut-o deja.

– Fort, încetează!

El chiar se opri, dar apoi rămase holbându-se la ea.

– Cyn Malloren! Știam eu că am mai auzit numele ăsta undeva. A fost la... Se opri o clipă, iar apoi continuă: Într-un anumit loc. Vorbea despre Rood House.

– Ai luat micul dejun, Fort? îl întrebă repede Chastity.

– Am auzit că Cyn Malloren s-a luptat pentru o femeie, pufni iar batjocoritor. Ce zici de asta, dragă soră? Acum nici trei nopți, onorabilul tău seducător se lupta pentru o târfă.

Apoi începu să numere în gând nopțile. Putea vedea asta în ochii lui.

– Acea a fost noaptea pe care ai petrecut-o cu el pe drum, îndreptându-vă spre Maidenhead... Încruntarea lui nedumerită se transformă imediat într-o expresie de groază. O, Doamne...!

Chastity se retrase strategic în spatele unei canapele și se întrebă ce șanse avea să ajungă la ușă înaintea lui.

– Mi s-a părut mie că provocatoarea aia de Chloe îmi era cunoscută de undeva! Vocea lui se transformă apoi într-un urlet. Târfă mică și nerușinată!

– Și tu ai fost la Rood House! strigă ea la el.

Porni furios spre ea. Canapeaua aceea nu părea să îi mai ofere nici un soi de protecție. Chastity se uită în jur căutând o armă. Apucă apoi o vază mare chinezească – era cea mai bună apărare pe care o avea la îndemână.

Fort se opri.

Se oprise pentru că la gâtul lui se afla vârful strălucitor al unei săbii, mânuite de Rothgar – care apăruse acolo ca prin farmec.

– A, zise Fort. Încă un Malloren. Așadar e târfa întregii familii acum?

– Dragul meu Thornhill, zise Rothgar încet, acum face parte din familia aceasta, din toate punctele de vedere. Și dacă o jignești în vreun fel, mă voi simți obligat să o iau ca pe un afront personal...

Până și Fort părea oarecum speriat de răutatea concentrată în vocea marchizului.

– Nu neagă că a compromis-o fratele tău, zise Fort. Vreau să plătească pentru asta.

– Asta este între tine și el. Dar tatăl tău e cel care a compromis-o. Și acum spune-mi! De partea cui ești? Sabia pe care o ținea la gâtul lui îi făcea o promisiune letală.

Fort ignoră totuși sabia și o țintui cu privirea pe Chastity. Ochii ei ascundeau o rugămintă mută. Așa că oftă.

– De partea ei.

Rothgar coborî atunci sabia. Chastity abia atunci realizează că și Brand, și Elf se aflau în cameră.

– Atunci suntem toți de aceeași parte a baricadei, zise Rothgar, calm, de parcă nici nu existase clipa anterioară de violență. Lasă-mă să-ți spun cum stă treaba cu tatăl tău...

Timpul atârna greu la Rothgar Abbey, în timp ce toată lumea aștepta ca planul marchizului să dea roade. Nimeni nu era absolut sigur ce pusese la cale marchizul – cu excepția lui însuși. Iar singurul semn clar în acest sens era ordinul pe care-l dăduse nonșalant de a se face pregătiri pentru un bal mascat, care avea să aibă loc peste cinci zile.

– Cinci zile, zise Elf, calmă. Și cine va participa?

– Toți cei pe care i-am invitat, răspunse Rothgar enigmatic.

Deveni atunci evident că invitasese toată nobilimea locală și o parte din aristocrație.

– Nu li se va părea ciudat să fie invitați la un bal grandios cu atât de puțin timp înainte? întrebă Chastity.

– O, nu, zise Elf. El așa procedează mereu. Organizează câte un eveniment ori de câte ori are chef. Toată lumea s-a obișnuit cu asta.

– Ei bine, atunci presupun că sunt obișnuiți cu genul acesta de evenimente ad-hoc. Tata a avut nevoie de săptămâni întregi ca să organizeze balul de astă primăvară.

– Ad-hoc?! exclamă Elf, cu toată semeția caracteristică unui Malloren. Sigur că nu va fi așa.

Chastity se pomeni apoi luată pe sus și aruncată în vârtejul unei organizări foarte eficiente. Foarte mulți servitori erau chemați de la Londra ca să ajute. Erau trimise mesaje la toate celelalte moșii ale lui Rothgar, prin care se cereau provizii. Bineînțeles, atât proviziile, cât și servitorii veniră în cel mai scurt timp posibil – indiferent de costuri. Douăsprezece cutii cu găște sosiră cu poștalionul.

Fort rămăsese și el la Abbey. Părea să fi acceptat posibilitatea ca tatăl lui să fie vinovat, dar cu toate acestea, nu avea un comportament prea călduros față de cei din familia Malloren. Se închisese în sine și aștepta întoarcerea lui Cyn – cel care va aduce documentul care putea distruge întreaga familie Ware. Cyn – cel care o sedusese pe sora lui.

Fort părea un om care își dorea să omoare pe cineva.

– Ce frate îngrozitor, zise Elf, în timp ce supraveghea reamenajarea mobilierului. Nu pare să-i pese deloc de tine.

– Sau poate că îi pasă prea mult, zise Chastity. Ce-ar face Rothgar dacă te-ar găsi în pat cu un bărbat?

Elf făcu ochii mari, gândindu-se la asta, dar totuși zise:

– Sigur nu s-ar întoarce împotriva mea.

Chastity nu o contrazise, dar tot i se părea că Elf era mult prea optimistă. Speră atunci în secret ca iluziile noii ei prietene să nu se spulbere niciodată.

În seara zilei următoare, Bryght se întoarse de la Maidenhead cu scrisoarea. Chastity și Elf erau cu Rothgar, când Bryght dădu buzna în Sala Tapiseriilor și i-o înmână fratelui său.

– Casa era pustie și Walgrave nu mai este în Maidenhead. Adăugă apoi, oarecum sumbru: Nu mi-ai spus de la cine e scrisoarea.

– Nu ți-am zis nici să o citești, afirmă Rothgar. În vocea lui se ascundea o notă inconfundabilă de umor. Iar amuzamentul lui era de obicei motiv de îngrijorare.

Chastity văzu că un mușchi zvâcnea în maxilarul lui Bryght. Nu se bărbierise în ziua aceea și părea mai ursuz și mai furios decât de obicei.

– Voi ai să călăresc de-mi sar ochii din cap, ca să iau blestemăția asta și să nu mă opresc să verific că nu e o listă de cumpărături?

Rothgar studie hârtia parfumată și ridică din sprâncene.

– Ar fi trebuit să-ți dai seama că nu e dintr-o singură privire.

– Mi-am dat seama cine a scris-o dintr-o singură privire. Am recunoscut scrisul. Și parfumul.

– Aha! zise Rothgar, afișând cel mai minunat zâmbet.

Cu toate acestea era cel mai înfiorător lucru pe care-l văzuse vreodată Chastity.

Bryght scrâșnea din dinți în mod alarmant, iar pumnii i se încleștaseră.

– M-ai trimis intenționat.

Rothgar nu negă afirmația lui.

– N-ai crezut niciodată că femeia asta e altfel decât perfectă.

– Nu sunt sigur pe cine să mai cred acum. Oare s-ar mai fi ajuns aici dacă s-ar fi căsătorit cu mine?

Chastity realizează atunci îngrozită că dragostea pierdută a lui Bryght era chiar Nerissa Trelyn.

– L-a ales de bunăvoie pe Trelyn, sublinie apoi Rothgar.

Bryght plecă imediat și trânti ușa în urma lui.

– După cum vezi, îi spuse Rothgar lui Chastity, am și eu de rezolvat niște răfuieli vechi cu Nerissa Trelyn. Dar chiar și așa, nu o voi compromite... decât la insistențele ei.

Chastity o privi îngrozită pe Elf, dar tânăra doar ridică din umeri, de parcă astfel de melodrame erau o parte obișnuită a vieții. Doamne, Dumnezeu! Viața alături de familia Malloren era asemănătoare cu a trăi în vizuina unor balauri. Iar în cazul acela, Fort era vulturul care le invadase intimitatea.

Trecu și a doua zi, și Cyn tot nu apărură, așa că Chastity începu să-și facă griji pentru siguranța lui. Fu de trei ori pe punctul de a-l implora pe Rothgar să trimită un grup de căutare, dar se opri de fiecare dată, știind că Cyn ar fi urât treaba asta, dacă era în siguranță. În plus, încrederea în sine a lui Rothgar era un lucru copleșitor – așa că se temea că era posibil să se simtă extrem de jignit, dacă ar fi sugerat că exista o problemă în planurile lui.

Își îngropă toate grijile implicându-se alături de Elf în organizarea balului. Elf părea să aibă toate detaliile puse la punct, cu excepția unuia singur.

– Avem nevoie de o temă, spuse ea. Un bal trebuie să aibă o temă.

— Flori? propuse Chastity.

— Nu în noiembrie, afirmă Elf, zâmbind. Nici măcar pentru un Malloren. O temă medievală? cugetă ea. Nu, pentru că atunci oamenii vor dori să poarte costume și nu e timp de așa ceva. Ceva venețian poate? Nu, nu... asta s-a tot făcut... Ah!! exclamă ea dintr-odată. Tema va fi cultura chinezească!

— Cultura chinezească? întrebă Chastity și o urmă pe gazda ei, care se îndrepta spre adâncurile subterane ale casei.

— Cum de nu m-am gândit la asta până acum? murmură Elf, fericită. Vino cu mine! O să vezi la ce mă refer.

Ceea ce vedea Chastity era o grămadă de baloturi împachetate în pânză groasă de sac. Când le desfăcu un lacheu, acestea se dovediră a fi baloturi de mătase roșie chinezească, pictată manual. Era un material neprețuit.

Atinse cu respect mătasea, apoi se întoarse îngrozită spre Elf.

— Nu poți!

— O s-o folosesc ca să decorez cu ea sala de bal.

— Elf, nu poți! se plânse Chastity, încă o dată. E mult prea scumpă!

— Oh, zise Elf, nu și pentru un bal organizat de familia Malloren.

Chastity observă apoi că lui Elf îi zvâcneau buzele. Așa că se uită încă o dată la mătase. Fără îndoială era extrem de valoroasă. Derulă apoi ușor o bucată de material. Era un balot fals, dar foarte ingenios construit. Descoperi că înăuntru se ascundea doar o pânză simplă de bumbac, imprimată cu același model aurit.

— Răutate ce ești, afirmă ea. De unde provin toate astea?

— Le-a adus Rothgar, când s-a întors dintr-una din călătoriile lui misterioase. Mă tot întreb ce să fac cu mătasea aceea de bună calitate, dar e mult prea exotica pentru o rochie... Se uită apoi la Chastity. Cel puțin pentru mine.

— Nu mă duc la un bal cu o rochie care arată de parcă ar fi fost confecționată din draperii, afirmă Chastity, cu fermitate.

Elf începu să râdă.

— Sigur că nu. Dar poate ne va fi de folos mai târziu. Între timp vom pune să fie desfăcut materialul și atârnat prin sala de bal.

Dădu ordin lacheului, care plecă rapid. S-ar putea să fie o idee bună să vopsim lemnul din sala de bal cu lac negru, cugetă ea.

– Dar asta ar fi și ceva permanent, sublinie Chastity. Se întrebă apoi dacă era ceva ce ar fi contat pentru un Malloren. Ai putea în schimb să pui să fie construite niște panouri false și amplasate în jurul camerei. De îndată ce rosti afirmația aceea, Chastity se gândi că se molipsise și ea cu modul de a privi viața al celor din familia Malloren.

– Perfect! exclamă Elf, încântată și continuă să dea ordine.

Lui Chastity i se părea uimitor faptul că multitudinea de servitori nici măcar nu clipeau la auzul vreunui ordin, indiferent cât de scandalos ar fi fost. Nici nu mai era de mirare că Cyn era așa cum era.

Totul – și orice – era posibil cu un Malloren.

Începu apoi să se gândească la Rothgar Abbey ca la un mic palat Versailles.

Tocmai supraveghea agățarea „mătăsii“, când se întoarse Cyn. Acesta intră în sala de bal și încremeni.

– Ce naiba?! Asta chiar e...?

Chastity se întoarse imediat spre el.

– Cyn! Fără să se gândească, se aruncă apoi în brațele lui, sub privirile discrete și fascinate ale celor douăzeci de servitori.

Își reveni însă imediat și se retrase. Cyn aproape că îi dădu drumul, dar apoi ieși brusc cu ea din cameră și o conduse cu disperare pe coridor. Rămaseră neclintiți o clipă, savurând fiecare imaginea celuilalt. Iar apoi gurile lor se întâlniră într-o comunicare disperată și pasională.

Chastity înțelese atunci că nu ar fi putut trăi fără Cyn, fără atingerea, vocea și dragostea lui...

Sărutul lor se încheie ușor, dar rămaseră totuși îmbrățișați.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, gemu el, îngropându-și fața în obrazul ei.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Am fost atât de îngrijorată...

El se îndepărtă ușor de ea.

– Nu trebuie să facem asta. Reputația ta...

– Nu-mi pasă!

– Dar îmi pasă mie. Inspiră apoi adânc și se îndepărtă mai tare. Nu mă mai tenta atât, femeie!

– Aha! protestă ea. Așadar, sunt alungată ca Eva din paradis, așa-i? Cu toate astea, zâmbetul de pe chipul ei sugera că era foarte bucuroasă că se întorsese. Vino să vezi sala de bal!

O lăsă să-l conducă înapoi în sala de bal și se uită la pereți.

– Am văzut. Nici măcar Rothgar nu ar...

– Arată foarte convingător, nu-i așa?

Cyn se duse și studie un panou, iar apoi răsuflă ușurat.

– Arată incredibil de la distanță și în lumina lumânărilor... Familia Malloren își va consolida reputația de a face lucruri incredibile.

– În afară de orice se va întâmpla la bal. Își aminti apoi de scopul organizării balului și realizarea aceea o lovi ca o ploaie rece. Ai reușit să iei documentul?

– Da, zise el, dând ochii peste cap. Dar am avut mare noroc. Mary i-a dat hainele menajerei ei, care, la rândul ei, i le-a oferit apoi mamei sale. Când am ajuns acasă la femeie, tocmai le aruncase într-o cuvă plină cu apă fierbinte, cu săpun.

O luă apoi de mână, de parcă nu ar fi putut rezista să n-o facă.

– O, Doamne! Și a supraviețuit cerneala?

Atingerea aceea fragilă o făcu să se cutremure până în măduva oaselor. Cyn îi rânji.

– Din fericire, a găsit documentul în buzunar și l-a scos, gândindu-se să i-l înapoieze lui Mary. Doar că apoi l-a pus pe masă, lângă o halcă mare de carne. Și s-a cam pătat un pic cu sânge.

– Cred că putem spune că e un lucru oarecum potrivit, comentă Chastity, împreunându-și degetele cu ale lui.

– Foarte adevărat. Dar, din păcate, atunci i s-a părut o gustare delicioasă potăii femeii.

Chastity închise ochii.

– Nici nu vreau să știu.

– E doar puțin mestecat.

Ea deschise ochii și îi zâmbi. Era încântată atât de prezența lui, cât și de veștile auzite.

– Și i-ai dat scrisoarea lui Rothgar?

– Nu. I-am dat-o lui Verity, de vreme ce e a ei. Cred că i-o duce lui Rothgar chiar acum. Îi ridică apoi mâna și i-o sărută.

Ea se uită la el cu jind, dar totuși spuse:

– Haide, atunci! Îmi doresc cu disperare să aflu ce scrie în document. Și dacă se dovedește că include niște ultime sfaturi înțelepte, cred că o să fac o criză de isterie!

Cyn îi permise încă o dată să-l târască după ea.

– Abia aștept s-o văd și pe asta!

Chastity îl privi îmbufnată, dar apoi încruntarea ei se transformă într-un hohot de râs, în timp ce îl trase după ea. Cu toate acestea, când ajunseră la ușa biroului lui Rothgar, Cyn opuse rezistență reală și o lipi de un perete.

– Pari destul de fericită, zise el, aproape melancolic.

Chastity realiză cu uimire că într-adevăr era fericită. Și că era așa de zile întregi. Era fericită că era din nou femeie, că se afla într-o casă normală și cu un fel de familie. Ștersese cu buretele ultimele luni îngrozitoare și refuza să se gândească la viitorul ei sumbru.

– Te superi?

El clătină din cap.

– De ce să mă supăr, iubito? Asta e ceea ce îmi doresc pentru tine. Ceea ce insist să-ți ofer. Și dacă documentul se dovedește a fi inutil, o să găsim o altă cale.

– Oh, Cyn, suspină Chastity. Mă rog din tot sufletul să ai dreptate.

– Sigur că am dreptate. Pentru că acum ai familia Malloren de partea ta.

Chastity încuviință din cap, apoi spuse:

– Cyn, vreau să-ți mulțumesc că m-ai adus aici. Și că l-ai recrutat și pe Rothgar să ne ajute. Știi că nu ți-a fost deloc ușor.

Cyn izbucni într-un hohot de râs.

– Auzi, l-am recrutat! Asta am făcut? Al naibii de minunat!

O conduse apoi pe Chastity cea uimită în biroul fratelui lui.

Îi găsiră acolo pe Rothgar, pe Verity și pe Nathaniel. Iar ultimii doi erau extrem de serioși. Rothgar le dădu lui Cyn și Chastity documentul parțial pătat de sânge și parțial mestecat de câine.

– Doamne! exclamă Chastity, în timp ce citeau.

Era un document foarte incriminator, întrucât era semnat simplu „Dl. Ware“. În mod evident, destinatarul – indiferent cine ar fi fost acesta – îi ceruse dovezi ale identității sale. Iar ca răspuns, în scrisoare erau furnizate mai multe detalii care dădeau clar de înțeles – oricui îl cunoștea – că era vorba despre contele de Walgrave. Într-o propoziție erau combinate cuvintele: copii, Fortitude, Chastity, Victor și Verity.

Dl. Ware promitea să-și folosească influența pe care o avea pe lângă niște oameni importanți – din care se înțelegea că era vorba de prințul și prințesa de Wales – ca să convingă familia regală să fugă de îndată ce armata iacobinilor ajungea la cincizeci de kilometri de Londra.

Își declara credința neștrămutată față de Iacob al III-lea și menționa o întâlnire pe care o avusese cu „regele“ în timpul marelui tur al Europei, pe care îl făcuse în 1717.

– E posibil oare să fi avut loc această întâlnire? întrebă Chastity. Să zicem că-mi pot imagina ca tata să se fi lăsat controlat de ambiție și să fi făcut acest pas, crezând că poate familia Stuart era pe cale să iasă victorioasă. Dar s-o fi făcut în tinerețe și la atât de puțin timp după rebeliunea din 1715?

Rothgar îi răspunse:

– De fapt, acesta e lucrul cel mai puțin incriminatoriu. Un tânăr poate fi păcălit sau prost îndrumat. Din câte am înțeles, în perioada aceea era la modă o anumită bravadă de a intra în contact cu familia Stuart în timpul marelui tur. Însă restul este suficient pentru a pune în pericol poziția tatălui vostru. Cu siguranță îi va zdrobi pentru totdeauna imaginea pe care și-a construit-o, de a fi Incoruptibilul.

Verity se uită la Rothgar.

– Trebuie să-i spunem lui Fort. Trebuie să aibă și el un cuvânt de zis în acest sens.

– Desigur. Rothgar trimise apoi să fie chemat lordul Thornhill.

Fort intră în birou suspicios. În mod evident, se ferea fizic și mintal de acești aliați deloc bine-veniți. Îi aruncă o privire aprigă lui Chastity. Rothgar îi înmână apoi scrisoarea.

O citi și se prăbuși într-un fotoliu.

– N-aș fi crezut niciodată... Probabil a fost nebun!

– A fost o perioadă ciudată, zise Rothgar. Tu erai încă un copil și probabil nu-ți aduci aminte prea multe. Eu eram tânăr... dar prea tânăr ca să fiu afectat cu adevărat de ceea ce se întâmpla. Cu toate astea, îmi amintesc că au existat niște zile în care părea ca imposibilul să devină realitate. Au apărut multe zvonuri și era foarte multă confuzie. Familia regală de la Hanovra era gata să-și facă bagajele și să se întoarcă la micul lor electorat german. Mulți credeau că simpatizanții ascunși ai iacobinilor erau pe cale să iasă din ascunzișuri... Tatăl tău și-a pierdut curajul.

– Dar să fie iacobin! Aș fi putut jura cu mâna pe inimă că nu i-a simpatizat niciodată pe iacobini. La naiba cu tot! Iar în ceea ce privește chestiunile spirituale e mai puritan decât un papistaș! De-aia am și ajuns să avem numele astea.

– Dar mai presus de toate era ambiția sa. Ține minte că era în floarea vârstei în 1745. Dacă nu mă înșel, era de aceeași vârstă cu prietenul său, Frederick, prințul de Wales, așa că probabil avea în jur de 38 de ani. Doi oameni ambițioși, care așteptau să le vină rândul și erau nerăbdători să ajungă la putere. Mărețul Walpole căzuse cu câțiva ani în urmă, și nu mai exista o mână fermă care să conducă Anglia. Totul era pregătit în cazul că murea regele. Rothgar zâmbi atunci batjocoritor. Nici unul dintre ei nu și-ar fi imaginat atunci că bătrânul Rege George al II-lea va trăi până în 1760... sau că va trăi mai mult decât fiul său lacom. Ironiile sorții! Dar înainte de asta, a venit o altă lovitură a destinului. Walgrave era gata să preia controlul asupra Angliei de îndată ce Frederick devenea rege. Dar crezi că avea să-i lase pe *iacobini* să smulgă această putere din mâinile lui? A luptat împotriva lor, dar apoi a părut că era posibil să iasă învingători. Iar asta l-a zguduit din temelii și nu își putea lăsa visul să se mistuie sub ochii lui. Probabil că l-a abordat cineva. Și l-a tentat... După cum știi și tu, Frederick nu era o figură impozantă, care să inspire construirea unei noi ordini naționale. Era un bețivan și un libertin... Ridică din umeri. Iertați-mi speculațiile! Poate că onorabilul conte o să ne lumineze pe toți când vine.

– Când vine? întrebă Fort, amortit.

– Nu ți-a spus Chastity? L-am invitat și pe el la bal.

Fort se ridică în picioare, cu scrisoarea compromițătoare în mână.

— Aș putea arunca asta în foc.

— Poate, zise Rothgar.

— Ai în sfârșit controlul asupra tuturor, nu-i așa, Rothgar? pufni Fort, batjocoritor. Probabil îți place la nebunie treaba asta. Ce-ai de gând să faci?

— Eu? întrebă Rothgar blând. O să mă asigur că fratele meu se poate căsători fără probleme cu sora ta. Țasta e singurul meu interes în toată treaba asta. Scrisoarea aceea joacă un rol foarte mic în asta. Și îmi folosește doar ca să-i forțez un pic mâna tatălui tău. Orice altceva depinde de tine. Dar, personal, nu i-aș spune că am scrisoarea înainte să-mi iau niște măsuri de precauție.

Se așternu tăcerea în încăpere, în timp ce Fort se gândea la faptul că tatăl lui ar fi fost în stare să-l omoare ca să obțină acel document. Aruncă apoi scrisoarea în mâinile lui Rothgar.

— Păstrează-o! O să te anunț când mă hotărâsc ce să fac. Ieși apoi furtunos din birou.

Verity îi spuse ceva la ureche lui Nathaniel și se ridică în picioare. Se uită la Chastity, și plecă amândouă să discute cu fratele lor.

Îl găsiră în camera lui, unde începuse o sticlă de coniac. Se mișcă la unison și îl deposedară de ea.

— Nu acum, Fort, zise Verity.

— Asta e numai vina ta! izbucni el.

— Nu-mi vine să cred! afirmă Chastity. Asta e cea mai mare nedreptate pe care am auzit-o vreodată! Eu și Verity am suferit foarte mult, și să știi că nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina noastră.

Fort se întoarse spre ea.

— Dacă nu te-ai fi destrăbălat cu un nemernic de Malloren, blestematul de Rothgar nu ne-ar mai avea familia la mână cu nimic!

Chastity își puse pumnii în șolduri și se aplecă în față.

— Dacă tata n-ar fi comis trădare, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea! Sau ai uitat de partea asta?

Fort mârâi și își sprijini capul în mâini.

— O să fim cu toții distruși, dacă se află despre asta.

Chastity și Verity se așezară de-o parte și de alta a lui.

– Fort, ai auzit ce a spus Rothgar. Nu o să se afle.

– Tu ai încredere în Rothgar? întrebă el, ridicând privirea.

– Da, zise Chastity. Tu nu?

– Urăște familia Ware.

– De ce spui asta, Fort?

– În principiu, totul se învâрте în jurul unui om pe nume Russell. Un partizan al familiei Pitt, pe care tata îl detestă. Acum înțeleg... sau cred că înțeleg... că tata urăște pe oricine intervine între el și putere. Russell a fost comandantul general al Armatei. A fost acuzat și judecat pentru corupție, dar Rothgar și-a susținut mereu prietenul. Se spune, desigur, că ar fi luat și el o parte din câștiguri. Tata s-a lăudat că a jucat un rol important în aducerea lui Russell în fața justiției și în încheierea scandalului, care i-a lăsat pe soldații noștri curajoși să lupte în uniforme țipătoare și să folosească arme nesigure... Își lăsă încă o dată capul în mâini. Dar acum, nu știu ce să mai cred.

– Și acum crezi că poate Rothgar vrea să se răzbune? întrebă Verity.

– Nu e genul de om care să-și lase dușmanii să doarmă.

– Eu nu cred asta, zise Chastity încet, dar foarte ferm. Când Fort o privi nedumerit, adăugă: Știu că tu crezi că sunt subiectivă, că m-a orbit iubirea sau dorința, dar devotamentul lui Rothgar față de familie depășește orice impulsuri răzbunătoare pe care le-ar putea avea. Dacă l-ar demasca pe tata, n-ar face altceva decât să înrăutățească lucrurile pentru mine și nu i-ar face niciodată asta lui Cyn.

Încruntarea lui Fort se mai domoli un pic.

– Mă rog din tot sufletul să ai dreptate. Dar când se vor termina toate astea, tot va mai avea documentul. Sau cel puțin informația... Nu am încredere în el.

Chastity puse mâna peste cea a fratelui ei.

– O să-l pun pe Rothgar să promită că ne va înapoia documentul și că va păstra tăcerea despre toată treaba asta. O să se țină de cuvânt.

Fort îi îndepărtă mâna.

– N-o să te las să te milogești de un Malloren ca să-ți facă vreo favoare. Mă întreb totuși, mârâi apoi, oare ce preț va cere pentru asta?

Verity exclamă șocată:

– Fort!

În același timp, Chastity zise și ea:

– Neghiobule! Se ridică să-l înfrunte. Ca să știi, marchizul e ca un frate pentru mine! Și în ultimele zile mi-a fost un frate mai bun decât mi-a fost vreodată fratele meu adevărat! Plecă apoi și trânti ușa în urma sa.

Fort înjură.

– Fata asta e de necontrolat. Mi-ar plăcea să-i trag o mamă de bătaie...

– Nu o să faci așa ceva, rosti Verity, foarte fermă.

Fort oftă.

– Mă simt ca la balamuc. Chastity îi lasă pe nemernicii ăștia de Malloreni să-i zăpăcească mințile. Crede tot ce-i spun. Se uită apoi la Verity. Mă bucur că te-ai căsătorit cu Frazer. Dar și asta este un alt scandal pe cale să izbucnească. Mai ales când Vernham o să vă târască pe amândoi la tribunal. Și mai e și toată povestea asta cu tata.

– Și presupun că tu ești curat ca lacrima.

– Nu, recunosc eu, cu tristețe. Dar așa încep să par, la ce oameni am în jurul meu.

Verity îi zâmbi.

– Și eu am încredere în Rothgar. Și la fel și Nathaniel.

– Atunci sunteți toți nebuni, zise Fort.

Capitolul 20

– Sunteți cu toții nebuni, zise Fort, uitându-se prin Sala Tapi-seriilor, mai târziu, în aceeași după-amiază.

Păreau să fie de acord cu el doar cei care nu erau membri ai familiei Malloren.

– Nu prea cred, zise Rothgar. Există o oarecare dușmănie care trebuie să-și găsească rezolvarea. Cyn vrea să te omoare pentru că ai abandonat-o pe sora ta. Tu vrei să-l omori ca să o protejezi pe sora ta. Se impune un duel.

– Dar eu nu vreau să moară nici unul dintre ei! protestă Chastity.

– Tu ești femeie și nu știi nimic despre lucrurile astea, zise Rothgar, cu desconsiderație.

Chastity observă imediat un oarecare amuzament în vocea lui. Din păcate însă, distracțiile lui Rothgar nu erau aproape niciodată inofensive.

– Atunci poate nu ar trebui să vorbești despre astfel de lucruri în fața unui femei ignorante, nu-i așa? întrebă ea cu impertinență.

– Din păcate, zise el, făcând o mică plecăciune, se pare că am fost lipsit de tact. Dar nu ți s-ar părea interesant să știi că doi oameni se luptă pentru tine, micuțo?

– Nu, zise Chastity. Totuși ceva din interiorul ei îi spunea că mințea.

– Spune-mi, Lord Thornhill, zise Rothgar, cât de priceput ești să mânuiești sabia?

– Foarte priceput, pufni Fort. Dar nu intenționez să-l omor pe Lord Cynric. Nu cred că familia mea ar privi asta cu ochi buni.

– Dar tatăl tău, da, sublinie Rothgar, amabil. Dar dacă sunteți într-adevăr foarte buni, atunci cred că tu și Cyn ar trebui să luptați *au naturel*. Și atunci ar fi șanse mici ca oricare dintre voi să fie vătămat pe viață.

– Cu săbii fără apărătoare în vârful! exclamă Nathaniel, extrem de șocat. Eu nu vreau să iau parte la așa ceva.

Dar Cyn se ridicase deja în picioare și avea o strălucire ciudată în privire.

– Cred că e o idee minunată! Este timpul ca lordul Thornhill să aibă și el niște răni.

Chastity sări și ea în picioare.

– Dar încă e rănit de când m-a apărat pe mine, Cyn. Nu ești corect!

– Și-a îndeplinit prea încet datoria. Îl privi apoi provocator pe Fort. Nu-i așa?

— În schimb tu te-ai cam grăbit cu a ta, pufni Fort batjocoritor. Nu-i așa?

Într-o clipă, ieșiră amândoi pe ușă. Chastity se întoarse apoi spre Rothgar.

— Tu o să fii vinovat, dacă se rănește vreunul dintre ei.

— Tremur de frică, îi răspunse el și o strânse ușor și afectuos de bărbie, ca pe un copil. M-am gândit să-i pun să se înfrunte prin box, dar atunci ar fi terminat amândoi plini de sânge și cu vânătăi. Amândoi au resentimente unul față de celălalt, draga mea. Și vreau să aibă mintea limpede mâine, când începe distracția.

— Ce distracție? ceru ea să știe.

Dar Rothgar deja îl urma afară pe fratele său. Chastity scrâșni din dinți și îl urmă pe marchiz.

Descoperi că duelul urma să aibă loc pe hol. Cyn și Fort se decălțaseră deja de pantofi și se dezbrăcaseră de vestoane. Rămăseseră doar în cămăși și testau floretele ușoare de duel. Armele păreau aproape fragile și aveau o frumusețe stranie. Dar cu toate acestea, erau letale, fără apărătoarele din vârf.

Se aranjau scaune pentru spectatori, dar Chastity se duse la Rothgar.

— Te rog, nu face asta! E posibil să aibă loc accidente...

Marchizul o privi atunci.

— Fratele tău se lăuda când zicea că e foarte priceput în mânăuirea unui săbii?

— Nu cred.

— Și Cyn este foarte priceput. Sau poate chiar mai bun. Doar un accident ciudat ar putea trimite sabia undeva unde el n-ar vrea să ajungă. Accidentele se pot întâmpla oriunde, oricând. Numai idioții se feresc de aventuri, din teamă de accidente.

Chastity murmură niște lucruri despre bărbați în general și despre bărbații Malloren în particular, apoi se grăbi să se așeze lângă Elf.

— Toată familia ta e nebună, îi zise.

— Și a ta la fel, îi replică Elf, cu ochii strălucindu-i de emoție.

— Nu ești deloc neliniștită? vru să știe Chastity.

Elf o privi surprinsă.

– Sigur că nu. Cyn chiar este foarte priceput. Nu cred că a fost vreodată învins în vreun duel. Nici măcar de către Rothgar. Desigur, Rothgar susține că asta ar fi doar din cauza vârstei lui înaintate și că în tinerețe l-ar fi putut învinge ușor, dar eu nu cred că vorbește serios.

Chastity îl privi uimită pe Cyn. Cum se făcea că omul acela o surprindea în permanență? Îl văzuse duelându-se atunci când o salvase, în Maidenhead. Și atunci înțelesese că era priceput în mânuirea unui săbii. Dar *foarte* priceput?

De îndată ce începu lupta, realizează că era adevărat. Mai asistase și cu alte ocazii la dueluri și cunoștea o parte din știința – dar și o parte din arta duelului. Aprecia ușurința în mișcare a bărbaților, suplețea trupurilor lor și puterea din încheieturile lor agile.

Iar acolo recunoștea mai mult decât atât. Fort se duela bine, rămânea mereu în echilibru și era foarte puternic. Iar faptul că era cu câțiva centimetri mai înalt decât Cyn îi oferea un avantaj în plus. Însă asta nu îi prea servea la nimic.

Spada lui Cyn era ca argintul viu. Para și aluneca pe lama lui Fort cu o ușurință care dădea senzația că nu se chinuia deloc. Indiferent de cum ataca fratele ei, floreta lui Cyn para loviturile lin și făcea întreaga luptă să pară mai degrabă un dans frumos și armonios, decât un concurs periculos.

Încruntarea și concentrarea de pe chipul lui Fort îi dădeau clar de înțeles lui Chastity că nu el era cel care conducea dansul. Rupse ritmul și se angajă într-o lovitură tăioasă și mai puțin grațioasă, dar totuși cu mult mai periculoasă – direct spre inima lui Cyn. Chastity icni, dar Cyn pară lovitura și preluă controlul, exact ca mai înainte.

Fort rânji și făcu un pas în spate, lăsând sabia jos.

– La naiba, chiar te pricepi!

Cyn coborî și el arma.

– Și tu ești priceput.

Fort râse ironic, dar nu părea deloc deranjat de schimbul de replici.

– M-ai putea dezarma, nu-i așa?

– Poate, zise Cyn, ascunzându-și ochii sub genele acelea scandalos de lungi.

– Arată-mi! Fort luă poziția.

Cyn ezită o clipă.

– Arată-mi, repetă Fort, și voi fi de acord cu căsătoria ta cu sora mea.

Cyn zâmbi și-și ridică sabia în semn de salut.

Armele lor se întâlniră din nou. Oțelul aluneca pe oțel.

– Meriți măcar o rană, zise Cyn și îl atinse destul de nonșalant pe bărbie cu vârful lamei sale, astfel încât pe maxilarul celuilalt răsăriră câteva picături purpurii.

Fort înjură și șovăi.

Cyn nu îl dezarmă imediat, ci așteptă ca Fort să se așeze din nou în poziție, după care înaintă cu trei lovituri destul de leneșe. Chastity înțelese că fratele ei recunoștea acele mișcări și că încerca să se eschiveze. Dar cu toate astea, sabia zbură din mână, răsucindu-se.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Fort. De unde ai învățat asemenea mișcări?

– De ici, de colo, zise Cyn. Dar cel mai mult de la Rothgar. Este un maestru mult mai exigent decât ceilalți profesori de scrimă pe care i-a angajat să mă învețe. M-a zgâriat adesea ca să mă învețe să țin mereu garda sus, și pe vremea aceea eram doar un copil.

– N-am intenționat niciodată să-mi pierd fratele, doar ca să mă dau mare, zise Rothgar extrem de rece și se dezbracă de haină. Haide, frățioare, vreau să văd dacă nu cumva mi-am ieșit din mână. Poate pot să-ți mai las un semn.

Ridică apoi sabia căzută și îl înfruntă pe Cyn.

– Sau poate îți las eu ție unul, zise Cyn, cu ochii strălucindu-i de entuziasm.

Rothgar începu să râdă. Era pentru prima dată când râdea sincer și cu poftă.

– Încearcă!

Săbiile se întâlniră din nou, doar că de data aceea se vedea o asemănare în stilurile lor de luptă. Era evident că, pentru duelul acela, Cyn trebuia să dea ce avea mai bun. Dar la fel și Rothgar. Cei doi combatanți scăpau ca prin urechile acului fără să se rănească. Când sabia lui Rothgar alunecă spre fața lui Cyn, Chastity realizează că își acoperise gura cu ambele mâini.

O clipă mai târziu, vârful sabiei lui Rothgar se îndreptă din nou spre fața lui Cyn – de parcă chiar intenționa să-i scoată un ochi. Dar de data aceea lovitura fu controlată cu ușurință.

– Mă bucur că ți-ai amintit în sfârșit de asta, Cyn. Imediat după aceea, marchizul icni. Sabia lui Cyn îi creștă cămașa în dreptul inimii, iar apoi se retrase. Rothgar făcu un pas în spate zâmbind și ridică sabia în semn de salut. Se pare că am uitat eu ce te-am învățat. Niciodată să nu te bucuri înainte de vreme.

Cei doi frați se îmbrățișară apoi. Veniră repede lângă ei și Brand și Bryght, ca să comenteze duelul. Iar la scurt timp li se alăturară și Fort, și Nathaniel. Se formă un grup vesel, în care bărbații dezbăteau tehnicile de luptă și se învățau unii pe alții mișcări noi.

Elf, Chastity și Verity se priviră și apoi plecară să discute pe larg despre nebunia pe care se părea că o împărtășeau toți masculii speciei.

Cu toate acestea, planul marchizului părea să fi dat roade. Fort încă mai avea suspiciunile lui, dar totuși fu de acord să colaboreze cu bărbații Malloren. De asemenea, declarase că va sprijini căsătoria lui Chastity cu Cyn.

Abia mai târziu în acea zi îi spuse lui Chastity:

– Nu o să mă opun căsătoriei tale cu Cyn, dar tot nu am încredere în Rothgar. Nu mă îndoiesc de onoarea lui, cât de motivele sale. S-ar putea ca planul lui să nu fie în totalitate în avantajul nostru. Păstrează-ți mintea limpede, draga mea! Mă aștept să fi de partea familiei Ware când se va trage linie.

Ziua balului se anunța senină și însorită. Chiar dacă era destul de frig afară, era vreme bună pentru călătorie și în plus luna era aproape plină – ceea ce însemna că oamenii se puteau întoarce în siguranță la casele lor.

Chastity știa că Rothgar se aștepta să-și facă și tatăl ei apariția la bal, dar nu înțelegea cum putea prezice cu atâta certitudine un astfel de lucru. Cu siguranță contele va fi suspicios. În ceea ce o privea, spera ca tatăl ei să nu vină. Nu voia să fie nevoită să îl înfrunte din nou. Considera că ar fost suficient doar să îi spună că aveau în mâinile lor dovada care îl putea distruge.

O neliniște suficient de mult faptul că urma să participe la primul ei eveniment social de când fusese compromisă – și nu dorea să adauge și alte temeri la asta. Fără îndoială, avea să fie mai în siguranță, dat fiind că era un bal mascat. Dar cu toate astea tremura la gândul de a se învârti printre oameni care îi vor întoarce spatele de îndată ce o vor recunoaște.

Însă înțelegea mult prea bine și faptul că balul avea să fie un moment decisiv. Nu știa cu exactitate care era planul lui Rothgar, dar un singur lucru era clar: interludiul ei pașnic la Rothgar Abbey luase sfârșit. Viața ei se va schimba radical după seara aceea, pentru că erau doar două posibilități. Ori reputația îi va fi reparată – ceea ce i se părea destul de puțin probabil –, ori va fi obligată să se hotărască ce să facă în continuare cu viața ei de femeie compromisă.

Îl evitase pe Cyn. Acesta părea să ia foarte în serios jurământul pe care i-l făcuse – de a nu se mai culca cu ea înainte de căsătorie. Iar în condițiile acelea, apropierea lui nu făcea altceva decât să o chinuie și mai mult. Doar simplul fapt de a-l vedea sau de a se atinge de el accidental o lăsa cu respirația întretăiată de dor. Dar rațiunea îi spunea că vor fi nevoiți să se despartă definitiv în curând. Așa că trebuia să se pregătească pentru acel moment.

Ura lucrul acesta.

Își concentrase toată dorința în pregătirea balului, iar în clipa aceea totul era gata. Lampioane strălucitoare de hârtie fuseseră aduse de la Londra pentru a lumina sala de bal, păstrând în același timp aerul exotic al întregului eveniment. Fusese construită acolo și o pagodă ingenios luminată, în jurul căreia se învârtea un mandarin mecanic.

O echipă de băieți era responsabilă pentru întoarcerea mecanismului mașinăriei, dar lui Chastity tot i se părea un lucru magic. Rothgar Abbey avea un aer fermecat în seara aceea, ceva ce o făcea să creadă că miracolele erau într-adevăr posibile. Sau poate că întregul eveniment nu era nimic altceva decât o jucărie mecanică, condusă de maestrul păpușar, Rothgar.

Chastity se simțea sfâșiată între temeri și speranțe, așa că își puse o pelerină de blană și fugi de pregătirile de ultim moment. Se duse să se plimbe pe terasa de vest și să privească apusul soarelui, care arunca o strălucire aurie asupra întregii moșii. Cyn veni

apoi lângă ea. Știa că ar fi trebuit să plece de lângă el și să caute compania altor oameni, dar totuși nu o lăsa inima să fugă de el în clipa aceea, când sfârșitul relației lor se apropia cu pași repezi. Se înfioră, dar nu din cauza frigului.

– Simt ceva în aer.

– Este entuziasmul balului.

Vocea lui era suficientă ca să-i topească inima.

– Nu, zise ea. Toată lumea este foarte încordată. Se gândi apoi că își dorea cu disperare să se afle în brațele iubitului ei. Se întoarse către el. Cyn, tu crezi că tata o să vină?

– Dacă Rothgar i-a trimis mesajul corect, atunci da.

Intensitatea din ochii lui îi spunea că dorințele lui erau la fel de puternice ca ale ei. Ba poate chiar mai puternice.

– Și ce mesaj ar fi aceasta?

– Nu știu. Dar sigur și-a dat seama Rothgar. Îi zâmbi apoi brusc. Ce vei purta în seara aceasta?

– Un domino¹ și mască.

– La fel și toți ceilalți. Haide, dă-mi un indiciu!

Chastity se forță să nu spună nimic.

– Nu contează, zise el încet. Dacă nu te gălesc, Chloe, înseamnă că nu te merit. O luă apoi de mână.

Folosirea aceluși nume intim îi mistui imediat orice voință de a se împotrivi.

În timp ce se plimbau pe terasă, Chastity realiză că întreaga ei ființă era concentrată pe contactul fragil cu mâna lui elegantă de spadasin. Îl strânse ușor de degete.

– De ce nu mi-ai zis că ești un spadasin atât de bun?

Cyn îi aruncă o privire provocatoare, în timp ce degetele lui răspundeau jocului ei.

– Nu e genul de lucru despre care să aduci vorba din senin, într-o discuție. „Apropo, întâmplător sunt foarte talentat la scrimă.“

– Întâmplător? repetă ea. E nevoie de foarte multă muncă pentru a ajunge la o pricepere ca a ta.

Cyn îi mângâie mâna cu degetul mare.

¹ Îmbrăcăminte specială pentru un bal mascat, în formă de mantie lungă cu glugă (n.tr.)

– Îmi place. Rareori întâlnesc un adversar care să mă pună în dificultate. Dar în Canada am luat prizonier un francez, care era la fel de bun ca mine. Iar asta m-a ajutat să-mi șlefuiesc abilitățile.

Chastity se opri și se întoarse spre el.

– Te-ai luptat în duel cu un prizonier?

Cyn îi ridică ușor mâna și-i sărută degetele. Buzele lui zăboviră o clipă pe mâna ei.

– Doar pentru exercițiu, draga mea.

Se cutremură imediat sub puterea senzuală pe care omul acela o avea asupra ei. Oare cum va putea supraviețui fără el?

– Oricum, duelul a început rapid să devină o artă ornamentală, zise el, destul de nonșalant. Cu toate acestea, ochii lui nu erau deloc liniștiți. După cum a spus și Rothgar, este într-adevăr o abilitate folositoare. Dar dacă vine vreun bătăuș și încearcă să-ți ia viața, e mult mai eficient un pistol.

„Moarte. O, nu, te rog, nu vorbi despre moarte“, se gândi ea deznădăjduită.

Cyn îi atinse ușor încheieturile degetelor cu buzele.

Chastity se simțea copleșită de dorința de a fi protejată și în același timp de a-l proteja pe el de orice suferință.

– Cum se face că bărbații sfârșesc întotdeauna luptându-se? protestă ea încet.

Dinții lui îi zgâriară ușor pielea, și asta îi trimise prin trup un val fierbinte de dorință.

– Bărbații mai fac și alte lucruri uneori, îi aminti el subtil.

– Cyn, nu! șopti ea, lipsită de putere.

Era a lui, dacă o dorea! Chiar atunci și acolo, pe pietrele reci. Cyn își trase răsuflarea și își recăpătă stăpânirea de sine.

– Poate ar trebui să te învăț scrimă, zise el glumeț. În caz că te vei mai deghiza din nou în bărbat.

– Mă rog să nu mai fie niciodată nevoie s-o fac.

– Nu ți-a plăcut nici un pic? Părea să existe un substrat sub întrebarea lui.

– Un pic, mărturisi ea. Mi-a plăcut entuziasmul, dar nu și înșelăciunea. Și cu siguranță nu mi-a plăcut rușinea... Chastity își întoarse mâinile, astfel încât să le țină pe ale lui. Însă mi-a plăcut foarte mult să am un prieten. Un prieten pe nume Cyn.

La fel ca niște nori schimbători, expresia de pe chipul lui se schimbă, intensitatea dorinței ținute în frâu lăsând loc întunerii cului apăsător al regretului.

– Până când am stricat eu totul și te-am sedus.

Chastity se îmbujoră.

– N-aș spune că ai stricat ceva...

– Nu?

Chastity închise ochii. De ce o obliga mereu să-i spună adevărul?

– Lucrurile se schimbă, Cyn. Ar fi perfect dacă ne-am putea căsători...

– Dar *ne vom* căsători, rosti el foarte ferm. Îmi retrag cuvintele. Nu te voi lăsa niciodată altui bărbat. Mâinile lui alunecară atunci sub mantia ei și o strânse în brațe, lipind-o de trupul lui. Nu pot trăi fără tine, Chastity! Am aflat asta în ultimele zile. Totuși nu corpul tău e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Dacă vrei, vom trăi până la sfârșitul zilelor noastre ca frate și soră.

– De ce, Doamne iartă-mă, să vreau asta...? întrebă ea. Șoldurile ei se lipiră de ale lui parcă printr-o voință proprie. Dar apoi un sunet o alertă și o readuse la realitatea dură. Și începu să simtă iar toate temerile. Aud o trăsură!

Dădu să se îndepărteze, dar el nu o slăbi din strânsoare.

– Stai liniștită, iubito! Ar putea fi oricine.

Ea clătină din cap.

– Cyn, e prea devreme să fie vreun invitat. Ar putea fi tata.

O copleși o frică primară și simțea cum tremura din toate încheieturile. El o luă de mâini cu fermitate.

– Te-ai eliberat de el. Nu te va mai răni niciodată. Când se mai liniști un pic, el continuă să o țină de mână și o conduse spre casă. Vino, iubito! Chiar și dacă e însuși diavolul, îl vom înfrunta împreună, cu mult curaj.

Intrară în sala de marmură și auziră vocea tărăgănată a lui Henry Vernham, care cerea să i se aducă pupilul.

Cyn șuiera printre dinți și înaintă furios. Chastity se grăbi după el, ca să nu-l lase să-l omoare pe omul care îi distrusese reputația. Dar Rothgar ajunse acolo înaintea ei.

—A, Vernham. Pupilul tău, zici? spuse el și se interpușe cu ușurință între Cyn și ținta lui. Te referi la tânărul Sir William. Înțeleg că, fără îndoială, vrei să te asiguri că e în siguranță, dar nu cred că-ți dorești să-l smulgi din brațele mamei sale, cât încă mai suge de la sân.

Vernham se uită încruntat și neliniștit la toți membrii familiei Malloren adunați în jurul său. Brand și Elf îl urmăseră pe Rothgar în hol, iar în clipa aceea ieșea și Bryght din bibliotecă. Cu siguranță simțea toată dușmănia lor. Dar nu-și dădea seama că știau și altceva despre el, cu excepția faptului că era tutorele copilului.

Priză un pic de tutun.

—Lady Vernham e bine-venită să-l însoțească pe copil.

—Dar Verity este acum Lady Verity Frazer și trebuie luate în considerare și dorințele soțului ei. Și acum, domnule, te rog, servește o gustare, zise Rothgar cu o bonomie bucolică, care ar fi înspăimântat pe oricine îl cunoștea. Dacă ai venit aici în urma scrisorii mele, atunci știi că am plănuțit un eveniment în seara aceasta. Trebuie să rămâi!

În ciuda protestelor sale, Vernham fu condus în Sala Tapiseriilor și așezat pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână.

—Cer să-l văd imediat pe pupilul meu! izbucni el. Dar se opri când o văzu pe Chastity și se albi la față.

Ea îi zâmbi.

Până atunci, Chastity nu mai văzuse niciodată pe cineva cu ochii atât de ieșiți din orbite.

—Desigur că trebuie să-ți vezi pupilul, zise Rothgar, apoi trimise pe cineva după Verity și copil.

Până când ajunseră acolo cei doi – însoțiți de maiorul Frazer, care avea o expresie aspră pe chip –, Vernham era deja în picioare și se uita neliniștit la oamenii în compania cărora se afla. Abia dacă îl privi pe copil.

—Bun, o să veniți cu mine acum!

—Ba sigur că nu, zise Verity, fermă. Și nu-l vei lua pe William, Henry! Va trebui să faci petiție în instanță, dar bănuiesc că asta va dura foarte mult.

Ochii înguști ai lui Vernham cercetară imediat încăperea. Toți cei din familia Malloren zâmbeau – chiar și Cyn. Dar Henry

nu părea să considere asta ceva reconfortant, ceea ce dovedea că Verity avusese dreptate când îl descriesese ca fiind un om viclean.

— Cred că e adevărat, zise omul, încercând să pară oarecum ușurat. Într-adevăr, nu prea pot face nimic în clipa aceasta, dacă tânărul domn este bine. Îmi cer scuze dacă te-am tulburat, Verity, dar am fost extrem de îngrijorat pentru tine. Nu a fost prea frumos din partea ta să nu lași nici un mesaj și nici o înștiințare despre locul unde te-ai dus.

— Dar fugeam de tine, domnule, zise Verity simplu.

Afirmația ei îl tulbură.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! De ce?

În clipa aceea interveni Nathaniel, ca nu cumva Verity cea furi-oasă să dezvăluie prea multe.

— Poate că nu a avut cele mai bune motive, Vernham, dar trebuie să ne bucurăm cu toții că totul s-a terminat atât de bine. Am de gând să fac o petiție prin care să cer tutela copilului, ceea ce sunt sigur că ți se pare lucrul cel mai adecvat de făcut. Așa că, implicit, voi deveni și administratorul moșiei.

Vernham îi aruncă o privire plină de ură, dar apoi zâmbi.

— Voi contesta asta, după cum probabil ai bănuit. Sunt sigur că instanțele judecătorești vor sprijini voința fratelui meu. Își puse mânușile și se mai uită o dată în jur, neliniștit, de parcă s-ar fi așteptat să nu fie lăsat să plece. Apropo de asta, adăugă el, vizibil încordat, dar încercând să simuleze nepăsarea. Lipsește un document, Lady Verity. Unul care se afla în păstrarea fratelui meu. L-ai luat cumva din întâmplare? Din câte știu, este o anexă a testamentului, care ar trebui predată avocaților.

Chastity își ținu respirația și se strădui să nu dezvăluie nimic.

— A, asta, zise Verity, vag. Da, l-am luat cu mine, ca să fie în siguranță. Mă întreb unde l-am pus. Cred că trebuie să fie într-unul din buzunarele mele.

Chastity aproape îl vedea pe Henry Vernham scrâșnind din dinți în spatele aceluia zâmbet fals. Problema era că putea vedea și amuzamentul din ochii lui Verity. Și s-ar fi putut da de gol în orice clipă, chicotind. În fond, sora ei nu putuse să mintă niciodată.

— Crezi că ai putea să verifici? o întrebă Vernham, încordat.

Atenția tuturor fu însă distrasă de apariția lui Fort, care dădu buzna în încăpere.

— Au spus... Tu ești. Am ceva de rezolvat cu tine, ticălos nenorocit!

Sări la Vernham și-l prinse de gât, și fu nevoie de trei Malloreni ca să-l scape din strânsoarea mâinilor lui. Cu toate acestea, unul dintre Malloreni nu era la fel de binevoitor.

— Va trebui să-ți aștepți rândul, Thornhill, zise Cyn. E al meu.

— Va trebui să te lupți cu mine pentru asta, mârâi Fort, peste măsură de furios.

Cyn doar ridică dintr-o sprânceană, dar Fort înjură cu patimă. Vernham se ținea cu mâinile de gâtul deja învinețit.

— M-am oferit să mă căsătoresc cu târfa!

Fort îi trase un pumn de îl lăsă lat.

— Ce brutal, murmură Rothgar. Sună apoi dintr-un clopoțel. Intră un lacheu, căruia i se ordonă să-l ia de acolo pe bărbatul inconștient și să aibă grijă de el. După ce fu scos din cameră Vernham, marchizul zise: Trebuie totuși să mărturisesc că nu eram sigur cum să-l conving să rămână de bunăvoie aici, în bârlogul leului. Și acum nu trebuie decât să așteptați să vă vină rândul ca să vă ocupați de el. Felicitările mele, Thornhill!

— La naiba cu felicitările, zise Fort. Vreau să-l omor!

— Mai târziu, zise Rothgar. Mai întâi vreau o confruntare între el și Walgrave. Preferabil, de față cu martori.

Primii invitați sosiră odată cu căderea serii. Erau niște localnici simpli și peste măsură de încântați că primiseră o invitație la balul de la Rothgar Abbey. O parte dintre ei veniră direct mascați — în special cei mai tineri. Iar alții se costumară acolo, după ce se dezbrăcară de pelerine și haine. Pentru unii dintre ei, tot costumul era reprezentat doar de o mască ce le acoperea fața. Dar majoritatea purtau mantii de mătase cu glugă, numite dominouri. În mare parte, invitații nu își dăduseră prea mare interes să-și ascundă adevărata identitate, așa că se salutau constant între ei.

Chastity, pe de altă parte, se străduise din răspuțeri să se asigure că nu va fi recunoscută. Un domino trandafiriu de mătase

și o mască cu perle pe jumătate din față o ajutau într-o anumită măsură. Dar, în plus, își pudrase din belșug peruca cu o pudră gri-argintie.

Iar după ce își finalizase costumația și se uitase în oglinda din camera ei, fusese sigură că nici măcar Cyn nu o va recunoaște. Își aminti atunci de cuvintele lui. Oare ochii pătrunzători ai iubirii o vor putea recunoaște, chiar și sub acea deghizare?

În timp ce Chastity se tot uita prin jur, fiind cu ochii în patru să-l vadă venind pe tatăl ei, auzea pălăvrăgelile localnicilor. Vorbeau despre copii, recolte și ultimele tendință în modă. Cu toate acestea, ultimul subiect părea să fie abordat mai degrabă cu amuzament, decât cu un interes real. Începură să-i tremure buzele și înțelese imediat cât de mult își dorea de fapt ca aceea să fie lumea ei. Să ducă o viață simplă, să fie preocupată de chestiuni de importanță extraordinară.

Oamenii aceia erau interesați de politică, dar nu ar fi ucis niciodată ca să obțină puterea. Și le plăcea să discute despre ultimele tendințe ale modei, chiar dacă nu și-ar fi bătut prea mult capul să le urmeze întru totul.

Auzi doi domni corpolenți mormăind despre lordul Bute și despre aflusul de scoțieni lacomi din Anglia – dar nici măcar acela nu era un subiect care să încingă prea mult spiritele. Conducerea se putea duce naibii, câtă vreme moșierii erau lăsați să aibă grijă de pământurile lor.

Apoi realizează că discuția aceea fusese stârnită de însăși prezența omului despre care se vorbea. Mască îngustă a lordului Bute nu putea ascunde – sau mai bine zis nu era menită să ascundă – chipul unuia dintre cei mai frumoși bărbați din Anglia. Era însoțit de o femeie care purta o mască pe toată fața și un domino roșu. Oare era o altă doamnă din înalta societate venită acolo în căutare de aventuri?

Omul accepta zâmbitor atenția unui mic grup sosit acolo împreună cu el și a localnicilor dornici să se întrețină cu aristocrații cei mai de seamă. Chastity clătină din cap. Era chipeș, amabil și destul de bine intenționat. Dar clar nu era genul de om care ar fi putut conduce Anglia pe culmile gloriei. În clipa aceea putea

înțelege întru câtva de ce puterea de-a se face plăcut de oameni îl împinsese pe tatăl ei spre acțiuni extreme.

Cercetă apoi oaspeții nou-veniți, căutându-l pe tatăl ei. Fără îndoială l-ar fi recunoscut. Oare se va mai obosi să se costumeze? Se gândi că asta nu era ceva care să-i stea în fire.

Un domn care făcea o plecăciune în fața ei îi distrase apoi atenția.

– O, dulce trandafir, ai vrea să te plimbi alături de mine?

Vocea aceea rezonantă și catifeaua albastră i se păreau oarecum cunoscute.

– Poate că aștept pe cineva, domnule, zise ea.

– Atunci nu trebuie să mai aștepți, trandafirul meu încântător.

Omul pe care îl așteptai e aici.

În clipa aceea înțelese. Era lordul Heatherington! Oare ce căuta acolo? Îl bătu ușor cu evantaiul peste încheietura mâinii.

– Înșelător infam ce ești! Omul pe care îl aștept nu e la fel de înalt ca dumneata.

– Atunci nu îl vrei. Nu-mi vei permite să am ocazia de a te convinge de farmecele mele?

Era un bărbat destul de atrăgător, dar știind ce făcuse, Chastity nu s-ar fi dus undeva singură cu el, nici dacă i-ar fi oferit coroana Angliei.

– Mă tem că nu, domnule, zise ea. Va trebui să-ți găsești altă floare.

Heatherington acceptă grațios respingerea ei și plecă.

Înteruperea aceea însemna că intraseră deja mai mulți oameni pe care nu avusese ocazia să-i studieze cu atenție. Trecu pe lângă ea un domn mascat, îmbrăcat într-un costum auriu. Se opri, se întoarse și o privi. Apoi se apropie de ea.

– Frumoasa mea femeie-cameleon, șopti Cyn. Văd că toate grijile astea ți-au argintat părul.

– Cum m-ai recunoscut?

– Păi cum să nu te recunosc? Vino, zise el, luând-o de mână, trebuie să-l găsec pe Rothgar.

– De ce? întrebă Chastity, dintr-odată foarte neliniștită.

– Doar ca să-i spun că Brand l-a convins pe Vernham să se alăture mulțimii.

Chastity nu putu rezista tentației. Își strecură mâna într-
lui și își croiră drum prin mulțimea tot mai mare, în căutarea
marchizului.

– Cum, Doamne iartă-mă, a reușit Brand asta?

– I-a spus că doar așa va obține ceva de mâncat și de băut. Iar
Vernham e un om căruia îi place foarte mult băutura. A tot cerut
coniac de când și-a revenit.

– Rothgar ți-a spus care sunt planurile lui?

– Nu. Dar nu-ți face griji! Nu voi lăsa pe nimeni și nimic să te
rănească. Era ca și când ar fi știut că îi era foarte frică.

Rothgar nu era pe coridor, așa că se îndreptară spre sala de
recepție. Un zgomot brusc o făcu pe Chastity să înțeleagă că Cyn
avea sabia cu el.

– Așadar, crezi că se va ajunge la violență? șopti ea, neliniștită.

Cyn îi zâmbi. În spatele aceluși zâmbet se ascundea toată aro-
ganța și cutezanța specifice unui Malloren.

– Sper.

Tumultul vesel al oamenilor fericiți, care nu aveau nici o altă
grijă în afară de copii și de recolte, i se părea macabru lui Chastity,
când se gândea la toate ororile care aveau să urmeze.

Îl găsiră pe Rothgar în camera amenajată pentru jocuri.
Îl așeza la o masă pe Bute, părând foarte atent cu partenera
mascată a lordului Bute. Într-o clipă, Chastity înțelese că fe-
meia aceea trebuia să fie Augusta, prințesa de Wales și mama
regelui George.

Întinse imediat gâtul, ca să vadă mai bine. Oare se afla acolo
din întâmplare, sau Rothgar juca pentru niște mize incredibil de
mari? Oare faptul că prințesa Augusta și contele de Walgrave erau
dușmani aprigi făcea parte din pânza pe care o țesea Rothgar?
Augusta fusese foarte geloasă pe relația pe care o avusese Wal-
grave cu soțul ei, prințul de Wales. Iar când prințul Frederick mu-
rise, femeia îl întorsese împotriva contelui pe fiul ei – care în clipa
aceea era regele Angliei.

Cyn îi spuse marchizului că și Vernham se alăturase petre-
cerii. Rothgar încuviință din cap. Avea părul pudrat în alb și pur-
ta un machiaj ușor care îi scotea în evidență răutatea. Nu purta
alt costum, în afara unei măști negre înguste. Toată lumea l-ar

fi recunoscut și-ar fi înțeles dintr-o singură privire că era un om periculos. Chastity se obișnuise să-l vadă îmbrăcat în hainele lui simple și nesofisticate de țară. Dar în clipa aceea părea impozant și avea un aer regal, îmbrăcat în costumul lui albastru-închis de satin, împodobit cu argintiu. Și lui Chastity i se făcu din nou teamă de el.

Oare avusese dreptate Fort? Oare Rothgar va profita de ocazia aceea ca să-și distrugă un dușman cu orice preț?

Poate că marchizul îi citi gândurile, căci îi zâmbi, apoi îi luă mâna și i-o sărută.

– Poți să începi să-ți plănuiești nunta, micuțo!

– Nu poți fi sigur că...

El ridică din sprâncene.

– În mod minunat, toate lucrurile se așază așa cum trebuie.

Marius Marian

În clipa aceea, Chastity înțelese că avea dreptate. Toate se aranjau după voia lui. O privi alarmată pe prințesă.

– N-am de gând să-mi dau jos masca, zise ea cu fermitate.

– O să faci cum ți se spune. Cyn, stai cu ea și controlează-o, așa cum ar trebui să facă orice soț bun.

– Încă nu suntem căsătoriți, replică Cyn sec. Și chiar dacă am fi, tot n-aș obliga-o să se demaște aici.

Rothgar nu părea foarte supărat din cauza asta.

– Atunci măcar rămâi cu ea.

– Asta e în perfectă concordanță cu dorințele mele. Cyn o conduse apoi pe Chastity de acolo.

– Mor de frică, șopti ea. Am fost foarte fericită în ultimele zile, și acum toată fericirea asta se va spulbera.

– Ca să deschidă porțile spre o fericire și mai mare. Nu l-am văzut niciodată pe Rothgar să eșueze când e atât de încrezător. O conduse apoi într-o încăpere liniștită și se întoarse spre ea. A fost de acord că sunt apt pentru serviciul militar. Nu o să-mi stea în cale.

Chastity simți că întreaga lume se transformă într-o cochilie goală.

– Când o să pleci? întrebă ea, încercând din răspuțeri să fie curajoasă.

– După ce ne căsătorim. Sau poate că n-o să mai plec deloc. O lipi tandru de un perete. Nu sunt sigur că o să-ți placă viața de armată.

Era chinuită de multe sentimente contradictorii, dar totuși protestă:

– Cyn, nu poți renunța la cariera ta pentru mine!

– Dar nu pot nici să renunț la tine pentru cariera mea. Degetele lui se plimbară pe marginea măștii ei. Există și alte lucruri, îi aminti el.

Trupul ei răspunse imediat atingerii lui.

– Dar îți place să fi soldat.

Chastity era foarte mândră de fermitatea din vocea ei. Mai ales că trupul lui era lipit de al ei. Simți apoi cum toată ființa ei se topea, transformându-se în dorință pură.

– M-am gândit la asta, Chastity, zise el încet, în timp ce mâna lui părea să alunece în jos pe gâtul ei cu voință proprie, ca să-i descheie mantia. Nu sunt sigur că e adevărat. Ador să călătoresc! Ador aventura! Degetele lui ajunseră apoi pe sânul ei și alunecară în cămășuța de mătase. Îmi place să fac ceva important, zise el și își cuibări palma sub corsajul ei, mângâindu-i sfârcurile deja întărite și sensibile. Strânse suficient cât ei să i se taie respirația. Genele lungi îi umbreau obrăjii și îi studia cu atenție fiecare reacție. Dar există și alte lucruri, șopti el. Dacă războiul e pe terminate, viața de soldat va fi destul de plictisitoare. Dar vor fi totuși multe de făcut în Canada... stabilirea unui guvern, cartografierea și explorarea. Ce și-ar putea dori mai mult un om, decât să exploreze un loc atât de frumos și de misterios? Mâna lui exploră atunci adâncitura dintre sânii ei.

Chastity se simțea neajutorată și își odihni capul pe umărul lui.

– Mă zăpăcești! Nu-ți dorești asta cu adevărat.

Degetele lui alunecară atunci mai jos în corsajul ei.

– Îmi place să te zăpăcesc. Și nu există cuvinte care să poată exprima intensitatea nevoii mele de tine. Îi găsi carnea sensibilă și o prinse cu mâna lui pricepută.

– Ah! Lui Chastity îi scăpă acel geamăt de dorință, și Cyn se grăbi să-l captureze cu gura lui.

O mângâie și o tachină cu limba, promițându-i alte delicii senzuale până când Chastity se cutremură de plăcere și se topi de dorință în brațele lui. Crinolina fragilă a rochiei ei fu aplatizată de corpul lui, iar apoi coapsa lui se mută între ale ei, ca să o aline și să o chinuie, în același timp.

Chastity simți că i se înmuiaseră picioarele, așa că se agăță de el, ca să se susțină. Inima îi bătea tare, parcă asurzind-o. O copleși o fierbințeală cumplită și se simți amețită dincolo de orice rațiune.

Gura lui o eliberă apoi, iar ea rămase încremenită, privindu-l. Știa că el nu îi va domoli nevoia aceea care pusese stăpânire pe întreaga ei ființă.

Mâna lui părăsi apoi corsajul și se mută sub fuste pentru a găsi durerea fierbinte dintre coapsele ei. O mângâie acolo ușor și îi conduse corpul spre înălțimile imposibile ale extazului.

– Cyn! icni ea, strângându-l tare în brațe. O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeu!

– Topește-te pentru mine, Chastity, șopti el. Chiar acum și aici, te rog!

Nu avea de ales. Se agăță de el, cutremurându-se și își înăbuși propriile gemete de eliberare în umărul lui de catifea. După aceea se instalează în ea pacea.

Chastity se simțea amețită și umedă, iar picioarele încă îi erau moi. În timp ce bătăile inimii i se domoleau, gura lui se juca pe gâtul ei, trimițând un mesaj mut de alinare.

Ea inspiră cutremurându-se.

– De ce?

El se retrase ușor și îi zâmbi. Chastity putea vedea pasiunea de care era cuprins.

– Pentru că simt pentru tine o dorință soră cu nebunia.

– Dar...

– Dar am jurat ceva. Și am de gând să-mi respect jurământul. Cu toate astea, sper să nu fie nevoie să o mai fac pentru mult timp, zise el și-și sprijini fruntea de a ei.

– Oh, Cyn... Îi mângâie ușor părul. Nu aveam nevoie de asta. Chiar nu aveam.

– Dar eu, da. Se îndepărtă apoi și rânji. Crezi că sunt un nobil martir? Dulcea mea Chastity, mai exista o singură plăcere mai mare pe lume decât aceea de a te face să te topești de extaz.

Nu putea să nu îl creadă sincer.

– N-am avut nici cea mai mică idee... Iar faptul că se opri în mijlocul propoziției, dezvăluia o lume întreagă de ignoranță.

– Și o vom explora împreună. Și odată cu asta, vom explora și un tărâm nou. Vrei, iubito?

Chastity îi cercetă chipul mascat.

– Chiar vrei să renunți la viața de armată?

– Da.

Chastity capitulă în fața celui vis.

– Și eu ce-aș face?

– Ai explora cu mine... în pat și nu numai. Începu apoi să-i rearanjeze cu îndemănare hainele. Ne-am putea construi o casă. Poate în Montréal. Sau dacă nu, e în construcție un orașel promițător, numit Halifax. E în Acadia, pe coasta de est. Ai putea să stai acolo când trebuie și să călătorești cu mine când poți.

Chastity îi prinse chipul între palme și îl sărută.

– Sună absolut minunat! Știi? Nu prea mi-a plăcut niciodată să-mi petrec viața prin saloane sufocante. Se pomeni întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă i-ar pune la încercare jurământul.

– Să știi că înțeleg foarte bine asta. Când ne-am cunoscut prima dată, am recunoscut în tine un spirit înrudit cu al meu. Se desprinse din îmbrățișarea ei. Mi-am dat seama că ai un suflet foarte curajos.

– Probabil pistoalele de duel ți-au oferit indiciul acesta, șopti ea, apropiindu-se din nou.

El clătină din cap.

– Cu siguranță. Dă-mi mâna ta stângă, devoratoare de inimi.

Chastity se opri și-i întinse mâna. Cyn îi strecură un inel pe deget – era o verighetă de aur, compusă din două mâini împreunate. Ea încremeni, privind inelul.

– Oh, Cyn...

Iar deasupra celui inel, îi mai strecură pe deget unul, cu diamante.

– Este un inel al promisiunii, zise el. Regele George tocmai a instaurat o nouă modă, oferindu-i unul asemănător viitoarei lui mirese. Stă deasupra, ca să păzească inelul și relația de orice rele. Știi că diamantul este cea mai dură piatră prețioasă?

Chastity atinse inelele minunate și lacrimile i se revărsară imediat de sub mască, rostogolindu-i-se pe obraji.

– Oh, Cyn, mi-e atât de frică! Mi-e frică să sper. Sunt încă infama Chastity Ware.

El îi sărută lacrimile și i le șterse.

– Vino să dansăm, infama mea doamnă! Asta o să-ți alunge toate grijile.

Chastity se pierdu în dans. În fond, era prima dată când dansa cu Cyn. Cel puțin până când o văzu pe Nerissa Trelyn în formația ei.

Nerissa Trelyn era o matroană a societății, așa că nu se străduise deloc să se deghizeze. Părul ei blond minunat nu era dat cu pudră, iar masca micuță cu pene pe care o purta nu îi ascundea deloc trăsăturile feței. Și în loc de domino, femeia purta o rochie largă, confecționată din mătase albă, imaculată.

Chastity se gândi cu amărăciune că înfățișarea ei ar fi fost de-a dreptul feciorelnică și neprihănită, dacă rochia nu ar fi avut acel decolteu adânc, care îi accentua în mod minunat silueta. Dacă s-ar fi îndoit cineva de identitatea ei, diamantele pe care le purta ar fi spulberat imediat orice incertitudine. Erau magnificele bijuterii cu diamante ale familiei Trelyn, pe care i le dăruise la nuntă soțul ei îndrăgostit.

Dansa cu soțul ei cu o atitudine demnă și aproape regală. Dar nu era de mirare, dat fiind că era însăși Regina Societății. Lordul Trelyn nu era foarte bătrân, ci avea aproape de aceeași vârstă cu Rothgar. Cu toate acestea se purta ca și când ar fi avut șaiszeci de ani și se fălea pentru că era soțul unei creaturi cu adevărat minunate.

Chastity aproape că o compătimea pe Nerissa. Cel puțin până când își aminti că acea căsătorie fusese alegerea ei și că se părea îl părăsise pe Bryght Malloren pentru a se căsători cu lordul Trelyn. În plus, mai era și amanta lordului Heatherington.

Începu apoi să cerceteze din nou mulțimea, căutându-l pe tatăl ei. Dar îi era imposibil să vadă prea departe, în ambianța întunecoasă a sălii de bal, amenajată în stil chinezesc. Până și aerul era plin de parfumul unor condimente aromatice, aprinse pentru a întregi atmosfera – tămâie sau ceva asemănător. Iar fumul argintiu degajat de acestea și de lumânări învăluia încăperea într-o ceață misterioasă și parfumată.

După ce se termină dansul, Cyn o conduse în camera cu răcoritoare, unde băură niște vin.

– Este un eveniment minunat! Mai ales că a fost pregătit în atât de scurt timp.

– Servitorii s-au obișnuit și pot organiza totul într-o clipită.

– Dar și cu foarte multă muncă, sublinie ea.

– Desigur. Rothgar este extrem de bogat. Și consideră că este datoria lui să angajeze oameni.

– Cred că tatăl meu e și mai bogat decât el. Dar cu toate acestea, numără lumânările și verifică porțiile servite în sala servitorilor.

– Ei, fie-ți milă de el, rosti Cyn, cu o sclipire de amuzament în privire. Doar a trebuit să-i susțină financiar atâția ani pe frații Vernham.

Afirmația lui îi aminti cu vârf și îndesat de toate problemele. Chastity se cutremură.

– Când trebuie să se întâmple?

– La momentul potrivit. Ce-ar fi să ne ducem și noi să vedem cum merg jocurile?

– Credeam că nu îți plac jocurile de noroc.

Cyn o conduse afară din cameră.

– Am spus că nu îmi place să joc pentru bani. Dar este foarte relaxant să privești cum aruncă cu banii nebunii care-și permit.

Îl priviră pe Bute pierzând cu calm mii și apoi recâștigând o parte din bani. Și pe prințesa Augusta, care fu la un pas de a pierde o brățară care valora mult mai mult decât miza. Chastity nu era deloc surprinsă să o vadă pe bătrâna Lady Fanshaw aplecată ca un vultur deasupra cărților ei de joc. Cu siguranță femeia primise o invitație – dar cu toate acestea, Chastity știa că ar fi venit acolo chiar și neinvitată. Bătrâna era atrasă de zvonurile unei partide

bune de cărți, la fel cum un animal care se hrănea cu hoituri era atras de mirosul unui stârv intrat în putrefacție.

Apăru un lacheu, care-i înmână un bilet lui Cyn. Acesta îl citi, după care îl strecură în buzunarul sacoului.

– Să mergem în Sala Grădinii, zise el.

Inima începu să îi bată tare, în timp ce Cyn o conducea afară din cameră.

– A venit tata? întrebă ea în șoaptă.

– Nu scrie în bilet. Se opriă apoi într-un colț liniștit, unde o sărută, ca să-i dea încredere. Fii curajoasă, Charles! De data asta nu mai ești singură.

Capitolul 21

Sala Grădinii era doar un salon mic, decorat cu tapet care înfățișa niște spalieri acoperite cu viță-de-vie înfloritoare. Dar era prevăzut cu niște uși imense de sticlă, care dădeau într-o seră plină de flori, de la care se ajungea într-o terasă exterioară și apoi într-o grădină englezească. În anotimpurile reci, ușile de sticlă erau acoperite cu o draperie groasă și se aprindea un foc în semineu, care încălzea bine camera.

Cyn și Chastity intrară acolo și îl găsiră pe Henry Vernham, stând pe un fotoliu și fiind păzit de Brand Malloren. Omul părea extrem de agitat și îi privea neliniștit.

Cyn îl ignoră și o așeză pe Chastity pe o canapea, după care luă loc lângă ea.

– Domnule Vernham, zise el, amabil. Sper că ești bine îngrijit. Ți s-a dat tot ce-ai cerut?

– Cred că da. Omul fu în stare să se exprime clar, în ciuda faptului că o licărire din privire îi trăda starea de spirit. Rothgar avusesse dreptate, la fel ca întotdeauna. Vernham era un băutor înrăit. Totuși mă miră că îți pasă vreun pic, pufni el apoi batjocoritor. Sau te-a strunit fratele tău mai mare?

Cyn zâmbi.

– Un prizonier condamnat ar trebui să primească mereu o masă copioasă.

Vernham se albi la față și încercă să se ridice în picioare, însă Brand îl împinse înapoi jos. Înainte ca lupta celor doi să se transforme într-o bătaie în toată regulă, ușile se deschiseră și intră contele de Walgrave, cu Lindle în dreapta sa. Erau urmași îndeaproape de doi acoliți voinici. Rothgar și Fort intrară după ei.

Inima lui Chastity începu să bată tare, în ciuda prezenței liniștitoare a lui Cyn.

Încăperea aceea mică era foarte aglomerată, cu toate acestea, în jurul tatăl ei se făcu un loc gol, de parcă ar fi fost dreptul său din naștere. Chastity observă imediat că avea un baston nou – unul din abanos, cu decorațiuni de aur – care părea mult mai solid decât cel pe care îl avusese înainte. Contele nu trăda nici un semn de nervozitate. Ochii lui o priviră de parcă ar fi fost o străină. Ea își scoase atunci masca, printr-un gest sfidător și își dădu jos gluga dominoului.

– Ei bine, Rothgar? ceru să știe Walgrave. Pot să știu care este motivul din spatele întregii chestiuni? Sunt nemulțumit... foarte nemulțumit... să descopăr că te-ai amestecat în treburile mele de familie.

Rothgar se duse și se așeză lângă focul strălucitor.

– Dar familiile noastre se vor uni într-un mod fericit.

Contele o țintui cu privirea pe Chastity.

– Te referi la desfrânata aia nerușinată? Ești bine-venit s-o iei, dar cu siguranță nu e copilul meu.

Mâna lui Cyn o alină pe a ei. În clipa aceea Chastity îi întâlni privirea tatălui ei cu o expresie disprețuitoare. Dar el evită să se uite la ea preferând să-l privească pe Henry Vernham.

Pe chipul omului apăru o expresie de groază. Chastity înțelese atunci că Vernham era complet neputincios în fața răutății lui Walgrave, fără acea dovadă crucială care îl lega pe conte de iacobiti. Cu toate acestea, observă și că tatăl ei îl privea oarecum prudent pe Vernham. Poate că Walgrave nu era în totalitate sigur că Henry Vernham era complet neajutorat.

– Așa să fie, zise Rothgar plat. M-am gândit doar să îți fac o favoare, de dragul familiei. Priză apoi niște tutun, foarte gânditor.

Ba, de fapt, insist. Uneori mă surprinde și pe mine propria mea mărinimie. Cred că domnul Vernham are ceva ce îți dorești.

– Da, cred că da, zise Walgrave, afișând un zâmbet ostil. Să înțeleg că am permisiunea ta să iau acest lucru?

Rothgar făcu un gest de invitație.

– Te rog!

– La naiba, strigă Vernham, străduindu-se din nou să se ridice în picioare. Nu am nimic. Nimic!

Cu toate acestea, contele se concentrase din nou asupra lui Rothgar.

– Sau poate că ar trebui să mă feresc de cadourile binevoitoare oferite de un Malloren.

Chastity realiză brusc că tatăl ei avea un avantaj numeric. Erau doar trei bărbați Malloren prezenți și patru oameni de partea tatălui său – el, Lindle și cei doi acoliți. Mai era desigur și Fort, dar nu putea fi sigură de partea cui va sta fratele ei, când avea să se afle în joc titlul de conte. Vernham sigur va lupta doar pentru el.

Va lupta și ea, dacă va fi nevoie. Dar se temea că în compania aceea, ar fi picat la categoria ușoară.

Rothgar mai priză delicat niște tutun, după care aruncă firimiturile rămase.

– E întotdeauna înțelept să fii precaut, Walgrave! Dar chiar și așa, în cazul acesta am motive să fiu generos. Nu pot permite ca onoarea familiei mele să fie pătată din cauza reputației fiicei tale.

Contele izbucni într-un hohot de râs, apoi spuse, dezgustat:

– *Pătată?* Doamne, omule, incluzi în familia ta un gunoi împuțit!

– Tată! exclamă Fort.

Cyn sări imediat în picioare.

Walgrave se întoarse atunci spre fiul său.

– Ești de partea lor, băiete? Atunci ești un mare prost. Dacă fata n-a fost pângărită de Vernham, sigur a fost coruptă de un Malloren.

Sabia lui Cyn ieși din teacă șuierând, dar Rothgar ridică mâna. Cyn încremeni, privindu-l cu ochi reci pe conte.

Rothgar se întoarse apoi spre Vernham.

– Dragul meu domn, ești nevinovat, la urma urmei? Să înțeleg că nu ți-ai făcut de cap cu Lady Chastity?

În mod evident, Vernham era îngrozit până în măduva oaselor. Ochii lui înspăimântați erau ațintiți asupra sabiei lui Cyn, chiar dacă nu era îndreptată spre el.

– Nu, sigur că nu! Abia dacă am atins-o!

– Atunci probabil că a fost o glumă care nu s-a terminat bine. Și te-ai oferit în mod onorabil să te căsătorești cu ea, ca să repari prejudiciul pe care i l-ai cauzat în mod necugetat.

– Da, da. Dacă era virgină când m-am urcat în patul ei, era la fel și când am plecat.

– Dacă? ceru să știe Cyn. În clipa aceea, vârful sabiei lui era într-adevăr îndreptat spre Vernham... ba chiar se afla la doar câțiva centimetri de ochii lui îngroziți.

– Era. Era! bolborosi apoi omul. El a pus să-i fie rupt hime-nul, ca să nu-și poată dovedi nevinovăția. Dar asta s-a întâmplat mai târziu!

Toți ochii se întoarseră atunci spre Walgrave.

Contele nu părea deloc impresionat de afirmația omului.

– Prostii! Să știi că n-o să reușești, Rothgar, dacă așa încerci tu să-i cureți reputația fetei. Îl privi apoi disprețuitor pe Vernham. Dă-mi hârtia, mizerabilule, și o să te las să trăiești!

Vernham se dădu înapoi.

– Nu o am, crede-mă când îți spun!

– Atunci o să te tăiem bucată cu bucată, pentru a ne asigura de asta...

Ușa se deschise.

Toți cei din încăpere se întoarseră să se uite la femeia care intră în cameră. Cyn chiar coborî spada din dreptul feței lui Vernham. Era o necunoscută. „Nu e o străină“, se gândi Chastity. Icni de groază în clipa în care o recunoscă pe femeia care îi furase unica dovadă a nevinovăției.

Era înaltă și frumoasă, dacă nu te uitai la asprimea întipărită pe buzele și în ochii ei. Era îmbrăcată la fel de elegant, ca orice doamnă venită acolo pentru petrecere.

– A, Mirabelle, zise Rothgar. Bine ai venit!

Mirabelle se uită prin încăpere. Privirea ei exprima un cinism infinit.

– Am fost plătită de contele de Walgrave, zise ea, ca să-i iau fecioria lui Lady Chastity, fiica sa. Toate dovezile arătau că n-a fost niciodată atinsă de un bărbat. Un zâmbet mic își făcu loc pe buzele ei. De obicei, treaba mea e mai degrabă să repar ceea ce a fost stricat...

– Asta ar trebui să conteze la ceva? întrebă contele. O astfel de femeie poate fi cumpărată cu câteva guinee.

– Ba din contră, milord, zise Mirabelle. Nici măcar nu ajut un bărbat să-și sufle nasul pentru mai puțin de 20. Făcu afirmația aceea, încuviință din cap spre Rothgar, apoi părăsi încăperea.

Rothgar se întoarse apoi spre Vernham și îi zise:

– De vreme ce ești nevinovat, ar fi mai bine să-i dai contelui documentul și să pleci.

– Nu îl am, îți spun! exclamă Vernham. Verity îl are într-unul dintre buzunarele ei.

– Atunci poate ar trebui să o chemăm pe Verity să ne aducă scrisoarea. Lord Thornhill, vrei să fi amabil?

Chastity îl văzu pe tatăl ei reacționând la cuvântul „scrisoare” – pentru că acel lucru îi dădea de înțeles că Rothgar știa exact ce conținea documentul. Walgrave se întoarse apoi spre fiul său și rânji disprețuitor.

– Du-te și fi lacheul lui Rothgar, băiete! Doar pentru asta ești bun.

Fort scrâșni din dinți și părăsi încăperea.

– Și în timp ce așteptăm, zise Rothgar, domnule Vernham, ce-ar fi să ne spui cum ai ajuns în patul lui Lady Chastity, fără acordul ei și fără ca ea să strige? Este un truc pe care l-aș putea folosi și eu ocazional.

Vernham era complet zăpăcit din cauza băuturii și a fricii, așa că nu înțelese făgașul ciudat spre care se întorsese discuția. Izbucni în râs.

– Doarme buștean. O armată întreagă s-ar putea urca în pat cu ea, și habar nu ar avea. A trebuit s-o ciupec, ca s-o trezesc, când au intrat în cameră martorii.

– Doar nu te puteai baza doar pe faptul că doarme profund, nu? întrebă Rothgar blând.

– Walgrave mi-a spus, zise Vernham și apoi se uită la conte, extrem de agitat.

Contele îi aruncă o privire ucigătoare, însă nu zise nimic. Rothgar eșua lamentabil, dacă sperase să-l forțeze astfel să facă o declarație incriminatoare.

Chastity se întrebă atunci dacă l-ar fi putut face din nou pe tatăl ei să-și piardă controlul.

Sări imediat în picioare, încercând să scape de mâna lui Cyn care o ținea.

– Și tatălui meu nu i-a păsat deloc de mine, nu-i așa, monstrule? Adoptă o poziție obraznică în fața contelui și-i râse în față. Probabil ai crezut că o să fie foarte ușor, nu? Dar iată că ți-am dejucat planurile la fiecare pas! Îl văzu atunci scrâșnind din dinți. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi măritat cu Henry Vernham, nu-i așa? Dar ți-am răs în față! Așa că te-ai hotărât să mă obligi. I-ai dat omului ăstuia cheia de la camera mea și apoi ai adus acolo toată crema societății, ca să fie martori la rușinea mea. Este ca și când m-ai fi pângărit chiar tu, ipocrit împuțit!

Se aștepta ca tatăl ei să-și folosească noul baston, așa că se feri imediat din calea lui. Cyn veni în față, cu sabia pregătită.

Contele își răsuci însă bastonul și-l folosi ca să scoată din teacă o sabie, pe care i-o aruncă acolitului său.

– Lindle!

Cyn zâmbi afectuos.

– A, deci tu ești Lindle. Chiar nu vrei să faci asta, să știi!

Lindle îl atacă. Cyn se dădu înapoi în pași de dans.

– Ești foarte grav surclasat, îi zise Cyn. Nu ai cum să câștigi. Chiar merită să mori pentru a îndeplini ordinele acestui om?

Expresia de pe chipul lui Lindle nu se schimbă deloc – avea în continuare același zâmbet ciudat.

– Nu mai cânta atât, cocoșelule! Vino și luptă-te cu mine!

Săbiile se întâlniră pentru o clipă scurtă și apoi – cu o mișcare aproape leneșă a încheieturii – Cyn îi spintecă obrazul lui Lindle.

Omul urlă de durere și-și lipi palma de rană. Dar tot îi țâșnea sânge printre degete.

În clipa următoare, vârful sabiei lui Cyn se opri la gâtul omului.

– Nu cred că zâmbetul tău o să mai fie vreodată la fel. Împinse apoi sabia și omul se dădu înapoi înspre perete, până când nu mai avea unde să fugă. Acum, zi! spuse Cyn. Domnișoara Mirabelle i-a rupt himenul lui Lady Chastity la ordinele contelui?

Probabil Lindle chiar avea o deformare a gurii, pentru că încă mai zâmbea în mod odios când fulgeră o privire disperată spre stăpânul său.

Dar contele îl ignoră de parcă n-ar fi avut nici o treabă cu el.

– Da, zise Lindle gătuit.

– Ai fost de față? întrebă Cyn.

– Da. Încă îi mai țâșnea sânge printre degete. Tăietura aceea făcută cu nonșalanță era de fapt destul de adâncă și omul era pe punctul de a se prăbuși.

– Și tot contele a aranjat ca Vernham să fie prins în patul fiicei lui?

– Da! icni Lindle. L-am lăsat să intre în camera ei, la ordinele contelui. L-am încurajat. Viermele ticălos nu a crezut că o să funcționeze. Dar când și-a dat seama cât de profund dormea, s-a distrat de minune pipăind-o peste tot.

Chastity simți că i se face rău. Cyn mârâi și pentru o clipă păru pe punctul de a-l ucide pe acel om, dar apoi făcu un pas în spate și coborî spada.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt discuția.

– Nu ai de ce, zise Rothgar. Walgrave? De ce nu recunoști? Fără îndoială, ai avut motivele tale.

Dar Walgrave rămase ferm pe poziții.

– Nu recunosc nimic din toate astea. Credeam că Lindle are mai mult curaj decât să scuipe minciuni la comandă, dar se pare că m-am înșelat.

Verity intră apoi, însoțită de Nathaniel și de Fort. Se făcu albă ca varul, văzându-l pe tatăl ei, apoi icni, când îl văzu pe Lindle plin de sânge.

– Lady Verity, zise Rothgar. Ai adus documentul despre care vorbea contele mai devreme?

– Da, zise ea și scoase o hârtie împăturită și sigilată. Înaintă apoi, ca să i-o dea lui Rothgar.

Walgrave o smulse imediat din mâinile ei și într-o clipită o și aruncă în foc. După aceea scoase un pistol.

– Înapoi! strigă el. Să nu încerce nimeni s-o ia de acolo.

Priviră cu toții cum hârtia se înnegri, luă foc și apoi se mistui devenind cenușă.

Walgrave începu să râdă.

– În sfârșit! Liber! Ha-ha-ha!! Rothgar, după toate vicleșugurile tale inteligente, n-ai făcut altceva decât să-mi eliberezi drumul. Poți să iei toată familia mea blestemată. Sper să îți transforme viața într-un calvar, cum mi-au făcut mie.

– Cu siguranță calvarul vine de la compania pe care au avut-o, zise Rothgar, privind gânditor dovada transformată în cenușă. Totuși, se pare că ai câștigat. Poate te dovedești un câștigător onorabil și recunoști că fiica ta nu și-a pierdut fecioria din cauza unui bărbat.

Contele era vesel și triumfător.

– Sigur că da, afirmă el. Deși nu pot să-mi imaginez cu ce te-ar mai putea ajuta asta acum.

– Poate în scris, zise Rothgar, făcându-i semn spre biroul pe care erau pregătite hârtie și cerneală.

Contele șovăi o clipă, dar încă mai rânjea ca un nebun. Aparent, victoria aceea reușise acolo unde eșuaseră amenințările... Îl conducea cu pași repezi spre nebulie.

– De ce nu? Dar o să scriu că am făcut-o ca s-o oblig să accepte o căsătorie necesară. Nu schimbă cu nimic faptul că Vernham a fost găsit gol în patul ei și voi nega că am luat parte la așa ceva.

Chastity era copleșită de o senzație îngrozitoare că pierduse acea luptă. Rothgar făcea tot ce putea ca să îndrepte lucrurile, însă totul era inutil, fără dovada trădării. Nathaniel tot mai era în pericol de a-și pierde cariera, și nimic din ce se întâmpla acolo nu ajuta în vreun fel la rezolvarea situației în care se găsea ea.

– Poftim? strigă Vernham și sări în picioare. N-o să dai vina pe mine, diavol împutit! Tu ai plănuit totul! Absolut totul! Și ai făcut-o ca să-l oprești pe fratele meu de a folosi scrisoarea

împotriva ta. Poate că hârtia nu mai e, dar știu conținutul cuvânt cu cuvânt. Încă mai pot spune lumii întregi...

Walgrave se întoarce și-l împușcă.

Bubuitura cauzată de descărcarea pistolului reverberă prin camera mică. Chastity își acoperi urechile, care-i țiuiau. Vernham se prăbuși înapoi pe scaunul său. Avea o expresie de uimire pe chip și-i țâșnea sângele din rana de la piept. Încercă să mai spună ceva, dar apoi fața i se schimonosi în agonie și muri.

Cyn aruncă spada și o strânse în brațe pe Chastity. Nathaniel o ținea și el în brațe pe Verity. Chastity se agăță de el disperată, dar apoi se smuci și se smulse din brațele lui, ca să-l privească pe tatăl ei.

– A fost crimă cu sânge-rece. Se uită apoi în jur la toți bărbații. Nu-l puteți lăsa să scape după ce a comis o crimă cu sânge-rece.

Tatăl ei presără nisip pe hârtie, o scutură delicat, apoi i-o înmână.

– Poftim, fato! Ia asta și taci din gură! Învață să nu te mai amesteci în treburile bărbaților.

Chastity apucă hârtia, dar o aruncă deoparte.

– În treburile bărbaților? Exact asta a fost ceea ce m-a distrus!

– Mă bucur că înțelegi în sfârșit finalitatea acestui lucru.

– Și ție nu-ți pasă! Tu ești tatăl meu și *nu-ți pasă* că sunt umilită pe nedrept. Cum crezi că poți servi Anglia, când nu-ți poți servi nici propria familie?

– Familia mea există numai ca să mă servească pe mine, zise el și se ridică. O împinse apoi neglijent, ca să o îndepărteze din calea lui.

Chastity apucă sabia lui Lindle de pe jos și îl atacă, în ciuda protestelor. El devie spada cu pistolul, dar totuși vârful ascuțit îi spintecă mâneca, provocându-i o tăietură pe braț. Contele mârâi, apoi îndreptă cu răutate pistolul spre capul ei. Chastity simți țeava pistolului zgâriindu-i fruntea, în timp ce Cyn o doborî la podea, ca s-o protejeze.

– ... În casa nobilă a familiei Stuart vedem curajul¹ și adevărul², toate însoțite de demnitatea³ victorioasă⁴. Toate sunt valori dedicate binelui suprem al Angliei.

Toată lumea încremeni. Se așternu tăcerea în cameră, și toți se întoarseră spre Rothgar. Acesta rămăsese la locul său de lângă șemineu și citea din document. Un document pătat de sânge și ușor mestecat.

– Nu! exclamă Walgrave gătuțit.

Lindle chicoti.

– Chiar ar fi trebuit să-l citești, înainte să-i dai foc, nu-i așa? întrebă Rothgar blând.

– Nu! urlă contele. Ridică imediat pistolul și apăsă pe trăgaci, dar arma era deja descărcată și doar păcăni. Aruncă furios pistolul spre Rothgar, însă nu îl nimeri. Omorâți-! urlă din nou furios la cei doi acoliți, sosiți odată cu el.

Chastity se afla pe podea și era parțial acoperită de trupul lui Cyn. Dar tot putea vedea că tatăl ei înnebunise în cele din urmă. Dar oare era în stare să îi omoare pe toți?

Cei doi bărbați asistaseră la tot haosul de până atunci ca doi observatori uimiți. În clipa aceea se priviră, dar nu reacționară în nici un fel la ordinul contelui.

– Omorâți-l, sau o să muriți amândoi spânzurați! O să vă distrug familiile...

Cei doi oameni se uitară la Rothgar, într-o rugămintă mută de ajutor.

Rothgar zâmbi.

– Și acum, domnul meu, vei juca după cum îți cânt eu, nu Vernham, îi zise contelui vânăt de furie. Crezi că o să-ți placă mai mult?

¹ În limba engleză „curaj“ se traduce și prin „fortitude“. Se face referire la numele fiului contelui, Fortitude. (n.tr.)

² În limba engleză „adevăr“ se traduce și prin „verity“. Se face referire la numele fiicei contelui, Verity. (n.tr.)

³ În limba engleză „demonitate“ se traduce și prin „chastity“. Se face referire la numele fiicei contelui, Chastity. (n.tr.)

⁴ În limba engleză, „victorios“/„victorioasă“ se traduce și prin „victor“. Se face referire la numele fiului celui mic al contelui, Victor. (n.tr.)

– Niciodată, mârâi Walgrave. Băgă repede mâna în buzunarul bărbatului care se afla cel mai aproape de el și scoase un pistol. Omul era vădit îngrozit de tot ce se întâmplase acolo, așa că nu făcu nimic. Pur și simplu rămase încremenit ca o statuie și nu avu nici o reacție.

Însă până când Walgrave ridică pistolul să-l ia în vizor pe mar-chiz, Brand și Rothgar deja aveau armele îndreptate spre el.

– O situație foarte interesantă, n-ai spune? întrebă Rothgar. Ai putea să mă omori, dar sigur ai muri și tu. Ești gata să-ți găsești sfârșitul?

Buzele lui Walgrave zvâcniră și luară forma unui zâmbet sardonice și plin de ură.

– Mai bine mor decât să-ți ofer ție victoria, Rothgar. Mi-ai stat prea mult timp ca un ghimpe în coaste.

– Mă bucur că sunt apreciat.

– Dă-mi documentul ăla și nu o să moară nimeni!

– Nu, zise Rothgar. Dar îți dau cuvântul meu că nu-l voi folosi câtă vreme o să trăiești în tihnă la Walgrave Towers, nu o să te mai implici în afaceri guvernamentale și n-o să-ți mai bați capul cu copiii tăi.

– *Poftim?* strigă Walgrave. Adică să dansez tot restul vieții după cum îmi cânti tu? Niciodată, diavole! Flutură apoi sălbatic pistolul prin cameră.

Oare îl va împușca pe Rothgar?

Pe Brand?

Pe Fort?

Pe ea?

Walgrave izbucni într-un hohot de râs nebunesc și se dădu înapoi, înspre ușă.

– Nu încerca să mă oprești!

– Poți pleca, zise Rothgar, calm. Dar ține minte condițiile mele. Spre deosebire de Vernham, eu nu am nimic de pierdut dacă fac public documentul acesta.

– Public! urlă Walgrave, triumfător. Da... public... Deschise apoi ușa și fugi, împleticindu-se spre sala de marmură.

Cyn sări în picioare.

– E nebun. O să rănească pe cineva. Fugi apoi după el.

Chastity se chinui să se ridice și ea, dar se împiedică în fuste. Reuși în cele din urmă și fugi după ceilalți.

Îl auzi pe Walgrave urlând ceva despre trădare și Rothgar. Încerca să îl incrimineze pe marchiz...

Ieși repede în sala de marmură și-l văzu pe tatăl ei fluturând pistolul și bolborosind ceva despre trădători și curvari, la fel ca un preot nebun. Invitații se ascundeau în spatele scaunelor și a postamentelor. Chastity îl văzu pe Fort apropiindu-se din cealaltă parte a sălii. Se mișcă repede și încercă să-l controleze pe conte.

Totul se întâmplă foarte repede.

Ochii nebuni ai contelui se focalizară asupra unei persoane din camera de jocuri.

-Tu...! mârâi el. Tu! Tu ești motivul tuturor problemelor mele...!

Fort scoase un pistol.

-Tată, nu!

Contele luă ținta în colimator.

Fort îl împușcă.

Brațul contelui se smuci și glonțul lui ricoșă inofensiv de pe un pilon de marmură. Se prăbuși apoi într-o movilă greoaie. În mod ciudat, lui Chastity îi trecu prin minte că tatăl ei ar fi urât să se afle într-o poziție atât de nedemnă.

Se grăbi spre el, dar tatăl ei era mort. Fusese împușcat în inimă. Ridică privirea și o văzu pe prințesa Augusta. Își pierduse cunoștința și era întinsă neelegant pe un scaun, cu cărțile de joc împrăștiate în jurul ei. Ea fusese ținta contelui și leșinase de groază.

Chastity se uită apoi la Fort. Fratele ei era alb ca varul și privea încremenit la ceea ce făcuse. Verity și Nathaniel se duseră imediat lângă el.

În jurul lor se iscară pălăvrăgeli agitate, întrerupte de bocete. Cyn o trase pe Chastity în brațele lui și o îndepărtă de cadavru.

Brand și Rothgar își ascuseseră pistoalele. Rothgar se duse calm să-i liniștească pe invitații speriați. Cu toate acestea, Chastity observă că marchizul nu făcea nimic ca să împiedice oamenii să se adune în hol. Apăru acolo și Elf, care fugi să se îngrijească

de prințesă. Îi desfăcu masca și îi trecu pe la nas niște săruri mirositoare, menite s-o trezească din leșin.

Se răspândi imediat vorba cu privire la identitatea doamnei misterioase. Asta părea să intereseze mulțimea mai mult decât cadavrul întins pe podea.

Rothgar trecu în liniște și îl instrui pe Cyn să o îndepărteze pe Chastity din centrul acțiunii. Se dădură înapoi prin mulțimea care fremăta. Dar ce era de făcut în clipa aceea? Oare câte dintre acele evenimente făcuseră parte din planul maestrului păpușar? Cu siguranță nici măcar Rothgar n-ar fi putut plănui ca un fiu să-și împuște propriul tată.

Sau da?

Se uită prin cameră, dar Fort dispăruse.

– Cyn, zise ea, trebuie să mă duc la Fort. Probabil se simte absolut îngrozitor.

Dar Cyn o prinse de braț.

– Nu încă. E Verity cu el. O conduse apoi pe la marginea mulțimii, spre un loc de unde puteau vedea și auzi tot ce se întâmpla în camera de jocuri.

Prințesa Augusta își recăpătase cunoștința și era condusă cu blândețe spre o canapea. Rothgar făcu o plecăciune atentă în fața ei, asigurându-se că își revenise.

Augusta își lipi apoi o cârpă rece de frunte.

– Omul acela. Walgrave, zise în engleza ei cu accent german. Nu mi-a plăcut niciodată de el. A fost o influență nefastă asupra dragului meu Frederick.

– Mă tem că a înnebunit, Înălțimea Voastră, zise Rothgar.

Femeia mută ușor cârpa, încercând să înțeleagă mai bine situația.

– Striga despre trădare. Cred că te-a acuzat de trădare, domnul meu marchiz.

– A zis că ești iacobit încă din '45, afirmă Lady Fanshaw. Omul era nebun. Probabil abia terminaseși școala în anul acela.

– Adevărat, zise prințesa. În plus, voi, cei din familia Malloren, ați fost mereu foarte loiali.

Chastity o surprinse pe Augusta privind-l repede pe lordul Bute, care se mutase deoparte cu tact. Nu era de dorit ca mica

nobilime să realizeze că mama regelui venise la acel eveniment fără alți însoțitori, în afara omului despre care se spunea că era amantul ei.

– Complet loiali, zise Rothgar, turnându-i niște vin. Nu pot să vă spun cât de supărat sunt că toate acestea s-au întâmplat când erați invitată în casa mea, Înălțimea Voastră. Trebuie să o găsim pe doamna dumneavoastră de onoare. Se uită în jur. Unde este Lady Trelyn?

Nerissa Trelyn era doamna de onoare a prințesei, dar Chastity știa că aceasta nu venise acolo în seara aceea împreună cu prințesa Augusta. Cu toate acestea, sugestia aceea transmitea în mod elegant ideea de bună-cuviință. Dar oare cum îi va face Rothgar pe soții Trelyn să danseze după cum cânta el?

Prințesa se relaxă și sorbi din vin.

– Sunt sigură că acest fiasco n-a fost în nici un fel vina duminică, milord. Mă întreb totuși ce l-o fi făcut pe bietul conte să înnebunească.

– Mă tem că era măcinat de remușcări, Înălțimea Voastră.

– Remușcări?

– Da, Înălțimea Voastră. Vedeți... l-a întâlnit aici pe ticălosul care a provocat la începutul anului căderea în dizgrație a fiicei lui. Omul era foarte beat, iar contele a aflat că biata lui copilă era nevinovată de orice fărădelege.

– Vorbești despre Chastity Ware? întrebă Augusta, uimită și neîncrezătoare.

– Da. Se pare că Henry Vernham a obținut cumva cheia de la camera doamnei și s-a strecurat în patul ei. Aflase prin intermediul unor bârfe de familie că domnița dormea foarte adânc. A făcut-o de rușine în mod deliberat pe Lady Chastity, ca să obțină aprobarea de a se căsători cu ea și, implicit, să pună mâna pe zestre ei considerabilă.

– Ticălosul, murmură cineva din mulțime. Nemernicul trebuie biciuit ca hoții de cai.

– Mă tem că asta e imposibil, zise Rothgar. Suferința contelui a fost atât de mare, încât l-a împușcat.

Atunci răsună un murmur clar de aprobare.

Prințesa însă părea destul de sceptică.

– Este o poveste tare neobișnuită, milord.

– Foarte ciudată, aprobă Rothgar. Dar contele a insistat să înregistreze un aspect crucial al adevărului.

Prințesa luă hârtia pe care i-o înmână Rothgar și o citi.

– Extraordinar, afirmă ea. Asta clarifică faptul că biata Chastity Ware era mai virtuoasă decât se spunea. Poate că numele i se potrivește mai bine decât am fi bănuțit vreodată.

– Aș vrea să adaug că îmi dau cuvântul în acest sens, răsună o voce.

Nerissa Trelyn ieși apoi din mulțime. Chastity observă că Bryght fusese cu ea înainte să dispară. Și pentru prima dată, chiar păruse destul de amuzat.

Nerissa era calmă, dar totuși la fel de palidă precum rochia pe care o purta. Făcu o reverență adâncă în fața prințesei.

– Îmi pare rău că nu am fost lângă dumneavoastră când s-a petrecut acest eveniment îngrozitor, Înălțimea Voastră.

Și Augusta știa să-și joace bine rolul. Flutură din mână.

– Eu ți-am dat voie să pleci. Dar ce cuvânt ai de adăugat la toate acestea, Lady Trelyn? Nu ai fost și dumneata una dintre persoanele care a raportat rușinea suferită de Lady Chastity?

– Ba da, Înălțimea Voastră, zise Nerissa sfoasă. De aceea este cu atât mai important ca acum să îndrept această greșală. Eu și lordul Trelyn... Frumoasa femeie își îndreptă ochii ca de căprioară spre soțul ei iubitor, care se grăbi imediat să i se alăture... Am ezitat în a susține povestea, pentru că o cunoșteam puțin pe Lady Chastity și ni s-a părut mereu o doamnă virtuoasă. Ne-am gândit că nu s-ar fi putut face vinovată de nimic mai mult decât o imprudență. Ne-am simțit obligați să vorbim doar în clipa în care am văzut că nu părea că se căiește.

– Și acum știți mai bine? Întrebă Augusta.

– Da. Nerissa era întruchiparea perfectă a unei doamne frumoase și virtuoase. După ce Înălțimea Voastră mi-a permis cu amabilitate să dansez cu soțul meu, m-a luat cu leșin din cauza căldurii și a parfumurilor din sala de bal. Coborî ușor capul, cu sfială. Înălțimea Voastră sigur poate înțelege de ce. Mă aflu într-o stare foarte delicată...

– Aha, afirmă Augusta. Bineînțeles.

Trelyn strălucea de mândrie, auzind aluzia că o lăsase însărcinată pe soția sa.

– M-am dus să mă răcoresc în seră. În timp ce eram acolo, au intrat mai mulți oameni în salonul micuț și nu aveam cum să plec altfel decât pe afară. Și nu puteam risca să mă îmbolnăvesc. Așa că am auzit tot ce s-a întâmplat. Domnul Vernham și-a mărturisit planul diabolic și faptul că nu a... că nu a pângărit-o pe Lady Chastity. Conte de a fost înnebunit de durere în clipa în care a înțeles că a judecat-o greșit pe fiica lui. Și trebuie să mărturisesc că și eu mă simt la fel în clipa aceasta.

Augusta nu era o femeie proastă, și Chastity înțelegea că prințesa simțea că era ceva necurat la mijloc. Pe de altă parte, aceasta nu avea nimic de câștigat din a se opune și a risca să se iște un scandal, dacă se dezvăluia faptul că venise acolo însoțită doar de lordul Bute.

– Un caz foarte trist, zise ea. Mă întreb ce s-a întâmplat cu biata fată nefericită. Poate o putem găsi ca să facem ceva pentru a-i curăța reputația. S-ar cere o căsătorie respectabilă.

Ochii lui Rothgar o găsiră imediat pe Chastity. Era încremenită și uluită, și o îngrozea gândul de a da ochii cu mulțimea aceea, care se îngămădise parcă pentru a asista la un spectacol de teatru.

Însă mâna fermă a lui Cyn o împinse înainte. Inima îi bătea tare. Se duse tremurând spre Rothgar.

– Ea este, Înălțimea Voastră. Dați-mi voie să v-o prezint pe Lady Chastity Ware.

Era un moment crucial, întrucât a fi prezentat cuiva din familia regală era o condiție *sine qua non*¹ care atesta onorabilitatea unei persoane.

Augusta se uită lung la Chastity. Apoi îi zâmbi – chiar dacă era un zâmbet slab – și îi întinse mâna. Chastity făcu o reverență adâncă pentru a-i săruta mâna.

– Se pare că ai fost tratată rău pe nedrept, draga mea, zise prințesa. Juri acum în fața martorilor că ești pură?

Chastity se ridică. Putea simți că era roșie ca racul. Se rugă ca îmbujorarea ei să fie considerată un semn de stinghereală și își căută cuvintele pentru a spune adevărul.

¹ Obligatorie (în limba latină, în original) (n.tr.)

– Jur în fața lui Dumnezeu că eram virgină când s-a strecurat Henry Vernham în patul meu, Înălțimea Voastră. Și că nu eu l-am invitat să facă asta. Slavă Cerului, nu a avut ocazia de a mă pân-gări înainte să fiu salvată. Se întoarse apoi spre Nerissa Trelyn. Vă sunt extrem de recunoscătoare că ați ajuns atunci când ați ajuns, milady. Dar înțeleg cât de greu trebuie să vă fi fost să mă considerați virtuoaasă.

Nerissa reuși să-și stoarcă din ochi câteva lacrimi sincere și o îmbrățișă pe Chastity, învăluind-o într-un nor de parfum cunos-cut de trandafiri.

– O, biată fată nevinovată! Se întoarse apoi spre Augusta și în-genunche în mod teatral. Înălțimea Voastră. Trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a îndrepta această greșeală, altfel nu voi avea niciodată conștiința împăcată.

– Sigur că da, zise prințesa, cu un aer înțelegător. Se gândi o cli-pă, apoi zise: Evenimentul acesta a fost un șoc trist pentru nervii mei. Dacă se poate, mă voi odihni aici câteva zile, Lord Rothgar.

– Rothgar Abbey e onorată să vă aibă aici, Înălțimea Voastră.

– Și de vreme ce Lady Trelyn este într-o stare delicată, voi avea nevoie de alte doamne de onoare. Poate că Lady Chastity și Lady Elfred vor ocupa temporar aceste poziții.

Ambele doamne făcură reverențe adânci.

– Ar fi o mare onoare pentru noi, Înălțimea Voastră, zise Elf.

– Informațiile cu privire la această dezvăluire trebuie trimise imediat la redacțiile ziarelor, care au fost mai mult decât încân-tate să împrăști minciuni obscene. Augusta se uită apoi spre Chastity, iar ochii îi păreau într-adevăr mai blânzi. Lady Chastity, înțeleg că ai trecut prin experiențe îngrozitoare, dar ar fi înțelept să aibă loc o căsătorie. Mai ales cu cineva care te poate ține depar-te de Londra o perioadă.

Chastity și-ar fi dorit să știe și ea replicile potrivite din acel scenariu absolut uimitor.

– Mă las ghidată de Înălțimea Voastră.

O văzu apoi pe Augusta ridicând din sprâncene și înțelese că inelele pe care le purta erau vizibile. O, Doamne!

Rothgar făcu un pas în față.

— Cred că fratele meu, căpitanul Lord Cynric Malloren, ar fi dispus să se căsătorească cu Lady Chastity. A slujit țara pe timp de război ca ofițer în armată și, din câte știu, acum este interesat să facă același lucru în Administrația Canadelor.

— În Canade, zise Augusta plat, în timp ce Cyn făcu un pas în față. O idee excelentă și extrem de convenabilă, domnii mei! Aproape ca și când ar fi fost un lucru plănuțit.

În clipa aceea, Chastity își dori să o înghită pământul. Cyn o prinse de mână și o strânse încurajator.

— Întrucât doamna este îndoliată, cred că ar fi cel mai bine ca această căsătorie să aibă loc cât mai repede și în cerc restrâns, zise Augusta. Presupun că nici asta nu reprezintă o problemă.

— Vom proceda întocmai după cum porunciți, zise Rothgar, admirabil de serios. Avu loc apoi un schimb strălucitor de priviri, între el și Augusta.

Buzele prințesei zvâcniră, cu umor autentic.

— Ștregarule, zise ea, pe un ton dojenitor. Presupun că vrei să încununez întreaga situație, fiind martoră la căsătorie. Dar de ce nu? Și cred că îl putem convinge și pe fiul meu să participe.

Chastity o privea șocată pe prințesă. Să fie prezent și regele?! Rothgar nu își pierdu nici o clipă calmul și zise:

— Înălțimea Voastră. Sunteți amabilă, ca întotdeauna.

— Da, afirmă Augusta. Ține minte asta, milord! Și acum, după o astfel de dramă, am nevoie de o cameră în care să mă odihnesc.

Se îndreptă apoi spre ușă, dar totuși se opri lângă cadavrul acoperit de mantie, cu ochii ațintiți în altă parte. Cadavrul fu îndepărtat repede din calea sa și pata de sânge acoperită cu un covor. Regina își continuă apoi drumul, cu Elf și Chastity în urma sa.

— Bun, zise Lady Fanshaw. Acum putem continua blestematul ăsta de joc?

Mai târziu... mult mai târziu, cei din familiile Malloren, Frazer și Ware se adunară să sărbătorească și să se minuneze. Erau toți prezenți, cu excepția lui Fort. Tăcut și profund îndurerat, Fort stătea lângă cadavrul tatălui său.

— Domnul meu, cât din toate astea a fost plănuit? ceru să știe Chastity, de la Rothgar.

Marchizul afișă un zâmbet slab.

— Să pretind că știu totul și să mă laud că am și puteri supra-naturale? Nu. Dar secretul geniului constă în a fi mereu gata să profiți de oportunitățile care ți se arată. Mărturisesc că speram să-l împing pe tatăl tău spre o mărturie mai incriminatoare. Dar, pe de altă parte, nu mă așteptam să-l împing spre nebunie și violență. Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Mie nu. Sau poate doar pentru Fort. Chastity le înfruntă uimirea cu fruntea sus. Nu din cauza a ceea ce mi-a făcut mie, ci pentru că știu de ce era cu adevărat în stare. Știam că e nebun, dar a ascuns asta extrem de bine. Indiferent ce sabie atârna deasupra capului său, nu ar fi încetat niciodată să comploteze. Și nu-i păsa de nimeni altcineva decât de el. Gândiți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ajungea să aibă putere asupra Angliei.

— Mă tem că ai dreptate, zise Rothgar. Treaba aceea cu scrisoarea falsă a fost plănuită, desigur. Speram ca măcar așa să-l destabilizez, dacă nu funcționa nimic altceva.

— Și Henry Vernham? întrebă Verity.

Rothgar clătină din cap.

— A fost un nebun lacom, dar nu mă așteptam să se termine așa. Trebuie totuși să mărturisesc că în clipa aceea am început să gândesc precum Chastity. Conte le l-a împușcat ca pe un câine. Era un om mult prea periculos, ca să fie lăsat în libertate.

— Iar Fort l-a împușcat pe tata, la rândul său, zise Chastity. Și suferă îngrozitor din cauza asta.

Cyn o luă de mână.

— Cineva trebuia s-o facă, draga mea. Și el era singurul care avea drum liber.

Chastity nu era sigură de asta, dar trecu cu vederea afirmația sa.

— Dar cum rămâne cu prințesa? întrebă ea. Pe ea de ce ai invitat-o?

— În esență, planul meu era tocmai să fii acceptată de către regalitate, zise Rothgar. Și recunosc că nu am uitat nici de dușmănia profundă dintre ea și Walgrave. Speram că ne va susține, dacă

va vedea în asta o cale de a se răzbuna pe el. Dar vezi tu, pe de altă parte, nu mă așteptam nici ca el să moară.

Chastity încuviință din cap, admirativ.

– Și acum spune-mi, domnul meu, cum ai convins-o pe Nerissa Trelyn? Ai folosit scrisoarea?

– Asta este povestea lui Bryght.

Bryght Malloren zâmbi trist.

– Draga de Nerissa a fost mai mult decât încântată să mă seducă în seră. Nu a trebuit să fac nimic altceva decât să stau pe spate și să mă bucur. Și apoi, am rămas blocați. Exact după cum plănuisem. A devenit foarte îngrijorată, întrucât eu sunt singurul om pe care e gelos soțul ei prost. M-a ascultat, dar nu avea nici un imbold de a-i reabilita reputația lui Chastity. Cel puțin până când i-am arătat scrisoarea. Mă tem că Nerissa e destul de supărată pe noi toți.

– Sunt sigură că la fel e și prințesa, afirmă Verity.

– Adevărat. Dar mai presus de orice, Augusta este o femeie înțeleaptă, zise Rothgar. Nu îi prea convine că a fost implicată în asta, dar îmi este mai degrabă recunoscătoare că am aruncat o mantie onorabilă peste întreaga poveste. Ridică apoi dintr-o sprânceană și o privi pe Chastity. Am înțeles că Cyn ți-a promis că nu va insista să vă căsătoriți, după ce te vom reabilita. Dar așa zice că ți-am cam forțat mâna.

În clipa aceea, Chastity se uită la inelele ei.

– Milord, așa spune că este prima dată când și-a încălcat vreo promisiune.

– Da, zise Rothgar, oarecum sever. Și inelele acelea ar fi putut strica totul. Pe viitor, te rog frumos că nu mai înflorești planurile mele.

Cyn îi sărută mâna lui Chastity, chiar în dreptul inelelor.

– Pe viitor, sper să nu mai fie nevoie de planurile tale.

– Poftim recunoștință, zise Rothgar. Cu toate acestea, zâmbea.

La scurt timp după aceea, Chastity și Cyn se pomeniră singuri în cameră. Era prima dată când se puteau odihni cu adevărat după toate necazurile prin care trecuseră. Încă se mai făcea curățenie după bal, întrucât majoritatea camerelor fuseseră deschise

publicului, iar toate celelalte dormitoare erau pline de oameni care aleseseră să rămână. Așa că sfârșiseră în dormitorul lui Cyn... îmbrățișați, în pat.

– Dar fără indecență până când nu vom fi căsătoriți, zise el.

– Peste două zile, zise Chastity, uimită.

– Atâta timp cât fratele tău se ține de cuvânt și consimte.

– De ce s-ar opune?

Tonul vocii lui Cyn deveni dintr-odată sumbru.

– Pentru că familia Malloren este încă o dată în dezacord cu familia Ware. Crede că Rothgar i-a forțat mâna să apese pe trăgaci.

– Cum ar putea crede așa ceva? Nimeni nici măcar n-a știut că tata va încerca s-o omoare pe prințesă.

– Nu, dar Rothgar l-a trimis pe Fort în partea cealaltă a sălii, ca să fie aproape de prințesă. Când a venit momentul, și Rothgar, și Brand ar fi putut apăsa pe trăgaci, dar n-au făcut-o... și asta l-a obligat pe Fort să-l împuște pe tatăl vostru.

– L-am văzut pe Rothgar oprindu-l pe Brand, zise Chastity. Chiar m-am întrebat în legătură cu asta.

Chastity înțelegea că și Cyn era tulburat de cele întâmplate.

– Cred că a fost din cauză că nimeni nu ar fi putut considera că Fort a făcut-o din răutate. În timp ce dușmănia dintre Rothgar și Walgrave era foarte bine cunoscută.

Chastity se cutremură.

– Îmi place destul de mult de Rothgar, dar uneori mă face să-mi înghețe sângele în vene. Bietul Fort!

– Biata lume! Sper ca asta să nu însemne o amărăciune constantă. Dar dacă fratele tău și al meu chiar au de gând să-și arate colții... îi mulțumesc lui Dumnezeu că măcar noi vom fi departe de aici când se va întâmpla. O să-ți placă în Acadia, iubito!

Chastity se lăsă pe spate și oftă mulțumită.

– Sunt sigură de asta. Ar trebui să se numească Acadia¹... pare un loc perfect. Se rostogoli apoi pe o parte și se întinse după un sărut. Raiul nostru personal și special.

Cyn o sărută, dar apoi zise, confuz:

¹ În limba engleză, „Arcadia” înseamnă „loc patriarhal, scenă rustică”. (n.tr.)

– Te-am indus cumva în eroare? Este un loc minunat... dar în același timp sălbatic și aspru.

– O să fii acolo cu mine, zise ea simplu.

Următorul sărut fu periculos de profund și pasional, dar totuși Cyn găsi în el puterea de a-i pune capăt. O împinse apoi în picioare.

– Gata! Du-te în camera ta! După tot ce s-a întâmplat, nu vrem s-o luăm de la capăt, în caz că te găsește cineva într-o situație compromițătoare.

– Ah, zise Chastity neastâmpărată, în timp ce se îndrepta spre ușă... Dar cel puțin de data asta aș putea fi convinsă să mă căsătoresc cu *tine*, domnule...

Capitolul 22

Ceremonia de nuntă era de o măreție uimitoare.

Mulți dintre oaspeții rămăseseră la Rothgar Abbey, după balul dramatic. Alții fuseseră invitați special pentru căsătorie – oameni de seamă ai societății, care reprezentau totodată izvorul tuturor bârfelor avide.

La îndemnul prințesei Augusta, până și regele și proaspăta lui soție veniră să participe la eveniment. De ochii lumii, motivul principal al prezenței lui acolo era acela de a se asigura că mult iubita lui mamă își revenise complet după calvarul prin care trecuse. Dar în secret, el și soția lui simplă de origine germană erau vizibil încântați să ia parte la cel mai mare eveniment al anului.

George era destul de plictisitor, dar foarte conștiincios, așa că, după o analiză atentă a întregii situații, fu de acord ca infama Chastity Ware să-i prezentată. Ba mai mult, chiar glumi înverșunat pe seama notorietății ei, spunând că sigur se datora frumuseții și virtuții ei. Soția lui timidă părea să fie de acord, apoi făcu niște comentarii cu privire la inelul promisiunilor pe care îl purta Chastity, subliniind faptul că semăna foarte mult cu al ei.

Rochia de mireasă a lui Chastity era ca un norișor de culoare alb pur. Ea ezitase puțin în privința culorii aceleia, dar Rothgar îi alungase ferm orice îndoieli. Din cauza timpului foarte scurt, rochia nu avea o lucrătură foarte elegantă, dar asta nu conta prea mult. Mai cu seamă că era confecționată din cele mai scumpe mătăsuri și dantele și, în plus, împodobită cu perle și diamante.

Rothgar o comandase, iar Fort plătise pentru ea – ceea ce ar fi putut fi considerat un alt motiv de dușmănie, pentru că ar fi falimentat o familie mai puțin înstărită. Dar apoi fratele ei se întorsese – purtând un costum negru foarte sever – pentru a o conduce pe sora lui la altar. Avea un comportament destul de rece față de toți cei din familia Malloren. Prin comparație, Bryght Malloren părea să radieze de bucurie și părea să fi ieșit, într-un final, de sub vraja pe care o aruncase asupra lui Nerissa Trelyn.

Elf și Verity serveau drept doamnele de onoare ale lui Chastity, dar cu toate acestea, mama și soția regelui insistară să fie prezente la înveșmântarea miresei. Chastity avea senzația că prințesa Augusta spera să observe vreun semn de imoralitate. Așa că era cu atât mai ușurată pentru că i se curățase în cele din urmă vopseaua roșie de pe sfârcuri.

Chastity era neliniștită și se temea că acea fericire neașteptată s-ar fi putut mistui în orice moment, lăsând-o din nou neajutorată în fața răutăților lumii. Toate acestea păreau însă să o convingă pe Augusta că era o mireasă agitată, din toate motivele obișnuite într-o astfel de ocazie.

Augusta o bătu ușor pe obraz înainte să plece.

– Draga mea, înțeleg că probabil simți cumva că e o căsătorie pripită, dar te asigur că așa este cel mai bine. Au fost reparate o parte din prejudicii, dar vei fi mai în siguranță ca o doamnă căsătorită respectabil. Cu atât mai mult cu cât vei face parte din familia Malloren. Există foarte puțini oameni care ar risca să te mai jig-nească. Și fiind plecată din țară, vei avea timp să te obișnuiești cu noul tău statut. Fiul meu l-a numit pe soțul tău consilierul generalului Lawrence, guvernatorul din Acadia. Printre ordinele trimise am inclus și o scrisoare menită să o liniștească pe soția sa, în caz că vreunele dintre acele zvonuri nefericite ar fi ajuns până acolo.

Regina mai tânără acceptă reverențele tuturor doamnelor prezente, în clipa în care se ridică să plece. O ridică apoi pe Chastity și se aplecă aproape de ea.

– Sincer, zise ea în engleza sa cu accent german pronunțat, nu are de ce să îți fie frică. Se îmbujoră apoi. Totul este... destul de frumos, de fapt! După aceea se grăbi să plece.

Chastity făcu schimb de priviri amuzate cu sora ei, dar în realitate, era chiar emoționată de încercarea reginei de a-i alunga temerile. Măcar dacă i-ar fi putut liniști cineva și spaimele adevărate...

Că totul se va dovedi doar un vis.

Că tatăl ei va apărea din nou ca să o chinuie.

Că în timpul ceremoniei se va ridica o persoană ca s-o denunțe.

Că inevitabil cineva îi va pune întrebarea: „Ai făcut vreodată dragoste cu un bărbat?” și că nu va putea minți suficient de convingător.

Tremura ușor când Fort o conduse spre capela de la Rothgar Abbey.

Fratele ei îi simți imediat încordarea, așa că se opri încruntat.

– Nu vrei să faci asta, Chastity? Dumnezeu știe că ar trebui să te căsătorești cu el, după toate cele întâmplate. Dar te-am dezamăgit o dată și nu vreau să o mai fac a doua oară. Voi opri nunta, dacă asta îți dorești. Și să-l ia naiba pe Rothgar și pe toți Mallorenii.

Chastity știa în sinea ei că fratele său s-ar fi bucurat să aibă loc o luptă. Cu toate acestea, găsi în ea puterea de a-i zâmbi liniștitor:

– Vreau să o fac, Fort. Sincer. Doar că mă îngrozește gândul că cineva ar putea împiedica ceremonia.

Îi zâmbi și el, destul de posomorât.

– Haide, atunci! Hai să terminăm mai repede!

Cyn purta un costum auriu de catifea, împodobit cu o panglică strălucitoare. Iar părul lui nu era dat cu pudră. Auriul părul să i se fi strecurat și în privire de îndată ce o văzu – de parcă și lui i-ar fi fost teamă că evenimentul acela nu va avea loc niciodată.

Fuseră foarte ocupați în ultimele trei zile, așa că nu se văzuseră aproape deloc. Fuseseră mai bine așa, pe de altă parte... pentru că le fuseseră mai ușor să se stăpânească.

Fort ezită o clipă, când i-o dădu pe Chastity lui Cyn.

— O să te distrug, Malloren, dacă o rănești în vreun fel, zise el încet.

Dar Cyn doar ridică din sprâncene.

— Faci pe fratele protector? Acesta e un rol nou pentru tine.

Chastity se grăbi să-l ia de mână pe Cyn și apoi se mută între ei. El îi zâmbi leneș și apoi îi sărută mâna.

— Bună, Charles.

Chastity simți cum se înroșea la față, așa că își întoarse toată atenția spre preotul de la capelă.

Abia dacă putea fi atentă la ceremonie. Toate simțurile ei erau ascuțite la maximum și căutau orice mic semn de întrerupere, care ar fi indicat faptul că vreo persoană avea de gând să oprească uniunea lor. Rosti apoi cuvintele pe care le învățase pe dinafară, după cum i se ceruse, și dintr-odată, se pomeni față în față cu Cyn, soțul ei.

— Vai! exclamă ea încet. Dar n-am zis bine jurămintele! Putem să o mai facem o dată?

Afirmația ei stârni cu hohot de râs în capelă. Buzele lui Cyn zvâcniră.

— Sigur. De ce nu?

Așa că își mai repetară o dată jurămintele. Doar că de data aceea se priveau cu adevărat unul pe celălalt și își spuneau solemn jurămintele. Apoi urmă sărutul – care fu doar o atingere ușoară pe buze.

Mână în mână, socializară apoi cu mulțimea care se delecta cu vin și tort. Chastity observă câteva chipuri nemulțumite și surprinse chiar și câteva priviri cinice îndreptate spre talia ei. Dar în lumina acceptării sociale copleșitoare – ba chiar și regale –, nimeni nu îndrăzni să-i întoarcă spatele.

Iar în clipa aceea înțelese. Povestea bieteii Chastity Ware se răspândea rapid prin țară – timid prin ziare și fără menajamente prin scrisori și bârfe – și era cu atât mai senzațională, din cauza deceselor scandaloase ale lui Henry Vernham și contelui de Walgrave.

Cyn o conduse mai apoi în hol. Chiar dacă era după-amiază și lumina soarelui încă mai strălucea, Chastity se uită înspre scări.

— Nu, zise Cyn. Mă gândeam la altceva. Bagajele tale sunt deja în trăsură. Îi întinse apoi o mantie albă superbă, din catifea,

căptușită cu blană albă de hermină. Vrei să vii cu mine, soția mea?

– Oriunde, zise ea și își puse mantia.

Urcară apoi în trăsura frumoasă. Era una pe care o cunoștea mult prea bine. Observă că blazonul Malloren strălucea din nou la loc de cinste și că Hoskins și un grăjdar erau cocoțați pe capră.

În urma lor venea o trăsură simplă.

– Jerome și camerista ta, îi explică Cyn. Suntem un cuplu căsătorit respectabil și trebuie să ne comportăm în consecință.

– Respectabil? îl tachină ea. Asta sună destul de plictisitor.

Cyn rânji.

– E vai și amar de cei care nu au credință.

Petrecură restul călătoriei amintindu-și de aventurile lor ciudate, suferința și bucuriile și confirmându-și unul altuia că trăiau un vis devenit realitate. Chastity nu prea era atentă la drum, până când intrară într-un orășel agitat.

Se uită atunci pe fereastră.

– Dar aici este... se grăbi apoi să se uite la el. Suntem în Winchester?

Trăsura se opri în curtea hanului Three Balls.

Chastity strălucea de fericire.

– Aceași cameră?

Cyn încuviință din cap.

– Când am fost aici, m-am gândit că... mi-am dorit ca aceea să fie noaptea nunții noastre.

– Și eu la fel.

O ajută să coboare și o conduse în han. Hangiul făcu o plecăciune adâncă în fața lor și, la scurt timp după aceea, deveni evident faptul că lordul Cynric Malloren închiriasse întreg hanul pentru șederea lor acolo. Hangiul îi conduse apoi la etaj, la camera aceea mică și frumoasă, pe care amândoi o cunoșteau mult prea bine. Cineva găsisese trandafiri proaspeți și îi așezase într-o vază de la fereastră, ca să parfumeze aerul.

Servitorii aduseră bagajele sus, iar apoi li se dădu liber. Pe masă erau așezate o gustare rece și vin. În șemineu ardea focul, iar asta conferea camerei un aer confortabil.

Cyn se dezbracă de redingotă. Chastity își scoase și ea mantia. Mângâie blănița albă cu drag.

– E absolut superbă! Probabil că a costat o avere!

– Este cadoul tău de nuntă de la Rothgar. Eu nu mi-aș fi permis să ți-o cumpăr. Te deranjează că te-ai căsătorit cu cel mai sărac membru al familiei Malloren?

Chastity observă sclipirea din ochii lui și oftă.

– Din păcate, domnule, nu am avut de ales.

El îi întinse apoi mâna, iar ea înaintă ca să-i ofere cu încredere mâna ei. Cyn îi sărută palma, deja vindecată. Apoi o trase mai aproape și o sărută pe buze. Măinile lui se plimbau tandru și afectuos pe trupul ei.

– Balene și crinolină, afirmă el. Te-am avertizat ce se va întâmpla dacă porți așa ceva! Jos cu ele!

– Dar, domnule, protestă ea, ai amenințat... pardon, promis... că mă vei dezbrăca tu de ele.

Cyn îi studie atunci rochia scumpă. Constată că era compusă dintr-o singură bucată și că se încheia de-a lungul spatelui. Peste puțin timp zăcea aruncată pe jos, neglijent. Zâmbi când văzu crinolina.

– Chestia asta arată absolut ridicol, fără nimic pe deasupra.

Dispăru apoi și aceea, fiind urmată curând de corsetul ei de dantelă.

Se întoarse apoi cu fața spre el. Nu mai purta nimic altceva cu excepția cămășuței și a ciorapilor de mătase. Îl dezbracă de haină și-i descheie vesta din brocart. De data asta degetele ei terminară treaba, fără să șovăie. Reuși chiar și să-i desfacă lavaliera și să i-o dea jos.

În curând nici el nu mai purta altceva decât pantalonii aurii de catifea și cămașa cu guler răsfrânt. Chastity așteptă. Avea gura uscată de anticipare.

El se uită spre masă.

– Mâncare, zise el.

– Cyn!

El o prinse de mână și o conduse spre masă. Apoi se așeză jos și o trase în poala lui. Degetele lui agile găsiră jartierele și le desfăcură într-o clipită. Se uită apoi la ele și rânji. Erau unele pe care le cunoșteau amândoi mult prea bine.

– Îți amintești...? o întrebă el.

Chastity își ascunse fața în umărul lui, tremurând.

- Da.

Îi scoase apoi ciorapii de mătase și mâna lui îi mângâie piciorul gol, până la șold. Ea se răsuci, dar el nu voia s-o atingă acolo unde își dorea ea.

În schimb, el își trase mâna de sub cămașa ei și luă o tartă cu mere, umplută cu o cremă bogată.

- Îți amintești? o întrebă el.

Chastity începu să râdă.

- Îmi amintesc! O, Doamne, Cyn, vrei să retrăim timpul pe care l-am petrecut împreună, clipă de clipă și ceas de ceas?

- Ce idee minunată, zise el. Mă întreb unde pot să mai găsesc niște biscuiți de Shrewsbury...

Chastity apucă tarta și luă o mușcătură mare.

- Într-adevăr, o femeie cu un apetit feroce, zise el și apoi linse un pic de cremă și câteva firimituri de pe buzele ei. Când înghiți, o sărută deplin și adânc. Mmm, murmură el. Delicioasă.

- Mă iubești pentru merele mele.

Cyn izbucni în râs, după care își lipi buzele mai întâi de un sfârc, apoi de celălalt.

- Și pentru cireșele tale, șopti el.

Mâna lui o luă apoi ușor de-a lungul cămășii, făcând-o să se înfioare la fiecare atingere. Scoase apoi o sticlută... și pe aceea o cunoșteau amândoi foarte bine. Presără tandru câteva picături de parfum în locurile ei secrete.

- Chiar mă întrebam unde a dispărut asta, șopti ea.

- Am cumpărat-o gândindu-mă exact la acest moment... deși probabil nu știam asta atunci...

Chastity îi luă sticluta din mână și-l parfumă la rândul ei. Se luptară câteva clipe râzând, apoi Cyn captură din nou flaconul. Parfumul de mosc îi învăluia din cap până-n picioare. Își plimbă apoi mâna de-a lungul trupului lui și găsi altceva cu care să se amuze.

- Castravete! afirmă ea și izbucniră în râs amândoi.

Cyn alunecă apoi de sub ea, lăsând-o să stea pe scaun. Îi puse în mână ce mai rămăsese din tartă și se dezbracă de haine. O privea, iar ochii lui erau întunecați de dorință.

Chastity rămase încremenită de bucurie și îl privi cu sufletul la gură. Ignora cu desăvârșire tarta pe care o ținea în mână. Cyn era soțul ei... și era atât de frumos, încât i se împânziră ochii de lacrimi.

– Credeam că ți-e foame, zise el.

Chastity se uită la tartă, apoi o aruncă spre el. Cyn stătea acolo neclintit, în timp ce fructele aurii, sucurile și crema galbenă și bogată alunecau în jos pe trunchiul lui suplu. Ateriză apoi pe mădularul lui, unde rămase agățată o clipită, apoi căzu, lăsându-l foarte frumos și delicios împodobit.

El se uită în jos și rânji.

– Cred că cina e servită, milady.

Într-un fel, Chastity simțea că acela nu era un comportament adecvat pentru un cuplu căsătorit și respectabil. Cu toate acestea se ridică și se duse spre el.

Cyn făcu câțiva pași în spate, apoi se întinse pe pat.

– Mă predau! afirmă el. Fă-ți de cap cu mine, femeie!

Chastity era fascinată de o picătură mare de cremă care se odihnea pe vârful bărbăției lui, așa că se aplecă în jos și i-o supse de pe trup.

– La naiba! exclamă el.

Chastity ridică ochii și îl privi, dar descoperi că nu era deloc furios. Îl curăță apoi ușor și tandru cu limba. Îi vedea pieptul mișcându-se puternic, îi auzea respirația întretăiată și simțea fiorii care-i traversau ființa. Alunecă apoi deasupra lui și îl cuprinse în ea.

– Nu! exclamă el, uimit. Dar apoi se rostogoliră amândoi, iar ea se predă dorinței de a o iubi cu o intensitate febrilă.

Chastity era extrem de fericită că îi putea face asta... că putea face asta cu el și pentru el. Se lăsară amândoi mistuiți de flăcările pasiunii și urcară împreună pe culmile extazului.

Erau amândoi plini de o sudoare cu miros dulceag, când Cyn se împinse și se ridică de pe ea, încrunțat.

– N-am vrut să fie așa prima dată când facem dragoste.

Inima lui Chastity se făcu cât un purice. În fond, știuse încă de dinainte că oamenii căsătoriți și respectabili nu se comportau așa.

– Îmi pare rău...

El îi închise gura cu un sărut. Un sărut prelung și copleșitor.

– Mie nu, o asigură apoi. Doar că îmi doream să fie totul perfect pentru tine de această primă dată.

– *A fost perfect, dar îmi pare rău...*

El îi acoperi tandru buzele cu mâna.

– Nu ai de ce. Mă poți devora ori de câte ori vrei. Dar acum, draga mea soție, dă-mi voie să te devorez eu pe tine...

Prin mătase și apoi pe sub mătase, Cyn o tachină în punctele cele mai sensibile, până când Chastity începu să se zvârcolească sub atingerea mâinilor și a buzelor lui, tânjind după o eliberare. După care o pătrunse infinit și ispititor de încet și îi oferii cea eliberare mult râvnită.

A doua zi, Cyn și Chastity se plimbară pe străzile antice ale orașului Winchester, învăluți într-o lume secretă de bucurie. Dar la scurt după aceea, se întâlniră din nou cu un anumit băiat, care veghea aleea din ghereta sa.

– Îmi amintesc de dumneata, căpitane, zise flăcăul, rânjind, apoi adăugă în grabă: Milord.

Cyn zâmbi și îi aruncă o guinee de aur.

– Asta e pentru că ai o memorie bună și că sunt proaspăt căsătorit.

Băiatul țipă de bucurie, dar apoi își aminti să facă o plecăciune.

– Vă doresc numai bine amândurora!

Cu toate acestea, în timp ce se plimbau, lui Chastity îi dispăru zâmbetul și își strânse mantia de blană mai aproape de corp.

– Oamenii chiar țin minte multe lucruri, nu-i așa?

Cyn o privi, după care o conduse spre o clădire cunoscută – Darby's Bank.

Intrară, și cineva îi conduse imediat în sanctuarul de lemn al domnului Darby, unde li se oferii vin.

– Și cu ce te pot ajuta, Lord Cynric? întrebă bancherul.

– Sunt aici ca să fac aranjamente financiare pentru mireasa mea, zise Cyn. Se întoarse apoi spre Chastity: Dragă mea, acesta este domnul Darby. O să aranjez să poți scoate oricând bani de aici, câtă vreme suntem în Anglia.

Domnul Darby făcu o plecăciune și îi sărută mâna.

– Lord Cynric, aceasta este o adevărată onoare. Te rog să accepți cele mai sincere felicitări ale mele...

La scurt timp după aceea ieșiră din nou la aerul rece de afară. Cyn îi zâmbi atunci.

– Vezi? Reputația infamei Chastity Ware a fost reabilitată. În plus, această persoană nu mai există. De acum încolo ești Lady Cynric Malloren. Și te asigur că ești la adăpost de orice necaz.

Chastity se întoarse spre el, zâmbind.

– Am renăscut din ziua în care te-am cunoscut pe tine... Oh, Cyn! Chiar va fi totul bine, nu-i așa?

El o trase în brațele lui, chiar acolo în plină stradă.

– Da! Și totul o să rămână perfect pentru totdeauna, dragostea mea. Dar cred că ar trebui să devenim cunoscuți pentru altceva. Hai să fim amândoi cunoscuți pentru fericirea noastră debordantă și pentru că vom fi veșnic loiali unul altuia. Dar și pentru cantitatea mare de timp pe care o petrecem în intimitate. Și din câte îmi amintesc, zise el, cu ochii deja întunecați de dorință... avem o cameră privată minunată care ne așteaptă.

Râsul fericit al lui Chastity plutea în aer, în timp ce se grăbeau spre intimitatea dulce a camerei lor de la hanul Three Balls.

Marius Maria